

BİRİNCİ BÖLÜM

JL J Hoparlörün madeni ve cızırtılı sesi, yolcu salonunun ve akustiği bozuk duvarlarında yankılar yaptı. Yer hostesinin hoparlörden yükselen bet sesi, biraz da çağrı donatımının yetersizliğinden, kulakları tırmalıyordu.

Sedat İlker, okuduğu Milliyet gazetesini katlayıp, yapılan anonsu duymaya çalıştı. İyi işitememekle beraber bu çağrı, onun bineceği uçakla ilgili olmalıydı. Gazeteyi trençkotunun cebine yerleştirip, ayağa kalktı.

Yolcular üç numaralı çıkış kapısının önünde toplanmaya başlamışlardı bile. Etrafına bakınarak yürüdü. Gözleri tanıdık bir sima aradı. Oldu olası uçak yolculuğunu sevmezdi; lâkin mesleği gereği sık sık buna katlanmak zorunda kalıyordu. Korkardı uçmaktan. İstatistikler en az kazanın hava yollarında olduğunu belirtmelerine rağmen, bu anlamsız korkuyu bir türlü üzerinden atmaya becere memişti. Çoğu zaman işe ekip halinde giderlerdi; o zaman yanındaki arkadaşlarla konuşur, şakalaşır hatta bazen uçağın inip kalktığını bile fark etmezdi. Her yalnız gidişinde ise, içindeki o tedirgin edici yükseklik korkusu, yiyip bitirirdi Sedat'ı. Mecbur kalmadıkça da cam önüne oturmazdı.

Gazeteci olmanın verdiği avantajla, çok insan tanır, her yerde bir ahababa rastlardı. Kapıya yaklaşırken tekrar etrafına bakındı. Hayret, tanıdık hiç bir yüz görememişti bu kez...

Kadını da o esnada fark etti.

Onu görmekte bu kadar geciktiği için de kendi kendine şaşıtı. Çünkü kadın görülmeyecek, gözden kaçacak, farkına varılmayacak biri değildi.

Aklına ilk gelen ihtimal kadının yabancı olduğuydu. Türk standartlarının hayli üstünde bir boyu, çok kısa kesilmiş platine saçları vardı.

Gözlerini bir süre alamadı kadının üstünden. Aprona açılan çıkış kapısına yakın duruyordu.

Çevresinde erkekler bir halka oluşturmuşlardı. Çoğu, arzu ve ihtirasla kadına yiyecek gibi bakıyorlardı.

Gülümsemekten kendini alamadı Sedat. Toplum içinde bir kadına doğru dürtüst bakmayı bile beceremiyoruz diye hayıflandı.

Ama nazarlarını da platine saçlardan alamadı...

Kadını biraz daha yakından görebilmek için kapıya yaklaştı.

Yalnız fiziğiyle değil, giymişle de dikkat çekiciydi. Sırtına yarım astragan ceket, siyah kısa bir etek, aradan görebildiği kadarıyla muntazam ve uzun bacaklarına da siyah file çorap giymişti. Boyuna göre pek de büyük görünmeyen ayaklarında yine aynı renk süet ayakkabılar vardı. Kadının büründüğü siyah renk ile saçının açıklığı tam bir tezat oluşturuyordu.

Önce yalnız sanmıştı kadını.

Yanındaki kısa boylu, göbekli, saçları dökük kalantör tipli adamı neden sonra fark etti. Yüzü yabancı gelmemişti ama kim olduğunu çıkaramadı. Sırtında lacivert kaşmir pardösüsü, elinde de ince, yılan derisinden yapılmış bir evrak çantası taşıyordu. Para babası bir iş adamı olduğu belliydi. Soğuk ve anlamsız yüzünün, kibirli ve dünyaları ben yarattım diyen bir ifadesi vardı.

Sedat, adamın, kadına mülkiyetindeki her hangi sıradan bir eşya gibi davrandığı hissine kapıldı nedense. Aralarındaki yaş farkına bakılırsa metresi olmalı diye düşündü. Daha fazla da ilgilenmedi zaten.

Kapılar açılmış, yolcular apronda bekleyen otobüse doğru koşuşturmaya başlamışlardı. Sedat, itiş kakış arasında otobüsün deri tutanaklarından birine yapışırken, biri parmağının ucuyla omzuna vurdu. Dönüp, baktı. Hürriyet gazetesinden spor muhabiri Kemal'di. Sonunda tanıdık birine rastlamanın sevinciyle gülümsedi. Kemal ilaç gibi gelmişti ona. Geveze denecek kadar çok konuşan, mevzuu dağarcığı hiç tükenmeyen, konudan konuya atlayan, şakacı, neşeli bir arkadaştı. Uçma korkusu yenilmiş sayılırdı artık.

"Ne haber? Sende mi maça?" diye sordu.

İkisi de spor muhabiriydi ve gece oynanacak lig maçının kritiği için gazetelerince görevlendirilmişlerdi.

Uçağa binince yan yana oturdular ve koyu bir muhabbete daldılar.

Spor yazarlarının iki sıra önünde, cam kenarındaki koltuklarda, genç bir çift yer almıştı. Adam otuz beş, kadın otuz yaşlarında olmalıydı.

Birbirlerine ilgisiz görünüyorlardı.

Adam oturur oturmaz cebinden çıkardığı kitabı okumaya dalmış, genç kadın ise boş nazarlarla uçağın kalın camından gözüken pistteki diğer uçakları seyre başlamıştı.

Uzun zamandır yağışlı ve yoğun gri bulutlarla kaplı İstanbul seması, o sabah ısıtıcı olmayan fakat pırl pırl parlayan bir kış güneşiyle kaplıydı. Uçağın camından içeriye süzülen ışıklar, genç kadının uzun sarı saçlarına yansıyor, başında titrek ışıklar saçarak oynayıyordu. Genç kadının profilden görünen yüzü, bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi muntazam hatlarla çizilmişti. Ufak ve kalkık burnu, hafif etli dudakları, yanağına gölgeler bırakan uzun kirpikleri vardı. Yüzünde hiç makyaj olmamasına rağmen canlı ve çekici görünümü, insanda nefes kesecek kadar heyecan yaratabilirdi. Ama yanındaki adamın bu heyecandan hiç nasibini almadığı halinden belliydi. Genç kadının dalgın bakışlarla dışarıyı süzerken, ince uzun ve bakımlı parmaklarıyla devamlı sol elindeki nikâh halkası ile sinirli sinirli oynadığının farkında bile değildi. Eğilmiş, devamlı burnunun üstüne düşen kalın camlı gözlüklerini yukarıya iterek, kitabını okumaya devam ediyordu.

Genç kadın birden nazarlarını yanındaki adama çevirerek "Erol" dedi. Sanki uzun zamandır beynini kemiren sıkıcı bir konuyu nihayet kocasına açmak zorunluluğunu duyan biri gibi.

Adam gözlerini okuduğu kitaptan ayırmadan:

"Ne var?" diye sordu.

Öyle ilgisizdi ki, kadının ses tonundaki titremeyi bile anlamaz gibi davranmıştı. Ya da gerçekten anlamamıştı.

Sustu kadın. Sözünün devamını getiremedi. Sadece kocasına baktı üzüntüyle. Adam üstelemeyince nazarlarını çevirip, pistteki uçakları seyre devam etti. Konuşmanın hiçbir anlamı yoktu. Konuşsa da hiç bir yararı olmayacağına emindi zaten.

Göz pınarlarında oluşan bir kaç damla yaşı, hissettirmeden parmaklarının ucuyla silmeye çalıştı.

Kargo uçağa yükleniyordu ve kapı henüz kapanmamıştı. Otobüs, terminalden geriye kalan yolcuları getirmek için ikinci seferini yapıyordu. Bu kez otobüsün içinde daha az yolcu vardı. Dr. Sıtkı Başar hızlı adımlarla uçağın merdivenlerini çıktı. Kapıda yolcuları karşılayan güler yüzlü hosteslere soğuk bir selâm verdi. Ağarmış saçları, çenesindeki top sakalı, zayıf ve uzun boyuyla dikkat çekici bir tipti. Uçaktaki yolcuların çoğu, göz ucuyla, yaşı biraz ilerlemiş ama havasından hiç bir şey kaybetmemiş olan adamı beğeniyle süzdüler. Beyaz trençkotunu koluna almıştı. Sırtına metal düğmeli lacivert blazer mavi bir gömlek giymiş, enine çizgili bir kravat takmıştı. Ceketinin üst cebinde ne olduğu anlaşılmayan, kraliyet ya da kulüp arması gibi motifli bir amblem dikilmişti.

Gözleriyle uçağın içini şöyle bir tarayıp, boş yer aradı. Sonra hostesin boş bir yer göstermek için yanına yaklaşmasına aldırmadan, arkalara doğru yürüdü ve iri yarı, şişman bir adamın yanına oturdu.

Yanındaki adamı hiç tanııymıymış gibi davrandı. Ancak onları izleyen usta bir göz, iri yarı şişman adamın, Doktor uçağa bindikten sonra rahatlayıp gevşediğini ve yüzündeki huzursuz ifadenin kaybolduğunu farkedebilir di.

Uçağın kapısı kapandı. Az sonra hostesler sayımı yapıp, pilot kabinine yollandılar. "Sigaralarınızı söndürünüz, kemerlerinizi bağlayınız" yazısının ışıkları yandı. Motorlar homurdanmaya başladılar. Türk Hava Yolları'nın TK 124 sefer sayılı İstanbul Ankara uçağı harekete hazırdı artık.

Spor yazarlarının ikisi de genç ve bekârdı. Sedat İlker hâlimden memnun, arkadaşıyla derin bir sohbete daldı ve uçağın kalkarken duyduğu heyecanı hissetmedi bile. Kemal her zamanki coşkulu haliyle, anlattıklarını biraz da abartarak konuşmayı sürdürüyordu.

Kalkıştan biraz sonra Sedat'ın gözleri, koltuk aralığından, iki sıra önde oturan uzun sarı saçlı kadına takıldı. Adlandıramadığı garip bir heyecan benliğini kapladı birden. Kadının güzelliğinin ruhunda yarattığı etkiden ziyade, göz pınarlarında oluşan damlacıkları üzüntü ve çaresizlikle silişinden müteessir oldu. Yanında oturan arkadaşının anlattıklarını dinler gözükerek, dikkatini kadının üzerinde yoğunlaştırdı. Kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Bakışlarını kadının yandan görebildiği yüzünden alamıyordu. Farklı bir güzelliği vardı. Birden aklına terminalde gördüğü o uzun boylu, yabancıya benzeyen platine saçlı kadın geldi. Gayri ihtiyari, nerede oturduğunu görebilmek için etrafına bakındı. Göremedi. Beyninde oluşan bir çağrışımla iki kadını mukayese etmek ihtiyacını duymuştu. Aslında müşterek hiç bir yanları yoktu. Kuşkusuz ikisi de çok güzel kadınlardı. Biri frenklerin "fam fatal" dedikleri cinsten, yakıcı ve yıkıcı ama kesinlikle erkek ruhunu derinliğine

etkileyecek yanı olmayan, sadece cinsel arzuları çağrıştıran sıradan bir kişilik sembolü, diğeri ise insanda temiz ve ulvi duyguları coşturan, hatları bedii güzelliğın sınırlarını zorlayan, yumuşak munis ve şefkatle okşanma hissi yaratan iki ayrı tipin seçkin örnekleriydi.

Neden böyle bir benzetme yaptığına kendi de şaşıtı.

Gülümsedi genç adam. Pencere önündeki uzun sarı saçlı kadının iyice etkisinde kalmıştı galiba...

"Hey, beni dinlemiyor musun? Yoksa anlattığım fıkrayı beğenmedin mi?"

Sedat irkilerek arkadaşının yüzüne baktı.

"Şey, affedersin" dedi. "Galiba biraz daldım."

Motorların yarattığı biteviye homurtu sürüyordu. Uçak rotasına girmiş, gereken irtifayı bulmuştu. Kalkıştan on dakika sonra hostesler, önlerindeki servis arabasını iterek çay ve kek ikramına başlamışlardı.

Dr. Sıtkı Başer, kimsenin kendisiyle ilgilenmediğine kanâat getirdikten sonra ceketinin iç cebinden çıkardığı kalınca bir zarfı, yanında oturan iri yarı adama uzattı.

Şimdiye kadar tek kelime konuşmamışlardı.

Adam zarfı çabucak aldı. Aceleyle açıp, içine bir göz attı. Bir süre zarftan çıkan fotoğrafa dikkatle baktı. Belli belirsiz homurdanırken "anladım" veya "tanıdım" dercesine başını salladı.

Doktor rahatlamıştı; derin derin soludu.

Hostesler çay servisi için onlara doğru yaklaşıyorlardı. İri yarı adam zarfı cebine indirirken fısıltı halinde:

"Geç kaldın. Bir daha tekrerrüt etmesin. Ben işimde çok titizimdir" diye homurdandı.

Doktor hiç sesini çıkarmadı.

Yüzü korkudan sararmıştı.

"Tuvalete gitmeliyim" dedi platine saçlı kadın.

Kel kafalı, kısa boylu adam donuk nazarlarını üzerine çevirip, dik dik baktı.

"Kendini kontrol etmeyi hiç beceremeyeceksin" diye söylendi. Biraz fırlak olan gözlerinde küçümseyen bir ifade vardı.

"Ne yapayım, elimde değil."

"Sık dişini, bir saat sonra otelede oluruz."

"Deli misin ayol? Bir saat nasıl dayanırım?"

Adam kucığındaki dosyaya eğilip:

"Hadi git öyleyse" diye mırıldandı.

Kadın çantasını alıp, ayağı kalktı.

Uçağın dar koridorunda salınarak yürürken bütün gözler üzerine çevrildi. Beğenilerek seyredilmenin verdiği hazla, biraz da kıntarak, uçağın kuyruk kısmındaki tuvaletede doğru yürümeye başladı.

Kemal arkadaşını dürtüp:

"Şu gelen pilice bak yahu" dedi. "Nasıl oldu da daha evvel gözümde kaçtı, anlamadım."

Sedat gülümsedi.

Kadın yaklaşıyordu. Tam önlerinden geçerken gözlerini Sedat'a çevirip, manidar biçimde baktı.

Dudakları belli belirsiz kıvrılmıştı, sanki tebessüm eder gibi.

Sedat'ın bakışları da çok kısa bir zaman için kadının gözlerine takıldı. İrkilmiş hatta biraz da

şaşırmıştı genç adam. Kadın tuvaletede doğru yanlarından geçip uzaklaşınca Kemal arkadaşının kolunu tuttu.

"Yahu sen bu kadını tanıyor musun?"

"Hayır" diye yanıtladı Sedat içtenlikle.

"Numara yapma, baksana sana gülümsedi. Gözlerimle gördüm. Merak etme oğlum, arabana taş koymayız ama anlayalım, kimin nesi kimin fesi. Nerede tavladın?"

"Vallahi tanımıyorum" diye ısrar etti Sedat.

"Hadi oradan palavracı... Benden sır çıkmayacağımı bilirsin. Konuş da anlayalım. Bu güzel hatun yengemiz mi olur?"

"Dedim ya, tanımıyorum. İlk defa bu sabah terminalde gördüm; inan bana."

Kemal sırtıttı. Arkadaşına inanmamıştı.

"Öyleyse hiç durma koş peşinden, baksana düpedüz sana pas verdi. Kaçınılacak bir fırsat değil. Kadın bir afet yahu..."

İçinde garip bir sıkıntı hissetti genç gazeteci.

Arkadaşının teşhisi doğrudu galiba. Sonra bu ihtimali aklından kovmaya çalıştı. O bir gazeteciydi, her gün gazetesinin spor sayfasında resmi çıkardı, vatandaşın suratına âşinâ olması çok doğaldı. Biraz da meşhur olmanın sonucuydu bu.

Ama onun gibi bir kadın acaba futbolla ne kadar ilgilenir, gazetelerin spor sayfalarını ne ölçüde okurdu ki, kendisini resimlerinden tanımış olsun?

Belki beni birine benzetmiştir diye düşündü. Lakin kadının dudaklarında belli belirsiz oluşan tebessüm, tanıdık birine verilen selâma benzemiyordu. Yoksa kadın, Kemal'in dediği gibi, kendisine pas mı vermişti? Beyni bir süre bu suale cevap aramakla meşgul oldu.

Sonra anî bir çağrışımla gözleri iki sıra ötede oturan uzun sarı saçlı kadına takıldı.

Kadın ağlamıyordu artık. Yine de yüzündeki o mahzun ifade kaybolmamıştı. Sedat, kadına baktıkça ruhunda hâsıl olan duygusal titreşimlere engel olamıyordu. İçinden "Ben toy bir aşık değilim, ilk görüşte aşka da inanmam" dedi, sonra arkadaşına dönüp, sohbeti devam etmek istedi.

Acaba hangi konuda konuşuyorlardı, hatırlayamadı...

Susmayı yeğledi. Nasıl olsa Kemal, ikisine de yetecek kadar gevezelik ederdi.

Platin saçlı kadın tuvalete girince, telaşla içerden mandalı çevirip kapıyı kilitledi.

Aslında tuvalet ihtiyacı yoktu.

Klozetin üstüne oturup, titreyen parmaklarıyla çantasını açtı. Ufak bir bloknota acele acele bir şeyler karalamaya başladı. Yalnız kalınca yaşadığı korku tüm benliğini kaplamıştı.

Başka çaresi yoktu. Bu son şansı olabilirdi...

Uçağın sarsıntısından yazdıkları çok şekilsiz olmuştu. Yazdıklarını okudu, beğenmedi. Hiç bir anlamı olmayan, abuk subuk bir ifadeydi. Hele hadiselerle yabancı birinin yazdıklarından bir anlam çıkarması olanaksızdı.

Kâğıdı yırtıp, klozetin içine attı.

Yenisini yazmaya başladı.

Dışarıda biri kapıyı tıkırdatıyordu.

"Lanet olsun, burada bile rahat yok" diye homurdandı ama oralı olmadı, yazmaya devam etti.

Son şansını elinden geldiği kadar iyi kullanmalıydı.

Tekrar tekrar okudu yazdığı notu. İnşallah bir yararı olurdu.

Dışarıdaki kişi ısrarla tıkırdatıyordu kapıyı. Kadın, ufak bloknot yaprağını avucunun içinde sıkı sıkıya kavradı. İşin zor faslı şimdi başlayacaktı. Kapıyı açıp, dışarı çıktı.

Kapı önünde, kucığındaki üç dört yaşındaki bir bebekle bekleyen hanım yolcu, kadına kötü kötü baktı.

Platine saçlı kadın, kendini toparlamaya çalıştı; sonra koridor boyunca o ahenkli yürüyüşüyle ilerledi. Bu işi başarmalıydı.

Belki de ömründe ilk kez, herkesin bakışlarının üstünde toplanmasından şikâyetçi oldu. Yapacağını kimsenin fark etmemesi lâzımdı.

Özellikle de arkalarda oturan o iri yarı adamın...

Uçağa girer girmez onu görmüştü. Onu iyi tanırdı. Ve de çok korkardı. Çünkü adam birinci sınıf kiralık katildi.

Hem de uluslar arası...

Ne yazık ki üç sene metresliğini yapmış ve elinden zor kurtulmuştu.

www.cizgiliforum.com

Kadın sarsak adımlarla yürümeye devam etti.

İri yarı adamın gözleri kadına çevrildi.

Kökleri maziden gelen bir hırs ve ihtirasla onu takip ediyordu.

Giyimi, kuşamı, saçının rengi ve biçimi değişmişti ama Nazan, hep o Nazan'dı. İblisin ortağı, kahpe Nazan.

Anıları canlandı birden Onu tanıdığı anda körpecik bir kızdı. Ama sonraları hayatına giren en ateşli kadın olmuştu. Onunla geçirdiği üç yılın mutluluğunu hiç bir kadın verememişti bir daha.

Onu bırakmamalıydım diye hayıflandı.

Çok yalvarıp yakarmıştı kız, "zengin birini buldum, evleneceğim" diye. O da kabul etmişti.

En adi orospu bile olsa, her kadın önünde sonunda evlenmeyi hayal ederdi. O ise evlenip, bir aile hayatı kuramazdı. İşi buna elvermiyordu. Evlenmeyi düşünse mutlaka Nazan'ı karı olarak alırdı. Hatta bu düşüncesi bu gün için bile geçerliydi.

Ama o yalnız yaşamaya mahkûm bir adamdı. Onun mesleği evliliğe, çoluk çocuğa karışmaya gelmezdi.

Kadının arkasından bakakaldı.

Acaba kendisini görmüş müydü? Kim bilir belki de... Görse bile görmezliğe geleceğinden emindi. Nazan katı ve hissiz bir kızdı. Sevmeyi asla bilmezdi. Dini, imanı paraydı. Sadece paraya tapardı o... Bir yılan gibi kıvrak vücudunu, bembeyaz tenini anımsadı. Yataktaki cevvaliyeti, hareketliliği, çıldırtırdı adamı. Doymak bilmezdi. Hele bir çıkarı ve menfaati oldu mu, seviştiği erkeği arzusun doruklarında dolaştırmayı çok iyi becerirdi...

Onu öldüresiye dövdüğü geceyi hatırladı. Bir arkadaşının koynundan çekip çıkarmıştı. Bu da Nazan'ın sonu olmuştu zaten. O gece cırlıçıplak kapının önüne koyuvermişti...

Biraz daha kilo almış, daha bir olgun hâle gelmişti kadın. Şimdi, gençlik yıllarına göre çok daha çekiciydi.

İri yarı adam içini çekti.

Düşündükçe ateş basıyordu. Bir ay sonra yalvararak kapısına gelen Nazan'ı affetmiş, onu bağışlamıştı. Merhametinden değildi bu. Sadece teninin yakıcı sıcaklığına, derisine, etine duyduğu hasrettendi...

Sonra olaylar birbirini kovalamış, iş için İtalya'ya gitmişti. Nazan'dan uzak kaldığı iki ay içinde, orada bir İtalyan kadınla tanışmış, hayatına yeni bir renk ve hareket gelmişti. O zaman zarfında Nazan'ın uslu durmadığından da emindi ama fazla üstüne düşmemişti, hayatındaki yeni İtalyan kadın tüm ihtiyaçlarına cevap veriyordu. Dönüşte kadını Türkiye'ye beraberinde getirmişti. Nazan'ın ise hiç bir itirazı olmamıştı buna. Bazen ikisiyle birlikte yatağa girdiği bile olmuştu. Sonraları Nazan, zengin birisini bulduğunu söyleyerek evlenmek istediğini bildirmiş, o da rıza göstermişti.

Şimdi hata ettiğini anlıyordu adam.

Birden deli gibi onu arzuladığını fark etti... Tıpkı iyi cins bir şarap gibi, geçen yıllar onu daha da mükemmelleştirmişti...

Platine saçlı kadın tam spor muhabirlerinin önünden geçerken tökezlendi. Sedat yerinden fırlayıp tutmasa, düşecekti.

Kadın tam bir hanımefendi edasıyla teşekkür etti. Genç adam yere düşen çantayı alıp, kadına teslim ederken Nazan'ın dudaklarında ölçülü bir tebessüm belirdi.

O ana kadar her şey olağandı. Basit bir ayak sürçmesi. Hareketli bir vasitanın içinde, herkesin başına gelebilecek sıradan bir kaza.

Ama Sedat, çantayı kadına teslim ederken Nazan'ın sıcak ve yumuşak teninin eline normalden fazla değdiğini ve uzun parmaklarının ustalıkla kıvrılarak avucuna bir kağıt sıkıştırdığını hayretle fark etti.

Gerçekten şaşırmıştı. Bozuntuya vermedi. Ama kadının bu davranışı hoşuna gitmemişti. Kadının ikinci kere teşekkür etmesine, bir kaşını kaldırarak soğuk bir şekilde mukabele etti.

Kadınların bu tür yakınlık göstermelerinden hazzetmezdi, hele evli bir kadının muhtemel bir randevu talebinden. Yanılmamıştı, kadın giyim kuşamından, boyalı frapan saçlarından da belli olduğu gibi hafif ve hoppa bir yaratıktı.

Yerine otururken, avucundaki kâğıdı, kimseye çaktırmadan, ceketinin yan cebine soktu. İçinden de "İnşallah Kemal görmemiştir" diye dua etti. Yoksa arkadaşı "Ben sana demedim mi?" diye yeniden lâf atmaya başlayacaktı.

Yerine oturunca yan gözle Kemal'e baktı. Sırıtıyordu arkadaşı...

Uçak, Esenboğa hava alanına tam zamanında indi. Ankara'da İstanbul'un aksine, insana kasvet veren, kapalı ve sıkıcı bir hava vardı. Yağış olmamakla beraber, kuzeydoğudan yaklaşan koyu gri, kesif bulutlar göğü kaplamıştı. Yağmur yaklaşıyordu.

Sedat, uçağın merdivenlerinden inerken dondurucu rüzgâr iliklerine kadar işledi. Üzerindeki trençkot ince gelmişti; keşke daha kalın bir şey giyseydim diye hayıflandı. Kemal'le beraber şehre taksi yerine, Hava Yolları'nın otobüsüyle gitmeyi tercih ettiler.

Sedat, otobüste uzun sarı saçlı kadını tekrar gördü. Bir daha rastlamayacağını sandığı kadının yüzüne son kez bakmak geldi içinden. Öyle ya, nasıl olsa onu bir daha görmesi mümkün olmayacaktı. Koyu lacivert gözleri şahaneydi. İnsan yüzüne bakınca irkiliyor, afallıyor ve nazarlarını bu muhteşem gözlerden alamıyordu. Şahane olan yalnız gözleri değildi ki, hafif kalkık burnu, sihirli gibi parıldayan gergin cildi ve en önemlisi tüm çehresini kaplayan asil ifadesiydi.

Otobüsün dar koridorunda karşı karşıya gelmişlerdi.

Onu bu kadar yakından ve cepheden ilk defa görüyordu. Etki altında kalarak adeta yerinde sallandı. Kadın lacivert, gözlerini sabit bir noktaya dikmiş, çevresiyle ilgisiz, donuk ve hareketsizdi. İnce kaşlarından biri, doğal bir görünümle hafif yukarı kalkmıştı. Suratındaki bezgin ve yorgun ifadeye ayrı bir özellik katıyordu. Gazetecinin hayranlık dolu, beğeniyle üstüne çevrilmiş bakışlarının farkında bile değildi.

Kemal arkadan itelemese, Sedat belki bir süre daha şaşkın şaşkın genç kadını seyre devam edecekti. Mıhlanıp kaldığı yerden kımıldarken, yan gözle de kadının arkasındaki kalın gözlüklü adama baktı. Kocasını olmalıydı.

Uçaktayken adama pek dikkat etmemişti. Sünepe, gösterişsiz bir adamdı. Kısa boyu, kıvrıkcık saçları, ileri derecede miyop olduğunu gösteren kalın camlı gözlükleriyle hiç de sevimli gelmedi Sedat'a. Genç gazeteci bir an, içinde oluşan duygulardan utandı. Kadınla fazla ilgilenmişti. Emindi; yüzünde oluşan hayranlığın yarattığı şaşkınlığı kim görse rahatlıkla anlardı.

Neyse ki adam çevresiyle çok ilgisizdi. Ceplerini karıştırıyordu ve Sedat'a bakmamıştı bile.

Başka bir yere oturmalıydılar fakat Sedat elinde olmadan, sanki manyetik bir çekim alanına girmişçesine, geri dönerek tam arkalarındaki koltuğa oturdu.

İlk defa Kemal'in varlığından sıkılmıştı. Her düş gücü kuvvetli insan gibi zengin ve parlak muhayyilesiyle, etkisi altında kaldığı kadının arkasına otururken, bu kısa sürecek yolculuk sırasında onun varlığının ruhunda yarattığı fırtınayı doyasıya yaşamak, hayal gücünü tam kapasite ile çalıştırmak istiyordu.

Alt tarafı şehrin merkezine kadar sürecek kısa bir otobüs yolculuğuydu bu. Sonra her şey bitecek, yollar ayrılacak ve bu güzel kadını bir daha asla göremeyecekti.

Tuhaf bir uçak yolculuğu yapmıştı. Aynı dakikalar içinde kimsenin ilgilenip, güzelliğini fark edemediği bir kadının etkisinde kalmış, buna karşın, tüm erkek yolcuların yaklaşmak için yanıp tutuştuğu bir âfet, görüşüp randevulaşmak için eline bir kağıt parçası sıkıştırmıştı.

Evet, şu yaşam denilen şey çok tuhaftı.

İlgi duyduğu kadın onun varlığından bile haberdar değildi. Oysa buluşmak için eline pusula sıkıştıran platine saçlı kadın, onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu.

Acaba kadın pusulaya ne yazmıştı?

Umursamadı. Hatta bir an cebinden çıkarıp okumadan atmayı düşündü, sonra vazgeçti. Kemal durumu anlarsa, yine tatsız tatsız konuşmaya başlardı...

Dr. Sıtkı Başar kendi adını taşıyan özel hastanesine geldiğinde saat on ikiyi geçiyordu. Son model 200 E Mercedes'ini yalnız kendisine ayırdığı, görkemli bahçedeki geniş alana park etti. Bu alana başka araba bırakılamazdı.

Doktor yorgunluktan gözlerini oğuşturdu. Bir süre arabadan çıkmadan oturduğu koltukta düşüncelere daldı.

İki gün önce gittiği İstanbul'dan ancak bu sabah dönme imkânını bulmuştu. Yorgun ve sinirliydi. Doğruca evine gitmeyi, dinlenmeyi isterdi ama hastahanesinin başında bulunmak, olmadığı zaman zarfındaki gelişmeleri öğrenip, ilgililerden rapor almak zorundaydı.

Sıtkı Başar Hastahanesi, başkentin en mükemmel ve en modern tıbbi cihazlarıyla teçhiz edilmiş yegâne özel sağlık merkeziydi. Her türlü teknik beceriyi gerektiren ameliyatların yapıldığı, teşhis ve tedavinin en başarılı uygulandığı hastahane olmak sıfatını taşıyordu. Şöhreti bütün memleket düzeyine yayılmıştı. Bu şöhret uzun yıllar süren meşakkatli bir uğraşın sonucuydu.

Doktor oturduğu yerde esnedi, sonra kapıyı açıp ağır ağır arka taraftaki servis girişine doğru yürüdü. Hastahane binasının arka tarafında idari bölümler vardı. Ana girişten, idari bölümlere gidişi sağlayan geniş bir koridorun mevcudiyetine rağmen, Doktor, daha ziyade hasta yakınlarının kullandığı bu koridoru tercih etmez, kendisine ayırdığı özel bölüme çoğunlukla arka bahçeden geçerdi.

Yine öyle yaptı. Çok acele etmesi gereken bir telefon vardı. Bahçede karşılaştığı hastahane personelinin saygı ve çekinerek verdikleri selamları soğuk tebessümlerle geçiştirerek üç bölümden oluşan özel dairesine girdi.

Sekreter kız heyecanla ayağa fırladı. Onu bu saatte karşısında görmeyi beklemediğinden yüzü kızardı. Kendisine çeki düzen verip, "hoş geldiniz" anlamında bir şeyler fısıldadı. Sonra bir suçlu gibi, patronunun olmadığı üç gün zarfında topladığı notları ince bir klasörün içine yerleştirerek arkasından odaya daldı.

Sekreter beş yıldır doktorun yanında çalışıyordu. Huyunu suyunu gayet iyi öğrenmişti. Patronun gergin ve yorgun olduğu yüzünden belliydi. Normal zamanlarda gayet kibar ve nazik olan doktorun sinirlendiği zamanlarda da çok kırıncı ve küstah olduğunu tecrübeleriyle öğrenmişti.

Kız daha ağzını açmadan, "Hepsi beklesin, yalnız kalmak istiyorum" diyen sesini işitti. Geriye dönüp kapıyı kapatırken, "Bana şimdilik hiç bir telefonu bağlama" diyen otoriter sesi geniş odada yankılar yarattı.

"Eyvah" dedi kız içinden. "Bu gün çekeceğim var."

Doktor odasında yalnız kalınca pencerenin kenarına gidip, ince tüllerin ardından görünen bahçenin yeşilliklerini seyre daldı. Bir süre düşünceli ve hareketsiz kaldı. Kanlanmış gözlerindeki yorgun ve bezgin ifadeden, sıkılmışlığı, çaresizliği açıkça okunuyordu. Alışılmış kişiliğine ters düşen bir kararsızlıkla masası üzerindeki özel telefonuna yürüdü.

Almacı kaldırmadan evvel bir kaç saniye tereddüt etti. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Yavaş yavaş parmağını tuşlara dokundurdu. Numara hemen düşmüş, karşı tarafın zili çalmaya başlamıştı.

Üçüncü zilden sonra telefon açıldı.

Boğuk bir erkek sesi, "Alo" dedi. Doktor sesi tanıdı. Belli belirsiz bir titreme vücuduna yayıldı. Hemen cevap veremedi. Heyecanını yenmeye çalışıp, genzini temizledi.

Sonra fısıltı halinde, "Ben Posta'yım" dedi.

"Posta" onun kod adıydı. Ama bu ada hiç ısınmamıştı...

Telefondaki boğuk ses:

"Hat temiz mi?" diye sordu. Doktor:

"Evet, evet. Bu benim özel hattım" diye cevapladı.

"Konuş Posta, ben Şahin'im."

Doktor bir an duraladı.

"Beklenen kişi bu sabah İstanbul'dan geldi, efendim."

"İyi. Rezervasyon yapılan otele yerleşti mi?"

"Şu anda orda olması lâzım efendim."

"Ya para? Ücretinin yarısı ödendi mi?"

"Evet, ödendi."

"Başka bir isteği oldu mu?"

Doktor Sıtkı Başar yutkundu.

"Hayır, olmadı efendim."

"Güzel... Öyleyse her seyyarın planlandığı gibi yapılacak."

Bir an sessizlik oldu. Telefonun öbür ucundaki tok ses:

"Bu gün, istediği emaneti ona siz götüreceksiniz, anlaşıldı mı?" dedi.

Doktor'un kaşları çatıldı, yüzü gerildi.

"Ama bu çok mahzurlu" diye itiraz edecek oldu. Sesi inler gibi çıkmıştı. "Ben bu şehirde çok tanınan bir kişiyim. Her an tanıdık biri tarafından görülebilirim. Bu çok tehlikeli değil mi? Bu riski göze alamayız. Acaba benim yerime tanınmayan bir adamımızı gönderemez miyiz?"

"Komite böyle karar verdi. Emaneti siz götüreceksiniz Posta."

Doktor başını önüne eğdi.

Yapılacak bir şey yoktu. Komite öyle karar verdiyse, mutlaka öyle yapılmalıydı. Çaresiz bir ifadeyle: "Emredersiniz" dedi.

Karşı taraf telefonu kapattı.

Hemen hemen Doktor'un hastahaneye girdiği saatlerde, iri yarı şişman adam da Ankara Hilton Oteli'nin resepsiyonuna doğru yürüyordu.

Hantal görünümüne rağmen yere sıkı basan, atik ve güçlü biriydi. Çok ender içki içmesine rağmen yanakları karaciğerinden rahatsız biri gibi kıpkızıldı. Cilt sathına yakın kılcal damarları, haritadaki nehirler gibi yüzünü kaplamıştı.

Yaşını kestirmek mümkün olmuyordu. Sırtında ceketle palto karışımı siyah meşinden yapılmış bir mont, ayağında altı lastik botlar vardı.

Serj pantolonunun dizleri ütüsüzlükten buruşmuştu. Görünümüyle otelin lüks havasına hiç uyum sağlamıyordu.

Resepsiyon memuru yeni gelen misafirine, biraz da beğenmediğini ihsas eden ses tonuyla, "Evet?" dedi.

Adam, memurun kendisini küçümsediğini hemen sezinlemişti. Ama derin iş tecrübesi bu gibi ahvalde nasıl davranılması gerektiğini iyi bilmesi için yeterliydi.

En ufak bir kızgınlık emaresi göstermeden:

"Adıma bir rezervasyon yapılmıştı" dedi.

Sanki memur bir yanlışlık yapıldığına emincesine:

"Adınız?" diye sordu.

"Cemil Tunalı."

İri yarı adamın, üstlendiği bu işteki adı Cemil Tunalıydı.

Katıldığı çoğu operasyonlardaki adını kendisi seçmezdi. Bunu genellikle "Komite" seçerdi. Onun da pek itirazı olmazdı.

Son işindeki adını hatırlamaya çalıştı. Birden toparlıyamadı. Şimdiye kadar o kadar çok isim kullanmıştı ki. Bir Belçikalı adıydı galiba, yok yok Belçikalı değil, İtalyan ismiydi: Marcello Ragazzi. Öyle olmalıydı zira son cinayetini bir İtalyan kimliği altında işlemişti.

Onun için her milletten insanın kılığına girmek çok kolaydı. Yedi yabancı dili ana dili Türkçe kadar rahat konuşurdu. Hem de her memleketin en makbul şivesiyle.

Resepsiyon memuru önündeki rezervasyon fişine eğilmişti. Adamın ismine rastlamayacağına adı gibi emindi. Bazı müşteriler sanki evelden rezervasyon yaptırmışlar gibi otel idarelerini müşkül duruma sokmaya bayılırlardı. Rahat, bu adam da "aynı numarayı çekiyor" diye düşündü.

Biraz sonra adamın yüzünün alacağı şekli ve çıkaracağı şamatayı düşünüp zevklendi. Bu adamı geri çevirmek çok hoşuna gidecekti.

Ama gözleri hayretle açıldı.

Rezervasyon fişinde adamın adı yazılıydı. Cemil Tunalı... Fişin sağındaki haneye baktı. Yer ayrımı şahsen yapılmamıştı. Bir anonim şirketin yetkilisi telefonla yapmıştı rezervasyonu. Bozulmuştu memur ama bunu hissettirme meye çalışarak, yüzüne astığı sahte bir gülücükle, hüviyet tespiti için gereken matbu formu adama doğru uzattı.

İri yarı adam, içinden gülümseyerek formun gereken yerlerini doldurup imzayı attı. Rezervasyon memuru tipini beğenmediği adamı sanki son bir kez daha taciz etmek istercesine, forma bakıp sordu:

"Burada belirtilmemiş" dedi. "Kredi kartıyla mı ödeme yapacaksınız yoksa nakit mi?"

Adamın tepesi atmaya başlıyordu. Bankonun üzerinden eğilip, yüzünü iyice memurun suratına yaklaştırıp, tıslar gibi:

"Nakit" dedi.

Birden gözlerinin ifadesi değişmiş, kızıla çalan yanakları sapsarı kesilmişti. Memur korkuyla bir adım geri attı. Sonra aceleyle ayırılan odanın anahtarını bankodan alıp, zile bastı. Koşar adım gelen Bell Boy'a "Beyefendi'ye odasına kadar refakat et, lütfen" dedi.

Adamın birden değişen tavrından ödü kopmuştu. Burası saygın bir oteldi, rezalete mahal verilemezdi. Adam asansöre binip, kapılar kapanıncaya kadar arkasından gözleriyle takip etti.

Uzun sarı saçlı kadın itiraz etti:

"Boşuna konuşuyoruz Erol. Artık bunların hiç bir anlamı yok. Koptuk, tükendik, ikimiz de ayrı dünyalarda yaşıyoruz. Ne yapsak faydasız."

Erol Ülken, kayan gözlüğünü burnunun üstüne itti.

"Ne istiyorsun, seni hiç anlamıyorum. Paran, pulun, servetin her şeyin var. Neyin eksik? Bir kadın daha ne ister? Gönlüne göre yaşamıyor musun? Senin neyine karışıyorum? Ama sen bir türlü mutlu olmuyorsun."

"Beni anlamadığın doğru," dedi kadın hiçkırarak. "Ben sadece sevgi ve alâka bekliyorum, yani her kadının istediği en tabii hakkı. Bunu bana verebiliyor musun?"

"Saçmalıyorsun Şermin. Beş yıllık evliyiz..."

Kadın, kocasının sözünü kesip, bağırdı.

"Hayır altı. Daha kaç yıllık evli olduğumuzu bile bilmiyorsun."

"Uzatma, ha beş ha altı; bir yıl fark eder mi? Bu süre içinde sana hiç ihanet ettim mi? Kötü bir lâf söyledim mi? Dövüp, aldattım mı?"

"Bir de bunları mı yapacaktın yani?"

Adam sustu. Öfkeyle karısına baktı.

Burnundan soluyordu. Daha yapacak tonla işi vardı. Çok yoğun geçecek bu iş gezisine karısını da getirdiğine pişman olmuştu.

"Neticeye gel" dedi. "Ne istiyorsun?"

Şermin tek kelimeyle cevap verdi.

"Boşanmak."

Erol Ülken irkildi.

Karısı bu kelimeyi ilk kez ağzına alıyordu. Şermin'i iyi tanırды. O uysal ve masum görünen kişiliğinin altında çelik gibi güçlü bir irade yatardı. Eğer bir karar aldıysa, onu bu kararından caydırmak çok zor olacaktı...

Bu konuda hemen bir karara varamazdı. Hele şu sırada...

Yerinden kalktı, otel odasını arşınlamaya başladı. Sinirden titriyordu. Karısının teklifini düşünmesi lâzımdı.

Ondan boşanmak acaba sahip olduğu mevkii sarsar mıydı? Bu yere bin bir müşkülâtla gelmişti ve sahip olduğu her şeye kayınpederinin sayesinde erişmişti. Fakat o yoktu artık, öleli bir buçuk yıl olmuştu.

Güçlüydü ve ayaklarının üstünde sağlam ve yıkılmaz bir şekilde durmayı beceriyordu...

"Acaba onu hiç sevdim mi?" diye düşündü bir an... Buna olumlu cevap veremezdi. Şermin onun için bir atlama tahtası olmuştu. Başarıya giden yolda sadece bir basamak.

Bilakis, evliliği içinde ondan nefret ettiği çok an olmuştu. Kibirli, gururlu ve kendini beğenmiş bir kadındı Şermin. Onu her zaman küçük görmüş, sosyal yetersizliğini hep yüzüne vurmuştu. Şimdi de karşısına geçmiş, sevgi ve alâka beklediğini söylüyordu.

Galiba onu hiç sevmemişti.

Evet, ilk tanıştığı günden beri hep müstakbel kayınpederinin erişilmez serveti peşinde koşmuştu. Onu çeken paraydı, karısının güzelliği değil...

Aptal bir kadındı Şermin; hayatın özünü insanlar arasındaki sıcak sevgi bağlarında arayan, mutluluk için aşk ve fedakârlık bekleyen romantik bir budala. Dünyaya, yaşadığı ortama çok farklı bir perspektiften bakan zavallının teki...

Onu hiç bir zaman anlayamayacaktı.

Evet, artık boşanmasında bir mahzur yoktu ama Şermin çok kötü bir zamanlama yapmıştı.

"Nasıl istersen" diye fısıldadı.

Şermin oturduğu koltuktan kalktı. Yüreğinde bir şeylerin ezildiğini, hislerinin rencide olup, gururunun kırıldığını duyumsuyordu.

Bavulunu açacak zaman bile olmamıştı. Yatağın üzerine attığı pardösüsünü alıp, giydi.

"Ben İstanbul'a dönüyorum" dedi. "Teferruatı orada görüşürüz..."

Hâlâ kocasından onu geri döndürecek bir davranış, kucaklayıp vaz geçirecek bir jest umuyordu.

Erol Ülken yerinden bile kımlıdamadı. Arkasını dönüp, pencereden, hızla akan trafiği seyre daldı.

Bu evlilik bitmişti.

Şermin kapıyı kapatırken hislerini tahlilden bile acizdi. Ama yıllar süren bir kâbusun sona erdiğini ruhunun derinliklerinde hissediyordu.

Caddeye çıktığında yüzünü yalayan Ankara'nın ayazı, yalnızlık ve çaresizliğini bütün acılığıyla genç kadına tattırdı...

Nazan kaderin bu garip tecellisine isyan ediyordu. İnanılır gibi değildi. "Kurban"ı zaten biliyordu ama "Cellât"ın "o" olması, olacak şey değildi. Bunu, bu sabah uçakta anlamıştı... Biri kocası, diğeri üç yıl metreslik ettiği eski sevgilisiydi...

Emindi artık. Kocasını o öldürecekti.

Bütün vücudunu titreme aldı. Yapacağı pek bir şey yoktu. Kaçma ihtimali de...

Ona hiç güvenemezdi. Hayatta tanıdığı en gaddar, en vahşi, en insafsız insandı o. Hatta insan bile denemezdi. Yırtıcı bir hayvandan hiç farkı yoktu. Affetmez ve bağışlanmazdı. Gerçi "evlenme iznini" o vermişti ama buna şimdi pişman olduğuna yüzde yüz emindi.

Bir süre izini kaybettirmiş, evlenerek değişik ve farklı bir muhite girmişti. Kocasını gerçekten güçlü bir adamdı, bütün varlığına rağmen sakin bir hayat sürer, sosyete girmekten nefret ederdi.

Ama evlilik, kendisine göre bir müessese değildi. Kocasının sağladığı tüm maddi olanaklara rağmen bıkmıştı ondan. Artık zengindi ve Recep'in öldürülmesinden sonra büyük bir mirasa konacaktı.

Tabii kocasının "cellâdı" ona da bir kurşun sıkılmazsa...

Acaba yapar mıydı?

Buna bir türlü emin olamıyordu.

Kendisinden bıkmasa zaten onu salıvermez, evliliğine izin vermezdi.

Bıkmıştı muhakkak. Evet, bıkmıştı.

Profesyonel tetikçi Rasim'in nasıl çalıştığını iyi bilirdi. Mesleğinde çok ustaydı. Bunca yıldır ele geçmemiş tam bir usta. Bütün dünyada Interpol tarafından kırmızı listeye aranan biriydi. İnterpol bile hakkında çok az şey bilirdi.

Korkudan kalın dudaklarını ısırırdı.

Rasim şimdiki adı her neyse eyleme geçmeden evvel, öldüreceği kişiyi çok iyi etüt eder, yaşamını, özel hayatını, işini didik didik inceler, tetiği çekmeden evvel en uygun ortamı seçerdi.

Kurbanın karısı olarak, kendisini tespit etmemesi düşünülecek şey değildi. Ve Rasim, asla arkasında şahit bırakmazdı.

Titremesi daha da arttı...

Ya geçmiş yıllar? Onu zevkin doruklarında uçurduğu günlerin hiç mi hatırı olmayacaktı?

Buna güvenemezdi. Onun tanıdığı Rasim, hatır için kendini tehlikeye atmazdı. Asla atmazdı.

Ölümün korkutucu ürpertisini tekrar tekrar içinde hissetti.

Uçakta onu gördüğü andan beri eli ayağı titriyordu.

Kaldıkları Ankara Hilton Oteli'nin lüks süitindeki geniş salonda oturup çalışan kocasına baktı.

Altmışa yakın, kısa boylu, dazlak, sevimsiz bir adamdı. Tam bir seks tutkunuydu. Günün her saatinde sevişmeye hazırdı. İlerlemiş yaşına rağmen bir boğa kadar güçlü ve azgındı da. Ama bunun böyle olması normaldi, yoksa peşinden koşturup, tenine esir edip, evliliğe sürüklenmesinin başka yolu olabilir miydi? Önceleri aynı evde beraber yaşadıkları cadaloz görünmesi, bu evliliğin gerçekleşmemesi için elinden geleni yapmış lâkin muvaffak olamamıştı. Haset dolu, hırslı, evde kalmış bir kız kuruşuydu görünmesi ve mülti milyarder Recep Solmaz kız kardeşinin sözünden çıkmayan, ona körü körüne itaat eden bir zavallıydı. Ne ise o günler geride kalmıştı artık; uzun bir mücadeleden sonra yeni geline yenik düşen kadın, kardeşinin Maçka'daki bir dairesine taşınarak yanlarından ayrılmıştı. Recep yine de ayda bir kere onu ziyarete gider, her türlü ihtiyaçlarını karşılardı.

Şu erkekler ne tuhaf yaratıklardı. Tüm dünyaları para ve seks üzerine kuruluydu. Acaba bu iki kavramın dışında tutkuları olan erkekler de var mıydı? Varsa bile o öyle birini tanımamıştı.

Kocasına tekrar baktı.

Evet, onun bir tutkusu daha vardı: Siyaset.

Tüm yaşamını para, seks ve siyasete adanmıştı. Zaten sonunu da bu tutkuları getirecekti. Kocasını Ankara'da öldüreceklerdi. Bunu biliyordu, üstelik böyle olmasını istiyordu da. İşin kötüsü, bu öldürme plânına dahil olmuş, dolaylı da olsa plâna iştirak etmişti.

Kocasına düşman olan kişilerin onu niçin öldüreceklerini bile bilmiyordu. Onun için önemli de değildi. Hayatından çıkıp gitmesi, tiksindirici patlak gözlerinden kurtulması yeterliydi. Yatağın dışında Nazan'ı hep hor görüp aşağılamıştı. Gerçek bir orospu olduğunu ikide bir yüzüne karşı haykırır dururdu. Sadece yatakta, evet yalnız yatakta onun kulu kölesi olur, ruhunu sekse satmış bir esir gibi üstünde çırpınır dururdu.

Sevişmek Nazan'ın en iyi bildiği ve en başarı ile uyguladığı tek şeydi. O da bunu çok iyi kullanabileceği bir silah olarak geliştirmeyi başarıyla becermişti. Kollarının arasına düşen hiç bir erkek, kendisine esir olmadan kurtulamazdı.

Recep'ten iğreniyordu artık.

Ama ona çok şey borçluydu. Özellikle de temin ettiği istikbalini.

İçindeki "Cellât Rasim" korkusu olmasa, belki de kocasına son bir fırsat tanır, göçeceği öbür dünyaya, tatmin olmuş, arzuları bastırılmış bir erkek olarak gitmesini sağlayabilirdi.

Ama korkuyordu, hatta ödü pathiyordu.

Tanrıya inanan biriydi, uçakta eski sevgilisini gördüğü andan beri beynini kefarete korkusu kaplamıştı. Tanrı galiba onu cezalandıracaktı...

Böyle tesadüf olamazdı. Olsa olsa kaderin ilahi bir tecellisiydi. Olaylar, karşısına tekrar o canavarı çıkarmıştı, hem de hayatının tam dönüm noktasında. Kader böyle istiyordu galiba.

Sonra aklına gelen bir düşünce, içine biraz su serpti. Bu kadar kuşkulaması yersizdi, bu bir tesadüf olamaz mıydı? Kim bilir, Rasim belki de bambaşka bir nedenle o uçakta bulunuyordu? Ankara'da işi olamaz mıydı? Kocasının öldürülmesi planıyla Rasim arasında hemen bir bağını kurması yanlışlı. Evet, bu bir rastlantıydı ve yok yere vehme kapılıyor, mutlu olması gereken saatleri cehennem azabına dönüştürüyordu.

Kocası, Ankara Sanayi Odası'nda yapacağı konuşmanın metni üzerinde son tashihleri yapıyordu. Sırtı ona dönüktü.

Uzulca yaklaştı.

Ona bir vefa borcu vardı. Ve şimdi kendini daha rahatlamış hissediyordu.

Önce jartiyerlerini çözüp çoraplarını çıkardı, sonra kısacık eteğini yukarı çekerek, parmaklarını siyah bikini külotunun incecik kenarlarına takıp bir çırpıda ayaklarına düşürdü. Çıkardığı eşyalarını avuçlayıp, koltuğun kenarına sıkıştırdı.

Bir erkeği tahrike gelince son derece marifet sahibi biriydi. Canı istedi mi Recep'i her seferinde çıldırtacak seks oyunlarına başvurur, büyük bir hünerle adamı çıldırtırdı da. Bu kez de aklına yeni bir numara geldi. Bir filmde görmüştü, sinemalarda haftalarca oynayan Sharon Stone'un bir filmde. Başrol oyuncusunun kendisini sorgulamaya çeken polisleri uyguladığı nefes kesen bir mizansen. Kadın bacaklarını aralayıp, çıplak cinsel uzvunu polisleri teşhir ediyordu.

Bu numaraya çıldırabilirdi Recep. Hem o, Sharon Stone'dan daha seksi, daha baştan çıkarıcı bir kadındı.

Eh, bu kadarcık bir mükâfatı da Recep hak etmişti doğrusu...

Yaklaşık kocasının kel kafasındaki tek tük saçları karıştırdı. Recep'in buna çok sinirlendiğini bilirdi. Adam elindeki altın dolmakalemi masanın üzerine bırakıp, karısının bu tatsız şakası için kızgın gözlerini üzerine çevirip:

"Sana bin defa bunu yapma demedim mi?" diye gürledi.

Öfkesi her zaman burnunun ucunda olurdu zaten.

Nazan, kırılıp gücemiş gibi salına salına ve kalçalarını her zamankinden fazla kıvrarak, adamın tam karşısındaki koltuğa oturdu.

Yüzünü, azardan alınmış bir bebek gibi büzerek bekledi. Sonra daracık etekliğini çatlatırcasına iki yana gererek bacaklarını araladı, kocasının somurtuk yüzüne baktı.

Recep Solmaz'ın yüzündeki ifade yavaş yavaş değişmeye başlamıştı. Belli belirsiz dudakları kıvrıldı, burun delikleri ihtirasla titremeye başladı. Bunun bir davet olduğunu anlamıştı nihayet. Çok nadir olurdu bu.

Kadın içinden "Yaşlı ahmak, nihayet durumu kavradı" diye söylendi. Gözlerinin içine baktı. Hayır, Recep hâlâ kendisine sunduğu özel görüntüyü fark etmemişti. Kocasının bakışları uzun ve muntazam bacaklarıyla, koyu kırmızı ojeli, bakımlı ayaklarında dolaşıyordu.

Her erkek gibi kocasının da fetişizme varan bazı çarpık tutkuları vardı. Sevişmeye girmeden önce dakikalarca ayak parmaklarını yalayıp emer, Nazan da bundan garip bir ruhsal tatmine erişirdi. Gün boyu, yerli yersiz küçümsemelerine, tarizlerine maruz kalan kadın, kocasının ayaklarına kapanıp, yerlerde diz çöküp eğilmesinden zevk alırdı. Hatta bir ayağını elleri arasına alıp parmaklarını yalarken diğer ayağını kel kafasına bastırıp ezmesine bile ses çıkarmazdı.

Recep ayağa kalktı.

Nihayet karısının etekleri arasından görünen çıplaklığı fark edebilmişti. Hazırlayacağı konuşma metni bir anda beyninden uçup gitti. İhtirasla karısına yaklaştı.

Bunun, karısıyla yapacağı son sevişme olduğunu aklının köşesinden bile geçiremezdi...

Adam, koltuğun önünde diz çöktü.

Nazan, ruhunda cinsel heyecanla hiç ilişkisi olmayan garip bir tatmin hissine kapıldı; son taksitini ödeyerek borçtan kurtulan bir kimsenin rahatlık ve huzuru gibi.

Kocasının gözleri çıplak uzvunda, elleri eteklerinin içindeydi artık. Ayaklarını toplayıp, adamın sarkan göbeğine dayadı. Uzun boylu kadındı Nazan; kocası bir horoz gibi boynunu uzatarak hedeflediği noktaya varmaya çalışıyordu.

Ona yardım ederek, oturduğu koltukta biraz kaykıldı. Nihayet kocasının buz gibi soğuk gelen ıslak ağzını teninde hissetti. Gözlerini kapadı. İçindeki tiksinnmeyi önlemeye çalışarak biraz daha koltukta kaydı. Kel kafası, dar eteğinin altında görünmez olmuştu.

Birden uçakta yaptığı hatayı hatırlayarak vücudu gerildi...

Bu kez şiddetle titremeye başladı. Her şeyi berbat etmişti.

Kafasızlığına, düşüncesizliğine, Rasim'i görünce uğradığı paniğe lanet etti. Uçaktaki gazetecinin eline sıkıştırdığı notu hatırladı.

O not her şeyi berbat edecekti...

Rasim'in uçakta bulunması aksi bir tesadüfse, kocasının öldürülme plânı mahvolacaktı. Yaptığı hatanın vahametini o anda kavradı.

Recep'in göbeğine dayadığı ayaklarını var gücüyle itti. Yaşlı adam paldır küldür halının üzerine devrildi. Şaşkınlıkla karısına baka kaldı.

Nazan "Şimdi olmaz" diyerek oturduğu koltuktan fırladı...

O gazeteciyi derhal bulmalıydı...

Şermin'in uzun sarı saçları, sert rüzgârla uçuşuyordu. Genç kadın elindeki ufak bavuluyla bir süre caddede ne yapacağını bilemeyerek yürüdü. Erol'a karşı hiç bir şey hissetmediğine emindi artık. Yine de altı yıllık evliliğinin bu şekilde sonuçlanmasından üzgündü.

Kendini yalnız ve çaresiz hissediyordu.

Anası daha ilkokuldayken ölmüştü, babası ise bir buçuk yıl evvel. Her şeye rağmen kocası hayattaki tek desteği idi. İtiraf etmeliydi, kocasını hiç sevmemişti, bu biraz da babasının isteğiyle yapılmış izdivaçtı. Babasının sözünden çıkmayacak kadar muti ve ona bağlı bir evlâttı. Babası bu evliliği uygun görünce, geleceği için hayırlı olduğuna oda inanmıştı.

Bu altı yıl içinde ne beklemişti Erol'dan; sadece sevgi, yakınlık ve şefkat değil mi? Buna karşın ne vermişti kocası ona?

Koca bir "hiç".

Aklı çok karıştı. Ne yapacağını kestiremiyordu. Ama en zor adımı atmıştı, bunun dönüşü olmazdı. Boşanması yaşamını etkilemeyecekti. Varlıklı bir kadındı, tahsilli idi de üstelik. Gerekirse, babasının kurduğu müesseseleri zor da olsa yürütebilirdi.

Yağmurun hafif hafif yağmaya başladığını gördü. İstanbul'a dönmek için hemen uçakta bir yer ayırtmalıydı. Bir taksi çevirip, şoföre "En yakın Hava Yolları'nın bilet satan acentesine çek" diye mırıldandı.

Acentede onu bir sürpriz bekliyordu. Uçaklardaki ilk boş yer, ancak yarınki 14 seferindeydi. Satış memuru, meydanda beklerse belki iade edilen bir bilet bulabileceğini söylüyordu.

Bu yıkık ve perişan haliyle, saatlerce terminalde bekli yemezdi. Çaresiz bu geceyi Ankara'da geçirecekti. Bileti satın aldı. Sonra ne yapacağını düşündü. Kocasının kaldığı otele dönemezdi. Satış bürosundan çıkarak kalabalığın arasına karıştı. Şehirdeki bu uzun ve yalnız geceyi Hilton Oteli'nde geçirmeye karar verdi.

Erol nasıl olsa onu aramazdı.

Çevirdiği ilk taksiye atladı. Kaderin kendisine nasıl bir oyun oynayacağını bilemezdi...

Sedat İlker, Görüş Gazetesi'nin Ankara'daki bürosuna neşe içinde girdi. Faksların, bilgisayarların tıkırtıları, koşuşan genç muhabirlerin telâşları kısacası alışık olduğu çalışma ortamı genç adamı rahatlatı.

Anakara'lı meslektaşları hemen etrafını sarıverdiler. Önce koyu bir sohbet başladı sonra servisin işi icabı, konu futbola çevrildi. Sedat uzun yıllar Fenerbahçe profesyonel futbol takımında top koşturmuştu. Beş kere milli olmuş bir defans oyuncusuydu. Sol ayağına çok hâkim, kıvrak, tekniği yerinde, klâs bir futbolcuydu. Daha da oynayabilirdi ama geçirdiği menüsküs ameliyatından sonra uzun süre futboldan uzak kalmış, bu arada yarım kalan üniversite tahsilini tamamlayınca bir daha yeşil sahalara dönmemişti. Yine de futboldan tam kopmamış, futbol münekkidi olarak günlük gazetelerde yazmaya başlamıştı. Yazıları geniş sporsever kitleler tarafından tutulunca, bu işte karar kılmıştı. Şimdi gazetesinin çok sevilen ve okunan, yazıları tiryakilik yaratan bir elemanı olmuştu. Futbol bilgisine, eğitimi ve Allah vergisi olan güzel konuşma yeteneği de ilâve olunca özel televizyonlar da peşine düşmüş, her hafta ekranda boy gösteren ve aranan biri haline gelmişti.

Serviste ayların biri gidip biri geliyordu. Gece maçı akşam yedide başlayıp dokuza doğru bitecekti. Sedat mutadı üzere, matan sonra büroya gelip yazısını yazar, İstanbul'a fakslar son uçakla da evine dönerdi. Dönüş bileti gazete tarafından ayarlanmıştı.

nne konan demli çayla yeni bir sigara tellendirmek için çakmağını aradı, bulamadı. akmak en fazla kaybettiği eşyaların başında gelirdi. Ceplerini karıştırdı. Ceketinin yan cebinde katlanmış ufak bir kâğıt parçası eline geldi. nce, ne olduğunu hatırlamadı, çıkarıp baktı.

Ufak bloknot parçasını görünce, uçaktaki platine saçlı kadın aklına geldi. Biraz suratını buruşturarak kâğıdı açtı.

Buluşma teklifi olmalıydı. Aklına başa şey gelmiyordu. Anlamsız bir randevu yöntemi. Satırlara bir göz attı. Okudukça yüzünün hatları geriliyordu. "Aman Allahım" diye fısıldadı.

Bu bir buluşma teklifi değildi. Hızla yazıyı bir kere daha okudu.

Okuduklarına inanamıyordu.

Bu bir cinayet ihbarıydı. Kadın hayatının tehlikede olduğunu yazmıştı. Uçaktaki birinin kendisini ve kocasını öldüreceğini söylüyordu. Dona kaldı... Bu bir şaka mıydı?

Her halde değildi. Böyle şaka olmazdı. Ne idi bu pusula? İmdat ağrısı mı? Öyleyse kadın niye bunu eline sıkıştırmıştı? Neden kaptan pilota başvurmamıştı? Uçakta her şeye müdahale edecek tek yetki sahibi pilottu. Bir tehlike varsa telsizle meydandan yardım ister, hava alanına polis ağırabilirdi...

Kadın bu yolu hiç düşünmemişti bile. Kendisine bile pusulayı g belâ verdiğine göre, görülmekten korkuyor olmalıydı. Kim bilir, belki de uçaktaki katil, kadının yardım arandığından şüphelenirse o dakika harekete geçebilirdi. Acaba kadın bundan mı korkmuştu?

Sedat etrafına bakındı.

Neyse çevresindeki arkadaşları bir şey anlamamışlardı. Yerinden kalktı, herkesin gelişi güzel konuştuğu bir ortamda rahat düşünemiyordu. Keyfi kaçmış olarak boş bir odaya girdi. Bir masaya çöküp, bloknot parçasını önüne yaydı. Düşünmeye başladı.

Samimi bir yardım çağrısı olamazdı bu. Hiç inandırıcı değildi...

Endişelenmesine yer yoktu. Düpedüz kadının numarasıydı. Buluşmak için tertiplenmiş, erkeği merakta bırakacak, hayır diyemeyeceği bir düzmece. Daha değişik, heyecan verici bir davet tarzı. Meşhur bir adamdı kendisi, eh oldukça da yakışıklıydı. Hafiften gülümsedi bile, gururu okşanmıştı. şu kadınlar çok garip yaratıklardı, erkeklere yaklaşabilmek için ne yollar deniyorlardı.

"Vay canına, pes yahu" diye söylendi.

Kâğıdı buruşturup köşedeki p sepetine atacağı anda, notun altına okunaksız tarzda yazılmış kadının adına gözü takıldı.

Nazan Solmaz...

şimdi hatırlamıştı platine saçlı kadının yanındaki kısa boylu, kel kafalı adamı. Tabii ya, meşhur sanayici Recep Solmaz'dı o. Siması yabancı gelmemiş ama o anda kim olduğunu ıkaramamıştı. Demek kadın onun karısıydı. Aynı soyadını kullanıyorlardı.

"Yazık" diye geçirdi içinden, öylesine maruf, tanınmış, mevki sahibi birine yakıştıramamıştı kadını. Beğendiği her kişinin eline pusula sıkıştıracak kadar basit ve aşağılık bir kadın.

Tipinden belliydi zaten. Siyahlara bürünmüş kıyafetini, platine saçlarını gözünün önüne getirdi.

Buram buram seks kokuyordu kadın.

Gariptir, kâğıdı p sepetine atmadı.

Katlayıp cebine koydu. İnanmamıştı bu yardım çağrısına. Meşhur Recep Solmaz'ı kim öldürmek isteyebilirdi ki?

Ama beyninin bir köşesinde hâlâ bir soru işareti vardı. Karnını doyurmak için odadan çıktı.

Çok acıkmıştı...

Spor servisinden üç arkadaş, Sedat'ı iyi bir öğle yemeği için dışarıya çıkardılar. Onların çıkışından beş dakika sonra gazetenin santral memuresi, Sedat'ı arayan hanımı genç yazara bağlıyabilmek için beklemeye aldı. Bütün servisleri aradı, nihayet yemeğe çıktığını öğrenerek, telefondaki kadına bildirdi.

Kadının huzursuz ve telâşlı bir hâli vardı. Santrala ısrarla nerede bulabileceğini sordu. Santral operatörü iki saat sonra tekrar aramasını söyledi.

Nazan ismini vermeden telefonu kapattı.

İki saat sonra tekrar arayacaktı...

Dr. Sıtkı Başar ağrıyan şakaklarını sıktı.

Çağırdığı sekreterinden aspirin istedi. İlaç yutmazsa baş ağrısının geçmeyeceğini biliyordu; bu kahrolası iş bitmeden rahatlıyamıyacağını da.

Saatine baktı. Öğle vaktiydi. Bir an önce üstüne düşen görevi yerine getirirse daha iyi olacaktı. Nasıl olsa çalışmıyordu.

Sekreteri o yokken arayanların adlarını, görüşmek isteyenlerin listesini, imzalanacak belgeleri masanın üstüne yığılmıştı. Hiç birine bakmadan önündeki dosyayı itti.

Başı ağrıdan çatlıyordu.

Trençkotunu sırtına geçirip bahçeye, arabasını park ettiği yere gitti. Mercedes az sonra hastahaneyi terk ediyordu.

Yağmur hızını arttırmıştı. Doktor trafiğin içine dalınca, düşünceleri üç yıl evveline takıldı. O tarihe kadar her şey yolunda gitmişti. Başarılı ve mutlu bir yaşamı vardı. Uzun ve meşakkatli geçen meslek hayatında zirveye ulaşmış, özel hastahane sahibi olmuştu. Çok iyi kazanıyordu. İki evlât sahibiydi. Oğlu, tıbbiyeyi bitirmiş, ihtisasını tamamlamış, başarılı bir beveliye mütehassısı olarak hasta hanesinde çalışmaya başlamıştı bile. Kızı ise Amerika'da, özel bir üniversitede mastırını tamamlamak üzereydi. Gerek mensup olduğu topluma gerekse ailesine karşı görevlerini yerine getirmiş örnek bir vatandaştı.

Tek tutkusu siyasetti.

1983 ile 1988 yılları arasında Ankara'dan milletvekili seçilmiş, bakanlığa oynamış ama bakan olamamıştı.

Zaten her şey de ondan sonra başlamıştı.

İçini bir ürperti kapladı. Kurtulmak istiyordu bu durumdan. Hayatının tüm gidişatı değişmiş, bir daha asla çıkamayacağı derin ve dipsiz bir çukura düştüğünü anlamıştı.

Hiç bir çıkış yolu yoktu.

Artık onların elinde basit ve kıymetsiz bir piyondan farksızdı.

Düşündükçe başındaki ağrı artıyordu, gaza basarak bir an evvel ulaşmak istediği yere doğru arabayı sürdü.

Matbaa, kartvizit, ufak el ilanları ve benzeri şeylerin basıldığı ufak bir dükkândı. İçerde, uzun boylu, çatık kaşlı adamdan başka kimse yoktu. Masanın arkasında oturan adam, onu görünce ayağa kalktı. Göz göze geldiler. Adam hiç lâf etmeden, arkadaki baskı makinelerini örten bir perdeyi aralayarak, kayboldu.

Döndüğünde, orta boy, enli bir çanta taşıyordu elinde. Çantayı bir şey sormadan Doktor'a uzattı. İnsanı delip geçen nazarları Doktor'a çevrilmişti. Sanki başkaları tarafından seyrediliyormuş gibi etrafına bakındı, sonra titreyen elini çantaya uzatıp, kavradı.

Oldukça ağırdı çanta.

Doktor onun içinde, parçalara ayrılmış dürbünlü bir tüfek olduğunu biliyordu. Suikastta kullanılacak, uzun menzilli ve etkili bir silâh. Çatık kaşlı adamın yüzüne baktı. Adam gayet sakin, işinin başına dönmüş, ufak bir masanın üzerinde duran kartvizitlerle meşgul olmaya başlamıştı. Bir süre ne yapacağını kestiremeden öylece durdu, sonra geri dönüp hızlı adımlarla dükkânı terketti. Tek kelime konuşmamışlardı...

Dr. Sıtkı Başar, Hilton Oteli'nin resepsiyonuna "Cemil Tunalı'nın kaldığı oda numarasını öğrenmek için yaklaşırken, Şermin Ülken bavulunu taşıyan bellboy'la asansöre doğru yürüyordu. Lobide oturan bir kaç erkek müşteri, genç kadının saf ve duru güzelliğini hayranlıkla seyre başladılar. Spot ışıklarının parlaklığı, kadının uzun sarı saçlarında kırılıp hareleniyor, zarif ve ahenkli yürüyüşü, kendine özgü bir hava yaratıyordu.

Şermin odaya girince, pardösüsünü çıkarıp, kendini yatağa attı. Gri mavi gözlerini tavana dikip düşünmeye daldı. Zor fakat isabetli bir karar verdiğine emindi artık. Bu evlilik bitmişti.

Aldığı kararın kendisini rahatlatması gerekirken, yine gözlerinin yaşardığını, ağlamaya başladığını fark etti. Gözyaşlarını tutmakta fayda görmedi, ağlarsa açılacağını biliyordu.

Ve bir süre hıçkıra hıçkıra ağladı. Sonra rahatlayarak derin bir uykuya daldı...

Dr. Sıtkı Başar, otelin dahili telefonundan, öğrendiği numarayı aradı. "Cellât'ın sesini hemen tanıdı. Aralarında kısa bir konuşma geçti. Telefonu kapatan Doktor lobide gözlerden uzak bir masa aradı. Tropik süs bitkilerinin yer aldığı تنها bir bölümü münasip görüp oturdu. Kuşkulu

nazarlarla etrafına bakmıyordu. Teslimat sırasında tanıdık biri tarafından görölmek en büyük korkusuydu. Neyse, şimdilik çevresinde tanıdık bir simaya rastlamamıştı.

Bu tür işleri pek anlamazdı, lâkin aklına takılan noktaya bir türlü cevap bulamıyordu. Cemil Tunalı yahut "Komite"ce bilinen adıyla Cellât profesyonel bir katildi. Böyle kişilerin kendi silahlarıyla çalışmaları normal değil miydi? Cellât acaba ne sebeple, suikastte kullanılacak silahın Komite tarafından teminini şart koşmuştu? Bir anlam veremedi...

Yere, ayağının ucuna bıraktığı çantaya ürkerek baktı.

Bir an evvel teslimatı yapıp, ortadan kaybolmak istiyordu. Sinirli sinirli parmaklarını çıtlattı.

"Kendine gel" diye telkinde bulundu. Kimse otel lobisinde ne için bulunduğunu bilemezdi, hatta akıllarının köşesinden bile geçiremezlerdi. Ama o, kendisine reva görölen bu basit ve sıradan işi, bir türlü gururuna yediremiyordu. Karar mevkiinde olması gereken bir teorisyen, bir fikir adamıydı; oysa eylem gerçekleştirecek bir katile silah taşımak gibi anlamsız bir görev verilmişti kendisine.

Adamı birden karşısında görünce şaşırdı.

Tanıdık biri olup olmadığını anlamak için dört göz etrafı tararken, adamın birden karşısında belirivermesi şaşkınlıktan öte, korkuttu da Doktor'u.

Cemil Tunalı yahut gerçek adıyla Rasim, koltuğa çöktü.

Doktor'daki tedirginliği hemen sezinlemişti. Sırtarak:

"Korkuyor musun?" diye sordu.

Sıtkı Başar başını salladı. Korkmuyor, sadece çekiniyordu.

"Emaneti getirdim" dedi.

"Gördüm."

Adam keskin bakışlarını Doktor'a çevirmişti. Yüzünde alaycı bir hava vardı.

"Başka bir sorun kaldı mı?"

"Hayır" dedi iri yarı adam.

Doktor çantayı yere bırakıp, ayağa kalktı. Başıyla belli belirsiz bir selâm vererek, hızlı adımlarla lobiyi geçti, kendini dışarıya attı. Sanki her an birinin omzuna dokunup, "Tutuklusunuz" diyeceği endişesi içindeydi.

Rasim bir süre daha rahat ve geniş koltukta oturdu. Kimse kendisiyle ilgilenmiyordu. Buna emin olduktan sonra uzanıp, yerdeki çantayı aldı, ağır adımlarla asansöre yürüdü.

Odasına girince ilk işi, meşin ceketinin cebinden eldivenlerini çıkarmak oldu. Cerrahların ameliyat esnasında kullandıkları cinsten, şeffaf, ince eldivenlerdi bunlar. İtinayla ellerine geçirdi. Parmaklarını içinde oynatıp, iyice ellerine oturmasını sağladı. Çantayı açtı. Usta hareketlerle silahın parçalarını çıkarıp, monte etti. Tüfeği elinde tarttı, perdeyi aralayıp, dürbünü gözüne dayadı. Rastgele karşıdaki bir yapının penceresine çevirdi. Mükemmel görüntü veriyordu dürbün. Sırtarak silahı okşadı sonra tekrar parçalara ayırıp söktü, itinayla çantaya yerleştirdi, eldivenlerini çıkardı.

Artık tetiği çekecek saate kadar yapacağı bir şey yoktu.

Yatağa uzanıp, eski metresini düşünmeye başladı...

Nazan, iki saat sonra Görüş gazetesinin bürosunu tekrar aradı. Sedat İlker dönmemişti henüz. Genç gazeteciye ulaşamıyordu bir türlü. İçini kaplayan korkuyla her yirmi dakikada bir, aramaya devam etti.

Santraldaki memure bu aramalardan sıkılmaya başlamıştı artık; kadından kendisine ulaşabileceği bir telefon numarası istedi. Sedat Bey gelir gelmez onu aratacak.

Ama Nazan numara vermedi. Bunun sakıncalı olabileceğini düşünüyordu. Onu kendisi bulmalıydı...

Şermin uyandığında saat dörde geliyordu. Gözlerini açınca önce nerede olduğunu toparlıyamadı, şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

Bir otel odasında tek başınaydı.

Yaşadığı dramın acı gerçeği aklına geldi. Biraz üşümüşü. Yataktan kalktı. Banyoya geçip, aynada solgun yüzüne baktı.

Artık önünde, uzun ve yalnız geçecek, mücadelelerle dolu, çetin bir ömür vardı. Yılmadan savaşımalıydı.

Ruhundaki kargaşayı çözmeye çalıştı. Hayır, üzgün değildi. "Neyim eksik?" diye düşündü. Bilakis eksik değil, fazlası vardı. Parası, babasından intikal eden ve iyi irat getiren kurulu bir iş düzeni mevcuttu. Sıhhati yerindeydi.

www.cizgiliforum.com

Aynaya akseden görüntüsüne baktı. Ayrıca güzel ve çekici bir kadındı. Ürkecek hiç bir şeyi yoktu. Erol mu? Onu düşünmek bile istemedi. O defteri gerçekten kapattığına inanıyordu artık.

Birden ne kadar aç olduğunu hissetti. Hayra alâmetti bu. Sabahtan beri bir şey yememişti. Odaya geçip, bavulunu açtı. Sirtına yeni bir kazak giydi, buruşmuş eteğini değiştirdi. Çantasından makyaj malzemelerini çıkarıp, kendine biraz çeki düzen verdi. Gözlerinin güzelliğini daha da ortaya çıkaran far kullandı, dudaklarına biraz ruj sürdü. Tekrar baktı aynaya, morali yerine geldi. Çekici bir kadın olmuştu, aşağıya inip, karnını doyurabilirdi artık.

Şu andan itibaren yeni bir hayata başlıyordu. Aldığı karar fırtınalarla çalkalanan ruhunda dinginlik yaratmıştı. Gözü parmağındaki evlilik halkasına ilişti. Bundan böyle onu taşımasının bir anlamı da yoktu. Parmağından çıkarıp, çantasının içine attı...

Sedat İlker arkadaşlarıyla yediği öğle yemeğinden sonra onlardan ayrıldı. Gazetede yapacağı işi yoktu ve maç saatine kadar boştu. Hem önündeki boş saatleri değerlendirmek hem de epeydir göremediği, TRT'de çalışan halasının oğlunu ziyaret için Genel Müdürlük binasına yollandı. Aksi bir tesadüf, halaoğlu, geçici bir görevle Ankara dışına gitmişti. Keyfi kaçtı. Bir müddet caddelerde avare avare dolaştı. Pek çok İstanbul çocuğu gibi Ankara'yı pek sevmezdi. Üstelik yağın yağmur şiddetini daha da arttırıyordu.

Oturup vakit geçireceği bir yer aradı. Aklına Hilton Oteli geldi. Lobide oturup çay içebilir, belki tanıdık bir simaya rastlardı. Bir taksiye atladı.

Barlara hiç yönelmedi bile, eski bir sporcu olduğu için içkiyle başı pek hoş değildi, mecbur kalmadıkça alkol kullanmazdı. Otelin çay salonuna geçti. Günlerden cumartesi olduğundan, salon her zamankinden daha da kalabalıktı. Sıcak, canlı ve çekici bir atmosferi vardı. Yeşil süs bitkileri, sarı ışık veren aydınlatması ve derinden yayılan müziği ile huzur verici, nefis bir ortamdı. Sedat trençko tunu vestiyere bırakıp, zar zor bir masa buldu kendine. Karmı toktu, gelen garsondan sadece çay istedi.

Etrafına bir göz attı, lobi doluydu. Zar zor bir masa buldu. Maç saatine kadar burada oturmaktan başka çaresi yoktu.

Uzun sarı saçlarını tarayıp, makyajını tazelemiş Şermin'i salona girer girmez ilk fark eden Sedat oldu.

Kalbinin duracak gibi gümbürdediğini hissetti.

Bu kadını bir daha göreceğini hiç ummamıştı...

Kelimelerle izah edemediği bir heyecan dalga dalga benliğini kaplamaya başladı. Buna benzer bir heyecanı, ilk defa yıllar önce ortaokulun son sınıfındayken yaşamıştı.

Genç kadın kalabalığı görünce şaşaladı.

Oturacağı boş bir masa aradı, bulamadı. Salonun ortasına doğru ilerleyip bakındı.

Sedat'ın masasına iyice yaklaştı.

Genç adam bir an karar veremedi. Daha doğrusu, yapacağı davranışın doğru olup olmadığını kestiremedi. O evli bir kadındı. Yapacağı davetin sadece bir nezaket çağrısı, yer ariyan bir kadına yardımdan öte olduğunu biliyordu.

Dayanamadı, tam yanından geçerken ayağa kalktı. Sesine elinden geldiği kadar nazik ve saygılı bir ifade vermeye özen göstererek, "Hanımefendi, benim masamda üç boş koltuk var. Oturacak yer bulamadığınızı gördüm, az sonra çayımı bitirip kalkacağım. Arzu ederseniz, buraya oturabilirsiniz" dedi.

Şermin iri lâcivert gözlerini Sedat'a çevirdi.

Kısa bir an, onu süzdü. Karar vermekte zorlanır bir hâli vardı.

Sedat'ın yüreği hopladı. Teklifini geri çevirmesinden endişelendi.

Şermin kısa bir tereddüitten sonra:

"Sizi rahatsız etmiş olmaz mıyım?" diye sordu.

Sesini ilk kez duyuyordu. Kadife kadar yumuşak ve kulağa okşayıcı geliyordu.

"Estağfurullah" dedi Sedat.

Bir an gerçek bir centilmen gibi, genç kadının oturmasına yardım etmeyi düşündü sonra bunu mübalağalı bulup, o oturuncaya kadar ayakta beklemeyi tercih etti.

Şermin koltuğa oturunca son kez gözlerini Sedat'a çevirip, "Teşekkür ederim, çok nazıksınız" diye fısıldadı. Sedat ancak "Rica ederim" diyebilirdi. Genç adam adeta çarpılmış gibiydi. İkisi de göz göze gelmemeye çalışıyorlardı ama Sedat, tüm vücudunu kaplayan rahatlatıcı bir huzurun, çocuksu bir telâşın etkisinden kurtulamıyordu. Az sonra içinden "Kendine gel, böyle paniğe kapılmanın anlamı

yok. Bu sadece beklenmeyen bir karşılaşma, güzel bir sürpriz işte, hepsi o kadar diye" söylenmeye başladı.

Ne umabilirdi ki? Onun evli bir kadın olduğunu biliyordu. Ama mutsuz bir kadındı o. Bunu uçakta anlamıştı. Bir an, gözlerinde biriken yaşları parmağının ucuyla silişini, nişan yüzüğüyle sinirli sinirli oynayışını hatırladı. Nazarları genç kadının bakımlı ve muntazam ellerine kaydı. Hayret, o halka yoktu artık yerinde...

İster istemez bakışlarını kadının yüzüne çevirdi. Bir an göz göze geldiler. İkisi de utanmış gibi hemen nazarlarını kaçırdılar.

Sedat ne düşüneceğini bilemedi. Daha uçakta, bu güzel kadının, sünepe tipli kocasıyla bir ihtilâfı olduğuna hükmetmişti zaten. Ve kadın nişan yüzüğünü parmağından çıkarmıştı artık.

Birden içini bir sevgi seli kapladı. Kendisinin bile bir anlam veremediği garip bir coşku. Tekrar genç kadına baktı. Adını bile bilmediği kadın, göz göze gelmemek için nazarlarını hep başka yana çeviriyordu. Onu rahatsız etmemek endişesiyle o da hemen bakışlarını kaçırdı. Önündeki çay fincanından ufak bir yudum aldı.

Az sonra gelen garsona Şermin, bir kişilik çay ve yanında yiyecek bir şeyler sipariş etmişti. Demek beklediği birisi yoktu.

Artık, kolay kolay kalkamazdı masadan Sedat

Bu tesadüfün kendisine mutlu bir gelecek hazırladığı inancına kapıldı birden. Konuşkan, girgin bir insan olmasına rağmen ağzını açıp, söyleyecek tek kelime bulamıyordu. Sanki genç kadını ürkütüp, bu sihirli havayı bozmaktan korkarcasına...

Şermin çayını içmeye, kanepesinden ufak yudumlar ısıarak, iştahla yemeye başlamıştı. Uzun sarı saçları pırl pırl parlıyordu. "Aman Allahım, ne mükemmel bir yaratık" diye düşündü Sedat. Tanrı onu kusursuz yaratmıştı. Belli etmemeye çalışarak süzüyordu genç kadını. Harika görünümü, göze hoş gelen fiziki yapısı vardı ama en önemlisi hareketlerindeki uyum ve ahenkti.

Dikkatini çekti; kadında yine de bir durgunluk, bunu tam dışarıya vurmamakla beraber, ruhunda esip, sükûnet bulmuş fırtınanın iz bırakmış yıkıntılarını sezebiliyordu. Dayanamadı.

"Hanımefendi" dedi. "Hiç, Rudyard Kipling'in şiirlerini okudunuz mu?"

Tanımadığı bir adamın damdan düşer gibi şiirden bahsetmesi şaşırtmıştı Şermin'i. Garip garip karşısındaki yabancıya baktı.

Kısaca "Hayır" dedi.

"Müsaade ederseniz, size bir dörtlük okumak istiyorum."

Şermin'in şaşkınlığı artıyordu.

Acaba yaklaşmak için fırsat kollayan, sırtışığın teki miydi bu adam? Dikkatle Sedat'ın yüzüne baktı. Hiç de sulu ve çapkın bir adama benzemiyordu. Hareketleri kibar ve ölçülü, davranışları nâzikti.

Bakışları da öyle...

Hiç sesini çıkarmadı.

Bunu, bir tür onay telâkki eden Sedat şiiri okumaya başladı.

"Sararan çimenlerin yeşilliğini, Solan çiçeklerin tazeliğini, Hiç bir şey geri getiremez artık. Ama hayat yine de yaşamaya değer."

Mısraları ilk defa işitiyordu Şermin. Lâcivert gözleri buğulandı, kelimeleri beyinde tartmaya başladı.

Karşısındaki yabancı, ruhunu okuyor gibiydi.

Sedat'ı bir kez daha baştan aşağıya süzdü. İnce kaşlarının ucu hafifçe çatılmıştı. Kimdi bu adam?

Kendisine bu mısraları okuma lüzumunu neden duymuştu? Sanki yaşadığı fırtınaları sezip anlamış da, önceden biliyormuş gibi...

Suratı tanıdık geliyordu. Yine de tam olarak çıkaramadı...

Sırtını oturduğu koltuğa yaslayıp:

"Bana bu şiiri neden okudunuz?" diye sordu.

Sedat yutkunarak:

"İnanın, nedenini ben de bilmiyorum. İçimden geldi işte" diye fısıldadı. Aslında şair yanı yoktu; fazla duygu yüklü, romantik biri olduğu da söylenemezdi. Ama nedense, karşısındaki güzel ve içli kadının, sabahdan beri gördüğü hüznün ve üzüntü dolu tavırları, aklına bu mısraları çağırıştırmıştı. İlâve etti:

"Affedersiniz, galiba saygısızlık ettim. Bağışlayın."

Cevap vermedi genç kadın.

Çayını içip, önündekilerini yemeğe devam etti. Sıkıcı bir sessizlik oldu. Sedat yaptığına pişman, huzursuzca yerinde kıpırdadı. Öyle ya, tanımadığı bir kadına, durup dururken şiir okunur muydu? Düpedüz patavatsızlıktı bu yaptığı...

"Hayır, siz bu mısraları bilerek, isteyerek okudunuz. İçinde bulunduğum ruh haletini tam teşhis edercesine. Beni tanıyor musunuz?"

Sedat sevinçten çıldıracak gibiydi.

Kadın, kadife gibi yumuşak sesiyle konuşmaya devam etmişti. Sinirlilik belirtisi göstermiyordu. Bu cümlesine söyleyecek bin bir lâf bulabilirdi. Rahatlayarak gülümsedi.

"Sizi tanı mıyorum, inanın bana. İlk kez bu sabah uçağa çıktım. Sizin iki sıra arkanızdaydım."

"Öyle mi?"

"Bir daha asla karşılaşacağımızı da sanmıyordum."

Şermin karşısındaki adamın yüzüne dik dik baktı. Bir daha karşılaşmayı neden aklından geçirmişti ki acaba?

"Soruma tam cevap vermediniz. Bana niye bu şiiri okudunuz?"

Sedat yutkundu.

Kaçamak cevap vermenin gereği yoktu.

"Beni bağışlayın hanımefendi" dedi. "Sizi gördükten sonra kapıldığım duyguları ifadeye kalkarsam, saygısızlık yapmaktan, sizi üzüp rahatsız etmekten korkuyorum."

Şermin'in kaşları hâlâ çatıktı. Biraz da meraklanmaya başlamıştı.

"Devam edin, lütfen" dedi.

Sesi biraz daha tok, biraz da âmirane çıkmıştı.

Sedat önüne bakarak konuştu.

"Uçağa sizi ağlarken gördüm. Gözyaşlarınızı kuruladığınıza, içinizdeki derin elemi zorlukla bastırduğünüza şahit oldum. Profilden görebildiğim yüzünüz, güneş ışıklarıyla parıldaayan saçlarınız, ufak ve kalkık burnunuzla şimdiye kadar rastladığım en güzel kadın portresini çiziyordunuz. İçim, bu kadar güzel bir kadının ıstırap çekip, ağlamasını kaldırmadı. Utanarak itiraf edeyim ki, yol boyu arkadan sizi seyrettim. Üzüntülerinizin kaynağını bilmemekle beraber tahmin edebiliyorum. Bu bir aile sorunu olmalıydı. Nitekim artık parmağınızda halka taşımadığınızı görüyorum."

Şermin karşısındaki yabancınn ağzından çıkan kelimeleri tartarak, heyecanla dinliyordu. Pek kestiremedi; adam şahit olduğu manzara karşısındaki üzüntüsünü mü dile getiriyordu yoksa ilâm aşk mı ediyordu, anlayamadı.

Etkilendiği güzelliğini anlatırken seçtiği kelimeleri düşündü. Ancak âşık olan bir adam bu kelimeleri kullanırdı.

Çatık kaşlarla adamı süzmeye devam etti. Hiç de fırsatları değerlendirmeye çalışan bir çapkına benzemiyordu. Yüzündeki duygulu ve mahcup ifade, samimi kişiliği hakkındaki yeterli kanıttı. Kocasını Erol'u düşündü. Kendisine her zaman ilgisiz, altı yıl boyunca ağzından kadın gururunu okşayan tek kelime çıkmamış kocasını. Ne kadar derin farklılıklar vardı aralarında...

Elinde olmayarak gülümsedi.

Gülümsemenin kendisine çok yakıştığını, gözlerinden nasıl ışık ve renk fışkırdığını bilirdi. Kendi de şaşıtı bu haline. Aylardır ilk defa içtenlikle gülüyordu.

"Çok dikkatli bir insansınız" diye mırıldandı.

Sedat, mahcup bir eda ile başını önüne eğdi.

"Bu benim dikkatim değil, sizin sahip olduğunuz aşırı ve çarpıcı güzelliğinizin sonucu. Yerimde hangi erkek olsa etkilenecekti. Benim tek şansım, o anda arkanızda oturmuş olmağımıdır."

"Mübalağa ediyorsunuz. Yine de iltifatınız için teşekkür ederim."

İkisi de sustular.

Şermin düşünmeye başladı. Neler oluyordu kendisine? Bir kaç saat evvel boşanmaya karar vermiş, yitirdiği yılların üzüntüsüyle kıvranan biriyken, şimdi oturmuş hiç tanımadığı biriyle sohbet ediyor, üstelik adamın sözlerinden gururlanıp, keyif duyuyordu. Utanca benzer bir his kapladı içini. Sonra birden, şiirin son mısrasını hatırladı. "Ama hayat, yine de yaşamaya değer." Doğruydı, evet, hayat yaşamaya değerdi.

İşıl işıl parıldaayan gözlerini yabancıya dikti.

Merakla baktı.

"Kimsiniz siz?" diye sordu.

Bu soruda adamın adı, sanı, mesleği gibi bilinmeyenlerden ziyade, genç kadının ruhunda bu âni değişikliğe yol açan, sihirli niteliğini öğrenmek ihtiyacı yatıyordu.

Sedat gülümsedi.

"Sadece Rudyard Kipling'in şiirindeki felsefeye inanmış biri" diye yanıtladı.

Şermin'in gözleri ıslı ıslıdı.

Sedat'a bu kadarı bile yeterliydi. Menevişli gözlere daha fazla bakmak gücünü bulamadı, başını önüne eğdi. Sonra tane tane, kelimeleri itina ile seçerek konuşmaya başladı.

"Adım Sedat İlker. Eskiden profesyonel olarak futbol oynadım. Şimdi Görüş gazetesinin spor muhabiriyim. Gazetelerin spor sayfalarına göz atıyor ya da televizyondaki spor programlarını izliyorsanız beni tanıyor olabilirsiniz. Otuz dokuz yaşında ve bekârim, yeterli düzeyde gelirim var, ilk bakışta aşka inanırım ve sizi seviyorum."

Şermin'in gözleri iri iri açıldı ve kendini tutamayarak kâhkahayı bastı...

Ankara semaları yavaş yavaş kararırken önce yağmur durdu, ardından kuru bir ayaz şehri kapladı. Dondurucu soğuk insanın iliklerine kadar işliyordu. Tek tük atıştıran kar taneleri artarak hızlandı. Sokakların kuytu köşeleri, fazla kullanılmayan yollar, binaların çatıları kısa sürede beyaz bir örtüyle kaplandı. Karanlık iyice çöktüğünde kar yağışı tipiye dönüşmüştü.

Taksi, Tunalı Hilmi Caddesi'ne açılan sokaklardan birinin içine girince, uzun boylu, gaga burunlu, şahin bakışlı müşteri, şoföre "Dur" dedi.

Taksiden inen adam, araba uzaklaşınca dondurucu soğuk altında sokak boyunca yürüdü. Çevreden gençler kendisiyle hiç ilgilenmemesine rağmen, sanki görülmekten çekinen bir hava içinde, apartmanların karanlık gölgelerini seçerek sokağın nihayetine kadar ilerledi.

Önünde durduğu bina, dört katlı bir işhanıydı. Griye boyanmış iç karartıcı bir cephesi vardı. En üst kat hariç tüm ışıkları sönmüştü. Camlı kapının ziline dokundu. Aynı anda karanlıkların içinden bir adam beliriverdi, hemen kapıyı açıp, gaga burunlu adamı hürmetle selamlayarak içeriye aldı. Binada asansör yoktu. Adam, ışıkların yandığı dördüncü kata merdivenlerden çıkmak zorunda kaldı. Binanın yabancı olmadığı belliydi. Dördüncü kata gelince, kapılardan birini vurmadan açıp, içeriye girdi. Burası iyi aydınlatılmış fakat zevksiz tefriş edilmiş, sıradan bir çalışma mekânıydı. Cam önüne yerleştirilmiş kocaman ceviz kaplama masanın arkasında oturan, şişman, takım elbiseli adam, misafirini görünce saygıyla yerinden fırladı.

"Hoş geldiniz" diye kısık sesle mırıldandı.

Adam sadece başını sallamakla yetindi. Odanın fazla sıcak olmasına rağmen sırtındaki paltoyu çıkarmadan, masanın yanındaki koltuklardan birine çöktü. Cebinden bir Pall Mall paketi çıkardı, sigarayı yakmak için şişman adamın uzattığı çakmağa aldırmadan, sigarasını kendi çakmağı ile yaktı. Bacak bacak üstüne atıp, ciğerlerine çektiği dumanı burnundan bıraktı. Gergin olduğu pek belliydi. Şişman adam desenli papyon kravatını düzelterip takım elbisesinin yeleşini çekti. Susmayı yeğledi. Bürokratik tecrübesine güvendi, misafiri nasıl olsa konuşacaktı...

Nezaketle:

"Hava çok soğuk, sıcak bir şey içer misiniz?" diye sormakla yetindi.

"Sıcak içeceği boş ver şimdi, viskin var mı?"

Adam, masasının gözünü aralayıp bir şişe viski ile yayvan bir bardak çıkardı, iki parmak içkiyi bardağa boşaltıp misafirinin önüne sürdü.

Gaga burunlu adam ne buz istedi ne de su. Sek viskiyi bir dikişte yuvarladı. Sonra kendisi aynı miktarda içkiyi tekrar koyup arkasına yaslandı. Biraz daha rahatlamış gibiydi.

Kısık ve boğuk sesiyle:

"İnfaz yarın akşam tamamlanacak" dedi.

Papyon kravatlı adam hiç bir tepki göstermedi. Tombul parmaklı ellerini göbeğinin önünde birleştirip beklemeye devam etti.

"Haberin var mıydı?"

"Evet, generalim" dedi yalnızca.

"Allah kahretsin" diye söylendi gaga burunlu adam sonra elindeki bardağı dikip, masanın üzerine koydu.

"Nereye varacak bu işin sonu? İdam mangasına döndük. Her ay birini ortadan kaldırıyoruz. Geceleri uyuyamıyorum vallahi..."

Göbekli müsteşar hiç sesini çıkarmadı. Generalin içini dökmek için daha çok konuşacağını biliyordu.

Dikkatle dinliyor göründü.

"Kesin olan bir şey var," diye General devam etti. "Bu adam mutlaka bir yerlerde iz bırakmıştır. İnsan ne kadar özenle saklamaya çalışsa da kesinlikle bir iz bırakır. Bütün iş bunlardan bir kaçını saptayabilmektir. Beni anlıyorsun değil mi? Bunun ne anlama geldiğini de!"

"Evet Generalim."

"Yine itiraz şerhi koydum ama dinleyen kim?"

General viski şişesine uzandı.

Müsteşar sıkılmaya başlamıştı. Bozuntuya vermeden:

"Ne çare ki fazla seçeneğimiz yok," diye mırıldandı. Konuşmaya istekli görünürse, adamın demir atacağını, saatlerce oturup konuşacağını biliyordu.

General üçüncü kadehi yudumlarken yan gözle şişman müsteşara baktı. İçinden "Şişko, yağcı, bok çuvalı" diye geçirdi. Onun ne malın gözü olduğunu bilirdi. Karşısında el pençe durup, hürmet gösterisi yapıyordu, fırsatını bulunca da kuşkusuz, arkadan gammazlayan, fitnecinin tekiydi.

"İşin uzun mu?" diye sordu.

Müsteşar bu sorunun arkasından gelecek teklifi tahmin edebiliyordu. "Eyvah" diye düşündü.

Kesinlikle "Golden Clup"a gitmeyi önerecekti; son gidişlerindeki çıkan rezaleti hatırladı, keyfi kaçtı. Suratını asıp "Üzgünüm Generalim ama birini bekliyorum" dedi.

"Kimi?"

"Raşit Uzunova'yı."

Müsteşar'ın aklına gelen en iyi isim oydu.

General hiç hoşlanmazdı Raşit'ten. Hatta aynı mecliste bulunmaktan bile nefret ederdi.

"Yok yahu..." diye mırıldandı. "O pezevengin İstanbul'da olduğunu sanıyordum, ne zaman dönmüş?"

"Bu gün" dedi. Müsteşar ama dönüp dönmediği hakkında en ufak bir bilgisi yoktu aslında.

"Desene, yine gecemi bok etti. Oysa seninle Golden Clup'a gidip, felekten bir gece çalmayı düşlemiştim."

Eseflenmiş gibi yüzünü ekşitti Müsteşar.

Elini dizine vurup ayağa kalktı General. Gidiyordu. Burada yapacağı bir şey kalmamıştı.

Bu gece onu başından rahat savmanın zevkiyle, oda kapısına kadar selametledi Müsteşar. Tam kapı ağzında General, birden hatırlamış gibi geri döndü.

"Yahu az kaldı unuttuyordum Mustafa" dedi. "Sana bir haberim var, henüz duymamışsındır..."

"Ne imiş o Generalim?"

"Şu senin Mülkiye'li arkadaşın Ruhi var ya, hani "aksak" namıyla tanılan..."

"Evet?"

"Onu benim emrime verdiler..."

Müsteşar Mustafa'nın kızaran yüzünü görünce General sırtıttı. Başka bir şey demeden usulca kapıyı kapadı.

Odada yalnız kalan Müsteşar kıpkırmızı kesilmişti...

"İt oğlu it. Sana boşuna piç Ömer dememişler" diye söylendi. Ne zaman gelse, arkasından bir felaketi de beraberinde getirirdi.

Masasına oturdu, kara kara düşünmeye başladı. Kötü bir haberdi bu...

Aynı dakikalarda, şehrin seçkin semtlerinden birindeki apartmanın pahalı mobilyalarla döşenmiş salonunda yaşları ilerlemiş üç adam, kendi aralarında hararetli bir konuşmaya dalmışlardı.

Ak saçlı olan ev sahibi, sinirli sinirli söylendi:

"İleri gitti bu herif. Artık birinin buna dur demesi lazım."

Elindeki puroyu tüttüren tıknaz adam:

"Haklısınız efendim, her konuda müşkülât çıkarıyor. Bendenizin pek çok kez uyarmama rağmen oralı bile olmadı. Bu gidişle Komite'nin başına dert olacağı benziyor." dedi.

"Oldu bile" diye terslendi ev sahibi. "Canıma tak dedi artık, her karara itiraz, itiraz itiraz. Yetti yahu."

Tıknaz adam genzini temizleyip:

"Uygun görürseniz onu plase edelim" diye mırıldandı.

"Plase mi?"

"Evet efendim, şayet uygun bulursanız."

Plase etmek, Komite üyelerinin kullandığı özel bir deyimdi. O şahsı pasif hale getirerek, işten uzaklaştırmak anlamında.

Ev sahibi başını salladı.

"Olmaz, başaramayız. Hinoğlu hinin tekidir o, bu numarayı yemez, üstelik başımıza daha beter dert olur. Başka bir formül düşünmeliyiz."

Konuşmaları oturduğu yerden sessizce dinleyen kızıl saçlı, gözlüklü adam "Biraz daha sabrederseniz emekliliğini sağlayabilirim" diye lâfa karıştı.

Ev sahibi başını salladı:

"Bu daha da tehlikeli. Emekliliğine vakit var. Bizden olduğunu anlarsa nasıl bir durum takınır, tahmin edemeyiz. Kaş yapalım derken göz çıkarmayalım."

"Ama" dedi kızıl saçlı adam "Her hangi bir şekilde onu devreden çıkarmalıyız. Gün geçtikçe can sıkıcı olmaya başladı. Sizin düşündüğünüz başka bir formül var mı?"

Ak saçlı adam soruyu cevaplamadan bir süre dalgın bakışlarla arkadaşlarını süzdü. Sonra ağır ağır: "Evet, var" dedi.

İki adam merakla ev sahibine baktılar.

Ak saçlı adamın yüz hatları gerginleşmiş, çok sinirlendiği zaman oluşan sol yanağındaki tik belirginleşmişti.

"Komitenin asli üyelerini acele toplantıya çağıracağım. Bu konuda bir karar verme zamanı geldi artık."

Kızıl saçlı kekeleyerek sordu:

"Nasıl bir karar?"

"İnfaz, beyler infaz."

İki adam da dona kaldı. Duyduklarına inanamamış gibi birbirlerine baktılar. Sapsarı kesilmişlerdi.

Kızıl saçlı olanı:

"Ama Beyefendi, bu mümkün mü?" diye geveledi. "O bizden biri, nasıl böyle bir karar alabiliriz?"

Ev sahibi kararlı gözlerini kızıl saçlı adama dikti.

"Devletin yüksek menfaatleri bunu gerektiriyor" dedi. Sesi buz gibi soğuk çıkmıştı. "Hepimiz bu yola baş koymuş insanlarız. Bu teşkilâta girerken, gerekirse vatan ve millet için her şeyi yapacağımıza, şan, şeref, şöhret ve para düşünmeden kanımızın son damlasına kadar vuruşacağımıza yemin ettik. Hatırlayın efendiler, kutsal yemini ettiğiniz o günü hatırlayın..."

"Fakat, efendim..."

"Bunun, fakati makati yok. Benim oyum infazdan yanadır."

Kızıl saçlı adam sustu.

Ev sahibinin "Başkan" sıfatıyla Komite'de ne kadar etkili olduğunu biliyordu. Aklına koyduğu kararı çıkaracağına emindi. Gözleri karşısında oturan tıknaz arkadaşına takıldı. Tedirgin görünüyordu. O da itiraza yeltendi:

"Başkanım, bu kötü bir emsal teşkil etmez mi? Komite'den isteğiniz doğrultusunda bir karar çıkarsa, diğer arkadaşlar bundan böyle alınacak kararlara muhalefet etmekten çekineceklerdir. Muhalefet olmayınca, Komite'nin gücünden çok, kişilerin iradesine bağlanmayacak mıyız? Bunun doğuracağı tehlikeli sonuçları tasavvur bile etmek istemiyorum..."

"Ne yani? Şimdiki gidişattan memnun musunuz? Komitenin basit bir karar almak için yaptığı bunca toplantıları onaylıyor musunuz? Muhalefetin çalışmalarımızı kösteklemekten başka ne yararı var? Söyleyin efendiler, bu hoşunuza gidiyor mu?"

Tıknaz adam purosunu ağzından çıkardı.

"Hayır Başkanım, durumdan biz de şikayetçiyiz" diye geveledi. "Yalnız, muhalefet eden bir arkadaşımızı, sırf bu nedenle infaza sürükleyemeyiz. Bu, inandığımız prensiplere ters düşer, öyle değil mi?"

Destek istercesine kızıl saçlı adama baktı. Kızıl saçlının sesi çıkmadı.

Başkan kararlı gözükiyordu.

"Teşkilatın ve Komite'nin geleceği için bu adamın ortadan kaldırılmasının gerektiğine inanıyorum. Başka yolu yok. İnanıyorum ki o yaşadığı sürece Komite'ye yarardan çok zarar verecektir. Buna müsaade edemem."

Misafirler sustu.

General Ömer'in ölüm kararı verilmiş sayılırdı.

Nazan her yarım saatte bir Görüş Gazetesi'ni arıyor, ama bir türlü Sedat İlker'le temas kuramıyordu. Ne yapacağını bilememenin şaşkınlığı içindeydi.

Aklına bin bir ihtimal geliyordu. Rasim konusunda da aklı çok karışmıştı, artık hiç bir şeyden emin değildi. Ama her hâl ve kârda gazetecinin eline sıkıştırdığı pusuladan pişmanlık duyuyordu. Pusulayı mutlaka geri alması ya da sırf gazeteciden bir randevu koparmak için böyle bir yola başvurduğuna onu ikna etmesi gerekiyordu.

Zor olacaktı bu iş...

Aralık kapıdan kocasına bir göz attı. Recep hâlâ yarınki yapacağı konuşmanın metnini gözden geçirmekle meşguldü. Öğleden sonra yaşadıkları o sahneden sonra kocası surat asmış, konuşmaz olmuştu. Allah'tan Sanayi Odasında yapacağı konuşma, tüm dikkat ve vaktini alıyordu. İşine dalmıştı.

Duymayacağına kanaat getirdi...

Tekrar telefonun başına oturdu. Bu kez korkuyordu. Recep onun telefonlarıyla ilgilenmezdi, çünkü yerli yersiz pek çok kimseyi arardı, kuaförünü, firvo'sunun veterinerini, arkadaşlarını, manikürcüsünü...

Ama bu kez farklıydı...

Kocasının katilinin kim olduğunu soracaktı...

Yapabilirdi bunu. Öğrenebilirdi. Hem de rahatlıkla...

Yine de çekiniyordu. Acaba bu da bir hata mıydı? İkinci bir tedbirsizlik etmek istemiyordu...

Gazeteciye yaptığı gibi...

Kuşkuyla kapı aralığından tekrar kocasına baktı. Sırtı dönük, bir şeyler karalamaya devam ediyordu. Karar veremiyordu bir türlü... "İhtiyar domuz" diye söylendi içinden. Boşuna değil, "S en güzelliğin kadar zekâ sahibi de olsan toplum için büyük tehlike teşkil ederdin" diye söylenir, küçümserdi onu. Haklıydı galiba... Önemli anlarda bir türlü isabetli kararlar veremiyordu...

Küçük pembe dilini dudaklarında dolaştırdı. Şaşkın ve kararsız telefonun başında mihlanıp kaldı. Ne mahzuru olabilirdi ki?

Kocasını öldüreceğini söyleyen adam yakında belki de kocası olacaktı. Henüz evlenme teklif etmemişti ama deli gibi âşıkta kendisine...

Çılgına çevirmişti adamı, kulu kölesi yapmıştı. Her vesile ile Ankara'daki işini bırakıp İstanbul'a koşuyor, yatağa girebilmek için can atıyordu. Onunla tanıştığı şu iki aylık süre içinde en az on beş defa yatmıştı.

Adamı anımsamak yüreğini hoplattı.

Seviyordu onu. Çok erkek tanımıştı hayatında ama böylesi ilk defa başına geliyordu. Genç, diri ve güçlüydü. Zengin bir adam olmadığını biliyordu ama bu önemli değildi artık. Recep'ten kalacak olan servet ikisine de yeterdi. Kendini onun kollarındaymış gibi hissetti, vücudu ürperdi...

Sonra karışan aklını toparlamaya çalıştı...

Sahi, hep "Kocanı vuracağız" diyordu. Kimdi onlar?

Bunu ilk sorduğunda "Biz onun ticari rakibiyiz" diye cevaplamıştı. Bir başka seferinde "Bu memleketin hayrı için onun ortadan kalkması gerek" demişti.

Ne anlama geliyordu bu? Hiç düşünmemişti.

Bu memleketin ekonomisini bozan biri miydi kocası? Sanmam diye düşündü, zaten sebep onun için önemli de değildi. Netice mühimdi. Recep'ten kurtulmak tek isteği idi...

Ve o gün gelmişti... Yirmi dört saat sonra Recep tamamıyla hayatından çıkıp gidecekti. Muazzam bir servet ve huzur içinde geçecek bir geleceği hediye ederek...

Ya sevgilisi? Ya âşığı olduğu Yüksel Berke ne olacaktı? Onu ne kadar az tanıdığını anımsadı.

Hakkında hemen hemen bir şey bilmiyordu. Ankara'da memurum demişti, büyük bir Holding'in satış müdürü... Çalıştığı Hol ding'in adını bile hatırlamıyordu. Acaba Yüksel söylemiş miydi? Belki de söylememişti; yoksa sormamış mıydı? Emin değildi, sormamış da olabilirdi. Zaten Yüksel, o sormazsa bir şey anlatmazdı ki...

İçini karamsarlık bastı.

Sonra bir sigara yakıp düşünmeye başladı. "Ne aptalım ben" diye söylendi. Yüksel Berke'ye çocuklar gibi inanmıştı. Adam hayatına birden girmiş, ikinci buluşmalarında kendini yatakta bulmuştu. Daha o gün kocasını öldürmekten bahsetmiş, Nazan da bunun şaka olduğunu sanmıştı. Daha sonraki buluşmalarında adam ciddi ciddi bu konuya eğilmiş, onu konuşturmuş, Recep'in özel hayatı ve günlük yaşamı hakkında her türlü bilgiyi ağzından almıştı...

Önceleri umursamamıştı Nazan. Nasıl olsa Recep'i Yüksel öldürecek değildi ya... Ama kendisini çok sevse bile, ölümden bu kadar rahat bahsetmesi, kocasının katline bu kadar istekli gözükmesi normal miydi?

İçini bir titreme kapladı...

Bunları düşünmekte geç kalmadım mı diye homurdandı. Yine hata yapmıştı, üstelik bu cinayetin bir an evvel işlenmesi için istekli görünmüş, duygularına yenik düşmüştü...

Bazı gerçekleri geç kavramış, kötü bir oyuna gelmişti. Yüksel bir maşa gibi kullanmıştı kendisini.

Gerçi bu neyi değiştirdi?

Kocasını sevmiyor ve ondan kurtulmak istiyordu. Bu Yüksel veya bir başkası olmuş, farkeder miydi? Oturduğu yerde, omuzlarını silkti. Kendisine yasal bir sorumluluk gelmezdi bu cinayet işinden. Ne ticarete ne de siyasete aklı ermeyen alelade bir kadındı o. Kocasının ölümüyle arasında hiç bir bağıntı kurulamazdı; velev ki rakip bir firmanın yetkili bir memuruyla arasında cinsel bir ilişki olduğu ispatlansa bile...

Kararsızlığı devam ediyordu...

Sonunda alıcıyı kaldırıp, dışarıya açılan direkt hattan münhal sinyalinin aldığını, yavaş yavaş tuşlara dokundu.

Bu numarayı ona Yüksel vermiş ama mecbur kalmadıkça aramamasını tembih etmişti.

Numara düştü, zil çalmaya başladı

Bu numaranın bir iş yerine ait olduğunu biliyordu. Günlerden cumartesi olduğunu ve aradığı yerde kimseyi bulamayacağını neden sonra hatırladı. Tam hayıflanmaya başladığı anda telefon açıldı. Tok bir erkek sesi "Alo " dedi.

Sevinmişti; demek şirket hafta sonları da çalışıyordu.

"Yüksel Bey'le görüşmek istiyorum" dedi. "Yüksel Berke".

"Kim arıyor?"

İsmini vermek istemedi, bir an duraldı...

"Bir yakınıym" diye fısıldadı.

Kısa bir bekleyişten sonra sevgilisinin sesi hattın öbür ucundan geldi. "Buyrun."

"Merhaba Yüksel."

"Nazan?"

"Evet, benim."

Adam biraz şaşırılmış gibiydi.

"Hayrola, ne var?"

Hiç de sevdiğinin sesini duymuş olan bir kimsenin şaşkınlığına benzemiyordu bu ses. Sanki işittiğine memnun olmamış gibi...

"Sana bir sürpriz yaptım. Ben de buradayım, Ankara'da yani. Seni çok özledim..."

Hattın öbür ucundan bir süre ses gelmedi.

Sevgilisi şaşırılmıştı. Nazan:

"Alo... Yüksel? Beni duyuyor musun?" diye mırıldandı.

"Deli misin sen? Niye geldin buraya?"

"Dedim ya, özledim seni."

"Allah Allah, tam zamanını bulmuşsun. Şeyi... Bilmiyor musun?"

"Biliyorum, biliyorum merak etme. Toplantılara onunla beraber gitmeyeceğim. Endişelenecek bir şey yok."

"Hem sana mecbur kalmadıkça bu hattı aramamı söylemiştim."

"Ama çok önemli bir şey oldu."

"Önemli bir şey mi? Nedir o?"

"Nasıl anlatsam bilmem ki? Telefonda olmaz. Buradan rahat konuşamıyorum. Oteldeyim şimdi, Recep de öbür odada... Buluşabilir miyiz hemen?"

Yine kısa bir sessizlik oldu.

"Neyle ilgili? Kısaca anlatamaz mısın?"

"Yapacağınız işle" diye mırıldandı Nazan.

Telaşa kapılmış gibi hissetti sevgilisini. Adam:

"Pekâlâ, ben hemen geliyorum. On beş dakikaya kadar otelin kapısı önünde ol. Arabayla gelip, seni otelin önünden alacağım."

"Hangi otelde olduğumu daha söylemedim.

"Lüzum yok, biliyorum" deyip telefonu kapadı sevgilisi.

İçini belirgin bir korku kapladı.

Cinayet vakti yaklaştıkça tedirginliği artıyordu. Aralıktan kocasına baktı. Hiç bir şeyden habersiz notlarıyla meşguldü.

Dertsiz başını derde sokmuştu. Ne anlamsız bir işe yöneldiğini şimdi daha iyi anlıyordu...

"Ne aptal insanım ben" diye homurdandı.

"Cellât" üçüncü kadehten sonra, oda servisiyle istettiği Smirnoff şişesine dalgın gözlerle baktı.

Yaşlanıyordu galiba. Onun gibi bir erkek, geçmiş yılların muhasebesine dalıp, hayatın anlamsızlığını düşünmeye başladığı anda bu mesleği terk etmeliydi. Bu, tehlike çanlarının çalmaya başladığının ifadesiydi. Var olmasının, hayata bağlanmasının hiçbir nedenini bulamıyordu artık, salt yaşama güdüsünden gayrı. Bütün bir ömür kaçıp kovalama ile geçmişti. Yeteri kadar servet yapmıştı. Belirli yatırımları vardı ve bunlar bundan böyle hiç çalışmasa da hayatının sonuna kadar yetecek maddi gücü sağlamaya yeterliydi.

Aslen Adapazarılı bir çiftçi ailesinin çocuğuydu. Anası kendinden beş yaş küçük erkek kardeşini doğururken ölmüştü. Babası tekrar evlenmiş, yeni karısı kısır çıkmıştı. Analığı iyi bir insandı, onu kendi çocuğu gibi benimseyip büyütmüş, elinden geldiğince bakmıştı. Ama o, köy hayatından, çiftçilikten nefret ederek büyümüştü. Silahlarla yakınlığı çiftlikte başlamıştı. Hiç sevip anlaşılamadığı babası iyi silah kullanırdı. İlk hocası o olmuş, mükemmel silah kullanmayı da ondan öğrenmişti. Ortaokulun son sınıfında Adapazan'ndan kaçmış, bir daha da dönmemişti. Sonraki yıllarda Almanya'ya işçi olarak gitmiş ve profesyonel olarak adam öldürmeye orada başlamıştı. Almanya bu sahada ona okul olmuştu. Daha sonraları Fransa ve İngiltere'ye geçmiş oralarda da aynı işi yapmıştı. Asıl ününü ise Hollanda'da kazanmıştı. Artık bütün Avrupa'da tanınan kiralık bir katildi. İnterpolün arananlar listesine bile girmişti. İşinde son derece becerikli, zeki ve kirli çevrelerin aranan kişisi olmuştu. Hâlâ pek çok uluslararası illegal örgütler hesabına yüksek ücretlerle iş yapıyordu.

Küçük kadehine biraz daha sek votka koydu. Çok nadir içerdi.

Kendi kendini emekliye ayırma fikri beyninde şekillenmeye başlamıştı. Bunca yılın yorgunluğunu yeni yeni hissediyormuş gibiydi. Küt ve kalın parmaklarını açıp, ilk defa görüyordusuna seyre başladı. Sayısını hatırlayamadığı kadar çok tetik çekmişti bu parmaklar.

Sıkılmış, yorulmuş, bıkmıştı bu işten...

Gözünde çocukluğunu geçirdiği Adapazarı'ndaki çiftlik şekillendi. Alabildiğine uzanan yeşil tarlaları, sarı sarı fışkıran buğday başakları, kuzuların melemeleri, ineklerin böğürtüleriyle dolu o kır hayatı... Hayret, bir zamanlar nefret ettiği o yerleri, şimdi hasretle, sükûna ereceği ortam olarak hayal ediyordu.

Neler düşünüyorum ben diye kaşlarını çatı.

Hep o fattan kaltağın yüzündendi. İçinin derinliklerinden bir türlü söküp atamadığı, unuttuğunu sandığı o orospu yüzünden. Ona duyduğu kahredici ihtiras alevleniyordu.

Derin bir soluk aldı.

Onu yeniden elde etmeliydi...

Yüksel Berke'nin Ford'u tam Nazan'ın önünde durdu.

Sırtındaki yarım astragan cekete rağmen beklemekten üşümüştü kadın. Dikkat çekici fiziğiyle beklemekten sıkılmıştı da. Çevredekiler, otele giren çıkanlar hep kendisini süzüyorlardı. Lâf atanlar, pahalı arabalarıyla önünde durup, çıkmayı teklif edenlerin haddi hesabı yoktu.

Bu nedenle biraz da somurtarak bindi arabaya. Ama Yüksel'in gülen yüzünü, inci gibi dişlerini görünce kızgınlığı çabuk dağıldı. Çok tatlı bir gençti Yüksel. Çok da çapkın. İstanbul'da daha yanına ilk yaklaştığı gün ona kesilmişti.

"Çok beklettin beni" diye sitem etti.

Adam pek oralı olmayarak:

"Ne yapayım, trafik işte..." diye geçiştirdi.

Nazan baygın ve arzu dolu gözlerle genç adamı süzüyordu. Teninin temasını özlemişti, uzanıp direksiyonu tutan elini yakaladı.

İhtirasla yüzüne bakarken:

"Çok vaktim yok, sadece iki saat. Seni istiyorum. Beni hemen, sahip olacağın bir yere götür," diye inledi.

Adam omuzlarını silkip:

"Saçmalama" dedi. "Benim o kadar bile vaktim yok. Bunu sonra düşünürüz. Şimdi sen, şu telefonda bahsettiğin konuya gel. Neymiş o mesele?"

Nazan yutkundu.

Emindi artık. Yüksel sadece onu emellerine âlet olarak kullanmıştı. Baştan çıkarmış, istediği bilgileri birer birer ağzından almıştı.

Bu asla seven bir adamın davranışı olamazdı...

Demincek otelde duyduğu korku daha da arttı...

"Yüksel" dedi kekeleyerek. "Bu yapacağınız işten dolayı benim başıma bir hâl gelmez, değil mi?"

Genç adam yanındaki kadına belli etmemekle beraber heyecandan titriyordu. Bu kadına, olabilecekleri anlatmakla zaten meslek hayatının en büyük hatasını işlemişti. Üstleri bunu duysa asla affetmezlerdi. Neyse ki Nazan boş ve kafasız kadının tekiydi. Onun görevi sadece bilgi toplamaktı. Kadınla ilişki kurmuş, özel hayatlarına sızmıştı ama olaylar onun tahmininden de hızlı ve kolay gelişmiş, kadın kısa bir süre sonra kendisine sırlıslıkla âşık olmuştu. Allah için güzel kadındı Nazan, onu bu derece istismar etmek istememişti ama cinselliğinin etkisinde kalıp ikinci buluşmalarında yatağa girmişlerdi. Başından savması pek kolay olmayacaktı...

"Neler saçmalıyorsun sen kuzum? Bunun şenlen veya benlen ne alâkası var? Memleketin ekonomisini yürütenlerin sorunu bu. Bizi hiç ilgilendirmez."

"Asıl saçmalayan sensin. Öldürülecek olan kişi benim kocam... Anlıyor musun, benim kocam diyorum sana... Ve ben bunu biliyorum. Üstelik buna engel olmak için de hiç bir çaba sarf etmiyorum. Hâlâ bizi ilgilendirmez diyorsun..."

Genç kadının sesi boğuk ve öfkeli çıkmaya başlamıştı.

Yüksel Berke bir yandan arabayı sürerken bir yandan da hızla kadını rahatlatacak kelimeleri arıyordu beyninde. Gerçekten de kadın için bir tehlike yoktu. Onun kılına bile dokunulmayacaktı.

Acaba onu nasıl ikna edebilirdi?

Önce kadını rahatlatması gerekirdi, gülümsemeye çalıştı.

"Boşuna evhamlanma" dedi. "Sana hiç bir şey olmayacak, kılına bile zarar gelmeyecek."

Dönüp bir eliyle kadının kısıcık platine saçlarını okşamaya başladı. "Sevgilim" diye fısıldadı. "Sana nasıl bir zarar gelebilir ki? Kim senin kötülüğünü isteyebilir? Sen sıradan bir ev kadımsın. Tek şanssızlığın Recep Solmaz'ın karısı olman, hepsi bu..."

Nazan nihayet beynini kemiren soruyu sordu:

"Onu kim vuracak?"

"Yapma Nazan, kocandan nefret ettiğini biliyorum, bunun ne önemi var? Ha Ali olmuş ha Veli, senin için far keder mi? Hem o kişinin adını bilmemen senin için daha iyi. Anlıyorum şu anda vicdanında bir rahatsızlık var, yine de üzülüyorsun, boş ver aldırma, inan böylesi daha iyi olacak. Hem serbest kalacaksın, bundan böyle karışanın görüşenin olmayacak, beni hâlâ istiyorsan birleşeceğiz... Bu yetmez mi?"

Kadını yumuşatacağını sanıyordu.

Ama Nazan'ın söylediği cümleyi duyunca az kalsın şaşkınlıktan önündeki arabaya vuracaktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı...

"Onu Rasim vuracak, değil mi? Rasim Kara... Ben biliyorum."

Yüksel Berke'yi bir titreme aldı.

Kulaklarına inanamıyordu. Komite'nin görevlendirdiği bir kaç kişinin haricinde bu ismi bilen kimse yoktu.

Telaşla arabayı, bulduğu ilk munasip yere çekip, durdurdu. Heyecandan yüzünün hatları gerilmiş, yüzü sapsarı kesilmişti.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Nazan korkuyla.

"Onu uçakta gördüm" diye yanıtladı. "Ankara'ya onunla aynı uçakta geldik."

"Sorumun cevabı bu değil. Onu nereden tanıyorsun?"

Genç kadın bir an bocaladı.

Bu soruyu yanıtlamakta hiç bir mahzur görmüyordu artık. Yanındaki adamın kendisini gerçekten sevdiğine inansa, geçmişinin bu karanlık ve çirkin yanını açıklamaktan utanacaktı.

Fısıltı halinde:

"Ona üç yıl metreslik ettim," dedi.

Yüksel Berke şaşkın şaşkın kadının yüzüne baka kaldı. Şaşkınlığı, kadının ünlü kiralık katile metreslik etmesinden değil, bu inanılmaz aksi tesadüfün ortaya çıkmasın dandı.

Bir an ne diyeceğini bilemedi.

İşler karışıyordu.

Bu durumu âmirlerine nasıl nakledebilirdi? Suikast plânının kadın tarafından önceden bilindiğini Komite mensuplarına asla açıklayamazdı...

Endişeyle kadının yüzüne baktı.

"Korkmakta haklıyım, değil mi?" dedi Nazan.

Genç adam beyninde durumun muhakemesini yapıyordu. Hemen yanıtlamadı Nazan'ı. Kuşkusuz, kadının katili tanınması şanssızlıktı ama Cellât profesyonel biriydi, işi ile geçmişte yaşadığı gönül macerasını karıştırmazdı. Bundan etkilenmeyecek kadar işinin ehli biriydi o. Acımasız kişiliği, çalışma yöntemindeki ustalığı önceden biliniyordu. Komite ile yaptığı ilk iş değildi bu.

Endişelenmesine gerek yoktu. Adam, bunca yıllık mesleğini ve şöhretini sosyetik bir fahişe için riske sokmazdı.

Yine de kuşkularını tam yenemiyordu.

"Endişelenme" dedi Nazan'a önce, sonra sesindeki heyecanı saklamaya çalışarak, "Onu ne zamandan beri tanırırsın?" diye sordu.

"Tam hatırlayamıyorum. Uzun yıllar oldu."

"Evlendikten sonra da onunla ilişkin oldu mu?"

"Hayır, asla... Ondan hep çekinmişimdir..."

"Ya kocan? Onu tanır mı? Geçmişini kocana anlatmış mıydın?"

"Yoo hayır, bunu anlatamazdım."

"Peki, onunla yaşarken profesyonel bir katil olduğunu biliyor muydun?"

Nazan yutkundu.

"Evet, biliyordum... Ara sıra üç dört günlük veya bir haftalık iş gezilerine çıkardı. Bana yaptığı işlerden hiç bahsetmezdi. Bazen hayatında başka bir kadın var diye kıskanırdım. Bir gece sıkıştırdım, seni terk edeceğim diye üstüne vardım; çok sarhoştı, bana her şeyi anlatmıştı..."

"Peki, tepkin ne oldu?"

"Hiç... O zamanlar çok gençtim. Çocuk denecek kadar toy ve saf... Bana iyi bakıyor, bir dediğimi iki etmiyordu.

Arzuladığım her şeyi bana veriyordu. Kazandığı paranın kaynağı beni hiç ilgilendirmemişti.

Düşünmemiştim bile..."

"Öyleyse, onu niye terk ettin?"

Nazan bir an geçmişin karanlıklarına uzandı. Acı anılarıyla titredi, yüreğinde yer etmiş korkular depreşti.

"Çok hoyrattı" diye mırıldandı.

"Nasıl yani?"

"Beni delicesine sevmesine rağmen hep eziyet ederdi. Anlaşana canım, bunu sana nasıl anlatabilirim? Bezdirmişti beni... Yataktaki her şeyi ondan öğrendim, canımı yana yana... Hep istemediğim şeyleri yaptırırdı bana..."

"Karşı koyamaz mıydın?"

"Çok güçlüydü... Bir süre sonra ondan nefret etmeye başladım ama kaçamazdım. Hem gençtim hem de sığınacak kimsem yoktu..."

"Tamam tamam anlıyorum, daha fazla izahata lüzum yok" dedi Yüksel...

Kuşkularını tam olarak yenemiyordu.

Adam profesyoneldi ama Nazan da tam bir kadın... Onu koynuna alan bir erkeğin kolay kolay unutamayacağı biri. Bunu şahsi tecrübesiyle biliyordu...

Yine de endişelenecek fazla bir şey olmadığı kanısına vardı. Cellâtın Nazan'ı görüp eski arzuları alevlenirse, tetiği daha rahat ve kolaylıkla çekebileceğini düşündü. Öyle ya, kocası ortadan kalkarsa eski sevgilisine yeniden yaklaşması için engel kalmayacaktı. Kadının endişesi ise hiç önemli değildi. Polise gidemez, kocasına bu durumu açıklayamazdı. Biraz rahatladı.

Uzanıp kadının yanağına bir öpücük kondurdu. "Telaşlanma" dedi. "Her şey yoluna girecek." "Nasıl yani?"

"Senin için tehlike teşkil edecek hiç bir şey olmayacak."

"Ya Rasım?"

Yüksel bilgiççe sırttı.

"Böyle tipleri iyi bilirim. Bir kadın uğruna mesleklerini tehlikeye atmazlar. Sen onun için kapanmış bir deftersin artık. Bir daha dönüp o sayfaları karıştırmaz."

"Sen, Rasim'i tanımazsın. Bir zamanlar deli gibi tutkundun bana. Seni ömrüm boyu seveceğim derdi, aradan geçen yıllar belki eski heyecanlarımı tazelemiştir, peşimden koşturabilir. Anlıyor musun?"

"Dedim ya, sen hiç merak etme. Gerekirse biz onun da icabına bakarız..."

"Yani onu da vurur musunuz?"

Yüksel, genç kadının yüzüne baktı.

Umduğundan da aptaldı bu kadın... Galiba onu yatıştırmak için böyle bir yalan kıvrabilirdi...

"Tabii, niye olmasın? Bizi veya seni rahatsız etmeye kalkarsa onu da temizleriz..."

Nazan arkasına yaslandı.

Biraz rahatlamış gibiydi. Sevgilisi yumuşak hareketlerle, usul usul kısa saçlarını okşuyordu.

Recep gibi, şimdi Rasim'in de ortadan kalkması için neler feda etmezdi ki? Rasim'in korkusu bir kâbus gibi üstüne çökmüştü...

Sonra düşündükçe aklı karışmaya başladı.

Yüksel neler diyordu? Nasıl yapabiliirdi bunları? Beğenmediği, menfaatlerine ters düşen herkesi öldürtebilecek güçte biri miydi? Mafya bile bu işleri bu kadar rahat kıvramazdı...

Kimin nesiydi bu Yüksel?

Kuşkuyla adamın yüzüne baktı...

Adam aklından geçen düşüncelerden habersiz gülerек kendisini seyrediyordu. Gayet rahat görünüyordu sanki havadan sudan bahseden biri gibi...

İçinden "Hayatım boyunca hep yanlış şeyler yaptım, kafasız, dangalağın tekiyim" diye geçirdi. Şu evliliği kaç kadına nasip olabiliirdi? Para içinde yüzüyordu. İsteddiği her şeye sahipti. Kürkler, mücevherler, adına tescil edilmiş gayrimenkuller, beklenen muazzam bir miras ve çevresinde dolaşan genç erkekler... Daha ne bekleyebilirdi ki hayattan? Varsın kocası nefret ettiği, yaşlı adamın teki olsun. Kendisine az şey mi temin etmişti? Bir an evvel ondan kurtulmak istemesinin anlamı mı vardı? Pek çok kadın onun hayatına gıpta ediyordu. O ise ne idiği belirsiz bir gence takılmış, kocasını öldürmeye kalkışmıştı. Delilikti bu, düpedüz delilik...

Bazen kendinden de nefret ediyordu. "Benim ruhum kokuşmuş, galiba sürdüğüm bu rahat hayat batıyor bana" diye düşündü. Tutamadı kendini, ağlamaya başladı.

"Yapma Nazan, niye ağlıyorsun? Topla kendini" diyen sevgilisinin tatlı ve yumuşak sesini duydu.

Adam hâlâ saçlarını okşuyordu. Yüksel'e inanması belki de hayatının en büyük hatası olmuştu.

Birden ondan da tiksindiğini hissetti. Bütün erkekler aynıydı. Hepsi kendi emelleri için onu kullanıyorlardı...

Şu yanında oturan adama nasıl inanıp onu sevmiş, tatlı sözlerine kanmıştı. Hâlbuki onun gayesi aşk, sevgi, kendisine erişmek değildi; bilmediği, henüz anlamadığı bir amacın peşindeydi, bir maşa bir âlet gibi kullanıyordu kendisini...

Gözyaşları arasında "Sen beni sevmiyorsun" diye fısıldadı.

"Nazan... Bu ne biçim söz? Hiç seni sevmez olur muyum?"

"Boşuna numara yapma, anladım artık. Sen benim değil kocamın peşindesin..."

Yüksel Berke bir an irkildi.

Kadın bazı gerçekleri sezinlemeye başlamıştı galiba. Arabanın camından etrafa bakındı. Silecekler çalışmadığından lâpa lapa yağın kar ön camı kaplamıştı. İçersinin görülmediğinden emin olunca Nazan'a sarıldı. Onu şefkatle öpüp, okşamaya başladı. Nazan'ı tanırdı, bu tür aşk oyunlarına dayanamaz hemen gevşerdi. Dudakları kadının boynunu, kulak memelerini buldu. Az sonra elleri de kadının tahrik olabileceği hassas yerlerinde dolaşmaya başladı.

Yine de çekiniyordu. Burası onun şehriydi. Her an tanıdık biri tarafından görülebilirdi. Yan gözle karın örtemediği kelebek camına baktı. Yağış nedeniyle hava erken kararmıştı ama meraklı gözler tarafından yakalanma tehlikesi vardı. Daha da kötüsü bu gün cumartesiydi ve karısının küçük oğlunu alıp alış verişe çıkma olasılığı mevcuttu...

Neden sonra Nazan'ın okşamalarından hiç etkilenmediğini kavradı.

Taş gibi hareketsiz ve soğuk duruyordu kadın. Ellerini üzerinden çekti, sürücü koltuğuna yaslandı.

Bir süre konuşmadan öylece oturdular.

Yüksel bu zamana kadar yürüttüğü taktiğini değiştiremezdi. Yavaş yavaş, kadının bir problem olmaya başladığını fark ediyordu. Şimdilik aklına başka çare de gelmiyordu.

Onu yumuşatıp, ikna etmeliydi.

"Nazan, inan bana, seni seviyorum" dedi.

Kadının alaycı bir eda ile dudaklarını kıvrıldığını gördü. İnanmadığı belliydi.

"Boş ver" dedi. "Hiç kendini yorma. Bu benim hatam.

Zaten bu tür hataları hep yaparım. Ne yapalım, her şey olacağına varır."

Ne diyeceğini bilemedi Yüksel.

Belki böylesi daha iyi olacaktı. Sustu...

Kadın arabanın kapısını açtı. Tam ayağını karla kaplı kaldırıma atarken "Haa, aklıma gelmişken bir şey daha söyleyeyim" dedi. "İşlenecek cinayeti bilen biri daha var."

Şermin odasına döndüğünde adlandıramadığı garip bir hazzın, ruhunda titreşimler yaratan sevinçli bir telaşın heyecanı içindeydi.

İçine düştüğü bu durumu yorumlamak bile istemiyordu. Olamazdı böyle bir şey. Yine de odasına girer girmez aynanın karşısına geçmiş, kendini ilk kez yabancı biriymiş gibi incelemeye başlamıştı.

Gerçekten, gazetecinin söylediği gibi, o denli etkileyici bir güzelliğe sahip miydi?

Aynadaki aksine baktı. Gözlerinin çok güzel ve çarpıcı olduğunu biliyordu. Uzun sarı saçları da bakımlıyken, yüzüne değişik ve masum bir ifade veriyordu. Eli gayri ihtiyari tuvaletin üzerindeki fırçasına gitti. Ağır ağır saçlarını fırçalamaya başladı. Mutlu ve mütebessim bir çehreyle. Sonra kendi kendine söylendi "Ben de ne kadar sevgiye açmışım" diye. Gazetecinin değişik bir tarzda ettiği "İlan ı Aşk" ile adeta kendinden geçmişti.

Aşağıda olanları hatırladıkça, utanıyordu. Daha resmen evli sayılırdı. Oysa genç adam "S izi seviyorum" deyince, dayanamamış kahkahayı basmıştı. Daha da kötüsü bu yaklaşım hoşuna gitmiş, adama hiç bir tepki göstermemişti.

Ah ne olur, Erol da biraz hisli, yumuşak, sokulgan, kadın ruhundan anlayan biri olsaydı. Geçmişini şöyle bir düşündü, kocası bir kez bile kendisine böyle güzel sözler söyleyip yaklaşmamıştı. Kaba, görgüsüz, kadın ruhunun inceliklerini hiç bilmeyen biriydi. Altı yıllık evliliğinin nasıl boşa gitmiş kayıp bir hayat olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

İçinde tomurcuklanan heyecan, utanma duygusuna galebe çaldı.

"İyi ki Sedat Bey'in teklifini kabul ettim" dedi. Gazeteci ona bu akşam birlikte yemek yemeyi teklif etmişti. Çok içten biriydi ama gösterdiği yakınlığı asla belirli nezaket kurallarının dışına taşırmıyordu. Olaylara yaklaşımı, yaptığı espriler ve kısacık zaman süreci içinde ifadeye çalıştığı hayata bakış açısı tek kelime ile mükemmeldi.

Yemekte de çok güzel vakit geçireceğine daha şimdiden emindi Şermin. İçini tatlı, ılık ılık bir duygu kapladı.

Acaba aşk denen şey bu muydu?

Eğer bu ise, bu hissin mükemmel bir şey olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yerinden fırladı, telaşla bavulunu açıp, elbiselerini askıya astı, sonra her birine alıcı gözüyle baktı. Hiç birini beğenmedi. Çoğu kazak ve etekti, bir de twit kalın tayyör almıştı yanına. "Olmaz" dedi, bunlardan hiç biri lüks bir otelin restoranında akşam yemeği için uygun giysiler değildi. Saatine baktı, altıya geliyordu, hemen çıkarsa sırtına uygun bir kıyafet alabilirdi. Nasılsa maddi sorunu yoktu, hatta alacağı giysiye uygun bir çift pabuçla çanta da seçmesi gerekiyordu.

İç i karararak elbiselerine baktı. Hepsi yeni fakat demode şeylerdi. Yıllardır birine güzel görünmek ihtiyacını duymamıştı ki. Pardösüsünü giyip, çantasını kaptı. Sedat Bey'le dokuzda lobide buluşacaklardı. Kendine ayırabileceği dolu dolu üç saati vardı daha...

Fenerbahçe'nin baskısı, attığı ikinci golden sonra daha da artmıştı. Kesif kar yağışı altında oynanan müsabaka, hava şartlarının ağırlığına rağmen, tam bir lig maçının kiran kırana mücadelesi içinde geçiyordu.

Heyecanın dorukta olduğu zevkli bir maçtı ama Sedat bir an evvel bitmesini dört göz bekliyordu. Aklı dokuzda buluşacağı genç kadındaydı.

Maçın tüm kritiğini bile, ikinci yarıyı beklemeden devre arasında kaleme almış, üstün körü bir yazı hazırlayarak faksılması için gazetenin Ankara bürosunda çalışan arkadaşlarından birinin eline sıkıştırmıştı. Meslek yaşamında bu kadar baştan savma bir yazıyı kaleme aldığını hatırlamıyordu ama pek umurunda da değildi.

Half time'da gazeteden biri yanına yaklaşıp, "Ağabey, adını vermeyen bir hanım bürodan telefonla devamlı seni arıyormuş, belki önemlidir diye sana söylememi istediler" dedi.

Sedat kim olduğunu tahmin etmişti.

Bir an keyfi kaçır gibi oldu... Cebindeki, kargacık burgacık yazılmış notu hatırladı. O bir spor yazarıydı ama ne de olsa gazetecilik damarlarına işlemişti. İçindeki kuşku tekrar kımıldanır gibi oldu. Sonra omuz silkti. Bu bir numaraydı, hem de pis bir numara. Bütün öğleden sonra, kendisini arayacak kadar vakti varsa, neden polise başvurmuyordu ki? "Tamam, tamam biliyorum. Boş ver" diye başından savdı haberi getiren genç gazeteciye. Delikanlıda bir gönül işi olduğunu sezinlemişti, göz kırparak uzaklaştı...

Maç bitince doğru otele koşacaktı. Gazeteye telefon edip, bu akşamki son uçakta ayırılan yerini, yarınki 14 uçağıyla değiştirmelerini isteyecekti...

Yüksel Berke, hoyratça Nazan'ın kolunu kavradı. "Ne dedin, ne dedin? Cinayetin işleneceğini bilen biri daha mı var dedin?"

Nazan başını önüne eğip, "Evet" dedi.

Gözlerinden ateş fışkıırıyordu Yüksel'in. Deliye dönmüştü. Kadını sıkıca tutup arabadan inmesine mâni oldu. Kاپıyı hızla çekip:

"Ulan kaltak, ne bok yediğinin farkında mısın?" diye bağırıldı...

Nazan yaşlı gözlerini adama çevirdi.

Sahte sevgilisi nihayet gerçek kimliğiyle ortaya çıkıyordu... Demek hakiki Yüksel Berke bu idi...

Hoyrat ve zorba...

"Çabuk cevap ver. Kime söyledin bunu?.."

Korkudan yutkunduz Nazan. Hatta birden, uçaktaki gazetecinin adını bile hatırlayamadı...

Nutku tutulmuştu adeta...

"Konuş ulan orospu, yoksa şimdi öldürürüm seni" diye kükredi yanındaki yabancı. Evet, onu artık bir yabancı gibi görüyordu. Hem de söylediğini, yapacağına inandırmış biri gibi...

Acıtırçasına kolunu sıkıyordu adam. Hafifçe inledi. Zar zor:

"Adı Sedat... Soyadını hatırlayamıyorum şimdi..."

"Sedat mı? Kimin nesi bu herif?"

"Gazeteci" diyebildi. "Görüş gazetesinde yazar."

"Hem de bir gazeteci ha? Allah kahretsin seni, orospunun dölü."

Bu kadar aşağılanmak Nazan'ı çıldırtacaktı.

"Bırak kolumu yoksa şimdi avaz avaz bağıracağım" diye haykırdı.

Yüksel biraz kendini toparlamıştı. Parmaklarını gevşetti ama kadının kolunu bırakmadı.

Ne yapacağını şaşırmıştı. Çaresizlik içinde etrafa bakındı. Mahvolmuştu. Bir gazeteci Komite'nin eyleminden haberdardı artık. Herif çoktan bu haberin peşine düşmüş olmalıydı.

"Konuş ulan kaltak" dedi. "Tüm yediğin herzeleri birer birer anlat, yoksa hiç gözünün yaşına bakmadan boğarım seni."

Korkudan titriyordu Nazan.

Adamın hiç şakaya gelir yanı yoktu. Söylediğine bin pişmandı şimdi. Rasim'den sonra bir de başına Yüksel çıkmıştı. Adamın kan çanağına dönmüş gözlerine baktı. Tanıdığı Rasim'den hiç farkı yoktu. Hepsi katildi bunların...

"Uçakta Rasim'i görünce çok korkmuştum. Ne yapacağımı bilemiyordum, ölüm korkusu içimi kaplamıştı."

"Ulan geri zekâlı karı, bekleyemedin mi? Her halde herif, kocanı uçakta öldürmeyecekti, bu kadarını bile akıl edemiyor musun?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum" diye feryat etti Nazan. "O an hiç bir şey düşünecek halde değildim. Tam bir panik halindeydim."

"Eee, ne yaptın peki?"

Nazan bir an sustu. Sonunda doğruyu söyledi.

"Kocamla benim öldürüleceğimize dair bir notu adamın eline sıkıştırdım" dedi.

İştiklerine inanamıyordu Yüksel.

"Böyle ahmaklık olmaz. Yalan söylüyorsun sen. Doğruyu konuş" diye gürledi.

"Vallahi billahi doğru söylüyorum. Aynen böyle oldu. Notu eline sıkıştırdım."

"Yalan bu söylediklerin. O notu yazarken kocanı görmedi mi?"

Nazan fısıltı halinde "Tuvalette yazdım" diyebildi...

Genç adam da en az Nazan kadar korkuya kapılmıştı. "Benim de sonum geldi" diye düşündü içinden. Komite kadınla olan bağlantısını kısmen biliyordu.

Hadise ortaya çıkınca asla affetmezlerdi onu...

Başı önüne düştü, düşünmeye başladı... İçgüdüsel olarak önce kendi için bir çıkış yolu bulması gerektiğine inanıyordu. Kadını susturması kolaydı, onun için bir çare bulabilirdi nasıl olsa, hatta gerekirse sonsuza kadar susturabilirdi...

Ya gazeteci? Ona nasıl mâni olabilirdi? Daha kimliğini bile tam saptayamamıştı...

Sinirlerine hâkim olmaya çalıştı, sesini kontrol edip:

"Bana biraz o gazeteciden bahset" dedi.

Nazan hâlâ hıçkırıyordu.

"Ne bileyim ben, gazeteci işte... Resimlerini sık sık görüyordum... Görüş'te galiba..."

"Ne demiştin adını?"

"Sedat... Sedat Ülker."

"Sedat İlker olmasın?"

"Evet, evet Sedat İlker. Oydu adı..."

"Aptal, o spor muhabiridir."

"Ne fark eder, gazeteci değil mi? Televizyona da çıkıyor bazen."

"Yanılıyor olmayasın? Senin spor sayfelerini okuyacağımı hiç tahmin etmiyorum da..."

"Yanılmıyorum, o idi işte. Yakışıklı bir genç."

"Pekâlâ, öyle olsun."

Kadının söylediği doğru olabiliyordu. Bu gece Fenerbahçe'nin Ankaragücü ile maçı vardı. Nazan'ın uçakta temas kurduğu kişinin Sedat İlker olması kuvvetle muhtemeldi. Senelerce sarı lacivertli forma altında top koşturduğunu hatırladı. Şimdi de gazetecilik yapıyordu. Her halde bu geceki maçı takibe gelmişti.

Saatine baktı. Maçın şu sıralarda başlamış olması lâzımdı. Adamı bulmalıyım diye düşündü. Sonra bunun anlamsızlığını fark etti. Balsa bile ne diyecekti ona? Bunun bir şaka olduğunu mu?

En iyisi suikastı ertelemektir...

Fakat bunu da teklif edemezdi. Komite gerekçe soracaktı kendisine. Ne söyleyebilirdi ki? Düpedüz kendini ateşe atmak olurdu bu...

Nefretle kadına baktı. Mahvetmişti her şeyi...

Ne yapacağını diye kıvranıırken, aklına "General" geldi. Komite'nin en muhalif üyesi. Hiç hoşlanmazdı ondan.

Ama kabul etmeli ki Komite'nin en nüfuzlu adamıydı...

Lobiye inen asansörün kapısı açılıp Şermin bütün zarafetiyle belirince, Sedat'ın bakışları şık ve pahalı elbiselere bürünmüş kadının üzerinde odaklanıp kaldı.

Bir genç kız kadar saf ve masum görünüyordu. Hele Sedat'ı kendisini bekler görünce dudaklarında oluşan içten gülümseme, genç adamın bir azize ile karşılaşmış gibi duyguya kapılmasına yol açtı. Donmuşçasına Şermin'i süzdü. Etrafına bakınamıyor du ama emindi ki lobideki tüm cemaat, kendisi gibi, aynı takdir ve beğeni ile onu seyretmekteydi. Şermin'in ne kadar ölçülü, ahenkli ve zarif bir yürüyüşe sahip olduğunu da o anda fark etti. Ayağındaki yüksek topuklu iskarpinlerle yumuşak ve alımlı bir şekilde yaklaşıyordu.

Sedat, asansör kapısının karşısına çevirdiği koltuktan fırladı. Heyecandan konuşacak hâli kalmamıştı. Yüreği genç ve toy bir âşık gibi çarpıyordu.

"Merhaba" dedi Şermin. "Saat tam dokuz, sizi bekletmedim ya?"

Yüzü sevinçle aydınlandı Sedat'ın.

"Yoo, ne münasebet" diye geveledi. "Zaten ben de az önce gelebildim, keşke daha bol vaktim olsaydı da sizi sabırsızlıkla beklemenin zevkine doya doya varabilseydim."

Lacivert gözlerini Sedat'a çevirip gülümsedi genç kadın, yapılan komplimanın inceliğini anladığını belirtmek istercesine.

Birlikte asansöre doğru yürüdüler.

Otelin yemek salonu, şehrin seçkin insanların toplandığı ve daha çok siyasi misyon temsilcileriyle Başkent'e gelen yabancı iş adamlarının devam ettiği nezih ve görkemli bir yerdi. Sedat daha maça gitmeden evvel iki kişilik bir masa ayırtmıştı.

Metrdotel, tek ayaklı geniş tabla üzerindeki rezervasyon defterinde Sedat'ın ismini bulunca, hemen yanına koşan garsonla onları ayrılan masaya gönderdi.

Şermin hayatından memnundu. Yanındaki erkek tam bir "Salon adamı" gibi ölçülü ve nazik davranıyordu. Asansöre binerken belli belirsiz hafiflikte yardım için dirseğinden tutmuş, kalabalık salonda da masalarına yürürken, bir kez, yön vermek için parmak uçlarıyla sırtına dokunmuştu. Sedat Bey'in yumuşak, içli ve hassas bir konuşma tarzı vardı. Şimdiye kadar ağzından, yersiz, itici ya da uygunsuz hiç bir kelime çıkmamıştı. Bilâkis seçtiği kelimeler yaralı benliğini okşayan, rahatlatan ve kadın gururunu yücelten sözlerdi. Böyle bir ortamda nasıl davranılacağını gayet iyi biliyordu. Masalarına gelen babacan tavırlı, beyaz önlüklü şarap uzmanı ile konuşma tarzı, şarabın tad ve kalitesini kontrol için kadehe konulan içkiyi dil ve damağında tadımlamasındaki becerisi, sosyal yönlerinin ne kadar yeterli olduğunun kanıtıydı. Onu Erol'la mukayese etmeyi hiç istemiyordu ama elinde olmadan bunu yaptığının farkındaydı.

Şermin, Sedat'ın tavsiye ettiği etin lezzetini pek beğendi. Genç adam yemek seçiminde de ustaydı, Continental mutfağın tüm özelliklerini biliyordu. Yarı loş salonda, masaların üzerindeki titrek alevle yanan mumların sağladığı romantik ortam, şarabın iksir gibi gelen uyarıcı tadı ve Sedat'ın etkileyici konuşması adeta başını döndürmüştü Şermin'in.

Genç adam ise bakışlarını o harika gözlerden ayıramıyordu. Yemeğin ilerleyen dakikalarından birinde "Biliyor musunuz" dedi. "Hayatımın hiç bir döneminde sizin gibi etkileyici bir kadınla karşılaşmadım."

Konuşmaların bu ana kadar geçen kısmı havadan sudandı. Ama genç adamın son cümlesinden sonra Şermin'i tatlı bir ürperti aldı. Yanakları birden al al oldu. Sedat Bey sonunda iltifata başlamıştı. Her kadın gibi, güzelliğinin karşı cins tarafından beğenilip dile getirilmesi gururunu okşuyordu. Üstelik karşısındaki adam bunu gayet ölçülü, inandırıcı ve samimi bir şekilde ifade etmeyi çok iyi beceriyordu. Yalnız alışıktı değil Şermin buna, biraz da utanarak içinde dalgalanan hazı gizlemeye çalıştı.

"Sedat Bey, biraz abartmıyor musunuz?"

"Kesinlikle hayır. İsterseniz sahip olduğunuz baş döndürücü güzelliğinizi, içimdeki en samimi duygularımı anlatmaya çalışayım. Bana izin verir misiniz?"

İzin ne kelime, Şermin neredeyse "anlat lütfen, incinen gururumun tatmine, bastırılan heyecanlarımın yeniden alevlenmeye ihtiyacı var" diyecekti. Tabii diyemedi...

Karşısındaki adamın, kendisini bu kadar aşk ve sevgiye muhtaç biri olarak tanımasını istemiyordu. Ayrıca bu, kadınlık vakarıyla bağdaşmazdı...

O hâlâ evli biriydi.

Utanarak önüne baktı. Bir süre sustu. Sonra fısıltı halinde:

"Çok ince ve duygulu bir insansınız. Ayrıca nişlerinizi, bir kadının en hoşuna gidecek tarzda ifade etmeyi de çok iyi biliyorsunuz. Ama utanıyorum, beni anlayın lütfen, henüz evli bir kadın sayılıyorum ve yemek davetinizi kabul ederken çok zorlandım, suç işleyen biri gibi" diyebildi.

Yüzündeki kızarıklık daha da arttı.

Sedat bakışlarını genç kadının harika gözlerinden ayırmadan:

"Affedersiniz" dedi. "Sizi incitmeyi hiç istememiştim. Galiba heyecana kapılıp, ruhunuzda esen fırtınayı anlayamadım, kabalık ettim."

Şermin, Sedat'a minnetle baktı.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

"Teşekkür ederim. Çok anlayışlısınız. Asıl saygısız davranan sanırım benim. İtiraf edeyim ki iltifatlarınızdan bir kadın olarak ziyadesiyle etkilendim..."

Sedat genç kadının sözünü kesti.

"Bunlar iltifat değildi... Sizi seviyorum."

Şermin başını önüne eğdi, içtenlikle fısıldadı:

"Size inanıyorum."

Çocuk gibi utanmıştı. Bu cevabıyla kendisinin de karşısındaki erkeğe ilgisiz olmadığını üstü kapalı olarak ifade ettiğini düşündü.

Sedat uzanıp kadının elini tuttu.

Genç kadın birden bütün benliğini kor gibi yakıcı bir duygunun kapladığını duyumsadı. Yıllardır ilk defa tenine bir yabancı eli değiyordu. Yüreğinin gümbürtüsünün genç adam tarafından duyulmasından korktu.

Elini çekmesi gerektiğini biliyordu.

Çekemedi ama... Gülümsedi bile.

Sedat da "Teşekkür ederim, beni mutlu ettiniz" diyebilirdi.

Belki, avucu içinde kavradığı genç kadının elini bırakmayacaktı da lâkin gördüğü manzara bir anda bütün keyfini kaçırdı.

Az ilerdeki masada oturan platine saçlı kadın dikkatle onu süzüyordu...

Yüksel Berke "Komite" sekreteryasında görevliydi.

Uçan kuştan haberi olan, uyanık ve açık göz biriydi.

Bu gizli kuruluş içinde çabuk sivrilmiş ve sekreter yardımcılığına kadar yükselmişti.

Başarısındaki gerçek sır, sahip olduğu karar ve inisiyatif yeteneği, hadiseleri doğru ve isabetli analizleri, Devlet'in idari hiyerarşisindeki önemli yeri ve kuşkusuz sahip olduğu siyasi ideolojisi bakımından sergilediği tavizsiz tutumuydu.

Ama şimdi yaptığı hatayı anlıyordu.

Bu olay başını yiyebilirdi.

Kara kara düşünüyordu. "Generali" aramaktan vazgeçmişti. Ne yapacağını da kestiremiyordu.

Korku iyiden iyiye içini kemirmeye başlamıştı bile...

Generale gitmek vakit kaybıydı. Ona meseleyi açsa bile nasıl davranacağını bilemezdi. Muhafif ve sivri bir adamdı, açılırsa, bunu bir koz gibi kullanıp, büsbütün üstüne varabilirdi. Hem âmirleri kendilerini bırakıp ona başvurmasına ne derlerdi sonra. Bunu yapamazdı.

Acele bir karar vermesi gerektiğini de biliyordu.

İhtimalleri aklında sıralamaya başladı. Bu şartlar altında üstlerine de gidemezdi; zorlukla temin ettiği itibarı bozularak, ayağını teşkilattan kaydırmasalar da olay siciline kara bir leke olarak işlenecekti.

Geriye tek çare kalıyordu.

O gazeteciyi bizzat bulmak ve işi kaynağında çözümlemek...

Bu çözümün ne olabileceğini şimdilik tayin edemezdi ama bunun akla gelebilecek her yol olduğunu tecrübeleriyle bilirdi... Evet, makul olan tek şey gazeteciyi bir an evvel zararsız hale getirmektir.

Gazeteciyi bulmak zor olmayacaktı.

Gerekirse forsunu ve sahip olduğu tüm imkânlarını kullanabilirdi.

Saatine baktı. Tam dokuzdu. Bir kaç telefon etmesi gerekiyordu. Önündeki soğumuş hamburger tabağını itti, yerinden kalktı, ufak sandviççi dükkânının arkasındaki telefon mahalline gitti.

"Telefonunuzu kullanmak istiyorum" dedi. Sesi biraz boğuk ve sinirli çıkmıştı. Dükkân oldukça tenhaydı. Kasanın başındaki adam, müşterilerin yerli yersiz telefon kullanmalarını istemediğinden önce kaşlarını çatıp, "kusura bakmayın" diyecekti ama Yüksel'in gözlerindeki kesin kararlı havayı görünce, sesini çıkaramayıp, başını salladı.

Bir iki kısa konuşma yaptı, Komite'den çok güvendiği bir arkadaşını olayı özetlemeden yardıma çağırdı. Görüş gazetesinin Ankara bürosunu arayıp Sedat İlker'i nerede bulabileceğini sordu, çok âcil ve hayatî bir mesele olduğunu da eklemeyi unutmadı. Santral memuru kısa bir süre onu bekletti sonra spor servisine bağladı. Servistekilerin kesin bilgileri yoktu; soruşturalım dediler. Yüksel Berke, heyecanla beklemeye başladı. Kulağına uğultu halinde daktilo ve bilgisayarların tıkırtıları yansıyor, nihayet, biri "Bu akşam İstanbul'a dönmeyeceğini, yarın 14 uçağında yer ayırtıldığını, şayet yarın sabah ararsa buraya uğramasının muhtemel olduğunu" söyledi.

Yarın geç olabilirdi...

Yüksel "Onu bu akşam bulmalıyım, çok önemli bir konudur" diye ısrar etti. Telefondaki ses "Bir dakika lütfen" diye onu beklemeye aldı. "Yahu Sedat'ın nerede olduğunu içinizde bilen var mı?" diye soran sesini işitebiliyordu. Servisteki uğultular devam etti. Adam, "Bu akşam biriyle yemeğe çıkacakmış ama nereye gittiğini maalesef bilmiyoruz" dedi.

Yüksel telefonu kapadı.

Korktuğu başına geliyordu. Herif her halde, öğrendiği bilgiyi ihbar için resmi sıfatlı biriyle bu akşam yemekte konuşacaktı. Gazetecilerin her zaman tanıdıkları bir kodaman olurdu; hele Sedat İlker gibi eski ve meşhur bir sporcu olursa...

Olasılıkla gazeteci, cinayet ihbarını yapmadan önce, Recep Solmaz'ın kişiliğini araştırıyor da olabilirdi...

Birden tüyleri diken diken oldu; sakın bizzat Recep Solmaz'la görüşüyor olmasın diye düşündü. Ölümünden bir gün önce hedefin ucundaki adamla yapacağı bir röportajın gazetecilik açısından değeri ölçülemezdi. Gazeteciler böyle sansasyona bayılırlardı...

Geç kaldım diye hayıflandı.

Olay basına intikal etmiş sayılırdı. Herifçioğlu eline geçirdiği bu bilgiyi mutlaka şu veya bu şekilde değerlendirecekti tabii. Bilgiyi çok güvenilir bir kaynaktan elde etmişti. Bizzat öldürülecek adamın karısından. Bundan iyi kaynak mı olurdu?..

"Pis kaltak" diye homurdandı. Korku belâsına bir çuval incirin içine etmişti. Sonra aklına gelen başka bir ihtimalle irkildi. Sakın gazeteci önce Nazan'la görüşmeyi düşünmüş olmasındı? Bu daha akla yakındı; ne de olsa ihbarı kadın yapmıştı. Kim olursa olsun, polise gitmeden önce bu bilgiyi incelemek, doğruluk derecesini tahkik etmek isterdi. Kendini gazetecinin yerine koydu. Olayı incelemeyi polise gitmek, aslı yoksa, komik duruma düşmesine yol açabilirdi. Evet, önce mutlaka kadına erişmek istemiş olmalıydı. Acaba bütün tembihlerine rağmen, o orospu yine de gazeteciyle görüşmeyi kabul etmiş olabilir miydi?

Emin olamıyordu.

Bunu araştırmalıydı. Her halde Nazan, herifle kaldıkları otelde görüşemezdi; bu kadarına cüret etmesi safdillik olurdu. Buluştularsa başka bir yere gitmiş olmaları lâzımdı. İki saat içinde de, şehirdeki bütün lokantaları aramak adeta imkânsızdı.

Son olarak evine telefon edip, karısına bu gece gelemeyeceğini söyledi. İş gereği karısı alıştı buna. Kadıncağz hiç bir şey sormadı.

Sandviççiye fazla bir para ödeyip, adamın şaşkın bakışları altında, tipiden üstü karla kaplanmış arabasına doğru yürüdü.

Önünde soğuk ve uzun bir gece uzanıyordu...

Cellât, Smirnoff şişesini kaldırdı... Adeta olmadığı halde çok içmişti. Kendi kendine şaşıyordu. İçinde adlandırmadığı bir eziklik, pişmanlık, nedamet duygusu gibi tuhaf bir his vardı.

Bıkmıştı, her şeyden bıkmıştı... Bir köşeye çekilip rahat ve asude bir hayat istiyordu artık. Tabii bütün bu duyguların ruhuna o çılgın kadını yeniden görmesiyle doluştuğunun da farkındaydı.

İçi ürperdi...

Nazan'ın aşağıda olması gerekiyordu. Kendisine verilen bilgide "hedef" bu otelde olduğuna göre, karısı da yanında olmalıydı.

Birden onu yeniden görmek, dokunmak, okşamak, konuşmak ihtiyacıyla kavrulduğunu duyumsadı. Ona olan arzuları depreşiyordu.

Eli telefona gitti... Sonra insiyaki olarak elini çekti; bu profesyonelliği ile bağdaşmayacak kadar acemice bir davranış olacaktı, böyle bir hata yapamazdı...

Yerinden kalktı, kararsızca odanın içinde dolaşmaya başladı, ne yapacağını kestiremiyordu.. Bu kararsızlığında içkinin de rolü vardı; alışık olmadığı alkol kanını alevlendirmiş, anlamsız ve tedbirsiz davranışlara sürüklemeye başlamıştı kendisini. "Lanet olsun" diye söylendi.

Sonra balıkçı kazağının üzerine ceketini giyip, odadan çıktı. Saat dokuz buçuğa geliyordu, aşağıya yemek salonuna inecekti. Yemek bahaneydi, oda servisiyle odasına bir şeyler istetip karnını doyurmasının daha tedbirli bir yol olduğunu biliyordu ama bu saatte Nazan'ın yemek salonunda olması kuvvetle muhtemeldi.

Kendine bile itiraf etmemekle beraber asıl amacının onu yeniden görebilmek olduğunu bilincindeydi...

"Sana kaç kere etrafla bu kadar ilgilenme, ayıp oluyor, demedim mi?" diye homurdandı Recep Solmaz...

Nazan istemiye istemiye bakışlarını ilerdeki masadan ayırdı. Gazeteci, nihayet restaurant'daki varlığını fark edebilmiş hatta şaşıp, bozulmuştu da biraz. Yüzünde beliren hoşnutsuz ifadeden anlamıştı bunu.

Ağzındaki lokmayı çiğnemeye çalıştı, kocasına zoraki gülümsedi de...

Recep'in patlak gözlü yüzüne baktı. Ne kadar temiz pak giyinirse giyinsin, ne kadar toplum kurallarına uymaya çalışırsa çalışsın, hâl ve tavrındaki genel görüntü, kalıbının içinde sırttan doğulu bir adam olduğunu saklamaya yetmiyordu.

Geçirdi Recep. Midesi rahatsız olduğundan sık sık yaptığı bir alışkanlıktı bu. Hiç çekinmeden her ortamda yapardı bunu...

Nazan tiksintiyle kocasına baktı.

Kara gözlerindeki nefret duygusunu elinden geldiğince saklamaya çalıştı. Ne olursa olsun ona bir şey belli etmemeye çalışmalıydı. Önce nazarlarını önüne eğdi sonra yeniden ilerdeki masaya kaçamak bir göz attı. Gazeteci Sedat kendisine bakmıyordu artık ama adamın da huzursuz olduğunu sezinlemişti. Acaba eline sıkıştırdığı pusulaya tepkisi ne olmuştu?

Kendisini aramaya çalışmamış hatta müteaddit kereler ettiği telefonları bile cevapsız bırakmıştı.

Yoksa pusuladaki habere inanmamış mıydı? Buna ihtimal veremiyordu. Spor muhabiri bile olsa, yine de bir gazeteciymiş o. Hiç olmazsa haberi, ilgilenecek arkadaşlarına yetiştirirdi. Öyleyse niye bu kadar ilgisiz kalmıştı?

Kocasının bir şeyler mırıldandığını işitti.

"Pardon, ne dedin?" diye sordu.

Patlak gözler üzerine çevrilmişti.

"Tatlı olarak ne yiyeceksin diye sordum."

"Sen ne yersen" diye geçiştirdi.

Recep Solmaz mönüye el atınca, Nazan çaktırmadan etrafına yeniden bir göz attı. Yüreği yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı. Salonun loşluğuna rağmen girişteki tek kişilik masada onu görmüştü... Rasim de salondaydı.

Ve gözleri yiyecek gibi ona çevrilmişti...

Bu bakışları iyi bilirdi genç kadın. İhtiras dolu, arzuyla, tutuşan, kahredici nazarlar. Seneler evvelinin korkusu içine sindi. Sanki bakışlarıyla onu soyuyordu. Nazan çınlıplak kalmış gibi elleriyle göğsünü kapadı. Ter içinde kalmıştı...

Geçmiş yılların korkusu bir kâbus gibi üstüne çöktü yeniden. Rasim'den kurtuluş olmazdı. O her istediğini elde eden biriydi...

İçine doğmuş gibi biliyordu.

Rasim şimdi yeniden onu istiyordu. Gülümseyerek verdiği hafif baş selâmından anladı bunu...

Hemen başını çevirdi. Allah'tan Recep'in sırtı dönüktü...

"Ne oldu Sedat Bey? Sanki birden neşeniz kaçtı?"

Şermin'in bu sualini birden cevaplayamadı Sedat. Ona ne söyleyebilirdi ki? Kekeleyip, inkârla yetindi.

"Yok, hiç bir şey yok" diyebilirdi.

Üstelememekle beraber, genç adamdaki huzursuzluğu fark etmişti Şermin. Her hangi bir yorum yapmak istemedi, bu konuda kendini haklı da görmedi zaten. Daha bu gün tanıştığı adamın neye birden durgunlaştığını ısrarla soramazdı ya...

Sadece Sedat'ı dikkatle süzmekle yetindi. Genç adamın arada sırada kendine belli etmemeye çalışarak yan taraftaki bir masaya kaçamak nazarlar attığını sezinledi.

Orda Sedat'ı rahatsız eden bir şey vardı...

Omzuna dökülen uzun saçlarını sallıyormuş gibi yapıp Sedat'ın ilgilendiği masaya baktı. Birden her şeyi anladı...

Dikkat çekici, platine saçlı bir kadına bakıyordu adam. Onu görünce sarsıldığı pek belli olmuştu. Belli ki bu kadının, hayatının bir bölümünde izler bırakan bir yanı olmuştu.

İçini birden kaplayan sıkıntıya kendi de şaşıtı. Dört beş saat evvel tanıştığı bir adama, ruhunun gösterdiği bu tepkiye bir anlam veremiyordu. Kıskançlık mıydı bu? Hayır, asla... Belki incinen kadın gururu ya da tam ilgi duyabileceğini sandığı bir erkeğin geçmişinden çıkan olumsuzluk. "Erkek" gerçeği buydu işte...

Asla güvenilemeyecek, asla inanılamayacak bir rabıta...

Erol aklına geldi birden; her halde onun da hayatında bilmediği kadınlar olmuştu, mutlaka olmuştu.

Görüp hissetmemişti ama şimdi var olduğuna daha iyi inanıyordu.

Durgunlaşmıştı... Elinde olmadan... Susup, önüne baktı.

Sedat da kadındaki ani değişikliği hemen sezinledi. O muhteşem gözlere bakıp, içlerindeki teessürün nedenlerini anlamak istedi.

"Asıl size birden ne oldu?" diye sordu.

Gülümsemekle yetindi Şermin.

"Hiç bir şey" dedi.

Anladığımı asla söyleyemezdi...

"Biliyorum" dedi Sedat. "Köşede oturan kadından etkilendiğimi sandınız, değil mi?"

Şermin başını çevirip kadına bile bakmadan:

"Beni ilgilendirmez. Hayatınızdaki insanlara karışacak değilim ya" diye mırıldandı. Ama gayret de etse, sesindeki belli belirsiz sinirli bir tınlamaya mâni olamamıştı.

Telaşa kapılmıştı genç adam. Böylesine pespaye bir kadın için Şermin gibi hassas ve ince ruhlu bir kadının üzülmesine tahammül edemezdi; ayrıca merakına engel olamayıp kadına bakması, masasındaki kadın için kendisine yakışmayan kaba ve çirkin bir jestti. Durumu izah etmesi gerekiyordu. Ama nasıl anlatacaktı?

Bir an tereddüt etti. Zayıf bir ihtimal bile olsa, eline sıkıştırılan pusuladaki mesajın doğruluğunun derecesini düşündü. Hiç de inandırıcı değildi. Kaş yaparken göz çıkarmayım diye düşündü. Nihayet:

"İnanın bana, o kadını hiç tanımıyorum" dedi.

"Beni inandırmak zorunda değilsiniz, Sedat Bey."

"Hayır, sizi ikna etmek zorundayım. Size saygım var ve sizi seviyorum. O kadınla aklınıza gelen türde bir ilişkim olduğunu düşünmenizi de istemiyorum."

Şermin kaşlarını çatarak biran Sedat'a baktı.

Genç adam söze nereden başlayacağını bilemiyordu. Nihayet tane tane konuşmaya başladı.

"Her şey bu sabah uçakta başladı" dedi. "Önceleri her zaman yaptığımız sıradan bir yolculuk gibi başlamıştı, oysa hayatımın gidişatını değiştirecek, beni böylesine mutlu edecek bir dizi olayın arifesinde olduğumu bilemezdim. Uçakta sizi gördüm. Şimdiye kadar rastladığım en güzel, en kibar ve içli..."

Şermin sözünü kesti:

"Sedat Bey, lütfen bu konuya değinmeyin"

"Hayır, anlatmalıyım."

"Bana kompliman yapmanızı istemiyorum."

"Görüyor musunuz, sinirlendiniz. Sebep de şu ilerde oturan platine saçlı kadın."

"Yanıyorsunuz. Sizin hayatınızdaki kadınlar beni neden ilgilendirsin ki? Zaten buna ne hakkım ne de sıfatım var."

"Belki sıfatınız yok ama sizi sevdiğimi söylediğim andan itibaren hakkınız olduğuna samimiyetle inanıyorum."

"Lütfen... Bazı şeyleri abartmıyor musunuz? Biz, bu gün tesadüfen tanışmış iki yabancı değil miyiz henüz?"

"Hayır, artık değiliz... Sizi sevdiğimi söyleyecek kadar yakınlık duyuyorsam, yabancı olduğumuzu nasıl iddia edebilirsiniz? Ben aşkı temiz ve ulvî bir duygu olarak görürüm. Yoksa beni çapkın ve geçici heyecanlar peşinde koşan şarlatanın teki olarak mı kabul ettiniz?"

"Bakın, tekrar rica ediyorum, duygularınız hakkında bana açılmak ve bunları ifade etmek içi henüz zaman çok erken. Söylediğim gibi daha birbirimizi bile doğru dürüst tanımıyoruz. Lütfen bana histerinizden bahsetmeyin..."

"Demek bana inanmıyor, beni ciddiye almıyorsunuz."

Sedat başını önüne eğdi.

Kırılmıştı. Bakışlarını önündeki tabaktan ayırmadan ekledi:

"Bunu öğrendiğime çok üzüldüm."

Genç adam gerçekten üzgündü. Öğleden sonra lobideki karşılaşmalarından beri dünyası değişmiş, içindeki coşku tüm benliğini sarmış, aşkın romantik sarhoşluğu bütün ruhuna sinmişti.

Olağandışı bir şeydi bu.

Aşk denen duygunun böylesine güçlü ve etkili olabileceğini tasavvur dahi etmemişti. İlk kez başına geliyordu. Abartılmış bir hayal olduğunu sanırdı hep. Oysa şimdi canlı canlı yaşıyordu.

Yemeğin sihrî kaybolmuş gibiydi.

Sustu... Ne diyeceğini bilemedi...

Şermin, karşısındaki genç adamın üzüntüsünün samimi olduğunu hemen anlayıverdi. O da şu anda duygularını tahlilde zorluk çekiyordu.

"Kendine gel" diye içinden söylendi. "Neler oluyor sana? İtiraf et... Düpedüz kışkandığımı kabul etmelisin. Onuruna yed iremiyorsun değil mi? Oysa kışkandın; düpedüz kışkandın."

Yüzünün kıpkırmızı olduğunu sezinliyordu.

Utandı... Allah'tan, sarsılan genç adam, üzüntüden yüzüne bakamıyordu...

Baksa gerçek duygularını hemen anlayacaktı...

"Aman Allahım, bu ne biçim duygu? Daha kocamı terkettiğim gün karşıma çıkan ilk erkeğe âşık mı oluyorum yoksa?" diye içinden söylenmeye devam etti...

İnanamıyordu olanlara.

Genç adam sarsılmış olan ruh dünyasına bomba gibi düşmüş, anlayış, sevecenlik ve duygusallığı ile içinde fırtınalar yaratmıştı. Henüz ona âşık olduğu söylenemezdi kuşkusuz, ama hoşlanıyordu, hem de çok hoşlanıyordu...

Ona karşı sert ve anlayışsız davrandığını hissetti...

Gönlünü almalydı...

Nasıl başlasam diye düşünürken, Sedat'ın sesini duydu. Genç adam hâlâ başını kaldırmamış, yüzünü önüne eğik, konuşmaya devam ediyordu.

"Her şey bu sabah uçakta başladı. O kadın ve yanında oturan kocası da aynı uçaktaydı. Onu ilk defa görüyordum."

Şermin yine dayanamadı:

"Ondan da mı çok etkilendiniz?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Sedat isyan edencesine karşılık verdi.

"Hayır, kesinlikle hayır. Beni hiç cezbetmedi."

"Ama gördüğüm kadarıyla kadıncağz gözlerini sizden hiç ayırmıyor, yiyecek gibi buraya bakıyor, benden de hiç hoşlanmamış bir hâli var."

Sedat afallayarak Şermin'in gözlerinin içine baktı.

Nihayet Şermin'in demince ki tepkisini anlamıştı...

Kıskançlık gösterisiydi bu. Tatlı bir hazzın yavaş yavaş içini kapladığını duyumsadı. Ancak seven insan kıskanırdı...

Ona her şeyi açıklamalıydı... Dürüstçe...

"Bakin, Şermin Hanım" dedi. "Bu kadın benim elime, uçakta bir pusula sıkıştırdı. Önce okumadım bile, davramışı çok basit geldi bana. Hatta pusulayı okumadan yırtıp atmak istedim."

"Ama atmadınız?"

"Evet, uçakta atamadım. Buruşturup cebime tıktım."

"Sonra müsait bir zamanda açıp okudunuz ve bu cazip hanımdan gelen daveti yedeğe aldınız. Çünkü tesadüfler karşınıza beni çıkarmıştı."

Şermin sinirli sinirli gülümsedi.

"Bu durum karşısında gururlanmalıyım galiba; anlaşılan beni ona tercih ettiniz ve yemeğe çıkma teklifini öncelikle bana yaptınız. Yoksa onunla randevunuz yarın mı? Haa tabii, dönüşte İstanbul'da deniz kenarında, baş başa bir öğle yemeği de olabilir bu..."

Sedat aslında genç kadının bu kıskançlık dolu sözlerinden zevk almıştı ama sakın sakın hâlâ cebinde duran buruşuk pusulayı çıkarıp Şermin'in önüne doğru uzattı. Bunu yaparken de, platine saçlı kadının görmemesi için ufak notu avucunun içinde sıkı sıkıya örtmüştü.

Mutluydu Sedat.

Artık onun da kendisini sevdiğinden emindi. Demek yıldırım aşk denen şey buydu...

Genç kadın başını salladı.

"Bunu okumamın hiçbir anlamı yok. Gereği de yok zaten. Sizin özel yaşamınıza nasıl karışabilirim? Ayrıca nerede ve ne zaman o cazip hanımla buluşacağınız beni hiç ilgilendirmiyor. Anladınız mı?"

"Okuyun lütfen" diyen Sedat'ın sesi ilk defa biraz sert çıkmıştı...

Şermin şaşırarak önce Sedat'ın yüzüne baktı. Onun ses tonunu hiç böyle sert işitmemişti...

"Dedim ya, beni hiç ilgilendirmiyor."

"Artık ilgilendiriyor, okuyun lütfen."

Şermin sanki istemiyormuş gibi sahte bir zorakılıkla kâğıda eğildi.

Bir solukta okudu.

Yüzü birden sapsarı kesildi...

İri iri açılmış güzel gözlerini Sedat'a çevirdi.

"Aman Allahım, Recep Solmaz ha?" diyebildi.

Sedat şaşkınlıkla:

"Tanıyor musunuz?" diye sordu.

Genç kadın yutkunarak:

"Kocamın iş ortaklarından biridir" diye fısıldadı.

Yüksel Berke, arabasını otelin kapalı garajına park ederken, arkadaşına "S en barlara bak. Ben de restavuranta" dedi.

Arkadaşı arabanın kapısını açıp fırladı. İşinin ehli, güçlü kuvvetli bir gençti. Ağzı sıkı, güvenilir biri. Garajdan yukarıya çıkan asansör girişine geldiğinde aynalardaki aksine bir göz attı. Soğuktan yüzü gözü kızarmış, boyunbağı sarkmış, görünümünü sevimsiz bir hâl almıştı. Ayna karşısında, kendine biraz çeki düzen verdi. Kravatını sıkıştırdı, ceketini çekti, dağınık saçlarını elleriyle yatıştırmaya çalıştı.

Restavuranta çok kalabalıktı.

Metrdotel üzüntüyle boş masa olmadığını, biraz beklerse ilk boşalan masayı kendisine tahsis edebileceğini söyledi.

Yüksel Berke loş salonu gözleriyle şöyle bir taradı. Platine saçlı sevgilisi mum ışığında bile hemen fark ediliyordu. Yanındaki adam kocasıydı ve masada başkası yoktu.

Buna sevindi. Demek gazeteci onlarla beraber değildi...

Kadın korkmuş ve sözünü dinlemişti.

Acaba Sedat İlker denen o gazeteci neredeydi? Onu nerede bulabilirdi? Vaktin dar, zamanının kısıtlı olduğunu biliyordu. Kaybedecek bir dakikası bile olmadığını emindi...

Yanında dikili duran Metrdotel, nazik bir şekilde lâfını yineledi, adını rezervasyon defterine yazdırırsa, kendisini hemen çağıracaktı.

Burada durmasının anlamı yoktu artık. Kadına son bir kere baktı ve göz göze geldiler. Kadın onu görmüştü. Kocasının sırtı dönüktü, bundan cesaret alarak, başıyla selâm verdi.

Kadının mukabele etmesini beklemiyordu fakat Nazan'dan acayip bir baş hareketi gelince irkildi.

Kadın selamdan ziyade sanki başıyla bir yeri işaret ediyormuş gibi davranmıştı. O tarafa baktı ve Sedat'la Şermin'i gördü. "Anladım" dercesine kadına gülümsedi.

Şu Nazan yaman kadındı doğrusu...

Aynı anda hemen yanından gelen bir sesle irkildi. Biri 'Yüksel Bey' diye sesleniyordu.

Merakla başını çevirip, sesin geldiği yana baktı.

"Cellât"tı.

Adam tek kişilik bir masada yemek yiyordu.

Onu arzuluyordu Rasim Kara...

Birlikte yaşadığı günler film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordu. Tanıştığı ilk andan, gitmesine izin verdiği son güne kadar... Ne tuhaftı; bu sabah onu görünceye kadar hep unuttuğunu, hayalinden çıkardığını, yaşanıp bitmiş bir macera olduğunu sanmıştı. Oysa geçmişin canlı ve iç gıcıklayıcı anları bütün tazeliğiyle bey nindeydi şimdi...

Nazan onun olmalıydı yeniden...

Bu kez duruma farklı bakıyordu. Geçmişin muhasebesini yapmış, Nazan'ın hayatındaki yerinin bilincine varmış, onu asla anlarından söküp atamayacağını idrak etmişti.

Evlenmek istiyordu onunla. İş bırakma zamanı gelmişti artık. Babasından kalma çiftliğine çekilerek, ona nikâh kıyacaktı.

Acaba Nazan evlenmeyi ister miydi?

Niye istemesindi ki? Bir zamanlar önünde eğilir, ellerine sarılır, "S en benim velinimetimsin" derdi.

Şimdi daha akıllanmış, olgunlaşmış olması lâzımdı. Eh, kocası kadar zengin sayılmazdı ama onun bir istediğini iki etmeyecek kadar da varlıklıydı. Zaten bütün bir ömür biriktirdiği serveti kime kalacaktı ki? Ayrıca onun gibi azgın bir kadını tatmin edecek kadar da güçlüydü hâlâ...

Acaba Nazan değişip, uslanmış mıydı? Ne çirkef bir ruha sahip olduğunu iyi bilirdi. Mayası bozuktu karının. Nankör ve doyumsuzdu. Eski yılları hatırladı; hiç bir şeyle gözü doymazdı, daima daha fazlasını isterdi. Biraz da aç gözlülüğü bezdirmişti onu. Ama iş cinselliğe gelince akan sular dururdu. Yataktaki hareketliliğini, verdiği doyumsuz tadı hiç unutamıyordu. Hiç bir kadın onun yeteneklerine erişemezdi.

Zaten bütün bunları düşünmesinin tek sebebi cinselliği değil miydi?

Gözlerini onun masasından ayıramıyordu. Kendisini fark edince ürkmüş, çekinmişti Nazan. Hatta korkmuştu da. İçinden "şu kaderin garip cilvesine bak" diye söylendi. Sevgilisinin kocasını ortadan kaldırmak işi kendisine verilmişti. İş alıncaya kadar Recep Solmaz'ın Nazan'ın karısı olduğunu

bilmiyordu. Adam sosyeteye giren, dedikodulara karışan, basına flaş haber olan biri değildi. Yoksa bu evlilikten Rasim'in de mutlaka haberi olurdu.

Kısacık, platine saçlar çok yakışmıştı Nazan'a; ama o hatırladığı eski uzun saçlı hâlini daha çok beğenirdi. Uzun saç kadının asaletiydi. Oğlan çocuğu gibi kısa saçlı kadınlardan hoşlanmazdı... İrkildi birden.

Yoksa ona mı öyle gelmişti? Nazan, sık sık kaçamak nazarlarla köşedeki masada oturan adama mı bakıyordu? Dikkat kesildi, izlemeye çalıştı. Evet, yanılmıyordu, o masada oturan yakışıklı genç adamlarla ilgileniyordu eski sevgilisi... "Şıllık" diye söylendi.

Huylu huyundan vazgeçer miydi hiç? Mutlaka kocasını da aldatıyordu. Zaten kocası olacak o herifle öyle uyumsuz, birbirlerine yakışmayan bir çift görünümü oluşturunyorlardı ki, Rasim, Nazan'ın adamı aldatmasını kaçınılmaz bir son gibi kabul etti. Neredeyse hak verecekti kadına...

Gülümsedi; belli ki Nazan hiç değişmemişti. Hep bilip tanıdığı eski kadındı o...

Sonra merakla Nazan'ın ilgilendiği adama baktı. Tanımıyordu. Hiç görmüşlüğü yoktu. Bu da normaldi zaten, Rasim gazetelerin spor sayfelerini okumaz, hele futboldan hiç hoşlanmazdı. Yine de içinde o yabancıya karşı bilinçaltı bir nefretin doğmasını engelleyemedi.

Nazan'la kocası yemek salonunu terk edinceye kadar bekleyecekti.

Eski sevgilisinin uzun boyunu, endamını, salınarak yürüyüşünü görmek istiyordu. Bu sadece bir özlem değil, benliğini kavuran cinsel iştahı. Salonun hemen girişinin yanındaki bir masada oturuyordu; çıkarlarken nasıl olsa önünden geçmeleri gerekecekti. Varlığını ona hissettirerek doya doya seyredebilirdi Nazan'ı...

Şöyle bir yanına baktı. Hemen yanı başında bir karaltı hisseder gibi olmuştu. Şaşırdı. Başucunda beliren adamı tanımıştı. J.K.D. denilen teşkilatın mensubuydu. Yani bu son işindeki "işvereni" diyebilirdi ona...

Tam seslenecekti ki durakladı bir an. Yoksa kendisini mi arıyordu?

Hayır, adamın kendisini filan aradığı yoktu.

Dehşetle fark etti. Nazan'a gülümsüyordu. Hatta belli belirsiz başıyla selâm bile vermişti.

Kanının başına sıçradığını hissetti birden. Neler oluyordu? Nazan bu herifi nereden tanıyabilirdi ki? Yoksa aralarında gizli bir anlaşma mı vardı? Buna ihtimal bile vermek istemedi. J.K.D. mensubu birinin öldürtecekleri adamın karısıyla ilişkisi düşünülemezdi...

Yoksa, evet yoksa Nazan da bu işin içinde miydi?

İyice akli karışmıştı.

Dayanamadı, "Yüksel Bey" diye seslendi...

Heyecan ve korkudan titriyordu Nazan. Ne yapacağını, nasıl davranacağını şaşırmıştı. Gördüklerine inanamıyordu. Bir masada katil ve onu tutan sevgilisi, diğer masada eline tutuşturduğu pusula ile operasyonu tehlikeye sokacağından korkulan ve kendisine kötü kötü bakan gazeteci, tam karşısında ise saatleri sayılı, nefret ettiği kocası oturuyordu...

Genç kadın sıkıntıdan boğulacak gibi hissetti kendini.

Artık ne yapacağını, nasıl düşüneceğini bilemiyordu. Tek istediği bir an evvel buradan uzaklaşmak, uzaklara, ta uzaklara gidip bu badireden kendini sıyırmak arzusuydu.

Zordu, çok zordu bu.

İşlerin iyice karıştığını, içinden çıkılmaz bir labirentte sıkıştığını biliyordu. Bazı şeyleri kendi mahvetmişti ama aksi tesadüflerin de rolü inkâr edilmezdi.

Yüksel haklıydı. Her şey gazetecide düğümleniyordu. Acaba gazetecinin eline sıkıştırdığı pusulaya tepkisi ne olmuştu? Galiba pek ciddiye almamıştı. Öyle olsa polise başvurur, polis de böyle bir ihbarı çoktan değerlendirir, kocasını arardı.

Ama her şey cinayetten sonra karışacaktı. Adam o zaman pusuladaki ihbarın gerçek ve ciddiyetini anlayacak, peşine düşecekti. Tabii polise de başvuracak, öldürülen adamın karısının cinayetten evvel bu işten haberdar olduğunu söyleyecekti.

Acaba Yüksel, eski sevgilisine neler anlatıyordu? Gazeteciyi de öldürmesini mi? Korkudan titredi.

Rasim, bu ekstra işin neden çıktığını sorarsa. Yüksel ne diyecekti? Bir yerlerde okumuştı, profesyonel katiller hiç bir zaman sebep sormazlarmış ama ya Rasim sorarsa, ya Yüksel katile senden korktuğu için polise gitmek üzere eline bir not sıkıştırdığını söylerse, o zaman ne yapacaktı. Tepesi atan Rasim'in neler yapmaya kadir olduğunu bilirdi. Kızgınlıktan gözü dönmüş Rasim'i, birden karşısına çıkıvermiş gibi hayal etti. Lime lime ederdi kendisini, hem de hiç acımadan...

Tanrı'ya dua etti, inşallah Yüksel böyle bir boşboğazlık etmezdi...

Sonra biraz rahatlar gibi oldu. Söylenmezdi tabii, Yük sel'in işine gelmezdi çünkü. Nedenlerini tam çıkaramıyor du ama Yüksel'in kendisiyle kurduğu ilişkinin âmirleri tarafından duyulması endişesi onu rahatsız etmiş, korkutmuştu. Bu ilişkiyi her halde katile de açıklayamazdı...

Kocasına dönüp:

"Hadi artık odamıza çıkalım, sıkıldım buradan" dedi.

Recep Solmaz kaşlarını çatıp, karısına dik dik baktı.

"Fesübanallah" diye başını salladı. "S en ne biçim kadınsın yahu? Yukarıda başımın etini yedin, odaya yemek getirtme aşağıya restorana gidelim diye, şimdi de sıkıldım odaya çıkalım diyorsun.

İpinle kuyuya bile inilmiyor yahu. Bırak beni, şurada rahat rahat yemeğimi yiyeyim, hem ben yemek üstüne bir tek brandy atmak istiyorum."

"Eyvah" dedi içinden Nazan. Recep'in yine tersliği tutmuştu...

Somurtup sustu.

Yüreği ağzına geliyordu. Sanki her an salondaki üç adamdan birinin kalkıp masalarına geleceği gibi bir his vardı içinde...

Elinde değildi, korkuyordu işte...

Recep:

"Nen var senin? Yüzün sapsarı" diye sordu.

"Hiç bir şeyim yok, sıkıldım sadece" diye yanıtladı.

Adam omuzlarını silkip

"Çık istersen yukarıya, birazdan ben de gelirim" dedi.

Tek başına asla masadan kalkamazdı.

Bunu düşünmek bile istemedi. Yüzde yüz emindi; şayet salonu yalnız terk ederse ya Rasim ya da Yüksel onu lobide veya asansörde yakalayacaklardı. Rasim'i karşısında görmeyi bile düşünmek dizlerinin bağının çözülmesi için yeterliydi.

"Niye brandy'i odada içmiyorsun?" diye sordu.

Aklına birden parlak bir fikir gelmişti. Hoşuna gitmese bile son derece etkili olduğuna emindi.

Recep saf saf "Odada mı?" diye sordu.

Nazan tek gözünü kırıp, manidar bir şekilde gülümsedi.

"Hani öğleyin yarım kalan bir şey vardı. Bıraktığımız yerden devam etmek istemez misin?"

Recep Solmaz'ın patlak gözleri birden canlandı. Yüzünü mutlu bir gülümseme aldı. Karısının yukarıya çıkmaktaki ısrarını anlamıştı.

Aceyle "Hadi kalkalım" dedi. Adisyonu imzalamak için garsona işaret etti...

Sedat merakla sordu:

"Kocamın ortağı mı dediniz?"

"Evet, öyle... Yanılmıyorsam eşim ondan bir kaç kere bahsetmişti. Birlikte yürüttükleri bir işleri olduğunu biliyorum."

"Ne tür bir iş bu?"

"Galiba İtalya'dan ithal edilen bir tür sanayi boyası. Ben pek anlamam. Babam hayattayken yurt dışından böyle bir boya getirttiğini hatırlıyorum. Bu konuda faaliyette bulunan bir şirket kurmuştu. Onun vefatından sonra işleri yürüten eşim, o şirketin durumunun kötü olduğundan bahsetmiş ve bir finansör aramıştı. Sanırım o sıralarda Recep Solmaz'la tanışıp ortak oldular."

"Sonra?"

"Sonrasını bilmiyorum. Galiba şirket hâlâ faaliyette."

"Yani ortaklık devam ediyor?"

"Öyle olmalı. Yalnız..."

"Evet?"

"Erol'un, yani eşimin, bu ortağı hakkında o sıralar bazı endişeleri vardı..."

"Ne gibi endişeler?"

"Şey... pek emin değilim. Sizi yanlış yönlendirmek istemem."

"Olsun, siz yine de söyleyin."

"Galiba onun karanlık geçmişinden çekiniyordu."

"Karanlık geçmişi mi? Ne gibi?"

Şermin yutkundu.

O günleri iyi hatırlamıyordu. Kimsenin aleyhinde yanlış bir beyanda bulunmak istemezdi. Sıkılarak yanıtladı:

"Bu zat galiba eskiden bir kaçakçıymış. "

Sedat'ın tedirginliği daha da artıyordu.

"Emin misiniz?" dedi.

Şermin başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum. Aklımda öyle bir şeyler kalmış. Recep Solmaz adımı işitince aklıma ilk gelen şey bu oldu. "

"Ne tür bir kaçakçılık yaptığını biliyor musunuz?"

"Yanılmıyorsam uyuşturucu işi. Çünkü o zamanlar eşim epey tereddüt etmiş, bu adamla ortaklığa girmekten çekinmişti. "

"Anlıyorum" dedi Sedat.

Bir an susup, dalgınlaştı.

İş şimdi daha da karışıyordu. Kadının eline tutuşturduğu pusulayı endişe ile düşündü. Yemek salonunda bile, kendisine çekinerek bakan çaresiz gözlerini hatırladı. Kadındaki korku devam ediyordu.

Sedat'ın aklına bir husus takılmıştı.

"Bu ortaklığın hâlâ devam ettiğine emin misiniz?"

"Bilmiyorum ama öyle olması lâzım. Neden sordunuz?"

"Dikkatimi çekti de, uçaktaki yolculuk sırasında iki ortak bir kere bile selamlaşmadılar, bir merhaba bile demediler. Garip değil mi?"

Şermin omuzlarını silkti.

"Belki de birbirlerini görmediler. Erol çok dalgındır. Ayrıca etrafı ile hiç ilgilenmez, yol boyunca elindeki kitabı okuyup durdu. "

Sedat manidar bir şekilde gülümsedi:

"İlgisizliğini ben de fark ettim. "

Genç kadın utanarak başını önüne eğdi. Demincek platine saçlı kadın için Sedat'a yaptığı haksız sitemden dolayı kızardı.

Sonra toparlanıp, sordu:

"Şimdi ne yapacaksınız?"

Aslında Sedat da bu soru sorulmasını arıyordu.

Henüz nasıl davranacağı hakkında bir fikri yoktu. Adam hakkında Şermin'den öğrendikleri hoşuna gitmemişti. Gerçekten bir kaçakçıysa canına yöneltilmiş bir suikast teşebbüsü olabilirdi. Bu tür olayları o da sık sık duyuyor, gazetelerden okuyordu. Rekabet yüzünden kaçakçılar arasında olan iç hesaplaşma filan gibi şeyler...

Su testisi suyolunda kırılırdı. Bir an "beni ilgilendirmez" diye düşündü. Ama vicdanı rahatsızdı, ne de olsa işin içinde bir hayat söz konusuydu, bigane kalamazdı... Bir şeyler yapmalıydı...

"Her halde elimdeki pusulayı polise teslim etmeliyim. Onlar gerekeni yaparlar... Aklıma başka bir şey gelmiyor. Ben bir spor muhabiriyim, gazeteciliğin haber yönünden anlamam fakat bizim gazeteden bir arkadaşına bu olayı nakletsem galiba iyi olacak. Bakarsınız yarın bomba gibi bir haber çıkar. "

Şermin suskun önüne bakıyordu.

"Ya siz ne düşünüyorsunuz? Daha iyi bir fikriniz var mı?" diye sordu Sedat...

"Hayır" dedi genç kadın. "Ama garip bir durum var ortada, size öyle gelmiyor mu?"

"Nasıl yani?"

"Birincisi, hiç de tehlikede olan bir çiftte benzemiyorlar. Umumi bir yerde keyifle yemek yiyorlar. Hâllerinden böyle bir tehdit altında oldukları hiç sezilmiyor. Canına kastedilecek bir adam bundan haberdarsa bu kadar rahat davranır mı? Recep Solmaz'ın çok zengin ve nüfuzlu bir adam olması gerekir ama etrafında tek bir koruma bile yok. Onun gibi birinin korumasız dolaşacağına ihtimal veremem. Hem sonra Recep Solmaz'ın eşinin size yaklaşıp, elinize bir pusula sıkıştırması, biraz garip değil mi? Vele ki hayatı tehlikede bile olsa insan tanımadığı bir yabancından böyle yardım ister mi? Tehlikenin ne zaman farkına vardılar, uçakta mı? O zaman da pilota başvurmak daha akıl kârı olmaz mı? Bu işte bir tuhaflık var, bana hiç de mantıklı gelmiyor..."

"Haklısınız" dedi Sedat. Sonra biraz sıkılarak "Zaten ben de elime sıkıştırılan notun başka bir gaye ile verildiğini düşünmüş, hiç orali olmamıştım" diye fısıldadı.

Şermin güldü.

"Evet, bu tahmininiz daha isabetli. Bence de ortada böyle bir tehlike yok. Anlaşılan bu cazibeli hanım size yaklaşabilmek için değişik bir yol denemiş. Şimdi sizi yiyecek gibi bakışlarının anlamını daha iyi anlıyorum."

Yine de tam tatmin olmamıştı genç adam.

Platine saçlı kadının korku dolu bakışlarını hatırladı yeniden. Yan gözle masalarına baktı. Kalkmaya hazırlanıyorlardı.

Yüksel Berke, "Cellat"ı görünce dona kaldı. İçinden "Ş u aksiliğe bak" diye söylendi. Olmayacak zamanda, olmayacak bir karşılaşmaydı bu... Sırtarak zoraki bir selâm verdi.

Rasim, oturması için eliyle masasındaki boş iskemleyi işaret ediyordu. Yüksel "Teşekkür ederim, yemek yiyecek değilim. Birini arıyordum" diye fısıldadı.

Cellat'ın bakışları buz gibiydi. Soğuk ve boş. Ama gözlerinde öyle bir ifade vardı ki Yüksel fazla uzatmadan boş iskemleye ilişti.

Rasim Kara gibi bir adamla böyle umumi bir yerde görülmek hiç işine gelmiyordu. Nazan'ın anlattıklarını hatırlayınca korkuyla ürperdi. Bu tiplerin nasıl davranacağı hiç belli olmazdı.

Acaba adam, eski metresiyle selamlaşmasını görmüş müydü? İnşallah görmemiştir diye dua etti içinden...

Cellat:

"Bir kadeh içki içer misin?" diye sordu.

Yüksel'in hiç böyle bir niyeti yoktu, itiraz edecek gibi oldu, adamın yüzüne bakınca vazgeçti.

"Pekâlâ" diye mırıldandı. "S iz ne içiyorsunuz?"

Masaya baktı, içki yoktu.

"S en beni boş ver... Viski?"

"Lütfen... Buzlu..."

Rasim, yaklaşan garsona "Duble Scotch" dedi. "Buzlu" olsun.

Gelen dubleyi yarılacağından Yüksel kendini biraz daha rahatlamış gibi hissetti. Sert içki boğazını kavurmuştu. Ne yapacağını, nasıl bir tutum takınacağını henüz kestiremiyordu. Ş imdilik katile bir açıklamada bulunamazdı...

Cellat birden:

"Aradığına rastladın mı?" diye sordu.

Yüksel boş bulunmuştu.

"Aradığıma mı?" diye anlamsız bir şekilde yüzüne baktı.

"Demin birini aramak için geldiğini söylemiştin ya..."

"Haa evet, buldum."

"Yoksa Hedefin mi peşindesin?"

Bu iyi bir yanıt olabilirdi...

"Evet" dercesine başını salladı.

Cellat'ın yüzünde, insanın içine korku salan soğuk bir gülümseme şekillendi. Dik dik Yüksel'in gözlerinin içine baktı.

"Niye onun peşindesin?"

Yüksel omuzlarını silktili.

"Görevim... Bütün gün yaptıkları hakkında üstlerime rapor vermeliyim. Sıradan, günlük, rutin işler anlayacağınız..."

"Öyle mi?"

Soru sanki biraz manidardı. Ya da işkillendiği için Yüksel öyle sanmıştı.

"Kim bu Recep'in yanındaki karı?"

İşler çatallaşıyordu.

Cellat'ın aklınca ağzını arıyordu. Böyle bir soru sorması için bir şeylerden kuşkullanmış olması gerekirdi.

"Karısı..."

"Sıkı bir karıya benziyor."

"Evet, havalı bir kadın."

"Beğendin, değil mi?"

"Hoş bir kadın ama ben işimle zevklerimi karıştırmam. Ya siz?"

Cellat'ın dik dik yüzüne baktı sonra gülümsedi.

Ama cevap vermedi...

Yüksel Berke bardakta kalan viskiyi içip bitirdi. Bir an evvel kalkıp uzaklaşmak istiyordu. Yerinde doğruldu.

"Dur bakalım biraz. "

Cellâdın sesi emreder gibiydi.

Yüksel hiç de korkak biri değildi ama adamın ses tonu iskemleye mihlanıp kalmasına yetti...

Bütün bedenini titreme almıştı.

Artık adamın açacağı konuyu biliyordu...

"Bu kadını nereden tanıyorsun?" dedi.

Yüksel bir an ne diyeceğini bilemedi.

Kekeleyerek "Hedefin karısı işte. Onu tanımam normal değil mi? Hedefin özel yaşamı hakkında bilgi toplamak benim görevim" diye fısıldadı.

"Boş ver şimdi bunları... Onunla yattın mı? "

Zor sualdti.

Evet derse Cellât'ın nasıl bir tepki göstereceğini bilemiyordu, hayır derse de onu inandıramayacağını anlamıştı. Belli ki demin Nazan'la selamlaşıp, işaretleşmesini görmüştü adam...

Doğruyu söylemeyi yeğledi.

"Evet, yattım" diye fısıldadı.

Katil, gülererek başını salladı. Tepkisi bundan ibaret kalmıştı...

Yüksel Berke biraz rahatlar gibi oldu. Anlaşılan mazide kalan anılar artık Cellâdı etkilemiyordu.

"Nasıldı?"

"Ne nasıldı?"

"Yani yatakta nasıldı, onu sordum. "

Yanılıyor muyum acaba diye düşündü Yüksel. Böyle bir soruyu sorması yakışık alır mıydı? Üstelik birbirlerini çok az tanıyan iki insandılar. Biraz şaşkın adama baktı.

Cellâdın gözleri yüzüne çevrilmişti.

Israrla cevap bekliyordu.

"İyi idi" diyebilirdi, nihayet.

Kızardı, önüne baktı.

Cellât aldığı cevaptan memnun olmamışçasına sordu.

"İyi miydi yoksa çok mu iyi idi? "

Yüksel içinden "bu herif rahat hasta" diye düşündü. Normal insan bir yabancıya bunları sormazdı...

Her halde kadına olan eski arzuları depreşiyordu. Belki de bir seks bunalımının başlangıcıydı. Ne cevap vereceğini düşünürken Rasim hırladı:

"Söylesene ulan... Sana bir soru sordum. "

İş çıkırından çıkmıştı. Artık karşısındaki adamın normal olmadığını kabul etmek zorundaydı...

Galiba hemen şimdi burada mesele çıkaracaktı.

"Biraz ayıp olmuyor mu? Hoş sual değil bunlar" diyebilirdi.

Cellât hırladı:

"Namuslu erkek dümenlerine yatıp, tereslik etmenin anlamı yok. Sen soruma cevap ver. Yatakta harikaydı, değil mi? "

Yüksel Berke'nin beyrinde birden bir şimşek çaktı... Aklına iyi bir fikir gelmişti. Tutarsa pek çok sorunu bir çırpıda halledebilirdi. Denemeye karar verdi... Biraz rol yapması gerekiyordu.

Bunu da becerebilirdi. Daha doğrusu becermesi lâzımdı...

Yeniden oturduğu iskemleye yaslandı, yüzüne çökük bir ifade vermeye çalışarak:

"Gerçeği öğrenmek istiyor musunuz?" dedi.

Cellat başını salladı

"Şey..." dedi. "Nasıl söylesem, bilemiyorum... Ben... ben onu beceremedim. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Benim için fazla ateşli biriydi..."

Rasim Kara gözlerini kısıp bir süre Yüksel'in yüzüne baktı.

"Beceremedin mi? "

Yüksel başını önüne eğip, utanmış gibi sustu...

Cevap vermedi...

Adam bir kahlkaha attı. Sinirli sinirli gülmeye başladı.

Yüksel sanki kendisine gülmesinin ayıp bir davranış olduğunu ima etmek istercesine suratına baktı.

Hatta biraz kaşlarını çattı

Cellât iri pençesini, onun omzuna vurup:

"Alınma arkadaş, sana gülmüyorum" dedi. "Hem kendine dert etme, onunla başa çıkabilmek her erkeğin harcı değildir."

Yüksel rolüne devam etti:

"Anlaşılan onu iyi tanıyorsunuz. Belli ki sizin de koynunuza girmiş. Yoksa siz de benim gibi..."

Yüksel, kasden cümlesini yarıda kesip bekledi.

Rasim Kara:

"Yok, düşündüğün gibi değil, o uzun süre benim metresim oldu. Onunla çok hoş vakitler geçirdim.. Uzun zaman evvel."

"Ne diyorsunuz siz? İnanamıyorum. Olacak şey değil... Benimle dalga geçmiyorsunuz, değil mi?"

"Kat'iyyen..."

"Ama o... şeyin karısı... Yani..."

"Öldüreceğim adamın. Onu mu demek istiyorsun?"

"Evet... Bunu daha önce biliyor muydunuz?"

Rasim "adam sende" dercesine bir baş işareti yaptı.

"Unutma, ben bir profesyonelim. Benim için bunun hiç önemi yok."

"Peki bunu ne zaman öğrendiniz? Yani Hedefin karısı olduğunu?"

"Bu sabah uçakta onları beraber görünce."

İşler iyi gidiyordu.

Yüksel Berke içinden sinsice gülümsedi. Oyuna devam edebilirdi...

"Şimdi anlıyorum" dedi bilgiççe.

"Neyi anlıyorsun?"

Yüksel sanki söylemeye çekiniyormuş gibi:

"Onu hâlâ sevip, arzuladığınızı" diye fısıldadı.

Rasim Kara'nın birden kaşları çatıldı. Dik dik karşısındaki genç adama baktı. Yüzünün hatları gerilmişti. Sertçe söylendi:

"Bunu da nereden çıkardın şimdi?"

Yüksel soruyu cevaplamadan, yerinde rahatlayıp:

"Şimdi bir viskinizi daha içebilirim" dedi.

Konunun açılmasından Cellâdın memnun olduğunu hemen sezinlemişti. Kanayan bir yaraya parmak bastığını anladı.

Rasim yaklaşan garsona, boşalan viski bardağını işaret etti. Sonra dönüp Yüksel'in konuşmasını bekledi.

"Evet evet, şimdi daha iyi anlıyorum... Nazan hanım tatminsiz bir kadın. Recep Solmaz gibi paralı ama iktidarsız bir koca ve benim gibi genç ama yetersiz bir âşık... Bunu itiraf ettiğim için sizden utanıyorum, lâkin gerçek bu. Şimdi düşündükçe hakikatleri daha iyi kavıyorum..."

"Neler zırvalıyorsun sen? Hangi hakikati?"

Yüksel sinsi sinsi gülümsedi.

Cellât zokayı yutmak üzereydi...

"Kısa süren beraberliğimiz sırasında, bana hep bahsettiği mazisindeki o muhteşem erkeği... Demek o sizdiniz..."

Rasim Kara merakla karşısındakinin yüzüne baktı. Her şeyi bilmek istiyordu. Bu sabah ruhunun uğradığı zelzeleden sonra Nazan'la ilgili ne varsa bilip öğrenmeliydi.

"Sana benden mi bahsetti?"

"İsminizi vermedi. Ama benim hayatıma gerçek erkek olarak sadece bir kişi girdi ve onu asla unutamadım, dedi."

Garson tam zamanında masaya viskiyi getirmişti. Yüksel buzlu Scotch'u yudumlarken göz ucuyla ünlü kiralık katile baktı.

Cellât, mağrur ve mesut gülümsüyordu. Yüzünde saf ve anlatılanlara inanmış toy bir gencin mutluluğu vardı.

"Başka ne dedi?"

"Çok sert ve hoyrattı ama sapına kadar erkekti dedi... O andaki durumumu anlarsınız, bir kadın karşısında aciz ve başarısızdım. İçimde eziklik hissediyordum. Aslına bakarsanız onun mutluluk anılarını işitmek de istemiyordum."

Yüksel Berke bir an sustu. Sonra şaşkın gibi:

"Ş u işe bakın... Demek onun hayatının erkeği sizsiniz. Talihsiz kadınmış doğrusu, şimdi de onun karşısına kocasının katili olarak çıkıyorsunuz."

Tekrar adamın yüzüne baktı.

"İsterseniz âmirlerimle görüşüp bu operasyonu durdurayım. Münasip bir bahane bulup, vazgeçtiğinizi söyleyebilirim."

"Saçmalama. Öyle şey olmaz. Ben bir profesyonelim. Benim hayatımda duyguların yeri yoktur. Bunca yıllık mesleğime gölge düşürmek istemem."

Yüksel yutkunur gibi yaptı.

"Nedenini bilmiyorum ama Nazan hanım sizden hem korkuyor hem de aklından çıkaramıyor. Bana sorarsanız o hâlâ size âşık."

Cellâdın bu cümleden etkileneceğini tahmin ediyordu.

Nitekim adamın gözlerinde ilk defa ılık parıltılar gördü. Geçmişindeki tatlı hatıralara dönmüş gibiydi. Ağzından dökülen kelimeleri zor duydu.

"Evet, onu unutamadım."

Yüksel için tam zamanydı.

"Onunla tekrar birlikte yaşamayı düşünüyor musunuz? Yani... şeyden sonra... Kocasının ölümünden..."

Adam cüssesinden umulmayan yumuşak bir ses tonuyla konuştu:

"Neden olmasın? Düşünebilirim elbet... Tabii o da isterse."

"Onun da isteyeceğine eminim."

Yüksel birden Cellâdın irkildiğini hissetti. Adam dik leşmiş, daldığı o hayal âleminden sıyrılmış, yüzüne yine eskisi gibi sert ve küçümseyici edasıyla bakmaya başlamıştı.

"Sen buna nasıl emin olabilirsin?" diye sordu.

Genç adam biraz fazla ileri gittiğini sezinlemişti.

"Duygusal bir adamın içgüdüleri yani" diye fısıldadı.

"Anlamadım?"

"Bakın Rasim Bey, yatakta belki pek iyi değilim ama kadın ruhunu, kadın hassasiyetini çok iyi anlarım. Beni kadının cinselliğinden ziyade, duygu dolu ruh dünyası çeker. Ben hep platonik aşklardan yana oldum. Nazan hanıma da öyle yaklaştım. Ama olmadı. Birbirimizle anlaşılamadık. Benim verdiğimi o almadı, onun istediğini ben veremedim. O benden çok daha normal. Hem sevgiyi hem de seksi aynı anda istiyor. Normali de bu zaten, öyle değil mi?"

Yüksel'in birbiri ardına sıraladığı anlamsız cümlelerden pek bir mana çıkaramamıştı Rasim.

Garip garip genç adama baktı. Aklı karışmıştı. Hatta bir an onun homoseksüel olmasından bile şüphelendi.

"Yani o hâlâ tanıdığı ilk gerçek erkeğin etkisinde. Sizi arıyor, sizi özlüyor."

"Yaa" diyebildi Rasim Kara sadece...

"Onu seviyorsanız, bu kez bırakmayın, mutlu edin Nazan hanımı. Bu onun hakkı..."

Her şey mükemmel gidiyordu.

Yüksel bardaktaki kalan son viskiyi yudumladı. Cellad başarılı bir katil ise de şehvet denen illete tutulmuş bir geri zekâlıydı. Yüksel adamın saflığına şaşırmıştı. Artık aklındaki sinsi oyunun en can alıcı bölümüne girebilirdi.

"Ama ciddi bir sorun var ortada" dedi.

Cellad'ın kendisini toparlaması biraz zaman almıştı. Kaşlarını çatıp Yüksel'e baktı.

"Neymiş o sorun?"

"Buraya geldiğimde kendisini arayıp, uzaktan işaretlediğimizi görmediniz mi?"

"Evet gördüm."

"Korkarım aramızda hâlâ bir şeyler olduğunu sanmışsınızdır?"

"Evet, öyle düşündüm."

Yüksel sırttı.

"O defter çoktan kapandı. Nazan hanım kapattı."

"Eee?"

"Ama hayatı tehlikede. Ben de onun için buradayım. Yani bir tür koruma görevi bu."

"Yahu neler zırvalıyorsun sen? Nazan'ın hayatı neden tehlikede olsun ki? Sorun onun kocası. Ben onu temizliyeceğim..."

Tanılıyorsunuz Rasim Bey, durum biraz karıştı. Bu sizi ilgilendirmez tabii, aslında Komite'nin sorunu ama..."

"Eee, ama ne?"

Rasim Kara'nın sesi yine gittikçe tizleşmeye başlamıştı. Nazan'ın hayatının tehlikede olduğunu işitmek adamı tedirgin etmişti.

Yüksel'in sahte kararsızlığını görünce bağırdı.

"Konuşsana ulan, ne anlatmak istiyorsun?"

"Vallahi bunu size söylemem doğru mu bilmiyorum ama..."

"Beni sinirlendirmeden çıkar şu baklayı ağzından, bak tepem atmaya başlıyor, hadi..."

Yüksel etrafına bakınıp, sanki birinin duymasından ürküyormuş gibi:

"Recep Solmaz'ı öldürmek isteyen birileri daha var" dedi.

"Birileri mi? Kimmiş onlar?"

"Karşı eroin mafyası. Komite üyelerinin bazılarına bu konuda bilgiler gelmiş."

Cellad yavaş yavaş daldığı hayal âleminde uzaklaşmaya başlamıştı.

Ufak kara gözlerinde kuşkular oluştu. Sesini kısıp:

"Öyleyse benlen niye anlaştınız? Bir taşla iki kuş vururdunuz, hem Hedefi başkalarına temizletmiş olurdunuz, hem de bana bir servet ödemekten kurtulurdunuz."

Yüksel başını salladı.

"Çok doğru ama heriflerin ne zaman harekete geçeceklerini bilmiyoruz. Recep Solmaz'ın ise bu hafta içinde Suriye bağlantılı yeni operasyona başlayacağını haber aldık. Komite buna müsaade etmeyecek, yani senin anlıya çağın onun yarın öldürülmesi lâzım."

Cellad dalgın dalgın başını kaşıdı.

Yüksel yeterli etkiyi yaptığını anlamıştı. Fısıldayarak:

"Recep'in rakiplerinin ne zaman harekete geçeceklerini, nasıl bir plan hazırladıklarını bilemeyiz.

Elde ettiğimiz istihbaratlar çok yüzeysel, bir karambolda Nazan hanımın da güme gitmesini istemem.

Zaten bu koruma görevini biraz da Komite'nin bilgisi dışında yürütüyorum."

"Nazan'ın bu olaydan haberi var mı?"

"Evet, ben söyledim."

Rasim Kara sustu, düşüncelere daldı.

Bir süre hiç ağzını açmadı.

Yüksel Berke, adamın nasıl davranacağını hâlâ tam olarak kestiremiyordu. Ona yardımcı olmalıydı.

"Şu kolonun yanındaki masada oturan adamı görüyor musunuz? Hani genç bir hanımla yemek yiyen balıksırtı ceketli adamı."

Cellad başını çevirip gösterilen masaya baktı.

"Evet" dedi.

"Ondan şüpheleniyoruz. Devamlı Nazan hanımın peşinde. Kendini gazeteci diye tanıtıyor ama yeraltı dünyasıyla olan ilişkisini saptadık. Bana kalsa bir an durmam temizlerim ama Komite henüz onaylamıyor."

"Komite'nin canı cehenneme. Bu herifin Nazan'a bir kötülük edeceğine emin misin?"

Yüksel gülümsedi.

"Meslek tecrübemi hafife alıyorsunuz galiba" dedi.

Rasim Kara dişlerini gıcırdatıyordu.

Cevap vermedi. Pis pis genç adamın yüzüne baktı.

"Söyle o zaman sizin boktan Komite'ye, bu kez onlara birde cabadan iş yapacağım, para almadan, bedava... Bu iyiliğimi unutmasınlar."

Yüksel Berke başını önüne eğdi.

İş tamamlanmış, postunu kurtarmıştı.

Artık hiç bir şey Sedat İlker'i Cellad'ın elinden kurtaramazdı.

Geceyi uzatmak, sevdiği kadınla biraz daha beraber olabilmek için Sedat, müzikli bir yere gidip dans etmeyi teklif etti. Şermin için de harika fikirdi bu. Hoşuna giden bu yakışıklı adamın kolları arasında dans etmek, vücuduna dolanmış güçlü kollarını bedeninde hissetmek zevkli bir duygu olacaktı.

Sımsıcak bir ortamda, yarı karanlık pistte, kulağa hoş gelen bir müzikle slow yaptıklarını hayal etti. İri çatılı göğsüne başını dayayıp, emin ve güçlü ellerde, kulaklarına yaklaştırdığı dudaklarından fısıltı halinde yükselen sevgi sözcüklerini duyar gibi oldu.

Yemeğin devamı böyle olmalıydı.

Az kaldı genç adamın teklifine "Evet" diyecekti. Kendini zor tuttu. Sonra? Sonra ne olacaktı? Belki de Sedat Bey geceyi de beraber geçirmeyi teklif edecekti... Edemez miydi? Edebilirdi pekâla... İşin kötüsü bu teklifi de geri çevireceğinden kuşku duymasıydı.

Kendinden utandı. Kıpırmızı kesildi.

Neler oluyordu böyle?

Kendini hafif bir kadın gibi hissetti, suçluluk duygusuna kapıldı.

"Teşekkür ederim ama çok yorgunum" diye mırıldandı.

Sedat anlayışlı davranmıştı. Hiç ısrar etmedi. Hatta yemek davetini kabul ettiği için ayrıca teşekkür etti. Tam bir centilmen gibi.

İstanbul'a aynı uçakta döneceklerdi. Yarın havaalanında buluşmak üzere sözleştiler. Sedat, genç kadını asansörün kapısına kadar geçirdi, incelikle elini öptü.

Asansörün kapısı kapanıp Şermin odasına doğru yükselirken, yalnız kalmanın burukluğunu içinde hissetmeye başladı Sedat. Elinden oyuncağı alınmış bir çocuk gibiydi. Ağır ağır otelin çıkışına doğru yürüdü.

"Gazeteci bey, biraz durur musun?"

Sedat irkildi. Her halde kendisine sesleniyorlardı. Durup, arkasına döndü. Uzun boylu, iri yarı, kaba hatlı bir adamdı seslenen.

Adamın yaklaşmasını bekledi. İyice yaklaştı adam. Sarımsakla karışık, yoğun alkol kokusu burnuna çarptı. Belli ki sarhoştı.

"Bana mı seslendiniz?" diye sordu Sedat.

Tanıımıyordu adamı...

İçgüdüsel olarak bir şeylerin ters gittiğini sezinler gibi oldu.

Adamın yaklaşışı hiç de dostane gelmiyordu gözüne...

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Adam neredeyse burnunun dibine kadar yaklaşmıştı. Sedat'tan en az bir karış daha uzundu.

Bakışı korkutucuydu. Saklamaya gerek görmediği nefret parıltıları vardı ufak kara gözlerinde.

Islık gibi çıkan sesiyle:

"Seninle biraz görüşmeliyiz" dedi.

"Ne hakkında?"

Adam birden cevap vermedi. Sanki iri fiziğiyle gözdağı veriyordu.

"Ne hakkında olacak? Nazan Solmaz tabii..."

Önce şaşırdı Sedat. Yoksa kadın görüşebilmek için şimdi de peşinden adam mı gönderiyordu? Sonra bu kadar ileri gidemeyeceğini düşündü.

"Sen de kimsin?" diye söylendi. Yavaş yavaş kafası atmaya başlıyordu. Adamın tarzı hiç hoşuna gitmemişti.

Neden sonra uyandı.

Beyninin bir köşesine attığı, bir türlü ihtimal veremediği kuşku, galiba gerçekleşiyordu.

Kadının eline sıkıştırdığı notu değerlendirmede hata etmişti...

Solmaz çifti gerçekten tehlikede idi...

Karşısındaki iri yarı yarma "Beni boş ver şimdi, otelin garajında seni bekleyen biri var" dedi.

Sedat yine de tereddüt etti. Onu kim bekleyebilirdi ki? Nazan Solmaz'la kocasının az önce yemek salonundan çıkıp, odalarına çekildiklerini görmüştü. Kendisini çağıran kadın olamazdı.

Meraka düştü

Karşısındaki adama bu kez kuşkuyla baktı. Fedai tipli biriydi. İri vücudu, kaba konuşması, sanki her an şiddete başvuracakmış gibi görünen haliyle tekin biri olmadığı belliydi. Yine de adamın karanlık tipi onu fazla ırgalamadı, kendisi de gücü kuvveti yerinde, sağlam ve dayanıklı biriydi. Ne de olsa eski bir sporcuydu.

İçindeki merakı yenemiyordu.

"Kimmiş o beni bekleyen?" diye sordu.

"Uzattın ama" diye homurdandı Rasim Kara. "Otelin ortalık yerinde rezalet çıkarmak mı istiyorsun?"

Bana göre hava hoş, istersen seni karga tulumba da götürebilirim..."

Adamın nefret dolu kara gözlerine bakınca, bunu deneyeceğinden emin oldu Sedat. Patırtı gürültü hiç önemli değildi; istese pekala karşı koyabilirdi ama, garajda kendini bekleyen kişiyi o da merak ediyordu.

"Peki, gidelim bakalım" dedi...

Garaja inen asansöre bindiler. Kabinde bir de yaşlı çift vardı. Kadın meraklı gözlerle iri yarı Rasim Kara'ya kaçamak bir nazar attı. Adeta adamın cüssesinden ürkmüştü. Başını çevirip, yaşlı kocasının koluna girdi. Kapılar açıldığında yaşlarından umulmayan bir hızla uzaklaşıp arabalarına yürüdüler. Garajın, yer yer sızan motor yağlarıyla kirlenip lekelenmiş beton zemininde yürürlerken, Cellad, iri pençeleriyle Sedat'ı sanki kaçacakmış gibi kolundan yakaladı.

Sedat'ı huzursuzluk kapladı. Yürümeye devam ettiler. Adamın parmakları bir cendere gibi kolunu sıkıyordu. Yine de kendisini bekleyen adamı görünceye kadar, Sedat kolundaki cendereden kurtulmaya çalışmadı.

Garaj arabalarla dolu olmasına rağmen etrafta kimseler görünmüyordu. Epey uzakta, solgun sarı ışıkların altında arabaları park etmekle görevli bir personeli hayal meyal fark edebildi.

İçindeki huzursuzluk artıyordu.

Birden paniğe kapılırmış gibi hissetti kendini. Burada adam vursalar kimsenin ruhu duymazdı.

Akustığı güçlü basık tavanlara baktı; çığlık bile atsa, aynı anda çalınan tiz bir klakson sesi her şeyi boğar, örterdi.

Genç adam:

"Etrafta kimseyi görmüyorum" diye mırıldandı.

"Göreceksin. Seni bekleyen kişi, köşede duvarın dibindeki Mercedes'in içinde."

Sedat gösterilen yere baktı. Duvarın dibinde Mercedes yoktu...

Yanıdaki tanımadığı adam yalan söylüyordu ve belli ki garajda bekleyen biri de mevcut değildi.

Birden herifin kolunu tutan bileğine yapıştı ve "Yeter bu komedi, derdin neyse söyle artık" diye gürlledi.

Cellad cevap vereceğine, birden boş olan eliyle Sedat'ın mide boşluğuna müthiş bir yumruk savurdu. İri yarı yabancının ne denli güçlü olduğunu o anda anladı Sedat. Nefesi kesilmiş, ağzından sadece inler gibi bir soluk çıkmıştı. Darbenin şiddetinden iki büklüm olurken, ense köküne balyoz gibi bir yumruk daha indi. Gözleri karardı, kendinden geçer gibi oldu. Bayılacak gibiydi, etrafında her şey dönüyor, hareketlerini kontrol edemiyordu. Par ketmiş iki arabanın arkasındaki soğuk beton zeminin üstüne düştüğünü anladı. Hissettiği son şey, adamın, arkasına geçip madeni bir teli boynuna dolayıp hızla sıktığıydı...

Nazan banyodan çıkıp bornozuna sarılırken, kapı aralığından salondaki kocasına bir göz attı. Recep, ayakta Brandy'sini yudumlamakla meşguldü. Adamın şekilsiz görünümüne tiksintiyle baktı. Kısa boyu, kel kafası, çatlayacak gibi şişmiş göbeğiyle geçirip duruyordu. Az sonra kohnuna girmek düşüncesi midesini bulandırdı.

Yaptığı sıcak duş bile sinirlerini yatıştırma m işti. Restaurant'dan çıkarken Rasim ile Yüksel'in üzerlerine çevrilmiş nazarlarını hatırladıkça hâlâ titremesine engel olamıyordu. Yiyecek gibi bakmışlardı kendisine. Hele eski sevgilisinin bakışları. Yüreğine kadar işlemişti. O soğuk kara gözleri ömrü boyunca unutmaması olanaksızdı.

Acaba Yüksel ne numaralar çeviriyordu? Akşamüstü kendisini otele bırakırken "benden haber alıncaya kadar kimseyle görüşme" diye sıkı sıkı tembihte bulunmuştu. O da görüşmemişti işte...

Ama meraktan çatlıyordu. Hele üç erkeği aynı anda yemek salonunda görünce... Nutku tutulmuştu. Allah'tan Recep bir şey sezinlememişti. İçinden "bir de akıllı geçinir" diye söylendi. Oysa kaynayan cadı kazanının farkında bile değildi.

"Hadi tatlımseni bekliyorum, çok oyalandın ama..." diyen sesini işitti kocasının. Bu korkunç oyuna dahil olduğu için üzüliyordu ama elinde değildi. Dayanamıyordu bu adama. "Şimdi geliyorum" diye seslenirken aralıktan tekrar baktı.

Soyunmuştu Recep. Üstünde desenli, bol paçalı Arjantin külotundan başka bir şey yoktu. Kolları ağarmış göğsünü kaşıyor, şişmanlıktan sarkmış memesini oğuşturuyordu.

Adamın küt parmaklı ellerini vücudunda dolaşmış gibi duyumsadı, elinde olmayarak titredi, midesi kabardı hatta bir an kusacağını sanıp, lavaboya eğildi. Ama kusmadı. Sadece ağzına dolan acı bir suyu tükürmekle yetindi. Onunla geçireceği son geceydi bu. Biraz daha tahammül etmeliydi. Kapıyı açıp dışarı çıktı, ağır ağır yatak odasına doğru yürüdü...

Recep kuştüyü yastıklardan birini sırtına dayayıp yatağa uzanmıştı. Brandy kadehi elindeydi. Fırlak gözlerindeki tutuşmuş şehvet aleviyle bornoza bürünmüş karısını seyrediyordu. Aynı anda çalan telefonun ziliyle sıçradı Nazan...
Bu saatte kim arayabilirdi ki?
Yüksel olamazdı. Beklediği haberi vermek için odalarına telefon edebileceğine ihtimal vermiyordu. Yine de Recep'ten evvel davrandı. Yatağın başucundaki komodinin üstünde duran telefona atıldı. Zaten Recep'in telefona pek aldıracağı yoktu. O daha ziyade, Nazan'ın telaşla reseptörü kaldırmak için koşarken önü açılan bornozdan görünen çıplak vücuduyla ilgiliydi. Nazan telaşla "Alo" dedi. Yüksel'in aşına olduğu sesini hemen tanıdı.
"Senin açtığın iyi oldu. Kısa keseceğim. Artık rahat olabilirsin, az evvel gazetecinin işi hâl oldu. Eski sevgilin onu sonsuza dek susturdu. Her şey yolunda. Yarın seni tekrar arayacağım."
Nazan neredeyse sevinçten çığlık atacaktı. Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Yaptığı korkunç gaf nihayet halledilmişti. Recep'in anlamaması için bir iki kere daha "Alo, alo" diye seslendi, sonra alıcıyı yerine koydu. "Cevap gelmiyor, her halde yanlış odaya bağladılar" diye söylendi.
Dünya umurunda değildi Recep'in. Hâlâ ihtirasla karısının bornozdan fırlayan iri ve dolgun memelerine bakıyordu. Sevinmişti Nazan...
Sonra aklına gelen soruyla irkildi. Rasim acaba gazeteciyi neden öldürmüştü? Onun için ekstra bir iş miydi? Yüksel bu iş için de para mı önermişti yoksa? İnşallah Rasim'e nottan bahsetmemiştir diye geçirdi aklından. Ama böyle bir densizlik yapmazdı Yüksel. Hinoğlu hinin tekiydi...
Her şeye boş verdi birden. Yarın onun günü olacaktı. Kalbinin sevinçten deli gibi attığını hissetti. Artık kocasına bile katlanabilirdi bu gece...
Üstünden bornozu çıkarıp, artistik bir eda ile ayaklarının dibine bıraktı. Recep'in aptallaşan yüzüne baktı.
Kocasını titremeye başlamıştı bile. Usulca yorganı açıp yatağa girdi.

Cellad'la birlikte çıkmışlardı yemek salonundan. Yüksel'in numarası iyi tutmuş, ihtirasla tutuşan eski sevgili, metresini kurtarmak için her şeyi göze almaya hazır olduğunu ispatlamıştı. Adamın zaafına çok şaşırmıştı Yüksel. Bu, sadece kadının vücuduna duyduğu bir özlem, onunla seks yapma ihtiyacı değildi. İnanması zordu ama Cellad'ın Nazan'ı gerçek anlamda sevdiğini anlamıştı. O tıyneteki bir kadını hâlâ sevip arzulamasını akli almıyordu.
"Ne yapacaksın şimdi?" diye sordu.
"Kolay, bir icabına bakarım."
"Nasıl?"
"Nasılı var mı yahu? Öldürecekmiş düzüyü..."
"Anladım da nerede, ne zaman?"
"Şimdi, burada."
"Çıldırдың mı sen? Hiç otelin içinde, uluorta adam öldürülür mü?"
"Sen orasına karışma. O benim işim. İşimi senden öğrenecek değilim ya?"
Cellad doğru söylüyordu. Bu onun uzmanlığıydı.
"Sen bilirsin" demekle yetindi. Ama merakını yenemiyordu. Dayanamadı, sordu, "Benim bir yardımımı dokunabilir mi?"
Rasim Kara'nın gözleri buz gibi parlıyordu.
"Ben işimi daima tek başıma hallederim. Şimdi toz ol yanımdan."
Yüksel Berke, başını sallayarak Cellad'ın yanından uzaklaştı. Otel terk ediyormuş gibi davranarak, lobiye inip kuytu bir köşeye mevzilendi. Bulunduğu yer etrafı kontrol etmek için gayet uygundu. Saat ilerlediğinden lobideki kalabalık da azalmıştı. Az sonra otelin barlarında gazeteciyi arayan arkadaşını gördü. Eliyle yanına gelmesini işaret etti. Verdiği izahatı dinlemedi bile, nasılsa meseleyi çözümlenmişti. Beklemeye başladılar.
Önce Cellad göründü. Adam gayet sakin merdivenleri inip lobide oyalanmaya başlamıştı. Profesyonelliğin ne anlama geldiğini daha iyi anlıyordu şimdi. Cellad, sanki yaklaşan yılbaşı için eşine, çocuğuna yeni yıl hediyesi seçmeye çalışan sevecen ilgili bir baba gibi, hediyelik eşyalar satan dükkânların önünde dikkatle

vitrinleri inceliyordu. Merdivenlerden ağır ağır ağır inerek lobiye gelen Sedat İlker ve yanındaki genç hanımla hiç ilgili değilmişçesine...

Yüksel ne olacağını kestiremediğinden heyecanlanmıştı. Gazeteci ise başına gelecek felâketten tamamen habersizdi.

Genç çift asansörlerin önünde durup konuşmaya başladılar. Kabin kapısı açılınca gazetecinin nezaketle kadının elini öpüp asansöre bindirdiğini gördü. Anlaşılan kadın otel müşterisiydi. Gerekirse kim olduğunu da rahatlıkla öğrenebilirdi.

Gözleriyle Sedat İlker'i takip etmeye devam etti. Çıkış kapısına doğru yüzünde mutluluk dolu bir ifadeyle yürüyordu. Cellad'ın arkasından hızlı hızlı yaklaşmasını seyretti. Durdurup bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Ne yazık ki konuşulanları duyması olanaksızdı. Gazetecinin şaşkın nazarlarla Cellad'ı süzdüğünü gördü. Bir süre sonra asansöre doğru yürümüşlerdi.

Yüksel'in aklı karıştı. "Bu herif gazeteciye nerede temizleyecek acaba?" diye düşündü. "İnşallah kendi odasında temizlemez" diye endişelendi. Herifin gözünü, onun gibi bir profesyonele yakışmayacak kadar hırs bürümüşü. Sanki kadına olan ruhuna sinmiş belirsiz hıncını, gazeteciden alacakmış gibi bir his vardı içinde.

Kabinin kapısı kapanınca, arkadaşının kolundan çekerek asansörün önüne koştular. Üstteki ışıklı göstergeden asansörün gittiği yönü takip ediyorlardı. Asansör garaj B'ye gidip durmuştu. Göstergede "münhal" ışığı yanıyordu.

Yüksel birden durumu kavradı. Cellad, gazetecinin işini garajda bitirecekti. Garaj bu saatte nispeten tenha olurdu. Başka izahı yoktu. İkisi de İstanbul'dan geldiklerine göre arabaları yoktu. Arabası olmayan insanların garajda ne işi olabilirdi ki? Rasim Kara kararlıydı. "Herifin işini hemen burada, otelde bitiricem dememiş miydi?"

Keyifle sırttı.

Kabini çağırma düğmesine basarken, arkadaşına durumu kısaca izah edip, aşağıya inmesini istedi.

Olayı uzaktan izlemesini, asla yanlarına yaklaşmamasını ve katile görünmemesini tembih etti.

Arkadaşı Suphi uyanık bir gençti. Durumu kavramıştı. "Tamam" deyip kabine girdi. Az sonra garajdaydı. Etrafına bakındı. Zemin ve kolonlar hep çıkışı gösteren oklarla işaretlenmişti. Park ücretinin tahsil edildiği kulübe ile önündeki bariyerden epey uzaktaydı. Solgun bir ışığın yandığı kulübeye baktı. Nöbetçi memur gazete veya mecmua gibi bir şey okuyordu. Yalnızdı. Suphi etrafına bakındı. Garaj personelinden kimse görünmüyordu ortalarda. Sağ tarafta yaşlı bir çift arabalarına binmekle meşguldü. Onları hemen tanıdı. Az evvel Cellad ve gazeteciyle beraber aynı asansörle aşağıya inmişlerdi. Asıl aradığını göremedi. Garaj geniş ve oldukça loştu. Nihayet baktığı istikametın tamamen aksi tarafında Cellad'ı uzun boyundan fark etti. Biraz eğilerek, duran arabaları kendine siper edip hızlı hızlı o yöne doğru koşturaya başladı. Lastik tabanlı botları beton zemin üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Enikonu yaklaşmıştı ki, birden iki adamın itişmeye başladığını gördü. Yerinde mihlanıp kaldı. Çömeldi. Bulunduğu yerden şimdi olanları gayet rahat seyredebiliyordu. Zaten her şey çok hızlı cereyan etti. Katilin birbiri ardına iki kuvvetli yumruk attığını gördü. Genç gazeteci yarı baygın yere serilmişti. Cellad cebinden bir boğma teli çıkarıp arkasına geçmişti. Teli boğazına geçirip hırsla sıkmaya başlamıştı bile. Bundan sonrası yarım dakika bile sürmezdi. Görebildiği kadıyla genç gazetecide en ufak bir hareket yoktu.

Katile görünmemek için usulca çömeldiği yerde geri döndü. Bir kaç arabanın arasından emekleyerek geçti. Olay yerinden epey uzaklaştığına kanaat getirdikten sonra ayağa kalkıp, hızlı adımlarla asansöre yürüdü.

Yüksel'i bulup, infazın yerine getirildiğini bildirebilirdi artık...

Yüksel Berke lobideki yerine çekilmiş, heyecanla Suphi'nin dönmesini bekliyordu. Kısa bir süre sonra arkadaşının asansörden çıktığını görünce merakla ırkıldı. "Ameliye" umduğundan da çabuk bitmişti galiba.

"Ne oldu?" diye sordu telâşla.

"Karar infaz edildi."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Evet, çabuk ve ustaca."

"Nasıl bitirdi işi?"

Suphi etrafına bakındı. Kendilerini işitecek kimse olmadığını görünce "Boğma teliyle" dedi.

Yüksel zevkle sırttı.

Paçayı kurtarmıştı artık. Hatta Nazan da. Şimdi rahatlıkla sonucu kadına bildirebilirdi. Onun ne kadar tedirgin ve kuşku içinde olduğunu biliyordu. Bundan sonrası onun bileceği işti. Rasim Kara'nın kolay kolay onu rahat bırakmayacağına da emindi.

Bir an Nazan'a nasıl ulaşabileceğini düşündü. Telefonla aramaktan başka çaresi yoktu. Yerinden kalkıp, dahili telefonların başına gitti. Santraldan Recep Solmaz'ın odasını bağlamasını rica etti. İçinden de inşallah Nazan açar diye dua ediyordu. Gerçekten de karşısına Nazan çıktı. Kısa kesip, gazetecinin işinin tamamlandığını bildirdi. Kadının yaşadığı sevinci görüyor gibiydi.

Gülerek telefonu kapadı.

Artık Nazan'la işi bitmişti. Nefis bir parçaydı ama Rasim Kara gibi biri hayattayken, bir daha onu görüp aramanın akıl kârı bir iş olmadığını çok iyi anlamıştı...

Suphi'ye teşekkür edip onu gönderdi. Kendini müthiş yorgun hissediyordu. Bir an önce evine gidip yatmayı düşledi. Az sonra garajda gazetecinin cesedi bulununca tam bir panik yaşanacaktı. Ne de olsa maktul tanınan meşhur biriydi. Onun Fenerbahçe'de top oynadığı yılları hatırladı. Gerçekten iyi bir defans oyuncusuydu. Onu hiç unutmuyacaktı...

Arabasına doğru gitmeye hazırlanırken, birden aklına gelen şey ile yerinde mihlanıp kaldı.

Yaptığı hatayı o anda fark etmişti.

Tüyleri diken diken oldu. Her şey boşa gitmişti...

Nazan'ın suikast ihbarını bildirdiği not hâlâ cesedin üzerinde olmalıydı. Polis cesede el koyunca suikast ortaya çıkacaktı...

Ve pusulayı cesedin cebinden almak için artık vakit çok geçti...

Kızıl saçlı adam tül perdeyi çekerek dışarı baktı. Kar yağışı bütün şiddetiyle devam ediyordu.

Başkanla müzakereleri çok uzun sürmüştü ve daha da biteceğe benzemiyordu. Ev sahibine dönerek: "Başkanım bana müsaade edin eve döneyim. Kar yağışı artıyor, hava berbat, ben de çok yorgunum" dedi.

Purosunu tablaya bastıran tıknaz adam da bu isteği sevinçle karşıladı. O da bir an evvel bu sıkıcı toplantıdan ayrılmak istiyordu.

Bu akşam birlikte yenen yemek, her zamankinden daha da soğuk ve sinirli geçmişti. İki konuk da Başkan'ın önerisinden tedirgin olmuşlardı.

"Daha erken" dedi Başkan.

Yüzünde sinsi bir ifade vardı.

Gülümseyerek konuklarına baktı. "Size nefis bir Cour vosier ikram edeceğim. Yediklerinizi sindirmeye yardımcı olur."

Konuklar birbirlerine baktı. İki de içki içmeye niyetli değildiler ama sesleri çıkmadı.

Başkan ayağa kalkarak içkilerin muhafaza edildiği dolaptan kristal sürahiyi çıkardı. Balon kadehlere konyak koydu.

Salonu tam bir sessizlik kaplamıştı. Şöminede yanan kalın kütüğün çatırtısı, salondaki ürkütücü sessizliği bozmaya yetmiyordu.

Başkan konyak kadehlerini konuklarına uzattı. Cin gibi gözleri üzerlerindeydi. Kadehinden ufak bir yudum aldı.

"Arkadaşlar" dedi. "Baharda emekli olacağım."

Bu haberi ilk defa açıklıyordu.

Tepkilerini ölçmek için ayrı ayrı yüzlerine baktı. İki de şaşırılmıştı. Dudaklara uzanan kadehler boşlukta kaldı. Hayretle Başkan'a baktılar. Bu beklemedikleri bir haberd.

Başkan keyifle arkadaşlarını süzdü.

İlk toparlanan kızıl saçlı oldu.

"Nasıl olur Başkanım?" diye mırıldandı. "Böyle bir karar alma gereğini neden duydunuz?"

Şaşırmış ve üzülmüş gibi davranıyordu.

Oysa yüzde yüz sevindiğine emindi Başkan...

Tıknaz olanı ise:

"Henüz erken değil mi? Zamanı iyi ayarladığınıza emin misiniz?" diye geveledi...

Ak saçlı ev sahibi "düzenbaz, soytarılar" dedi içinden. Bu haberi alınca mutluluktan şaşkına döndüklerini biliyordu. Başkanlıkta ikisinin de gözü vardı. Adı gibi emindi buna.

"Artık yoruldum. Bu iş beni çok yıprattı. Her şeyi bırakıp Datça'daki evime çekileceğim. Torunumu da yanıma alıp, ömrümün geri kalan kısmını her türlü sorumluluktan uzak, sade ve başımı dinleyerek

geçirmek istiyorum. Yaptığım bunca hizmet yeter artık. Ayrıca bu görevi daha da iyi yürüteceğine inandığım arkadaşların yolunu kapatmak niyetinde değilim."

Konuklar önce ne diyeceklerini bilemediler. Yerlerinde kıpırdandılar. Yorum yapmadan Başkan'a bakıyorlardı.

Başkanlık demek Komite'ye egemenlik demekti. Tıknaz olanı yutkundu. Konuşmaya başladığında sesi titriyordu.

"Başkanım, size ihtiyacımız var. Komiteyi bu güçlü hale siz getirdiniz. Verdiğiniz bunca emeklerin tam karşılığını toplayacakken bizi bırakmanızın nedenini anlayamıyorum."

"Dedim ya, çok yorulduğum. Benden bu kadar."

Tıknaz adam ısrar etmedi. Kızıl saçlı da susuyordu...

Başkan, karşısındaki insanların derin bir hayal âlemine daldıklarının farkındaydı. Komite devlet içinde devlet demekti ve şimdi her ikisi de beyinlerinde önlerine çıkan bu bulunmaz kısmeti elde etmenin sinsi hesaplarını yapmaya başlamışlardı.

Ev sahibi içinden gülümsedi. İkisine de bu şansı asla vermeyecekti...

"Yakında Komite'yi toplayıp bir açıklama yapacağım" dedi.

Başkan'ın ağzının içine bakıyorlardı.

Kızıl saçlı olanı:

"Bu önemli bir karar efendim. Acaba Komite bu isteğinizi nasıl karşılar?" diye sordu.

Başkan gülümsedi.

"Memnun bile olurlar. Biliyorsunuz, Komite'de bana karşı olanlar da var. Sevinecekler de çıkacaktır."

İkisi birden:

"Haklısınız efendim" diye tasdik ettiler.

Başkan taktiğini iyi uyguluyordu.

"Mesela General Ömer... Onun makamında gözü olduğunu biliyorum. Komite Başkanlığı'nın onun gibi birisinin eline geçmesi teşkilâtın geleceği için bir şanssızlıktır. Onun teşkilatın gayelerine ters düşen biri olduğunu hepimiz biliyoruz. Bu emekli generalin teşkilata nasıl alınmış olduğunu hep merak ederim. Hatta aramıza sızdırılmış bir ajan olduğunu bile düşünmüşümdür." Tıknaz adam yeni bir puro yaktı. Gitmeyi çoktan unutmuştu...

Kızıl saçlı olanı ise yavaş yavaş kuşkulanamaya başlamıştı. Generalin lâfının yeniden açılması anlamlıydı. "İhtiyar Tilki" yeniden bu konuya neden dönmüştü acaba? Yemekten önce onun "infazından" bahsederken şimdi de "adaylığından" söz ediyordu...

Sinirli sinirli gözlerini kırıştırdı. "İhtiyar Tilki"nin aklındaki gerçek düşünceyi kavramak için dikkat kesildi. Galiba onları son kez sınıyordu. Tıknaz adam, Kızıl Saçlıdan atik davrandı.

"Teşhisleriniz çok yerinde Başkan'ım. İsabet buyurdunuz, inanın, onun teşkilât'a nasıl alındığını ben de hep merak etmişimdir."

Başkan bu kez onay için Kızıl Saçlıya baktı. Nasıl olsa o da bu hükme katılacaktı. Eli mahkûmdu...

"Haklısınız, çok haklısınız" dedi Kızıl Saçlı. Şimdi ikisi de Generalin öldürülmesi fikrini Komite'nin sağlıklı çalışmasından çok, baharda açılacak Başkanlık makamı için desteklemeye başladıklarından emindi.

Ak saçlı adam tiksindi. Emekliye ayrılmak gibi bir fikri hiç yoktu ama başına bir hal gelir ya da Komite'nin başkanlığından uzaklaştırılmak zorunda kalırsa, teşkilatın bu adamlar elinde ne hale düşeceğini acı acı düşündü.

Tıknaz adam yeni yaktığı purosundan derin bir nefes çekti. Sesini yumuşatarak "Galiba haklısınız Başkanım; eğer doğru yandaysanız, cinayet her zaman ahlâki bir olay olabilir. Hatta bir değer taşıyabilir" dedi. Sonra Kızıl Saçlıya kaçamak bir nazar attı.

O da boş durmadı. "Evet işin felsefi özü bu" diye mırıldandı.

Hizaya gelmişlerdi.

Başkan ilk yapılacak Komite toplantısında sunacağı teklife iki oy kazandığını anladı. Koltuğuna rahatça yerleşti. Avuçlarının içinde ısıttığı konyaktan bir yudum daha aldı.

"Biliyorsunuz" dedi. "Uzun yıllar önce yapılandık ama gayesi ve projeleri yasadışı bir kuruluş olarak aktivitemiz az ve de güçsüz olduk. Gelişerek memleketin yönetiminde etkili olmaya başladık. Bugün artık istediğimiz her doğrultuda karar alabilecek ve bu kararları uygulayabilecek düzeydeyiz.

Kuvvetli ve dinamiğiz. Askeri kanadımız gereği halinde her türlü müdahaleyi yapabilecek düzeye gelmiştir. Emir komuta zinciri iyi kurulmuştur. Lâkin sivil kanadımız, her zaman olduğu gibi, iç

huzursuzlukların, anlamsız ihtirasların, makam ve ikbal çekişmelerinin sancılarını çekiyor. Yeni bir yapılanmaya ihtiyacımız var. Önemli noktalarda görev yapan bazı mensuplarımızın tasfiyesi, yerlerine bize yürekten inanmış, genç, çalışkan ve bağlılığı ispatlanmış arkadaşların atanması gerekiyor. Aranızdan ayrılmadan önce bunu mutlaka gerçekleştirmek istiyorum. İktidarımızı ancak böyle koruyabiliriz."

Konukların heyecandan nefesleri kesilmişti.

Anlaşılan Teşkilatta esaslı bir tasfiye olacaktı. Tıknaз adam daha rahattı ama Kızıl Saçlı enikonu tedirgindi. Dayanamadı.

"Sayın Başkanım" diye lâfa karıştı. "S özünüzü kestiğim için üzgünüm ama aklıma General'in şu malum itirazı geldi."

Ak saçlı adam yüzünü buruşturdu.

"Kiralık katil tutma meselesi mi?"

"Evet efendim."

"Boş ver ona. Her şeye itiraz eder zaten. Hangi karara muhalefet şerhi koymamıştır ki? Onun asker mantığı böyle incelikleri kavramaya yetmez. O cephe arkasının karanlık işlerini değil ancak sıcak savaşın gereğini uygulamak için vardır."

Kızıl saçlı yutkundü. Aklına gelen soruyu sorup sormamakla kararsız kaldı. Sonra vazgeçti,

"Haklısınız" demekle yetindi.

Salonu yeniden sessizlik kapladı.

Üçü de düşüncelere dalmışlardı ve dışarıda kar yığışı bütün hızıyla devam ediyordu...

Cellad, tele son bir kere daha asılıp büktü... Gazetecinin dili dışarı fırlamış, gözbebekleri alabildiğine büyümüştü. Yanağına pelte gibi sarkan titrek dilini, yüzünün aldığı morluğu alaca karanlıkta bile görebiliyordu. Deminden beri inilti halinde boğazından yükselen hırıltılar kesilmiş, soluk almaz olmuştu. Vücudunda tik gibi oluşan titremeler de kalmamıştı artık.

Gazeteci ölmüştü...

Yaklaşan arabanın güçlü sarı farlarını hissetmese, içindeki nefretle teli sıkmaya devam edecekti. Ama araba koca garajda sanki başka yer yokmuş gibi hızla bulunduğu yere doğru yaklaşıyordu.

Cellad, gazeteciye son bir kere daha baktı. Teli boynundan çekti. Teli aceleye cebine sokarken, genç adamın boğazının yırtılan derisinden ellerine bulaşan kanı, temizlemek için yere sürdü. Ayağa kalkmadan, emekleyerek, arabaların arkasından hızla uzaklaşmaya başladı. Elinden geldiği kadar çabuk hareket etmeye çalışıyordu. Asansörlerin hizasına gelince doğrulup olay yerindeki hareketlere baktı. Arabadan inenler galiba cesedi fark etmemişlerdi.

Bulunduğu yere kadar bir kadının kahkahası aksediyordu. Muhtemelen sarhoştular. Bu daha da iyi idi. Cesedi bir süre bulamazlardı. Elindeki kanı hatırladı. Garaja yeni girenler asansör kabinine erişmeden, odasına çıkmalıydı. Kan sürülmemiş parmaklarından biri ile çağırma düğmesine bastı. Etrafta kan izi bırakmak istemiyordu. Çağrı düğmelerine bulaşacak kan lekesi polis tahkikat için geldiğinde katilin asansörle yukarı çıktığını çağırıştırabilirdi. Hatta otel müşterilerinin kayıtlarının tahkikini de...

Kabin aşağıya geliyordu.

İçinde garaja inen müşteri olabilir. Dikkati çekmemek için kan bulaşmış ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Yanılmamıştı. Kabinden arabalarını almaya gelen iki müşteri ile, üniformalı bir otel müstahdemi indi. Rasim Kara yüzü hatırda kalmasın diye başını önüne eğdi. Kimse de bakmadı zaten. İnenler hızla uzaklaştılar. Asansörün kapısı yukarıya çıkmak için kapanırken Cellad, garajın uzak bir yerinden atılan çığlığı işitti. Birileri gazetecinin cesedini bulmuştu...

Sedat İlker'in hareketsiz vücudunu ilk gören olay yerine yaklaşan arabadan inen çift olmuştu. Otel müşterisiydiler. Odalarına çıkarken arabada unuttukları paketi almak için erkek tekrar arabanın başına dönerken, onu bekleyen genç kadın yerde yatan adamı görmüştü.

Önce irkilerek yerde yatan adama bakmıştı. Ölüden ziyade fazla alkolden sızmış bir sarhoş sanmıştı. Biraz da çekinerek kocasının yanına gitti, gördüğü manzarayı ona anlattı. Paketini alıp, arabasını kilitleyen adam dönüşte yerde hareketsiz yatan vücuda baktı. Hiç kılmıdamıyordu. Bedeninde en ufak bir hareket yoktu. Önce "adamsende" dedi, böyle olaylara hiç karışmak istemezdi, zaten karısı da

çekştirip duruyordu. Fakat içindeki merakı yenemedi, bir iki adım attı, beton üzerine serilmiş vücuda yaklaştı.

Sarhoş sandı, "hey ahbab" diye seslendi sonra ayağının ucuyla omzunu dürttü. Hiç bir reaksiyon alamayınca "Yahu bu adam galiba ölü" diye mırıldandı. Bu kadarı bile kadının bir çığlık atmasına yetti. Kadının çığlığını, az evvel garaja inen iki adamla otel görevlisi de duymuşlardı. Hep beraber oraya doğru koşuştular. Başkalarının da yaklaştığını gören adam, Sedat İlker'in hareketsiz yatan vücutuna doğru eğildi. Gelenlerden biri hemen Sedat'ı kucakladı, loş ışık altında bile "Aaaa, bu futbolcu Sedat" diye bağırdı. Eski bir şöhreti hemen tanıdı. Kadın korkuyla bir iki adım geri çekilmiş ama merakını bastıramamıştı. "Ölü mü? Ölü mü?" diye soruyordu. Sedat'ı tanıyan adam üstüne eğilip kalbini dinledi sonra "Hayır, yaşıyor" diye bağırdı. Genç gazetecinin vücutunda hafif hayat emareleri sezer gibi olmuştu. Yüzündeki morluklar azalmış, cildi normal rengine dönmüştü. Sonra hırıltılı hırıltılı nefes almaya başladı, arkasından da öksürmeye. Göz kapaklarını açmaya çalıştı. Şuursuz nazarlarla etrafına bakındı. Çevresindekiler ona yardım etmeye çalışırken ne olduğunu soruyorlardı. Cevap verecek hali yoktu. Oturtup, sırtını park etmiş arabalardan birine dayadılar. Onu ilk bulan çiftin "geçmiş olsun" deyip uzaklaştığını hayal meyal gördü. Kısa süren baygınlık sonucu olanları hatırlamakta sıkıntı çekiyordu. Karşısındaki yabancılara şaşkınlıkla baktı. Biri, kendisini tanıyor olmalıydı ki, ismiyle hitap ettiğini fark etti. Sonra zihnindeki bulanıklığın açıldığını, gözlerindeki perdenin aralandığını hissetmeye başladı. Kendine gelir gibi olmuştu. Kolundan tuttular, güçlükle ayağa kaldırdılar. Şimdi biraz daha iyi idi. Olanları tüm çıplaklığıyla hatırlamaya başlamıştı. Saldırgan kendisini gafil avlamış ve bayıltmıştı; daha da kötüsü öldürmeye teşebbüs etmişti. Mutlak bir ölümden döndüğünü yavaş yavaş idrak etmeye başlamıştı...

Düşünme yeteneği hızla geri geliyordu.

İlk aklına gelen şey polise gitmek oldu. Sonra bundan vazgeçti. Olayı biraz daha salim bir kafayla enine boyuna düşünmeliydi. Kendisine yardım edenler merakla ne olduğunu soruyorlardı. Akla yakın bir cevap vermesi gerekiyordu. Zihnini zorladı, konuşmakta müthiş zorluk çekiyor, sesi çıkmıyordu. Nihayet, "Epilepsi nöbeti" diyebildi.

Adamlar "Ya, vah vah, geçmiş olsun" diyerek yardım etmenin huzuruyla uzaklaşmaya başladılar. Otel mensubu üniformalı genç "size bir yardımım dokunabilir mi?" diye sordu. Uyanık bir gence benziyordu. Uydurduğu yalana pek inanmamış gibi Sedat'ın tel izleriyle berelenmiş yaralı boynuna bakıyordu.

Sedat elini boynuna attı; eline kan bulaştı. Yara hafif hafif kanıyor ve boynu çok acıyordu.

Olayı hatırladıkça içindeki ürperti de artıyordu. Birden dehşetle irkildi. Aklına Şermin gelmişti. Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Acaba o lanet herif, Şermin'in de bu işe bulaştığını düşünmüş müydü? Öyleyse genç kadının hayatını da yok yere tehlikeye atmış olacaktı. Koşmaya çalıştı ama değil koşacak, yürüyecek bile hâli yoktu. Yanındaki müstahdemin koluna girdi. Şermin'i mutlaka görmeli, kızı tehlikeyi bildirmeliydi. İnşallah geç kalmamışındır diye düşündü. Birlikte yedikleri yemekte kızın oda numarasını öğrenmişti.

Müstahdem onu asansöre kadar koluna girerek götürdü.

Yüksel Berke, "Bu riski göze almalıyım" diye düşündü. Gazeteciyi bertaraf etmişti ama tehlike hâlâ devam ediyordu. Pusula cesedin cebinde bulunmamalıydı. Bulunursa her şey mahvolacak, olaylar eskisinden de beter şekilde alevlenip, tehlikeye girecekti.

"Sakin ol oğlum" diye kendi kendine telkinde bulunmaya başladı. Cellada, uyguladığı plan gereği, ona pusuladan bahsedemezdi. Nazan'ın ondan şiddetle korkup, nefret ettiğini söyleseydi kuşkusuz Cellad gazeteciyi öldürmeye kalkışmazdı. Yalamı, Nazan'ın sevgisi üstüne bina edilmişti. Bu bakımdan kendisini suçlaması yersizdi. Yapacağını yapmış, gazeteciyi ortadan kaldırmıştı. Şimdi tek sorun kimseye görünmeden cesedin üzerinden o notu alabilmektir.

Tabii pusula hâlâ cesedin üzerindeyse... Bu olasılığı aklından savmaya çalıştı. Not polisin eline gitmiş olsa durum farklı olurdu. Polis işi ciddiye alır, soruşturma yapar, koruma için bir takım tedbirler ittihaz ederdi. Böyle şeyler sezinlememişti...

Tek sorun kimseye görünmeden garaja inmek ve cesedin üstünü aramaktı. Başka çare de yoktu...

Kararını verdi garaja inmek üzere asansörlere yürüdü. Yaptığı işin tehlikesini biliyordu ama başka çözüm de göremiyordu...

WWW.CIZGILIFORUM.COM

Garajda hiç kimsecikler yoktu. Sevindi. Cesedin üstünü ararken kimse tarafından görülmeyecekti... Garaja şöyle bir göz attı. Acaba herif nerede kıvrılıp kalmıştı. Hızlı adımlarla dolaşmaya başladı. Araba aralarına dikkatle bakıyordu. Bütün kuytu köşeleri aradı, cesedi bulamadı. Bu kez geri çıkıştaki para tahsil edilen kulübenin olduğu tarafa yöneldi. İçini hafiften bir endişe almaya başlamıştı. Nöbetçi memurun olduğu tarafta pek dolaşmak istemiyordu. Bir an memurla göz göze geldiler. Adam arabasını arayan bir müşteri sanıp, bakışlarını okuduğu mecmuaya çevirdi. Orayı da kolaçan etti. Yerde yatan birini bulamadı. Tedirginliği artmaya başlamıştı. Ceset kuş olup uçamazdı ya? Korkuyla etrafına bakındı. Koşar adım yeniden ilk baktığı yöne gitti. Daha dikkatle araştırmaya başladı. Yoktu... Ceset ortadan kaybolmuştu...

İnanılır gibi değildi.

Afalladı, ne düşüneceğini şaşırıldı... Böyle şey olamazdı...

Arkadaşı Suphi gazetecinin boğulduğunu, işin tamamlandığını gözleriyle görmüştü. Asla yalan söylemezdi...

Ceset birileri tarafından bulunsa, polise ihbar edilecek, emniyet birimleri, adli tabip hatta savcı gelmeden yerinden kaldıramayacaktı...

O halde?

Akla tek bir sonuç geliyordu. Gazeteci ölmemişti...

Şermin geceliğini giymiş, tuvalet masasının önündeki pufa oturarak uzun saçlarını taramaya başlamıştı.

İçinde tarifsiz bir heyecan ve mutluluk vardı. Gözleri aynadaki aksini dikkatle süzüyordu. Uzun yıllar sonra kadınlığını, dişiliğini ilk defa bu gece hissetmiş, hassas, içli ve sevecen bir erkeğin kadın ruhunda ne denli fırtınalar yaratabileceğini yine bu gün anlamıştı.

İtirafı zorlansa bile âşık olduğunu biliyordu. Aşk, ona çok uzak, lügatlerde kalmış bir kelime gibi geliyordu. Yeniden sevebileceğini hiç düşünmemişti. Hele böyle bir ortamda.

Şeffaf geceliğinden görünen muntazam hatlı vücuduna baktı. Restaurant'ta gördükleri o kadından geri kalır nesi vardı? Belki onun kadar uzun boylu değildi ama yüz hatları çok daha güzeldi. Renkli gözlerine, kalkık burnuna, ihtirashalı kalın dudaklarına baktı. Omuzları yuvarlak, göğüsleri yeterince dolgundu. Çocuk doğurmadığı için endamı bozulmamış, hatları düzgün kalmıştı. Karnını hafifçe içeriye çekti, sonra buna lüzum olmadığına inandı, karnında en ufak bir fazlalık yoktu.

Memnuniyetle gülümsedi. Görüntüsü hoşuna gitmişti...

"Keşke beni bu halimle görseydi" diye mırıldandı. Aynanın önünde ayağa kalktı. Hafif yan döndü.

Uzun geceliğini kalçalarına kadar çekip mütenasip bacaklarına baktı. Elinde olmadan gülümsedi. "Ne oluyor bana, yoksa Narsis kompleksine mi kapılıyorum, nedir?" diye söylenip, eteklerini bıraktı.

Kendini toparlamaya çalıştı. Düşündüklerinden utandı.

Evet, içinde yeni ve alışık olmadığı bir takım kıpırtılar, onu bambaşka bir âleme çeken duygular geliyordu ama acele etmemeli, beklemeli, dikkatli ve sabırlı olmalıydı. Otuz yaşını geçen ve hâlâ evli sayılan bir kadındı. Tekrar aynaya, şaşkın yüzüne baktı.

"Neler oluyor bana?" derken içindeki isyan hissini anlayamıyordu. Elleri gayriihtiyarî göğsünün hassas noktalarına gitti. Hafif hafif okşamaya başladı. Sedat'ın hayalini bir türlü beyninden kovamıyordu hem de düşüncelerinden utanmasına rağmen...

Kapı tıkırdayınca yerinden sıçradı.

Boş bulunmuştu. Kolundaki saate bir göz attı, gece yarısını geçiyordu. Kim olabilir diye düşündü. Aklına ilk gelen kocası Erol oldu. Her halde bütün gün kendisini aramış, bütün otelleri soruşturmuş, sonunda burada kendisini bulmuştu. Garip bir suçluluk duygusuna kapıldı. Duygularını allak bullak edip, unuttuğu bir takım eski heyecanlara kendisini taşıyan Sedat'tan sonra kocasıyla karşılaşmak, onun özür dileyen, yıkık ve ezilmiş gururunu hiçe sayarak kapıya gelmesi içinde tarifsiz tepkiler doğurmuştu.

Kapıya gitti.

Açmakta tereddüt ediyordu. İçindeki duyguları bir kere daha tahlil etmeye çalıştı. Yanılmıyordu. Erol'u görmemekte kararlıydı. Onu istemiyordu artık. Buna kesin kararlıydı.

Yüreği güm güm atarken sırtını kapıya dayadı bekledi. Açmayacaktı. Kapıyı vurur vurur giderdi. Erol'u iyi tanırdı. Bencil, hodkâmdı. Gururuna yedirip, buraya kadar gelmesi bile şaşılacak şeydi. Nefretle hatırladı; mutlaka yine bir çıkarı vardı. Kim bilir yine hangi hesaplar peşindeydi?

Kapıya bir kere daha vuruldu.

Şermin hiç sesini çıkarmadı.

Üçüncü vuruş sanki biraz daha hafifti ve biraz da tuhaf... Kapıdaki parmak sanki tıkırdatarak daha aşağılara kadar inmiş, yerden ses getirmişti...

Bir şey daha fark etti genç kadın. Erol galiba kapının önüne çökmüştü. Sarhoş muydu yoksa? Ama kocası hiç içki içmezdi ki... Meraka kapıldı, ne olmuştu bu adama? Dayanamadı, "Erol?" diye seslendi. Cevap yerine garip bir homurtu geldi. Bir daha "Erol?" diye seslendi. Bu kez sesi iyice yüksek çıkmıştı. Ama dışarıdan ses gelmedi...

İçini hafif bir titreme aldı, korku gibi...

Eli tokmağa gitti, öylece kaldı. Şimdi ilk defa dışarıdaki kişinin Erol olmayacağı ihtimalini düşünmeye başlamıştı.

Kim olabilirdi? Gecenin bu saatinde odasına kim gelebilirdi ki?

Telefona koşup, Recepcion'u haberdar etmeği düşündü. Yukarıya birini gönderebilirlerdi. Bundan vazgeçti. Sonra ani bir kararla kapıyı azıcık araladı. Gördükleri karşısında dehşete kapıldı.

Sedat İlker halının üstüne yığılıp kalmıştı...

Yüksel Berke, kapıyı tıkırdattı. Henüz yatağa girmemiş olan Cellad "Kim o ? " diye seslendi. "Ben, Yüksel. Biraz görüşebilir miyiz?"

Rasim'in kaşları çatıldı. Niye gelmişti bu herif.

Kapıyı araladı. "Ne var?" diye sordu.

Adamın ürkek ve çekingen bir hâli vardı.

"Gazetecinin cesedi garajda yok."

Cellad garip garip adamın yüzüne baktı. Ne dediğini anlamamış gibi ufak kara gözleri hiddetle parıltıyordu.

"Dalga mı geçiyorsun?"

"İnanın bana. Şimdi garajdan geliyorum. Aşağıda kimsecikler yok, her şey normal, sanki hiç bir vaka olmamış gibi."

Cellad dişlerinin arasından tısladı:

"Bu bir şaka ise, iyi bil, seni pişman ederim."

"Yemin ederim, aşağıda ceset filan yok..."

Rasim Kara adamın doğru söylediğine inandı. Yüzündeki korku ve endişe doğru söylediğinin kanıtıydı.

Kapıyı açıp, Yüksel'i içeriye aldı. Biraz düşünmeliydi. Gazetecinin yaşıyor olması mümkün değildi. Onu bizzat kendisi boğmuş, gözlerinin fırlayıp, dilinin sarktığını, vücudunun hareketsiz kaldığını gözlemişti. Bunların hepsi ölümün arazlarıydı. O halde? O halde birileri cesedi garajdan kaçırmış olmalıydı. Akla gelen en yakın ihtimal buydu.

"Herifin öldüğüne eminim" dedi. "Her halde çetenin diğer elemanları cesedi saklamak için kaçırmış olmalılar." Yüksel boş bulundu. "Hangi çetenin adamları?"

"Tabii ki diğer mafya grubunun. Öyle demedin mi?" "Evet"

Gazeteciyi öldürtebilmek için kıvırdığı yalanı bir an unutuvermişti...

Ortada "karşı çete" olmadığına göre bu düşünce asla doğru olamazdı, ne var ki Cellad aklına gelen bu ihtimale gerçekten inanmışa benziyordu. Yüksel "ünlü" katile şüpheyle baktı. Galiba onu gözünde fazla büyütmişti. Artık şöhretine lâayık olduğundan kuşkusu vardı. Ayrıca zekâ düzeyi de normalin altında gibi gelmeye başlamıştı...

Gazeteciyi bulmak yine kendisine düşüyordu.

Adamı öfkelenmemeye çalışarak:

"İsterseniz oteli hemen terk edin, ne dersiniz?" diye sordu.

Cellad bir an sessiz kaldı.

Düşünmeye başlamıştı...

"Aslında iyi olur ama ben kalmayı yeğlerim" diye fısıldadı.

"Neden?"

"Yarınki yapacağım işten evvel Nazan'ı görmek istiyorum."

"Yapmayın, bu tedbirsizlik olur, nasıl olsa onunla görüşecek çok vaktiniz olacak, hiç bu riske değer mi?"

Celladın kara gözleri ümitle parıltıydı.

"Değer. Hem bu şahsi bir mesele, sen karışma."

"Tabii ki özel durumlarınız beni ilgilendirmez ama yarın çok ciddi bir göreviniz var ve ben bu işin sorumlularından biriyim. Operasyonu tehlikeye sokacak bir davranışta bulunmanızı istemiyorum."

"Uzattın artık... Beni sinirlendirdiğinin farkında mısın?"

"Evet, farkındayım. Lakin ben gazetecinin hâlâ yaşadığını sanıyorum. Şayet hayatta ise bu hepimiz için bir tehlike teşkil edecektir."

Cellad kendinden emin "S anmam" dedi. "Söylediğin gibi gazeteci hayatta ise artık benim gibi bir "usta"nın devrede olduğunu karşı tarafın anlamış olması lazım. Bu ise onların da işine gelecektir. Düşünsene, onların istediğini şimdi ben yapacağım. Bunu anlamaktan âciz değiller ya, niye mani olmaya kalkışınlar?"

Yüksel Berke söylediği yalanla işi iyice çıkmaza soktuğunu görüyordu. Fazla üstelememeye karar verdi.

"Sen bilirsin" deyip, kapıya yöneldi. Burnu tehlike sinyalleri alıyordu...

"Sedat Bey" diye bir çığlık attı Şermin...

Oda kapısının önünde onu görebileceğine hiç ihtimal vermemişti...

Tam baygın değildi genç adam ama göz kapaklarını zorlukla açık tutuyor, konuşmakta zorluk çekiyordu. Kelimeler ağzından hırıltı halinde çıkıyordu. Neler söylediğini anlamadı Şermin...

Şaşkın şaşkın "Ne oldu böyle size?" diye sordu. Koridora bakındı. Kimsecikler yoktu. Eğilip genç adamı kollarından tutup ayağa kaldırmaya çalıştı, beceremedi. Külçe gibi ağırdı bedeni. Sürükleyerek içeri çekti, kapıyı kapadı. Bir an ne yapacağını şaşırdı. Koşarak yataktan aldığı kuş tüyü yastığı Sedat'ın başının altına koydu. Yastığı yerleştirirken genç adamın kızarıp berelenmiş boynunu gördü. Kanlı boynunda derin iz bırakmış bir yara vardı.

Sedat gözlerini açıp kapatıyor fakat bir türlü tam olarak kendine gelemiyordu. Alışık olmadığı bu durum karşısında ne yapacağını kestiremedi Şermin, buzdolabına koştu, bardağa biraz su koyup genç adama içirmeye çalıştı. Yutkunmakta zorluk çekiyordu genç adam, zar zor bir iki yudum içebildi. Fısıltı halinde "Sizin bir şeyiniz yok ya?" diyebildi, sonra tekrar gözlerini kapattı.

Ne biçim sualdi bu?

Hiç bir şey anlamamıştı. Ama genç adamın kendisi için de endişelendiğini, bu yaralı haliyle, sanki olası bir tehlikeyi haber vermek için kapısına geldiğini sezinler gibi oldu.

Demek birileri Sedat Bey'e saldırmıştı ve o da bu saldırının kendisine de olabileceğinden endişeleniyordu.

Aklına hemen o pusula geldi. Bu saldırının sebebi o olmalıydı. Titremeye başladı. Bilinçsizce koşup kapıyı içerden kilitledi. Sanki muhtemel bir düşmanın kendisine de saldıracığı korkusuyla...

Neler olmuştu acaba?

Bunun cevabını ancak genç adam verecekti. Konuşmaya başlayınca her şeyi öğrenecekti. Onu yerde bırakamazdı. Sürükleyerek yatağa doğru çekti, güçlükle kaldırıp yatırdı. Adam bitkindi. Gözlerini bir açıp bir kapatıyordu. Yine de gözlerini aralayabildiği anlarda yüzündeki mutlu ifadeden sevincini anlamak mümkündü.

Şermin neden sonra yarı çıplak olduğunu hatırladı. Utanarak sabahlığına el atıp sırtına geçirdi. Şimdi kendini daha rahat hissediyordu. Çantasına koşup, makyajını temizlemek için kullandığı ufak top top pamukları ıslatarak, genç adamın boynundaki bereleri ve pıhtılaşmış kanları temizlemeye çalıştı.

Sedat da biraz rahatlamış olmalıydı, zira hafif soluklarla uykuya dalmıştı.

Şermin koltuklardan birini yatağın başucuna çekip, oturdu. Endişeli bakışlarla genç adamı seyre daldı. Müthiş bir gündü geçirdiği, o kadar çok şey olmuştu ki hangisini nasıl değerlendireceğini bilemedi.

Gecenin bu ilerlemiş saatinde evli bir kadın olarak, bir otel odasında tanımadığı bir erkekle baş başaydı. Ve anlaşılan bu, sabaha kadar da böyle gidecekti...

Genç adam yarım saat kadar yarı baygın yarı uykuda uzanıp dinlendi. Sonra hırıltılı bir öksürükle gözlerini açtı. Bir iki saniye kadar nerede olduğunu bilinçsizliğiyle etrafına bakındı. Başucunda bekleyen Şermin'i görünce her şeyi hatırlayarak içten, minnetle gülümsedi.

Şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Boğazındaki yara eskisi gibi sızlamıyor, kuruyup şişmiş dilini ağzında daha rahat oynatabiliyordu. Başına kunt bir ağrı saplanmıştı ama o kadarı olacaktı, aldırmadı.

"Sizi rahatsız ettim. Ayrıca korkutmuş da olmalıyım. Affedersiniz" diye mırıldandı.

Şermin telâşla:

"Şimdi nasılsınız? Bir doktor çağırmanı ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, hayır hiç lüzum yok, iyiyim. Benim endişem sizdiniz. Sizin için çok korktum. Size de saldırabileceklerini düşündüm de..."

Genç kadın merakla sordu:

"Neler oldu Sedat Bey? Size kim saldırdı?"

Sedat kalkmaya çalıştı. Dirseklerinin üstünde doğruldu fakat başı dönmeye başlayınca tekrar sırtüstü yatağa düştü. Şermin "Kalkmayın" diyerek omuzlarından hafifçe bastırdı. Birbirlerine çok yakındılar. Genç kadının uzun sarı saçları hafifçe Sedat'ın yanağına değiyordu. Vücudundaki bütün sızılara rağmen Sedat kendini cennette hissetti. Şermin'in berrak cildinden yayılan temiz ve tabii bir ten kokusu burnuna çarptı.

"Kımıldamayın. İstirahata ihtiyacınız var" dedi genç kadın.

Bunları söylerken, kalkmaması için hafifçe omuzlarını bastırdığı ellerini hâlâ çekmemişti. Bir an göz göze geldiler. İkisinin de parlak ve ışıldayan gözlerinde hafif bir çekingenlik olmasına rağmen mutluluktan doğan, fiziki yaklaşmanın oluşturduğu cinsel titreşimler vardı. Sedat, genç kadının kollarından tutunca yaşadıkları duygu anı daha da arttı.

"Size çok şey borçluyum Şermin" dedi.

İlk defa adının yanına "hanım" kelimesini ilave etmiyordu.

"Rica ederim. Neler olup bittiğini bilmiyorum ama sanırım buraya, bu yaralı hâlinizle, beni uyarmaya geldiniz."

"Evet" diyebildi Sedat. "Tanımadığım bir adam otelin garajında bana saldırdı. Boğmaya teşebbüs etti."

"Sebep?"

"Sizden ayrıldıktan sonra lobi'de yanıma yaklaştı. Garajda sizinle Nazan Solmaz hakkında görüşmek isteyen biri var dedi. Önce bunun gereksiz olduğunu söylemek istedim fakat kaba ve saldırgan bir hâl takındı; o zaman ben de sinirlendim ve o hırsla birlikte garaja indik. Bizi bekleyen kimse yoktu görünürlerdi. Birden saldırdı, başıma vurdu. Dengemi kaybederek yere düştüm. Boş bulunmuştum. Aniden arkama dolanıp bir telle beni boğmaya çalıştı. Yavaş yavaş gözlerimin kararıp, şuurumun kaybolduğunu hatırlıyorum sonra kendimden geçmişim. Sanırım, öldüğümü düşünüp uzaklaştı. Ne kadar baygın yattığımı bilmiyorum. Garaja inen müşteriler tesadüfen beni bularak ayırttılar. İlk aklıma gelen siz oldunuz. Belli ki bana saldıran adam, ikimizi de daha önce izlemişti. Size de bir zarar verebileceğinden korktum. Çok şükür buraya gelmemiş."

Sedat ellerini hâlâ genç kadının kollarından çekmemişti.

Neden sonra Şermin, isteksizce kendini biraz geriye aldı. Yanakları al al olmuştu. Sesi titriyordu.

"Anlaşılan uçakta elinize sıkıştırılan pusulanın yorumunda yanılmışız. O kadının gerçekten yardıma ihtiyacı varmış."

"Öyle gözüküyor."

"Şimdi ne yapacaksınız?"

"Her halde polise başvurmam gerekiyor, başka ne yapabilirim?"

"Doğru."

Sonra Sedat'ın yorgun yüzüne bakarak birden hatırlamış gibi:

"Niye önce kadını ya da kocasını telefonla arayarak görüşmüyorsunuz?" diye sordu. "Sanırım onlar da bu otelde kalıyorlar."

Akla yakın bir düşünceydi.

Polise başvurmadan önce Solmaz çiftini arayarak işin içyüzünü sorabilirdi. Kadın belki uçakta yeterince açıklama yapacak imkânı bulamamıştı. Gazeteden defalarca araması da bu nedenle olabilirdi.

Öyleyse neden restoran'da yanına gelerek bir açıklamada bulunmamışlardı? Adam kafasını çevirip yüzüne bile bakmamıştı, kadın ise hınç ve öfke dolu nazarlarla yetinmişti. Yoksa bana mı öyle geldi diye düşündü Sedat.

Acaba o sırada da tehdit altında mıydılar? Bu da olabilirdi...

Nitekim yemek salonundan çıkınca kendisi de saldırıya uğramıştı.

Bir şeyler yapması gerekiyordu. Telefon etmeye karar verdi. Yerinden doğruldu, telefona uzanarak, santrale Recep Solmaz'ın odasını bağlamasını rica etti.

Bir süre heyecanla bekledi.

Oda cevap vermiyordu. Zil uzun uzun çaldı.
Sonunda hattın öbür ucundan Nazan'ın uykulu sesi geldi...

Nazan sıçrayarak uyandı.

Başucundaki telefon acı acı çalıyordu. Uyku sersemi önce komodinin üstündeki lambanın düğmesine bastı. Alıcıya uzanırken gözü başucundaki ufak sehpanın üzerine bıraktığı kol saatine takıldı. Gece yarısını geçiyordu. Kim olabilir diye düşündü.

Az önce güçlkle uykuya dalmıştı. Giderayak kocasıyla yaptığı sevişmenin yorgunluğunu üzerinden atamamıştı daha.

İçinde yeniden tatsız bir haber alacakmış gibi ürpertiler hissetti. Her kim arıyorsa, gecenin bu saatinde telefon etmesi için önemli bir sebebi olmalıydı. Belki de iş için Recep'i arıyorlardı. İnşallah öyledir diye geçirdi içinden.

Elini almaca uzatırken yan gözle de kocasına baktı; Recep hâlâ horulduyordu ama telefon sesinden rahatsız olmuş gibi uykusunda kımıldamaya başlamıştı. Gözleri kapalı, dudaklarını şapırdatıyor, ağzı açık uyuduğu için kurumuş damağını diliyle ıslatırken, başını sağa sola çeviriyordu.

Nazan almacı kulağına yaklaştıırken kötü bir haber alacağı içine doğmuş gibi tedirgindi.

Kısık, uykulu bir sesle:

"Alo" dedi.

Hattın öbür ucundan çekingen, ürkek bir ses geldi.

"Affedersiniz, bu saatte rahatsız ettiğim için başışlayın. Korkarım sizi uyandırdım."

"Kimi arıyorsunuz?"

"Ben, Sedat İlker."

"Kim dediniz."

"Gazeteci Sedat İlker."

Genç kadın sesi alamamıştı ama ismi duyunca dona kaldı. Sanki birden beyni karıncalanmaya başlamıştı. Bir an yanlış mı duyuyorum diye kuşkuya düştü. Olamazdı. Daha bir saat önce Yüksel Berke onun öldüğünü söylemişti. İnanamıyordu. Hortlakla konuşuyormuş gibi korkuya kapıldı, az kaldı almacı elinden düşürecekti. Gözleri iri iri açıldı.

Aklına ilk gelen şeyi söyledi.

"Sizi tanımıyorum."

"Efendim ben, bu sabah uçakta..."

Nazan daha fazlasını dinleyemedi, telefonu kapattı.

Vücudunu titreme almıştı. Buz gibi ter boşandı birden. Ne yapacağını, ne düşüneceğini bilemiyordu...

Recep gözlerini açmadan "Kim arıyor?" diye sordu.

Boğazı düğümlemişti kadının. Ne cevap vereceğini kestiremedi. Kocasının şaşkınlığını görmemesi için aceleyle ışığı kapattı. "Yine yanlış numara" diye geveledi. Yatağın içine büzüldü. Recep ona dönerek çıplak vücuduna sarıldı. Gözlerini açmadan:

"Vücudun buz gibi, üşümüştün" diye mırıldandı.

Sedat şaşırılmıştı. Elinde almaç, kala kaldı.

"Tuhaf şey. Telefonu yüzüme kapadı" dedi.

Yanı başında oturan Şermin merakla yüzüne baktı.

"Allah Allah, neden?"

"Bilmiyorum... Adımı duyunca bir tuhaf oldu. Tanımazlıktan geldi. Sanki bir hortlakla görüşüyormuş gibi ir kildi kadıncağz sonra da küt diye telefonu kapattı. Bu davranışına hiç bir anlam veremedim."

Şermin gözlerini kırıştırdı. Yorum yapmakta zorlanıyordu.

"Siz ne dersiniz deyin; bu kadın kocasının yanında sizinle görüşmekten çekiniyor, buna eminim."

"Ama neden?"

"Bilmiyorum. Bu işte bir gariplik var. Az evvel, şimdiye kadar hiç görmediğiniz birisi, kadının adını vererek size saldırıyor hatta öldürmeye teşebbüs ediyor, sonra da kadın sizi tanımadığını söyliyerek telefonu yüzünüze kapatıyor. Garip değil mi bu?"

Sedat "haklısınız" dercesine başını salladı.

"Biliyor musunuz, aklıma bir şey geliyor."

Genç adam merakla Şermin'e baktı.

"Size saldıran adamı peşinizden bu kadın göndermiş olmasın?"

"Hiç sanmam. Beni niye öldürmek istesin ki?"

Şermin dalgın "Bilmiyorum" diye mırıldandı. Nedense o kadına karşı içinde açıklamakta zorluk çektiği bir anti pati vardı. Omuzlarını silkip "Bunun cevabını siz bulacaksınız" dedi.

"Aklıma hiç bir neden gelmiyor. Bu düşündüğünüz doğru olamaz. Ayrıca bu kadın benden yardım isteyen biri, öldürmeye kalkışması için hiçbir sebep yok ki."

Şermin titizlendi.

"Ama bakın, size yaklaştığı zaman yanında kocası bulunmuyordu. Buna özellikle dikkat ettim."

Sedat gülümseyerek genç kadının lâcivert gözlerine baktı. Sesini çıkarmadı. Şermin rahatlamamıştı.

"Hem sizin başınızı belâya sokuyor hem de tanımazlıktan geliyor, olacak şey değil. Hayatımda hiç bu kadar pişkinlik ve vurdumduymazlık görmedim. Ne biçim insan bu? Allah saklasın, ölebilirdiniz de..."

Sedat'ın düşünceli, hareketsiz hali genç kadını biraz öfkelenlendirmeye başlamıştı. Yüzüne baktı sonra dayanamayarak sordu.

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz? Recep Solmaz'ı arayacak mısınız?"

"Vallahi şaşırdım kaldım, ne yapacağımı bilemiyorum."

"Ben sizin yerinizde olsam, önce şu kadının kocasını arardım. Bu işin içinde bir bit yeniği var. Bana öyle geliyor ki, bu kadın bir numara çeviriyor. Hem de kocasından gizli."

"Nasıl bir numara?"

"Bilmiyorum, ama kadın önsezilerini yabana atmayın, içime doğuyor""

Sedat yeniden gülümsedi.

"Bu kadına taktınız. Ondan hoşlanmıyorsunuz."

Şermin ters ters Sedat'a baktı.

"Bu kadar sakın oluşunuza şaşıyorum doğrusu. Sizi anlamıyorum da. Az önce canınıza kastedildi. Az daha ölüyordunuz. Tanımadığınız biri sizi çeviriyor, kadının adını vererek تنها garaja götürüyor, size saldırıyor ve siz hâlâ ona toz kondurmak istemiyorsunuz."

"Bence asıl sorun, bana saldıran kişi. Kimdi, beni niçin öldürmek istedi? Bunu anlayamıyorum."

Şermin'in öfkesi yatışmamış gibiydi.

"Darılmayın ama çok safsınız. Size saldıranın hiç önemi yok. Bence asıl sorun, onu sizin üstünüze saldırtan kişi ve de bu çok açık. Adam nasıl olsa sizin bir daha asla konuşamayacağınızı var sayarak açıkça gerçek failin adını da veriyor: Nazan Solmaz. Biz işin başından beri yanlış düşünüyoruz. Hayatı tehlikede olan Solmaz ailesi değil, "siz"siniz. Anlıyor musunuz?"

Sedat başını salladı.

"Hayır; hiçbir şey anlamıyorum. Beni niye öldürmek istesinler ki? Bu aileyi hiç tanımam. Bu güne kadar varlıklarından bile haberim yoktu. Gazeteciliğim de önemli değil, unutmayın, ben bir spor yazarıyım. Siyasi konulara değinmem, politika yapmam. Yani Solmaz'lar bir takım kirli işlere bulaşmış olsalar bile onları gazetemde teşhir edecek türde bir yazar değilim. Beni öldürmek istemeleri için sebep bulamıyorum."

"Ama yadsıyamayacağınız bir gerçek de var. Size saldıran kişi kadının adını veriyor; bunu nasıl açıklayacaksınız?"

Sedat hemen cevap veremedi. Aklı karışmıştı. Düşünmeye başladı.

Her şeyden önce bir hususun iyice saptanması gerekiyordu. Tehlikede olan, olası bir saldırıdan korkan Solmaz ailesi miydi yoksa Şermin'in iddia ettiği gibi bizzat kendisi miydi?

Ayrıca uçakta korkuyla yardım isteyen kadının şimdi telefonda tanımazdan gelmesini nasıl izah edecekti?

Cevaplandırılması gereken bir sürü soru vardı ortada. Sedat düşündükçe beyninde başka kuşkular da oluşuyordu.

Neden sonra asıl yaşadığı anın garipliğini fark etti. Bir otel odasında, evli bir kadınla ve de gecenin ilerlemiş bir saatinde uygunsuz denebilecek vaziyetteydiler.

Şermin'e bir göz attı. Bütün olup bitenler aklından uçup gitti sanki. Genç kadın, sırtında sabahlıkla yatağın yanı başındaki koltukta oturuyordu. Ufak ve bakımlı ayakları çıplaktı. Önü tam kapanmamış penye sabahlığın içinden, vücudunun yumuşak hatlarının tahrik edici çarpıcılığı tüm çekiciliği ile hissediliyordu. İçini ateş bastı Sedat'ın. Biraz da utanarak, bakışlarını çevirmek istedi. Beceremedi. Uzanıp, yumuşak ellerini tuttu.

"Bu gece için size çok şey borçluyum" diye fısıldadı.

Hayal âleminde, gerçek dünyaya geçiyormuş gibi sıkılarak, kızardı Şermin. İçgüdüsel olarak toparlanıp, biraz örtünmek istedi. Sanki yatak kıyafetiyle oturduğunu yeni hissediyormuş gibiydi. Elleri genç adamın avuçları içinde olmasa, sabahlığının önünü kapatıp şeffaf geceliğinin içinden gözüken göğüslerinin ayrışını örtecekti. Garip bir utanma duygusuydu bu. Yarı çıplak kıyafetinin genç adamı heyecanlandıracağını hissediyor ve işin tuhafı bundan da zevk alıyordu. Edindiği geleneksel eğitim, içindeki ar ve haya duygusu, bu durumdan utanması gerektiği bilincine rağmen, ruhunda hissettiği kadınsal kıpırdanışlara yenik düşüyor, hayatında ilk kez fiziki güzelliğiyle bir erkeği böylesin etkilemenin verdiği dayanılmaz haz ve gururla yaşadığı anın doyumuna eriyordu. Yanakları al al olmuştu. Sedat'ın sıkı sıkıya kavradığı ellerini onun avuçları içinden çekmedi. Sadece bakışlarını kaçırdı, utanmış gibi.

Genç adam oturduğu yatağın ucundan kayarak, koltuğun kenarında diz çöktü. Birbirlerine çok yakındılar. Sedat'ın soluğunu yüzünde hissediyordu Şermin. Bundan sonra neler olabileceğini tahmin ediyordu artık. Yüreği hızla çarpıyor, kendini olası bir sevgi girdabına dalmaya hazırlıyordu. Gözlerini ağır ağır Sedat'a çevirdi. Bakışlarında tam bir teslimiyetin ifadesi vardı. Genç adamın yüzüne yaklaşan dudaklarını gördü. Arzunun yakıcı sıcaklığı tüm benliğini kapladı. Gözleri kapandı. Ve tam Sedat'ın kolları bedenini sararken, kapının vurulduğunu işitti... Gecenin bu saatinde bir ziyaretçisi daha vardı...

Kızıl Saçlı adamın makam şoförü arabayı tam evinin önünde park etti. Koşarak gelip, kapıyı açtı. Adam belindeki ağırlardan sızlanarak inerken, az ilerde duran arabanın da kapısının açılıp, birinin dışarıya fırladığını gördü.

Keskin gözleri biraz merak biraz da kuşkuyla arabadan fırlayan adama takıldı. İşi ve mevkii icabı huzursuz bir yaşamı vardı. Bir suikast ihtimali her zaman mevcuttu. Aynı zamanda koruması da olan şoför tedirgin bir şekilde arabadan fırlayan adama döndü. Ceketinin önünü açıp, gerektiğinde silahına sarılmak için hazırlandı. Sokak lambasının solgun ışığında adamı tanımamışlardı. Tipi halinde yağın kar da görüntüyü zorlaştırıyordu.

Yabancı, yarattığı tedirginliği anlamıştı. Seslendi:

"Beyefendi, benim. Yüksel Berke" dedi.

Kızıl Saçlı adam rahat bir nefes aldı. Korkmuştu gerçekten. Şoföre dönüp:

"Tamam, endişelenecek bir şey yok. Bizden biri" dedi. Şoför de rahatlamış olarak arabaya atladı.

Kızıl Saçlı merakla Yüksel Berke'nin yanına yaklaşmasını bekledi. Gecenin bu saatinde yardımcısının evine kadar gelmesi tatsız bir durumun varlığına işaret etti.

"Hayrola? Ne bekliyorsun bu saatte?" diye sordu.

Genç adamın telaşlı ve ürkek olduğu her halinden belliydi.

"Rahatsız ettiğim için bağışlayın, evi telefonla aradım, hanımefendi bir toplantıda olduğunuzu söyledim. Ben de dışarıda beklemeye karar verdim. Sizi görmem lâzımdı."

"Gecenin bu saatinde mi?"

"Evet efendim, çok önemli."

"Pekâlâ, gel bakalım. Yukarıya çıkalım. Sıcak bir şeyler içerken, neyse derdin, anlatırsın."

Kapıyı anahtarla açtı. Karısı ve yaşlı hizmetkârı çoktan uyumuş olmalıydılar. Işıkları yakarak, konuğunu salona aldı. Yüksel Berke soğukta beklemekten çok üşümüştü. Sıcak salona girince, evin sühneti hoşuna gitti, ellerini oğuştururken Kızıl Saçlı adamın kahve pişirmesini bekledi. Bir yandan da gelişen olayları patronuna nasıl anlatacağını planlıyordu. Amiri sessiz ve sakın mizacının altında son derece tehlikeli ve sinsi biriydi. Ne yapacağını, nasıl davranacağını kestirmek zor olurdu. Ama ne yapıp ne edip bu badireden yakasını sıyrması gerekiyordu.

Kızıl Saçlı adam kahvesinden derin bir yudum alırken "Söyle bakalım, ne imiş bu mesele?" diye mırıldandı.

Yüksel Berke hazırlıklıydı.

"Beyefendi yarınki infaz işinde bir takım ciddi sorunlarımız zuhur etti" dedi. Sesi boğuk ve titrek çıkmıştı.

"Sorun mu? Ne tür sorun?"

"Galiba basına olay sızdırıldı."

Kızıl Saçlı endişeyle Yüksel Berke'nin yüzüne baktı.

Kaşları çatılmış, yüzünün hatları birden sertleşmişti...

"Nasıl olur? Basın bunu nereden öğrenebilir?"

Yüksel Berke başını önüne eğdi. Kabahatli bir çocuk gibi yüzü kızardı. "Hiç hesapta olmayan bir aksilik efendim" diye söylendi. Sonra utanarak "Galiba benim de bir hatam oldu" dedi.

Kızıl Saçlı adam meraklanmıştı.

"Anlat şu hikâyeyi" diye homurdandı.

"Recep Solmaz'ın karısı meğer bizim Cellad'ın eski metresiymiş."

"Eee, ne var bunda? Yoksa herif öldürmekten vaz mı geçti?"

"Hayır efendim. İstanbul'dan aynı uçakta gelmişler. Kadın bu arada eski sevgilisini uçakta görünce paniğe kapılmış, adamın kendisini de öldüreceğinden şüphelenmiş."

"Dur bir dakika, dur. Kadın, Cellad'ın kocasını öldüreceğini nereden bilebilir ki?"

Yüksel Berke kızardı, susarak önüne baktı.

Kızıl Saçlı durumu kavrar gibi olmuştu.

"Ulan karıyla yattın, değil mi? Muhakkak öyle oldu; uçkuruna yine hâkim olamadın ve her boku karıya söyledin."

Kızıl Saçlı kızgınlıktan burnundan solumaya başlamıştı.

"Söylediğim gibi oldu, değil mi?" diye bağırdı.

Yüksel, başını önüne eğip:

"Planı başarıyla uygulamak için bir sürü detaya ihtiyaç vardı. Kadını yakından tanımalıydım.

Onunla arkadaşlık kurdum. Sonra..."

"Kes" diye bağırdı Kızıl Saçlı. "Sanki tetiği çekeceksensin. Bu bilgiler olsa olsa tetikçinin işine yarar, senin değil. Hem bu görev Dr. Sıtkı Başar'a verilmişti, sen niye bulaştın?"

"Yanılıyorsunuz efendim. Dr. Sıtkı Başar sadece Cellad'la gerekli teması kuracaktı, ben ise "hedefle ilgili özel bilgileri toplayacaktım.

"Peki, sen ne yaptın, tuttun karısının iç çamaşırlarının rengini öğrenmeye kalktın... Başka yapacak iş yok gibi..."

Yüksel Berke göz ucuyla Kızıl Saçlı adama baktı. Onu iyi tanırdı. Birazdan kızgınlığı geçecekti. Yine de vartayı ucuz atlatmış sayılırdı.

"Her ne ise, sonra ne oldu?"

"Kadın uçakta Celladı görünce paniğe kapılıp, durumu bir kağıda yazarak gazetecinin eline sıkıştırmış."

"Yani bir not veya mektup gibi mi?"

"Evet efendim, ufak bir pusula gibi."

"Amacı neymiş?"

"Karı koca hayatlarının tehlikede olduğunu, bir an evvel kendilerine yardım etmesini istemiş."

"Allah Allah... Neden polise başvurmamış da tanımadığı bir sivilden yardım istemiş?"

"Arz etmeye çalıştığım gibi kadın o sırada tam bir panik ve şaşkınlık içindeymiş efendim. Nitekim sonra kendisi de pişman olup, gazeteciyi çok aramış ama bulamamış."

"Yaa. Bunu da kadın mı söyledi sana?"

"Evet efendim."

Kızıl Saçlı adam bir süre düşündü. İşittikleri pek inandırıcı gelmemişti. Dikkatle Yüksel Berke'yi süzdü. Sonra:

"Peki, gazeteci ne yapmış?" diye sordu.

"Bu nokta biraz enteresan efendim. Sanırım gazeteci bu notu pek ciddiye almamış."

"Nerden biliyorsun?"

Yüksel Berke bir an tereddüt etti.

"Olanları öğrenince hem Solmaz'ların hem de gazetecinin peşine düştüm. Solmaz'ların yaşamında hiç bir gay ıtabiiilik yoktu. Otelin yemek salonunda iştahla yemeklerini yiyorlardı. Etraflarında ne korumaları vardı ne de onları izliyen polisler. Yani, kanımca gazeteci aldığı notu polise intikal ettirmemişti."

"Buna emin olamayız."

"Haklısınız efendim."

Kızıl Saçlı adam dudaklarını sarkıttı. Yüzü asıldı.

"Peki, gazeteci notu polise iletmediyse tepkisi ne oldu?"

Yüksel Berke yutkundü.

"Şey efendim, sanırım..." Cümlesinin devamını getiremedi.

"Ne sanırsın?"

"Galiba gazeteci bunu bir tür randevu isteği, buluşma arzusu falan gibi değerlendi."

"Yahu aklın fikrin çapkınlıkta. Her şeyi zamparalıkla çözümlüyorsun."

"Fakat beyefendi, bir düşünün. İnsan böyle bir olaya nasıl ilgisiz kalır? Uçakta birisi elinize gizlice bir not sıkıştırıyor, açıp bakıyorsunuz, kâğıtta hayatımız tehlikede bize yardım edin diye yazıyor; siz olsanız ne yaparsınız? Gerçekten inanmışsanız, polise başvuramaz mısınız? Oysa gazeteci polise gitmiyor, buna karşın ne yapıyor, hiç bir şey olmamış gibi olaya ilgisiz kalıyor. Biraz garip değil mi? Demek ki adam bu notu hiç ciddiye almadı. Bunu kadının kendisine yaklaşmak için çevirdiği bir dolap, bir oyun telâkki etti." Yüksel Berke tekrar yutkundü; sonra fısıldar gibi. "Ayrıca Beyefendi, kadını bir görseniz, son derece çekici ve gösterişli. Herkesin dikkatini üzerinde toplayabilen..."

"Yeter, yeter uzatma. Anladım."

Yüksel sustu. Amirine baktı...

"Kim bu gazeteci? Meşhur biri mi?"

"Hayır efendim. Bir spor muhabiri."

"Yani zararsız biri mi?"

"Öyle de denebilir ama ne de olsa bir gazeteci. Güvenemezdim. Bu işlere ilgi duyan arkadaşlarına olayı iletebileceğim düşündüm."

"Peki, ne yaptın? Doğru bana mı geldin?"

"Şey efendim. Ben..." Yüksel Berke yine kekeledi.

"Evet?"

"Gazeteciye ortadan kaldırmayı düşündüm. Acele karar vermek zorundaydım ve o anda aklıma gelen en uygun çözüm bu oldu. Zira basın olayı öğrenirse tam bir skandal olacaktı. Üstelik teşkilatımız için doğuracağı menfi sonuçlar da cabası."

"Yani Komite'ye danışmadan, tek başına adamı öldürmeye mi karar verdin?"

"Korkarım başka çarem yoktu Derhal karar verip, harekete geçmeliydim. Geç bile kalmıştım. Ayrıca Komite'nin bu kararı onaylayacağına da emindim."

Yüksel Berke kuşku ile şefine baktı. Sesini yumuşatarak:

"Siz, her zaman benim inisiyatif sahibi, gerekli yerlerde önemli kararlar veren biri olduğumu söylersiniz. Başka çıkar yol görememiştim efendim."

"Ve de adamı öldürdün, ha?"

"Böyle bir teşebbüse giriştim efendim."

"Teşebbüse mi? Yani teşebbüs ettin ama öldüreme din, onu mu demek istiyorsun?"

"Onun gibi bir şey beyefendi."

"Açık konuşsana yahu. Ne demek bu?"

"Gazeteciye öldürmesi için Cellad'ı tahrir ettim."

Kızıl Saçlı adamın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Cellad'ı mı?"

"Evet efendim."

"Nasıl becerdin bu işi?"

Yüksel Berke hafifçe sırıttı.

"Dedim ya Recep Solmaz'ın karısı Cellad'ın eski metresiymiş Adamın hâlâ gözü var kadında, bir türlü unutamamış. Bir yalan kıvrıp kadının da hâlâ Cellad'ı sevdiğini fakat peşindeki gazetecinin onu rahatsız ettiğini, kendisiyle yatması için tehditler savurduğunu söyledim."

Yüksel Berke işin bu noktasını biraz değiştirerek nakletmişti. Ama paçasını kurtarmak, olaylardan sıyrılmak için bu kadarcık ufak bir yalanı söylemekte mahzur görmüyordu.

"Eee, sonra ne oldu?"

"Cellad, gazeteciye otelin garajına götürdü ve onu orada boğdu. Daha doğrusu boğduğunu sandı."

"Sandı mı? O da ne demek?"

"Evet, efendim. Bizim Suphi'yi peşlerinden garaja gönderdim. Suphi gazetecinin orada boğularak öldüğünü teyit etti."

"Öyleyse?"

"Fakat az sonra garaja indiğimde cesedi orada göremedim. Ceset yok olmuştu."

"Saçmalama, ceset uçmaz ya..."

"Önce ben de öyle düşündüm. Ama cesedin ortalarda olmadığı bir gerçektir..."

Kızıl Saçlı adam başını kaşıdı.

Olanlara bir anlam veremiyordu...

"Peki sence ne oldu?"

"Kesin bilemiyorum efendim ama bence Cellad'ın işi bitiremediği muhakkak."

"Suphi'de mi yanıldı?"

"Öyle olmalı efendim."

"Saçma... Bu işte bir terslik var. Peki cinayet mahalline sen niye indin?"

"Bu iyi bir soru efendim. Zira aklıma önemli bir şey gelmişti."

"Ne idi o?"

"Kadının gazeteciye yazdığı not. Şayet adam o pusulayı polise vermediyse ya da kaldırıp atmadıysa üzerinde olması gerekirdi. Cinayet mahalline gelen polisler ise cesedin ceplerini ararken notu bulacaklar ve her şey yeniden berbat olacaktı."

"Anlıyorum" dedi Kızıl Saçlı adam yorgun bir edayla.

İkisi de sustular.

Yüksel Berke olayı özetlemişti. Kızıl Saçlı adama gelmekle yine de en iyisini yaptığından emindi. Nasıl olsa âmiri uygun bir çözüm önerirdi şimdi. Heyecanla bekledi. Şefi düşünüyordu. Sessizlik uzadıkça uzadı. Kızıl Saçlıdan ses çıkmıyordu. Yorgun gözleri kan çanağına dönmüştü.

Yüksel Berke dayanamadı.

"Acaba Başkan'a durumu izah edip, infazı bir süre erteleysek mi?" diye sordu.

Şef sanki başka âlemdeydi. Dalgın ve kararsız.

Konuşmaya başladığında sesi hafif titriyordu. Ya da Yüksel'e öyle geldi. "Olmaz" dedi. "Operasyonu erteleye meyiz. Bu bizim için büyük bir fiyasko olur."

"Fakat beyefendi..."

"Fakatı filan yok. Karar yarın aynen uygulanacak. Dedim ya, bu infazı durduramayız. Ancak bazı tedbirler alabiliriz tabii."

Yüksel merakla şefinin yüzüne baktı. Kızıl Saçlı adamın açık mavi gözlerinde sinsi gülücükler saklıydı.

Acaba ne önerecekti?

Kapıya bir kere daha vuruldu. İlkinden biraz daha hızlı...

Şermin taş kesilmişti. Korkuyla Sedat'a baktı. Genç adam ne yapacağına karar veremedi. Usulca parmağını dudaklarına götürüp "S us" işareti yaptı. Sonra diz çöktüğü yerden fırlayıp, ayaklarının ucuna basa basa kapıya gitti. Kulağını dayayıp, dinledi. Hiç bir şey duyulmuyordu...

Galiba korktuğu başına gelmişti.

Şermin'le yemekte beraberliğini gören saldırgan, ölmediğini anlayınca, kadının oda numarasını öğrenerek şimdi kapıya dayanmıştı. Gözleri odada kendilerini koruyacak bir şey aradı. Bulamadı. Kristal taklidi çiçek vazosundan başka bir şey yoktu. Hiç yoktan iyidir diye koşup eline aldı, tekrar kapının arkasına gizlendi.

Başıyla Şermin'e açmasını işaret etti.

Genç kadın yerine çakılıp kalmıştı. Kımıldayamıyordu. Güzel gece tam bir kâbusa dönüşüyordu. Sedat durduğu yerden, genç kadının alnında oluşan soğuk ter damlacıklarını bile görebiliyordu.

Kapı tekrar vuruldu.

Sedat başıyla bir kere daha kapıyı açmasını istedi Şermin'den. Ama sevgilisinden hayır yoktu.

Yalvaran gözlerle başını sallıyor, sessiz bir şekilde "hayır" diyordu.

Şermin'den ümit kesti, bu haliyle yardımcı olamazdı. Kendini toparlayıp "Kim o?" diye seslendi.

Dışarıdan cevap gelmedi.

İlk paniği atlatan Sedat'ın içini yavaş yavaş öfke ve hırs kaplıyordu. Tedbiri elden bırakmıştı. "Ne olacaksa olsun" deyip, önce kilidi çevirdi, sonra tokmağı kavrayıp ardına kadar açtı kapıyı.

Kısa boylu, koyu siyah saçlı, gözlüklü bir adam duruyordu kapı önünde. Şaşkın şaşkın Sedat'a baktı. Sanki onunla karşılaşmayı ummuyormuş gibi. Sedat elindeki vazoyu bir saldırı halinde adamın kafasına indirmek için yukarıya kaldırmıştı

Ama vuramadı. Çünkü adamı tanımıştı.

Şermin'in kocası Erol'du bu...

Sıtkı Başar üzerinden atamadığı gerginliğiyle yerinden kalkarak çalışma odasındaki geniş pencerenin önüne gitti. Huzursuz ve uykusuz bir gece geçirmişti. Hastahanesine geldiğinde saat sabahın yedisidi.

Dün geceden beri yağan kar durmuş, dondurucu kuru bir ayaz ortalığı kaplamıştı. Boş nazarlarla bahçedeki çimenleri ve yeni yeni büyüyen çam fidanlarını örten beyazlığı seyretti.

Çok pişmandı.

Nöbetçi hemşirenin getirdiği sıcak çayını yudumlarken yapacağı pek bir şey olmadığının da farkındaydı. Gırtlığına kadar girmişti bu pislik çukurunun içine. Önceleri verdiği bu savaşın lüzumuna samimiyetle inananlardandı. Şimdi ise yaptıklarının ne kadar saçma ve anlamsız olduğunu kabul ediyordu. Ne çare ki artık dönüşü olmayan bir yoldaydı.

Düpedüz kullanıyorlardı kendisini.

Elindeki çay fincanını küçük sehpanın üzerine bıraktı. Sinirli adımlarla odayı arşınlamaya başladı. Komitenin aldığı infaz kararı bu gün yerine getirilecekti. O bir komite üyesi değildi ve kararın alınmasında en ufak rolü olmamıştı ama kararın icrasına katılan asli elemanlardan biriydi. Cellad diye adlandırılan ve Komite'ce iyi tanılan katille ilk teması kuran, işlenecek cinayetin detaylarını ileten, silahı temin eden, parayı ödeyen hep kendisiydi.

Daha da kötüsü, olayın tatbikatında bir aksilik çıkarsa, etraf yatışınca kadar katili özel hastanesinde saklayacak olan yine oydu. Bu düşünceden çok rahatsız oluyordu. İyi isim yapmış, itibarlı hastanesinin katil ve kaçakları barındıran bir yer olarak işitilmesi bunca yıllık emek ve birikimlerinin sonu demekti.

İçini tarifsiz bir sıkıntı kapladı. Kötü şeyler olacaktı gibi bir his vardı içinde. Ortadaki cam masanın üzerinde duran gümüş sigara kutusuna gözü takıldı. Beş yıldır sigara içmiyordu. Camı çekti. Bir an kararsız kaldı, sonra titreyen parmaklarıyla kutudan bir tane alıp, yaktı. Büyük bir keyifle ciğerlerine çekti. Nikotin iyi gelmişti; eski bir sevgiliye kavuşmuş gibi zevkle gülümsedi.

Bulunduğu bölüm hastahanedен adeta tecrit edilmiş özel bir kısımdı. Hastahänenin koridoruna açılan kapı daima kapalı ve kilitli tutulurdu. Bu bölüme giriş çıkış sadece bahçeye açılan başka bir kapıdan yapılırdı. Zaten özel görevliler hariç buraya kimse giremezdi de. Bu bölüm, Sıtkı Başar'ın geniş çalışma mekânı, sekreterine tahsis edilmiş bir kısım ve tıbbın en modern cihazlarıyla donatılmış, çok özel hastalara ayrılan üç odayla belirli personelin kalabileceği bir iki ufak mekândan ibaretti. Bu bölüme giriş çıkış ancak hastahänenin sahibi ve Başhekimisi olan Sıtkı Başar'ın iznine bağlıydı. Odasından çıktı. Özel bölümdeki üç odada da hasta yoktu. Zaten buraya çok nadir hasta kabul ederdi. Bölüm boş olduğu için nöbetçi hemşire de yoktu. Pırl pırl cilalanmış mermer zemin üzerinde sessizce yürüyerek odalardan birine girdi. Işıkların yanmamasına rağmen perdelerden süzülen gün aydınlığı, karın da etkisiyle bu kış sabahının alacakaranlığında yeterince aydınlatıyordu odayı. Sigarasından derin bir nefes daha çekip, ciğerlerinde dolaşan dumanı yılların hasretiyle üfledi. Eski dost sigara sanki zihninin de açılıp berraklaşmasına yardımcı olmuştu.

Dün bütün gece, uykusuz, yatağında dönüp dururken kendini bu pislikten kurtaracak bir çare aramıştı. Kesinlikle bu Teşkilat'ın pençesinden sıyrılmak istiyordu. Dayanma gücü kalmamıştı artık. Yapabileceği tek şey, hastahaneyi kapatıp, İstanbul'a yerleşmekti. Teşkilat'a sıhhatiyle ilgili bir bahane uyduracaktı. Ölümcül bir hastalığa yakalandığını söylemek gibi. Zaten İstanbul'a son gidişinde, Mecidiyeköy'ünde özel klinik sahibi bir doktor arkadaşı, mevcut binasını satmayı teklif etmişti. Teklifi aldığından beri kurtuluş yolu olarak gördüğü bu fikri düşünmeye başlamıştı. Ankara'da tanınmış ve seneler içinde ün yapmıştı. Kazancı çok iyi idi ama başka çaresi de yoktu. Teşkilat peşini kolay kolay bırakmazdı; niyeti İstanbul'daki binayı doktor olan oğlu adına almak ve bütün sorumluluğu ona devretmekti. Bir süre perde arkasında kalıp, yeni kurulacak hastahaneyi öyle yürütmeyi düşünüyordu. Tabii biraz zor olacaktı ama aktif çalışma hayatından uzaklaştığını görürlerse, belki yakasını bırakırlardı.

Sigarasından bir iki nefes daha çekti sonra "İnşallah bu gün bir aksilik çıkmaz" diye söylenip, çalışma odasına döndü. Giderayak hastanesinde bir olay çıkmasını istemiyordu.

Başucundaki telefon çalmaya başladığında, Nazan derin uykudaydı. Sıçrayarak uyandı.

Telefonlardan korkar olmuştu artık. İri iri açılan gözleriyle almaca baktı. Yeni bir felaket haberi beklercesine. Sonra hızla dönüp kocasını aradı. Recep yatakta değildi. Telefonun sesini kesmek için almacı kaldırırken meraklı gözlerle etrafına bakındı. Neden sonra banyodan akseden su seslerini duydu. Kocası duşun altındaydı, buna sevindi; inşallah zilin sesini duymamıştır diye geçirdi aklından. Fısıltı halinde "Alo" dedi.

Arayanın kim olduğunu bilmemesine rağmen vücudunu yine korkunun o ezici ürpertisi kaplamıştı. Yüksel olabilirdi. Tabii o kahrolasica gazeteci de...

Ama hattın öbür ucundaki sesi duyunca donup kaldı. Arayan en kötüsüydü: Rasim Kara...

Bir an nutku tutuldu. Sesi çıkmadı. Boğazı kurumuştı.

Adam ısrarla "Nazan" diye adını tekrarlayıp duruyordu. Titreyerek "Efendim" diyebilirdi. Çıkan sesini kendi de tanıyamamıştı.

"Seni görmem lâzım" dedi adam. "Hem de derhal."

Korktuğu başına geliyordu. Çıldırması mıydı bu adam? Kocasının yanındayken onu nasıl arayabilirdi?

Rasim Kara buydu işte; pervasız ve gözü kara. Dünyayı takmazdı. Kocasının onun umurunda bile değildi, hele üstelik bu gün ölecekse...

Ne diyeceğini bilemedi.

Endişeyle banyonun kapısına baktı. Kapı kapalıydı. Su şakırtıları devam ediyordu. Sesini kısarak:

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

Hattın öbür ucundaki ses bir an duraladı. Sanki bu soruyu beklemiyormuş gibi.

"Olacakları anlamıyor musun sevgilim, hayatın tehlikede. Kim vurduya gidebilirsin. Seni kurtarmak istiyorum."

Nazan'ın ürpertisi daha da arttı...

Rasim Kara'dan nefret ederdi. Ama bu az konuşan adam asla yalan söylemezdi. Böyle konuşuyorsa mutlaka bir bildiği vardı. Bir an aklına Yüksel Berke'nin davranışları ve ettiği telefon geldi. Yüksel onu kullanıyordu, bu bir gerçektir. Gazetecinin eline pusulayı sıkıştırdığını söylediği anda kendisine takındığı tavırları, küfürlerini ve yaptığı kötü muameleleri hatırladı. Yüksel yalancıydı da. Dün gece gazetecinin öldüğünü söylemiş, bir iki saat sonra da gazeteci bizzat telefon etmişti. Nedenini bilmiyordu ama kocasını öldürmek isteyenler belki de kendisini de öldüreceklerdi.

Birden ölüm korkusu tüm benliğini kapladı.

Galiba Rasim doğruyu söylüyordu...

Paniğe kapılmak üzereydi. Ama Rasim'in doğru söylediğini sezinledi...

İnler gibi "Ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Hemen odama gel. Görüşmeliyiz."

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi. Hiç vaktimiz yok."

"Nasıl olur? Kocam banyoda. Ona bu saatte nereye gittiğimi söyleyebilirim?"

"Saçmalama Nazan. Anlamıyor musun, hayatın tehlikede..."

İyice afallamıştı Nazan.

Kendini toparlamaya çalıştı. Nihayet:

"O da numaran kaç?" diye sordu.

"506." www.cizgiliforum.com

"Tamam, geliyorum" dedi Nazan ve telefonu kapadı.

Banyodan su sesleri gelmeye devam ediyordu...

Çoraplarını giyip, sırtına rastgele bir şeyler geçirdi. Aynaya şöyle bir göz attı. Yüzü yorgun gözüküyordu. Gözleri hafif kanlı, göz kapakları şişmişti. Korkudan cildi sapsarı kesilmişti. Kendisine çeki düzen verecek hali yoktu. Koket ruhu senelerce metreslik yaptığı adamın karşısına daha düzgün bir görüntüyle çıkmasını söylüyorsa da, bunu gerçekleştirecek gücü kendinde bulamıyordu. Uzun topuklu pabuçlarını ayağına geçirirken, banyonun kapısı açılıp, koca göbeğine sardığı havluyla Recep göründü. Karısına şaşkın şaşkın baktı.

"Hayrola, bu saatte nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Kuaföre."

"Sabahın köründe mi yahu? Kahvaltı bile etmeden?"

"Bu saate randevu almıştım. Geciktim bile."

"Allah Allah" diye homurdandı Recep. Şu kadınları hiç anlamıyordu. Karısının kısıp kesilmiş saçlarına baktı. Bu kadar kısa saç berber ne form verebilirdi ki? Ama üstelemedi. Gözlerinin içine minnetle baktı. Akli bir gece evvel yaşadığı aşk dakikalarının mutluluğuyla doluydu. Nazan demek kapris demekti, ama olacaktı bu kadarı, kendisine böylesine mutluluk veren kadının her türlü kapris yapmaya hakkı vardı.

"Kahvaltıya bekleyeyim mi seni?" diye sordu.

"Hayır, bekleme. Gecikebilirim. Sen et kahvaltını" diye cevapladı. Konuşmayı kısa kesip, bir an evvel uzaklaşmak istiyordu. Kapıyı örtüp çıkarken Recep'e bir göz attı. Kocasının memnun ve mütebessim arkasından bakıyordu. İçi isyanla doldu. Tanrı ona huzur ve rahatlığı galiba hiç vermeyecekti...

506 numaralı odanın kapısını vururken yüreği çarpıntıdan duracak gibiydi. Rasim Kara kapıyı bekletmeden açtı.

İki eski âşık, kısa bir süre, araya giren senelerin tedirginliği ile birbirlerine baktılar. Kadın biraz mahcup, biraz çekingendi. Rasim Kara ise yitirdiği yılların üzüntüsü ve hasretiyle kadını süzüyordu. Yol verip "Geç içeri" diye fısıldadı. Gaddar adamın sesinde saklayamadığı bir hassasiyet vardı. Bu kadarı bile, Nazan'a yetti. "Beni hâlâ seviyor" diye düşündü.

Rasim Kara'ya sığınmak Nazan'ın aklına gelebilecek son çareydi. Ama kader kendisine garip bir oyun oynuyor, nefret ettiği bu adama yeniden sığınmak zorunda bırakıyordu.

Geçmek bilmeyen ilk dakikalar, Nazan'a çok zor geldi. Nasıl davranacağını kestiremiyordu. Bir kaç adım attı ama oturmadı. Kaldıkları suitden sonra bu oda çok küçük gelmişti gözüne. Çekinerek Rasim'e baktı.

Gördüklerine inanamıyordu. O koca dev, süt dökmüş çocuk gibi uysal ve saygılı duruyordu karşısında. Acaba geçen yıllar mı onu değiştirmişti yoksa bu bir oyun muydu? Onun tanıdığı Rasim Kara bu kadar sıklılgan ve pısırik davranmazdı sevdiği kadın karşısında. Konuşmaya başladığı zaman onun da sesinin titrediğini hayretle gördü.

"Nazan, tehlikedesin. Bir hiç uğruna sen de kim vur duya gidebilirsin. Buna dayanmam. Bütün gece düşündüm. Korkmana hiç gerek yok. Seni kurtaracağım. Söz veriyorum."

Nazan şaşkıındı.

Tehlikenin kimden geldiğini hâlâ anlayamamıştı. Saf saf eski sevgilisinin yüzüne baktı. Bir dolapların döndüğünü sezinliyordu ama gerçekleri tam ve kesin kavrayamadığı muhakkaktı.

Başına ağırlar saplanıyordu. Gerçek tehlike Rasim Kara değilse, kim onun canına kastedebilirdi ki? Yüksel Berke ve onun temsil ettiği kişiler mi? Buna ihtimal veremiyordu bir türlü; gerçi Yüksel'in bir takım yalanlar kıvırdığının farkındaydı ama kendisini öldürmesi için akla yatkın bir sebep de görmüyordu. O halde?

Çekine çekine sordu.

"Tehlike mi? Ne tehlikesi? Beni kimden kurtaracaksın?"

Rasim Kara gözlerinin içine baktı.

Yüzünden merhamet ve sevgi akıyordu. Yani şimdiye kadar Rasim'de görmeye hiç alışık olmadığı duygular. Rol kesmiyordu adam, samimiydi...

"Endişelenme" dedi. "Yüksel denen adam bana her şeyi anlattı."

Kıpkırmızı oldu Nazan. Korkudan dizlerinin bağı kesildi. Demek namussuz herif her şeyi Rasim'e yetiştirmişti.

Şüphesiz ufak pusulayı da...

Ona rağmen Rasim Kara hâlâ müşfik ve sevecen davranıyordu.

Nazan işkillendi...

Bu, Rasim'in tarzı olamazdı. Onun tanıdığı Rasim pusulayı öğrenince küplere biner, söver, sayar, geçmişte yaptıklarını başına vurarak, bağırır çağırırdı. Oysa gayet sakin gözüküyordu...

Yan gözle adama baktı. Merakı had safhaya varmıştı.

"Yüksel sana ne söyledi?"

Cellad bir iki adımda yanına yaklaştı. Elini uzatıp, parmağının ucuyla çenesini hafifçe yukarı kaldırarak gözlerinin ta içine baktı.

Göz bebeklerinin içinde aşk ve ümit parıltıları vardı.

"Her şeyi" dedi.

İnanamıyordu Nazan. Titremesi daha da arttı.

"Her şeyi mi?"

"Evet her şeyi. Biliyor musun, beni hâlâ sevdiğini öğrenmek ne kadar gurur verdi bana. Hayatının tek ve unutulmaz erkeği olduğunu işittiğimde sanki bütün dünyalar benim oldu. Ben de seni seviyor ve istiyorum Nazan. Seni hiç unutamadım. Artık değiştim Nazan. Geçmişte hatırladığın o hoyrat ve kaba adam değilim sevgilim. Bir an evvel bu korkunç hayattan sıyrılıp, çiftliğime çekilmek istiyorum. Sade ve asude bir hayatı özlüyorum. Seninle birlikte geçecek uzun ve mutlu yılları hayal ediyorum. Söyle şimdi bana benimle evlenir misin?"

Nazan işittiklerine inanamıyordu.

Donmuş gibi kalakaldı. Neler saçmalıyordu bu adam? Kendini toparlamaya çalıştı. Akli iyice karışmış, hiç bir şey anlamaz olmuştu. Gayriihtiyarî "Seninle evlenmek mi?" diye sordu.

Rasim Karabaşını önüne eğdi. Sıkılarak:

"Biliyorum, şu an evli sayılırsın. Ama öğleden sonra dul olacaksın. İnan bana bu son işim olacak. Bir daha asla elime silah almayacağım, güven bana..."

Nazan şaşkınlığını atlatamamıştı.

Sorusunu tekrarladı:

"Yüksel sana neler anlattı?"

"Dedim ya, gereken her şeyi söyledi."

"Mesela neyi?"

Rasim Kara sıkılmış gibi başını iki yana salladı.

"Mesela kocanın güçsüz ve yetersiz biri olduğunu, tam bir bunalım içinde bulunduğunu ve ondan nefret ettiğini bu yüzden de işi onun katline kadar götürdüğünü söyledi."

"Yalan bu. Ben onun öldürölmesi işine karışmadım. Yani öldürölmesini ben istemedim. Bunu plânlamadım."

"Biliyorum sevgilim, ama unutma ki sen de bu plana iştirak ettin. Kanun karşısında suçlusun. Böyle bir tertibi bildiğin halde ne kocana ne de polise bildirmedin."

Nazan yutkundu. Sesini çıkarmadı.

"Aldırma, boş ver." dedi Cellad. "S u testisi suyolunda kırılır. Senin kocan zaten, boktan kaçakçının teki, bırak gebersin gitsin."

"Kaçakçı mı?"

Nazan'ın gözleri iri iri açılmıştı.

"Yoksa bilmiyor musun? Kocan uyuşturucu mafyasının önde gelen isimlerinden biridir."

Nazan isyan etti.

"Yalan bu. Kocam ünlü bir sanayicidir."

Cellad pis pis sırttı.

"Öyle mi sanıyorsun? O korkunç servetinin altında baz morfin yattığından haberin yok mu?"

"İnanmıyorum. Olamaz. Bunu neye yapsın ki? Zaten o çok zengin."

"Hiç değişmemişsin Nazan. Hâlâ o bıraktığım saf kızsın. Düşünmekten hoşlanmayan, her şeye körü körüne inanan, boş ve akılsız."

Genç kadın bir an Rasim Kara'nın yüzüne dikkatle baktı. Kendisini yerip yermediğini anlayamamıştı.

"Çok garip" dedi. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Cellad sırttı. "Tahmin ederim" diye fısıldadı.

Nazan hâlâ şaşkındı.

"Yani şimdi, Yüksel Berke ve adamları onu bu uyuşturucu işi için mi öldürmek istiyorlar?"

"Komiteyi mi kastediyorsun?"

"Komite mi? O da ne?"

Rasim Kara bir an duraladı.

Nazan'ın neyi, ne kadar bildiğini toparlayamamıştı. Genç kadını fazla ürkütmek istemiyordu. Belli ki Komite hakkında bilgisi yoktu. Gayet tehlikeli bir konuydu bu. Fazla bir şey bilmemesi hayrınaydı.

"Boş ver şimdi bunları" dedi.

Ama kadın diretiyordu.

"Sen de o bahsettiğin Komite adına çalışıyorsun, değil mi?"

Cellad "Evet" anlamında başını salladı.

Nazan biran duraladı.

"Peki bu komite neden beni öldürmek istiyor?"

Cellad tekrar güldü.

"Komite'nin seni öldürmek filan istediği yok, bunu da nereden çıkardın?"

"Öyleyse beni öldürmek isteyen kim? Benim hayatım niye tehlikede?"

"Yüksel denen adam sana anlatmadı mı?"

"Yoo."

İrkilme sırası Rasim Kara'ya gelmişti.

Gözlerini üzerine dikip, kadının ne kadar samimi olduğunu anlamaya çalıştı. Bir terslik sezer gibi olmuştu.

"O seni gazeteci geçinen heriften korumaya çalışıyor."

Gazetecinin konusu açılınca Nazan'ın tüyleri ürperdi. Galiba şimdi en nazik konuya geliyorlardı.

Dilinin ucuna gelen soruyu yuttu. Sormamak daha hayırlıydı.

"Sevgilim" dedi Cellad "O gazeteci karşı mafyanın adamı. Yani kocanın rakibi. İkinizi de öldürmeyi düşünüyorlar."

Nazan neredeyse düşüp bayılacaktı.

Hiçbir şey anlamıyordu. Ortalıkta kaçakçılık, komite, mafya, karşı mafya gibi bir sürü laflar dolaşıyordu. Anlaşılr gibi değildi.

Başını önüne eğip düşünmeye başladı.

İşler çok karışmıştı ve yeterince bir şey bilmiyordu.

"Gazetecinin tehlikeli biri olduğunu sen nereden biliyorsun?" diye sordu korkarak.

Rasim Kara genç kadını omuzlarından tuttu. Hafifçe kendine çekti.

"Dedim ya Yüksel, her şeyi bana anlattı. Gazetecinin devamlı senin peşinde olduğunu biliyorum. Hiç endişelenme, sana bir kötülük yapamayacak. Dün gece onu temizlemeye çalıştım ama nasıl oldu bilmiyorum, paçayı kurtarmış."

Genç kadın şimdi durumu biraz kavrar gibi oluyordu. Yine her şeyi Yüksel ayarlamıştı anlaşılan. Bunu nasıl becerdiğini bilmiyordu ama gazetecinin peşine Rasim'i belli ki Yüksel takmıştı. Adamın öldüğünü sanmışlardı, oysa adam dipdiri hayattaydı.

Bir şeyin daha farkına vardı Nazan.

Yüksel, Rasim'e uçakta verdiği nottan bahsetmemişti. Açıklı bu...

Adamın omuzlarına yapışan pençe gibi elleriyle irkil di. Heyecandan titriyordu Rasim. Geçmiş yılların canlandırdığı şehvet duygusunun sonucuydu bu. Arzulamaya başlayınca gözünün ne kadar karardığını, hangi şart altında olursa olsun, hayvani bir güdü ile sevişmek isteyeceğini geçmiş yılların deneyimiyle bilirdi.

Kesinlikle hazır değildi buna.

Usluca omzundaki pençelerden kurtuldu, düşünceli görünmeye çalışarak pencerenin yanına yürüdü.

"Bana cevap vermedin. Teklifime ne diyorsun?"

"Hangi teklifine?"

Alınmış gibi hafif sitemle baktı iri yarı adam Nazan'a.

"Evlenme teklifime tabii..."

İçinden "Allahım" diye inledi genç kadın. Öylesine kararsız ve olanlardan habersizdi ki. Ne söylemeliydi acaba?

Kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. Cevap veremedi.

Rasim yaklaştı, elini tuttu. Nazan'ın tereddütlerini anlıyor gibiydi. "Beni hâlâ sevip arzuladığın doğru, değil mi?" dedi.

Ne anlamsız, ne saçma suallerdi bunlar? Nerden çıkarıyordu bunları? Yüksel, evet Yüksel aklına sokmuş olmalıydı...

Cevap bekliyordu adam. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu...

Çaresiz başını salladı. Sevdigini tasdik edercesine...

Rasim Kara cesaretlendi, gülümseyerek beline sarıldı. Kuvvetli kollarıyla sıkı sıkı sarmaladı. İhtiras ateşi yine içini kaplamıştı.

Çaresizdi Nazan. Başını önüne eğdi. Kısa saçlı başı iri yarı adamın göğsüne değdi. Bunu bir tür teslimiyet telakki etti Rasim Kara.

Kulağına eğilip:

"Beni arzuluyor musun?" diye sordu.

Neyse ki adam gözlerindeki korku ve tiksintiyi görmüyordu. Gerçekleri tümüyle anlayıncaya kadar bu oyuna devam edecekti.

"Evet" diye fısıldadı.

Bu cevap Rasim'in coşmasına yetmişti. Genç kadının başını kaldırıp dudaklarına uzandı. Önce hasretle yumuşak yumuşak sonra tutuştuğu şehvet hırsıyla hoyratça öpmeye başladı. Elleri de boş durmuyordu. Kadının göğüslerini, kalçalarını mıncıklamaya başlamıştı.

Dayanamadı. Nazan, kollarını gerip adamı kendinden uzaklaştırdı. Yüzüne bakmamaya çalışarak: "Olmaz, şimdi olmaz" diye diretti.

Hayret, Rasim Kara anlayışlı davranmış, ısrar etmemişti. Gerilen arzularına gem vurmaya çalıştı. Nazan, adamın bunu ne kadar zorlukla yaptığını emindi. Onu iyi tanırdı. Havayı değiştirecek bir konu bulamazsa Rasim'in yine sarılıp sevişmek isteyeceğine emindi...

"Korkuyorum, çok korkuyorum. Şimdi aşkı, sevişmeyi düşünemem. Lütfen Rasim, neler oluyor bana anlatır mısın?"

Rasim omuzlarını silkti.

"Ne olacak, her şey çok basit. Bir grup insan kocanı öldürmeyi planlıyor. Bunun için de beni kiradadılar. Kocanın düşmanı olan bir grup daha var. Belki de kocanın iş ortakları. Onlar da öldürmek istiyor. Gazetecinin peşinde dolaşıp, seni rahatsız etmesi ondan. Bunu ne zaman gerçekleştirecekler bilmiyorum ama senin yanlışlıkla kocanın yanında kim vurduya gitmeni de istemiyorum. Anlıyor musun şimdi?"

"Bu işi o gazeteci mi yapacak sence?"

"Sanmam. Herifi gördüm. Bir güzel de patakladım. Hatta biraz boynunu da sıktım. Öldüğünü sandım ama deyyus ölmemiş. Bundan sonra peşinde dolaşacağını sanmam. Ödö kopmuş olmalı hergelenin. Fakat belli olmaz peşine başkalarını da salarlar. İşin peşini bırakacaklarını ihtimal vermem. Daha dikkatli olmalıyız. Onun için bundan böyle seni ben koruyacağım."

Nazan pencerenin önündeki koltuğa çöküverdi.

Rasim yanıyordu. Daha doğrusu gerçekleri bilmiyordu. Onu, Yüksel'in aldatıp yönlendirdiği açıkça belliydi. Gazeteciye, dün sabah uçaktaki karşılaşmalarına kadar hiç tanımıyordu. Bir kere bile karşılaşmışlığı yoktu. Adam kendi işi ile meşgul, temiz, sıradan biriydi. Meşhur bir yazar, televizyoncu olabilirdi ama uyuşturucu işine karıştığına hiç ihtimal vermiyordu. Bütün bunlar Yüksel'in başının altından çıkıyordu.

"Lanet olsun" diye mırıldandı yüksek sesle. "Korkma dedim ya. Bundan sonra benim himayemde sin. Kimse kılına dokunamaz."

Nazan acı acı gülümsedi.

Anlaşılan başındaki dert hiç bitmeyecekti. Belki kocası Recep sahneden çekilecek ama daha beteri, Rasim Kara bu kez kendisine sahip olacaktı. Bağırarak geldi içinden.

Sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Sedat İlker gözlerini mütevazı bir otel odasında açtı.

İlk işi saate bakmak oldu. Dokuza geliyordu. Uykusunu alamamıştı. Yine de zorlanarak yataktan kalktı. Boğazı yanıyordu. Banyoya geçip aynanın karşısında yaralı boynuna baktı. Cildi tahriş olmuş, boynunda pembe bir yara izi kalmıştı. Dokununca sızıyordu.

Müthiş bir gece geçirmişti.

Olanları hatırlamak bile istemiyordu. Kapıyı açıp karşısında Şermin'in kocasını görünce donup kalmıştı. Üzüntüsü daha ziyade sevdiği kadının içine düştüğü utançtan kaynaklanıyordu. İstemeyerek de olsa olanlara kendisinin sebebiyet verdiğini düşünüyordu Sedat. Şermin'in kocası hiç bir şey söylememiş, sadece karısının yüzüne aşağılayıcı, tahkir edici bir nazar atmıştı. Haklıydı adam. Yerinde kim olsa aynı şeyleri düşünürdü. Sabahlığı içinde örtünmeye çalışan karısının yüzüne tükürür gibi bakarak kapıyı vurup, çekip gitmişti.

Şermin'i bu zor duruma düşürdüğü için bin kere özür dilemişti Sedat. Çok üzgündü. Oysa sevdiği kadın çok daha gerçekçi ve pratik bir yaklaşımla bakıyordu olanlara. Olay hiç de önemli değildi onun için, zaten ayrılmayı kafasına koymuştu bir kez. Sedat'ı o teskin etmeye çalışmış, olayı büyütmemesini istemişti. Yerinde hangi kadın olursa olsun, aynı tarzda davranacağını, yaralı ve baygın bir adamı kapı önünde öylece bırakamayacağını, kocası Erol'un tutumunun her zamanki basiretsiz, anlayışsız sorumsuz ve davranışlarının bir örneği olduğunu ısrarla söylüyordu.

Kocasının bu tutumuna biraz da hırslanmıştı Şermin. Sedat gitmesi gerektiğini söylediği zaman itiraz etmiş, bu halde sokağa çıkamayacağını, aynı odada kalmalarının kendi açısından hiç bir mahzuru olmadığını defaatle tekrarlamış hatta başka bir otele gitmek istiyorsa onunla gelebileceğini vurgulamıştı.

Sedat yine de genç kadının gururunun incindiğini sezinlemişti. Başka bir otele gitmesinin daha doğru olacağını, kendini iyi hissettiğini, anlayış ve yardımları için de çok teşekkür ettiğini söylemişti. Berbat bir gece geçirmişti ve bütün vücudu kırılıyordu.

Kendini biraz toparlayınca Şermin'i aramak istedi. Gerçi vakit erkendi, genç kadının da rahat bir gece geçirmediğini biliyordu. Yine de dayanamadı. Hilton Oteli'ni arayıp Şermin'in oda numarasını verdi.

Hayret, numara cevap vermiyordu.

Aklına bir sürü kötü ihtimaller gelmeye başladı...

Gardırop kapağının iç yüzünde asılı olan boyunbağlarına baktı. Alacalı, bulacalı, frapan renkli bir sürü kravat duruyordu. Yüzünü buruşturdu. Sivil hayata uyumsuzluğun en büyük sıkıntısını giyim kuşam sahasında çekiyordu. Uzun süren askerlik yaşamında hep sade ve koyu renklere alışmıştı, böyle cavalacoz şeyleri takıp kullanmaktan nefret ediyordu. Ona kalsa bu kravatların hiçbirini almazdı, ne çare ki giyim kuşamına büyük kıızı karşıyordu artık.

Koyu renk elbisesine nispeten uygun çiçek desenli bir boyunbağı seçti General Ömer. Aynanın karşısına geçip itina ile bağlayıp, düzeltti. Karısını emekli olmadan iki sene evvel kaybetmişti. Şimdi bekâr olan büyük kıızı ile birlikte yaşıyordu. Yaşına göre dinç ve sağlıklı bir adamdı. Orduda çok sevilen ve sayılan bir kumandandı. Korgeneral rütbesiyle emekli olunca bir devlet bankasının genel idare kurulunda ve bir de özel teşebbüse ait önemli bir sanayi kuruluşunun üst kademelerinde görev almıştı. Bu kuruluştaki asli vazifesi yegâne alıcı durumundaki ordunun ileri gelenleri ile münasebetleri temin ve ayarlamaktı.

Saatine baktı. Henüz vakti vardı...

Randevusu tam dokuz buçuktaydı. Pırl pırl cilalı ayakkabılarını bağlarken dün gece ikiye doğru gelen telefonu düşünmeye başladı...

İçinden gülümsedi.

O saatte arandığına göre çok önemli bir şey olmalıydı. O Kızıl Saçlı sinsi heriften hiç hazzetmezdi. O da bilirdi bunu ama konuşması, ikna edici ses tonuna bakılırsa, Kızıl Saçlı iyice sıkışmıştı köşeye. Beş on dakika daha oyalanıp evinden çıktı. Dışarısı buz gibiydi. Kuru bir ayaz etrafı kasıp kavuruyordu. Günlerden pazar olduğu için caddeler tenha, trafik rahattı. Arabasını almadı, bir taksiye atlayıp randevu mahalli olan pastahaneye gitti.

Sabahın o saatinde pastahane bomboştu. Tam içeri girerken yanına yaklaşan şoförü gördü. Adamı tanırdı. Şoför hürmetle kendisini selamlayıp, "Beyefendinin, kendisini arabada beklediğini" söyledi. General Ömer başını çevirip az ileride duran siyah Audi'ye baktı. Hızlı adımlarla yürüdü. Şoför kapıyı açarken, arka kanepeye büzülüp oturmuş Kızıl Saçlı adamı gördü. Kızıl Saçlı tokalaşmak için elini uzatıp:

"Hoş geldiniz Paşam" dedi.

Arabanın içi sıcacıktı.

General soluklanıp rahat koltuğa yerleşirken Kızıl Saçlı adama baktı. Yüzünde gergin ve tedirgin bir ifade vardı. Sebebinin bilmemekle beraber hoşuna gitti bu. Yanılmıyordu, böyle gizli bir görüşme istediğine göre mutlaka fevkalade bir durum vardı.

Sabırla konuşmasını bekledi.

Araba hareket etti. Kızıl Saçlı adam şoföre gidilecek bir istikamet veya adres vermediğine göre sadece boş sokaklarda dolaşacaklardı. Yani arabayı konuşmaların duyulmaması için uygun bir yer olarak kullanacaklardı.

General daha da meraklandı.

"Paşam" dedi Kızıl Saçlı. "Çok önemli bir durum var. Önümüzdeki saatler bir takım vahim olaylara gebe. Bunlar hakkında sizin de bilgi sahibi olmanızı istiyorum. Hatta bana yardımcı olmanızı da..."

General kuşkuyla adama baktı. Hiç sesini çıkarmadı. İzahatına devam etmesini bekliyordu.

"Edindiğim bilgilere göre Recep Solmaz'ın infazı işi her nasılsa basına sızdırılmış. Bu infazı durdurmazsak basına manşet olabiliriz."

Kızıl Saçlı adam bir an durup, verdiği haberin Generaldeki tepkisini kontrol etmek istedi.

Yaşlı asker hiç de endişelenmiş görünmüyordu. Hatta "ben size söylemez miydim, oh olsun şimdi" dercesine rahattı. Yüzünde ne hayret, ne şaşkınlık, ne de heyecanlandığına dair bir emare yoktu.

Sessiz ve soğuk duruyordu.

Kızıl Saçlı adam umduğunu hiç de kolay elde edemiyeceğini sezinledi. Yeniden konuşmaya başladığında sesinde hafif bir titreme vardı.

"Sizin fikrinizi almak zorundayım" dedi. "Bu operasyonu hiç olmazsa şimdilik durduralım mı?"

General, haşın nazarlarla Kızıl Saçlı adama baktı.

"Benim fikrime niye ihtiyaç duyuyorsunuz? Bu konudaki tutumum zaten belli. Siz asıl Komite Başkanıyla görüşmeliydiniz. Ben ve benim gibi düşünenler Komite'de bir avuç azınlığız. Alınan kararlara etkili olamıyoruz."

"Bunu biliyorum. Ama önümüzdeki günlerde Komite'de büyük olaylar yaratacak kararlar alınacak. Çok hayati şeyler. Hatta belki Jön Kapitalistler Teşkilat'ı tamamıyla dağılacak"

General bu kez kuşkuyla baktı. Kızıl Saçlıya.

"Neler diyorsunuz Fahri bey, bu biraz fazla iddialı tahmin değil mi? Söyledikleriniz bana pek inandırıcı gelmiyor."

"Haklısınız Paşam. Lâkin benimki artık tahmin değil, kesinleşmiş, tahakkuku mutlak bir karar."

"Karar mı?"

Kızıl Saçlı adam başını sallamakla yetindi.

Araba تنها caddelerde ağır ağır gidiyordu. Generalin içine kurt düştü. Kızıl Fahri acaba ne anlatmak istiyordu? Haline bakılırsa iyice rahatsız olduğu belliydi. Komite'nin aldığı kararları onun grubu icra ederdi. Son anda alınan kararı infazdan çekindiğine göre, onu ürküten önemli bir şeyler olmalıydı. Başkan'a sadık bir adamdı, henüz açıklamamıştı ama bu randevudan Başkan'ın haberi olduğunu sanmıyordu. Bu çok garipti.

"İşin ölçüsünü kaçırdık" dedi. Kızıl Saçlı adam. "Artık birbirimizi tasfiyeye, yok edip harcamaya başladık. Bu çok kötü ve yanlış bir gidişat. Siz haklıymışsınız Paşam. Sizin hakkınızda yanıldığımı şimdi çok daha iyi anlıyorum. Keşke işin başında sizi doğru değerlendirip bu hataları yapmasaymışım."

General bu itirafın pek samimi olduğuna inanamıyordu.

Kızıl Saçlı'nın ne sinsi ve düzenbaz olduğunu iyi bilirdi. İşin sonunu merak etmeye başlamıştı. Acaba şimdi de Patronundan habersiz bir dolaplar mı çeviriyordu:

'Yani şimdi benden Recep Solmaz'ın infazını durdurmadığımı mı istiyorsunuz?" diye sordu.

'Yalnız onu değil."

General tekrar Kızıl Saçlı adamın yüzüne baktı.

Galiba en canlı noktaya şimdi gelmişlerdi.

"Recep Solmaz'dan sonra ikinci hedef sizsiniz" dedi.

General taş kesildi. Duyduğuna inanamadı. Demek Başkan ve arkadaşları içlerindeki muhalefeti kesinkes susturmayı plânlıyorlardı. Hem de mesai arkadaşlarını öldürme pahasına.

Bu kadarını ummuyordu, yine de reaksiyonu fazla olmadı. Biraz aklı karıştı, hâlâ Kızıl Fahri'den emin değildi, bu ihbarında bir oyun olup olmadığına karar veremiyordu. Sadece:

"Bu karar ne zaman alındı?" diye sordu.

"Dün gece Başkan'ın evinde."

'Yani gayri resmi bir toplantıda?"

"Evet. Başkan yalnızca beni ve Hüseyin Bey'i çağırmıştı."

General, Hüseyin Bey denen kısa, tıknaz adamı gözünde canlandırdı. Ağzında hiç eksik etmediği purosusu ve sevinçsiz katı haliyle. Ondan da hiç hoşlanmazdı. Başkan'ın çanağını yalayan kişiliksiz herifin tekiydi.

"Peki, bu karara Hüseyin Bey'in tutumu ne oldu?"

Kızıl Saçlı adam bir süre önüne baktı. Hemen cevap vermedi.

"Siz de bilirsiniz. Başkan çevresindekileri etkileyip ikna etmesini iyi becerir. Aslında dün akşam ikimize de iyi bir oyun oynadı. Hiç niyeti olmadığı halde çok yakın bir tarihte Başkanlıktan ayrılıp Datça'daki evine çekileceğini söyledi. Sözde siz Teşkilatın geleceği için bir tehlikeymişsiniz. Önce sizin yok edilmeniz gerekiyormuş. Sonra da boşalan yeri için uygun bir seçim yapılmalıymış. Bu mevki için en uygun isim de Hüseyin Beymiş. Bunu açıkça söylemese de ima etti. Durumun vahametini takdir edeceğinizi tahmin ediyorum. Bu, Jön Kapitalist'lerin yıkılıp dağılması demektir. Sizin pek çok karara muhalefet ettiğinizi biliyorum ama siz kesinlikle bu Teşkilat'ın ihtiyaç duyduğu bir denge unsurusunuz. Sizin gibi itidal unsuru kıymetli bir arkadaşın böyle saçma bir gaye için saf dışı bırakılmasına göz yumamazdım. Mantiğim, akliselimim bu yaklaşan tehlikeyi size haber verme lüzumunu emretti. Bundan sonrası sizin bileceğiniz iş. Ben bu operasyona karşıyım ve yardımınıza ihtiyacım var."

Durum aydınlanıyordu.

Anlaşılan Teşkilat içinde darbe olacaktı. Şahinlerle Güvercinlerin çatışması. Resmen olmasa da General Güvercinlerin lideri olduğunun bilincindeydi. Kızıl Saçlı adam durumu ihbar etmekle zaten var olan gizli savaşı açıklığa kavuşturuyordu.

Acaba Kızıl Fahri neden birden saf değiştirmişti?

Bunca yıldır hizmet verdiği Şahinler grubundan niye ayrılmak lüzumu duyuyordu?

General içinden gülümsedi. Sebep belliydi. Mevki hırsı, liderlik ihtirası. İnsanoğlunun toplu yaşamaya başladığı günden beri esiri olduğu, önüne geçilmez tutkusu...

Kızıl Saçlı, Teşkilat'a başkan olmak istiyordu...

Doğrusu mevcut Başkan'dan da Bodur Hüseyin'den de daha iyi bir seçimdi bu. Generalin bu makamda hiç gözü yoktu. Olamazdı da. O bir sermaye adamı değildi. Sivil hayata uyum sağlayamamış acemi bir bürokrattı. Tek yeteneği sivillerle askerler arasındaki dengeyi ve münasebetleri sağlayabilmektir. Bu konu Güvercinler arasında da görüşülmüştü. Ilıman bazı iş adamları ona olağan Komite seçimlerinde Başkanlık teklif etmişler ama o bu teklifleri hemen reddetmişti.

General oturduğu yere büzülmüş adama baktı. Alacağı cevabı heyecanla beklediği belliydi.

"Benden nasıl bir yardım bekliyorsunuz?" dedi.

Kızıl Saçlı henüz rahatlamamıştı.

"Bir karşı darbe düşünüyorum Paşam" diye mırıldandı. "Ve bunun için sizin mutlak desteğinize ihtiyacım var."

General başını salladı. Durumu anlıyordu.

"Ş u sıralar çok kan döküldü. Teşkilat kuruluş gayelerini çok aştı. Son üç ay içinde polis dosyalarına faili meçhul cinayet adı altında beş vak'a intikal etti. Çoğunun sebebi siyasi zannedildi. Oysa hepsi haksız rekabete dayanan ekonomik nedenlerdendi. Adeta cinayet şebekesine döndük. Bu sonu olmayan bir gidişat. Birilerinin dur demesi lâzım."

"Bu birileri de biz olacağız. Öyle değil mi?"

"Öyle Paşam."

"Bu işi nasıl halletmeyi düşünüyorsunuz Fahri Bey?"

"Darbenin mantığında şiddet yatar Paşam. Korkarım biz de son kez elimizi kana bulayacağız. Başka yolu yok."

"Ne garip tecelli" diye söylendi General. "Şiddet ve kana karşı olan bizler, şimdi kan dökeceğiz."

"Evet ama bu son kez olacak."

"Ümit ederim öyle olur."

General sustu. Bakışları sabitlemişti.

Kızıl Saçlı adam ise ilk defa içinde bir rahatlama duygusuna kavuştu. Anladığı kadarıyla General'in olurlarını almıştı.

Oturduğu yerde biraz dikleşti.

"Paşam yeni Başkan için bir teklifiniz var mı?" diye sordu.

General bu soruyu gülümseyerek cevapladı.

"Bu şimdiden belli değil mi? Bu makama sizden daha uygununu düşünemiyorum."

Kızıl Saçlı iyice rahatlamıştı.

"Sağolun Paşam. Şahsıma gösterdiğiniz bu teveccüh için minnettığım. Sizi ve Teşkilatı mahcup etmeyeceğime inanabilirsiniz."

General:

"Umarım en hayırlı kararı almışsınızdır" diye mırıldandı. Sonra aklına takılan soruyu sordu.

"Az evvel Recep Solmaz işinde basının olaya karıştığını söylemiştiniz. Buna nasıl bir çözüm düşünüyorsunuz?"

"Bu infazı durdurmalıyız. Mutlaka bir tedbir almamız gerekli. Zaten bu kararın Başkanın şahsi kaprisinden başka bir şey olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Doğru" diye onayladı General. "Vaktimiz daraldı. Nasıl durduracaksınız infazı?"

"Bir adamım, sizinle yaptığımız bu görüşmenin neticesini bekliyor. Onayınızı alır almaz harekete geçecek ve Cellad'ı durduracak. Tabii bakiye borcumuzu ödeyeceğiz."

General yüzünü buruşturdu.

"Başkanın olayın basına sızdırıldığından haberi var mı?"

"Hayır yok."

"Peki, infaz yerine getirilmeyince Başkan'ın tepkisini hiç düşündünüz mü?"

"Tepki göstermeye zamanı olacağını pek sanmıyorum Paşam."

General her şeye rağmen irkildi.

Demek Başkan'ın sonu bu kadar yakındı.

Yüksel Berke geceyi sadece üç saatlik bir uykuyla geçirmişti.

Hercule marka lastik fabrikasının misafir ve ziyaretçilere tahsis edilen bekleme salonundaki rahat koltuklarda biraz kestirmeye çalıştı, uykusuzluktan gözleri yamıyor, başı ağrıyor ve heyecandan yerinde duramıyordu.

Kızıl Saçının fabrikasına dönüşü tahmininden de çabuk oldu.

Fahri Somali, Yüksel'i çalışma odasına alıp, yirmi dakika kadar konuşarak emirler verdi. Genç adam amirinin yanından ayrıldığında beti benzi atmış, şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

Mensubu olduğu Jön Kapitalistler Teşkilatı'nın gerçekten kokuşmuş, iğrenç bir kuruluş olduğuna inanmaya başlamıştı artık.

Ama onu şimdi korkutan asıl şey Cellad'a infazdan vazgeçildiğini nasıl söyleyeceği idi. Çünkü Recep Solmaz, Teşkilat'tan ziyade Cellad'ın şahsi hedefiydi ve adam gelecekteki özel yaşamını kurbanının ölüm üzerine inşa ediyordu.

Yüksel, okkalı bir küfür savurmakla yetindi...

Recep Solmaz kahvaltısını odasında etti. Saatler ilerlediği halde karısı kuaförden hâlâ dönmemişti. Söylenerek giyinmeye başladı. Sanayi Odası'ndaki toplantı tam 11.30'daydı. Gündemde üç konuşmacının sunacağı bildiriler vardı. Kendisi İstanbul Sanayi Odası'nı temsilen misafir olarak konuşacaktı. K kürsüye çıkacak ikinci hatipti. Toplum karşısında biraz çekingen olan doğulu iş adamı, özellikle okuyacağı metindeki bazı yabancı kelimeleri yanlış telâffuz etmemek için, ayna karşısında tekrar tekrar yüksek sesle söyleyerek prova yapıyordu.

"Lanet olsun" diye söylendi içinden. İş hayatında sivrildikçe sosyal eğitim, tahsil ve kültür noksanlığını daha şiddetli hissetmeye başlamıştı. Metindeki yabancı kelimeleri bir türlü iyi telâffuz edemediğini, hatta satırları akıcı bir tarzda okuyamadığını biliyordu. Uzun cümleleri, vurgulaması gereken etkili kelimeleri üzerine basarak okumayı beceremiyordu. Yapacağı konuşmayı şirketlerinin genel koordinatörü olan emekli bir ekonomi profesörü kaleme almıştı. Yol boyunca metni okumuş, aklınca üzerinde değişiklik yapmış ama bir türlü metindeki ilmi ve katı ifade tarzını, kişiliğinin tezahürü sıcak, basit ve esprili konuşma stiliyle uyumunu sağlayamamıştı.

Bozularak metni yatağın üzerine fırlattı.

Nazan'a da sinirleniyordu. Nerede kalmıştı bu kadın? O kadar kısa saçın şekil alması iki saat sürer miydi hiç?

Merak etmeye başlamıştı.

Otelin santralini arayıp "Beni kuaföre bağlayın" dedi.

Santraldan aldığı cevap çok şaşırtıcıydı. Operatör "Oteldeki kuaför salonunun pazar günleri 11'de açıldığını" söylüyordu.

Nazan ise odayı sekiz sularında terk etmişti...

Dr. Sıtkı Başar dışarıdaki gürültüleri merak etti. Özel bölümünde çıt çıkmazdı. Günlerden pazar olduğu için sekreteri bu gün izinliydi. Hastahanenin idari işlere bakan müdürü, Patronun bu pazar sabahı erkenden geldiğini görünce nöbetçi hemşirelerden birini ihtiyacı olur düşüncesiyle özel bölüme göndermişti.

Doktor, Nermin hemşirenin çın çın öten sesini tanımakta gecikmedi. Kadıncağız "giremezsiniz" diye bağırıp duruyordu.

Ne olduğunu anlamak için yerinden kalktı. Aynı anda da kapı açılarak Rasim Kara kolundan tutup çektiği bir kadınla içeriye daldı.

Korktuğu başına gelmişti Sıtkı Başar'ın.

Suikast olayında bir aksilik olmuştu her halde.

Endişeyle Cellad'a ve yanındaki kadına baktı. Sonra hemşireye dönüp "Tamam Nermin hanım tamam, tanıdıklarında. Bırakın gelsinler" diye söylendi. Neden sonra ırkıldı. Saatine baktı. Daha infaza yaklaşık iki saat vardı. Bu adam buraya neden gelmişti? Üstelik yanındaki kimdi? Kendisine verilen talimatta, bir aksilik zuhur ederse sadece tetikçinin sığınacağı söylenmişti.

Hemşire kaşları çatık, az önce uğradığı hakareti içine sindirmeye çalışarak kapıyı örterken Cellad en ufak bir buyur beklemeden yanındaki genç ve alımlı kadını doktorun masasının önündeki rahat koltuğa yerleştirdi.

Dr. Sıtkı Başar göz ucuyla oturan kadına baktı.

Sinirden titriyordu kadın. Kısa, platine saçlı kadının bir korku nöbeti geçirdiğini anlaması için doktor olmasına gerek yoktu.

Doktor, Nazan'ı daha evvel görmemişti. Uçakta herkesin dikkatini çeken kadını anlaşılan, heyecandan fark etmemişti. Onu tanımıyordu.

"Neler oluyor?" diye çekinerek sordu. Rasim Kara homurdanarak cevap verdi. "Şimdilik her şey yolunda. Görev saati gelince tamamlanacak. Yalnız bu hanımı ben gelinceye kadar burada saklayacaksınız."

Doktor itiraz için ağzını açacak oldu. "Sakin itiraz edeyim demeyin Doktor. Bu bir emirdir." Sıtkı Başar'ın beti benzi attı. Bu adam ileri gidiyordu artık. Saygısızlığın da bir sınırı olmalıydı. O kim oluyordu da kendisine böyle emirler veriyordu?

"Bakin Rasim Bey" dedi. "Bana verilen talimatta yalnız sizi saklamak zorundayım, başkalarını değil. Üstelik bu işi infazdan sonra ve operasyon başarıyla tamamlanırsa yapmalıyım. Siz ise..."

Dr. Sıtkı Başar cümlesini tamamlayamadı. Adam gözleri dönmüş bir şekilde üstüne yürüyordu. İri iri açılmış kanlı gözleri hiddet saçıyordu. İtiraza devam ederse adamın şiddet kullanacağını hemen sezinledi.

"Pekâlâ, pekâlâ" diye cümlesini bağladı. "İstediğiniz gibi olsun"

Cellad durdu.

Usulca kadına yaklaşıp, kısa saçlarını okşadı. Nazan gözleri sabit sanki çevresinde olanlardan habersiz oturduğu yerde titreyip duruyordu. Rasim Kara eğildi. Yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi burada uslu uslu beni bekle sevgilim. İki saate kalmaz döneceğim. Kısa bir süre sonra hür ve serbest olacaksın. Ve bütün bir ömür birlikte olacağız artık."

Sessizce Cellad'ın söylediklerine kulak misafiri olan Doktor, son cümle üzerine kadının daha da fazla titremeye başladığını gözlemledi...

Doğruldu Cellad.

Nazarlarını Doktor'a çevirip "Hanımın kılına bile halel gelmesini istemiyorum. Anladın mı Doktor? Yoksa seni mesul tutarım." diye gürledi. Sıtkı Başar'dan hiç ses çıkmadı.

Rasim Kara son bir kez daha eski metresine şefkatle baktı sonra kapıyı vurup çıktı.

"Galiba biraz abartıyorum" diye söylendi Sedat. Ama içindeki huzursuzluğu yenemedi. Bu soğuk, karlı pazar sabahında Şermin oteli bırakıp nereye gidebilirdi ki? Belki kahvaltıya inmiş olabilir diye düşündü. Sonra banyoda olabileceği aklına geldi. En iyisi beş on dakika sonra tekrar aramaktı. Sinirli sinirli düşünmeye başladı.

Şermin henüz otelle ilişkiyi kesmemişti. Öyle olsa otelden müşterinin ayrıldığı cevabını alırdı. Dün geceki olaydan sonra kocası Erol'un tekrar arayacağına, dışarıda bir yerde buluşacaklarına ihtimal vermiyordu. Adam fena halde bozularak, gururu kırılmış, incinmiş olarak ayrılmıştı. Karısını aramazdı. Aldatıldığına inanıyordu...

Öyleyse... Sakın kendisine saldıranlar Şermin'e de saldırmış olmasınlardı? Yine aynı noktaya, aynı endişeye gelip, saplanıyordu...

Kadıncağızı yalnız bırakmakla aptallık ettim diye düşündü...

En iyisi dün gece onu da yanına alıp, izini kaybetmekti. Hatta bir trene, otobüse herhangi bir vasıtaya atlayıp İstanbul'a dönmek vardı hesapta. Öyle yapmalıydı. Hata etmişti. Basireti bağlanmış, aklına gelmemişti bu basit çözüm.

Dayanamadı. Tekrar telefona sarıldı. Aradığı hattın zili çaldı.

Şermin'in odası cevap vermiyordu yine...

Yüksel Berke telaşla fabrikayı terk etti. Arabasını hızla şehrin merkezine doğru sürüyordu. Zamanın azaldığının farkındaydı.

Saate göz attı. Yalnızca kırk dakikası kalmıştı...

Suikast mahalline erişmek için çok uzun fakat Cellad'ı ikna etmek için çok kısa bir süreydi...

Soğuk soğuk terler dökmeye başladı.

Dün gece bir hatayı düzeltiyorum diye her şeyi berbat etmişti. Şimdi Cellad'ı durdurabilir miydi acaba? Çünkü bu öldürme olayı Teşkilat'ın meselesi olmaktan çıkmış, kiralık katilin özel meselesi haline dönüşmüştü.

Arabanın hızını daha da arttırdı.

Komite, Cellad'dan memnundu. Son aylarda ona yaptırdıkları dördüncü işti bu. General Ömer haklıydı; Teşkilat tam bir cinayet şebekesine dönüşmüştü. Adam da kusursuz iş yapıyordu doğrusu...

Gerçi tüm cinayet planlarını Komite'ye bağlı bir alt grup hazırlardı. Zamanı, mekânı, kullanılacak olan silahı hep bu alt grup seçerdi. Plan, detayıyla katile verilir ve aynen icrası istenirdi.

Cellad gibi bir profesyonel, yapılan planlara şimdiye kadar hiç itiraz etmemiştir. Gerçi bu profesyonel kişilerin çalışma yöntemlerine uygun bir tarz değildi ama Rasim Kara'yı tercihlerinin bir sebebi de bu yöntemle ses çıkar mamasıydı.

Olayın vuku bulacağı yere geldi.

Saatine baktı. Tam on birdi. Tetiğin çekilmesine daha yarım saat vardı. Ankara Sanayi Odası'nın önü kalabalıktı. Merdivenler, henüz içeriye alınmamış gazeteciler ve televizyon kameramanlarıyla doluydu.

Gözleri, sahte plakalı sarı taksiyi aradı. Bulamadı. Cellad hâlâ görev mahalline gelmemiştir.

"Hayret" diye söylendi.

Şimdiye kadar burada olması gerekmez miydi? Acaba, göremedim mi diye etrafı bir daha gözden geçirdi. Yoktu...

Önce telaşlandı. Sonra "Herif işini bilir, mutlaka gelecektir" diye söylendi. Ama içine kurt düşmüştü bir kere.

Dün gece "Otelden ayrılmam, Nazan'la görüşeceğim" diye tutturmuştu. Acaba hesapta olmayan bir aksilik mi zuhur etmişti?

Arabayı durdurmadı, sürdü. En yakın kavşaktan dönüp bir kez daha Sanayi Odası'nın önünden geçti, tekrar bakıp arandı, yoktu yine...

Vakit daralıyordu.

Binanın önü akın akın gelen Anakara'lı sanayicilerle dolmaya başlamıştı. Merdivenlerin ve ana girişin önü çok kalabalıktı.

Yüksel Berke planı hatırlamaya çalıştı. Cellad sahte plakalı dikkat çekmeyen taksinin içinden ateş edecekti.

Etrafı bir kere daha kolaçan etti. Kaldırım kenarlarında arabayı park edecek yer kalmamıştı zaten...

Endişesi korkuya dönüştü. Saatine baktı. On biri on geçiyordu...

Hiç hesapta olmayan bir durumdu bu.

Cellad ortalarda yoktu...

Yoksa herifçiğlü Nazan'ı gördükten sonra planı değiştirerek mi uygulamayı düşünmüştü. Kadını hiç tehlikeye atmadan...

Recep Solmaz'ın toplantıya karısını getirip getirmeyeceğini bilmiyordu. Getirebilirdi de... Nazan'dan öğrendiği kadarıyla gösterişli ve frapan genç karısıyla etrafa hava atmaktan çok zevk aldığı biliyordu...

Biraz daha bekledi.

Recep Solmaz da ortalarda yoktu. Saatine tekrar baktı. On biri çeyrek geçiyordu. Şimdiye kadar çoktan gelmiş olması lâzımdı.

Bir şeylerin ters gittiğine emin oldu. Acaba ne yapmalıydı?

Dr. Sıtkı Başar önündeki koltukta titreyerek oturan kadına biraz da merakla baktı.

Oldukça gençti kadın. Güzel ve çekici de. Sırtındaki pahalı giysilere bakılırsa varlıklı birinin karısı olduğu hemen belli oluyordu. Kanlanmış gözleri ve yanağına süzölmüş gözyaşlarının oluşturduğu izler az evvel ağladığını ele veriyordu. Bakışları sabit ve dalgındı. Ara sıra içini çekerek titriyordu. Kimdi acaba bu kadın?

Cellad "Az sonra hür ve serbest olacaksın ve bütün bir ömür birlikte olacağız" demiştir. Adamın kullandığı bu cümleyi iyi hatırlıyordu...

Gayriihtiyarî irkildi.

Aklına gelen düşünce korkunçtu. Sakın bu kadın, Recep Solmaz'ın karısı olmasın diye telaşlandı. Sonra bu fikri aklından çıkarmaya çalıştı. Olamazdı. Kiralık katille, kurbanının karısı arasında bir ilişkiyi düşünmek hiç de mantıklı değildi. Milyonda bir ihtimaldi bu.

Kadına tekrar dikkatle baktı.

Sanki bir yerlerden tanıyormuş gibiydi. Siması hiç de yabancı gelmiyordu. Sinema artisti, manken veya televizyonlarda sık sık görünen program takdimcilerinden biri olabileceğini düşündü. Sonra birden hatırladı. Onu dün sabah uçakta görmüştü...

Demek düşündüğü doğrudu...

"Hanımefendi" dedi. "Ben bu hastahanenin başhekimiyim. Çok sinirli gözüküyorsunuz. Size bir müsekkim ilaç versem, kullanır mısınız? Biraz rahatlar, kendinize gelirsiniz."

"Hayır... Teşekkür ederim, istemem," dedi kadın boğuk bir sesle.

Başını kaldırıp doktorun yüzüne bile bakmamıştı.

Sıtkı Başar ısrar etti.

"Bu bir hekim tavsiyesi ama yine de siz bilirsiniz."

Doktor'un sesi sıcak, içten ve yumuşaktı.

Nazan ilk kez nazarlarını Doktor'a çevirdi. Kibar, anlayışlı ve sevecen birine benziyordu. İlerlemiş yaşına rağmen, ince uzun bir vücudu, yüzüne çok yakışan ağarmış sakalı vardı.

Zararsız biri gibi görünüyordu. Yine de korku ve endişeyle adama baktı. Yanıldığı muhakkaktı.

Rasim Kara'nın işbirliği yaptığı adam, nasıl iyi ve güvenilir biri olabilirdi ki?

Bir süre ısrarlı bakışlarla doktoru süzdü. Adamın rahatsız olmuş gibi yerinde kımlıdadığını farketti.

Nihayet:

"Burada beni zorla mı alıkoyuyorsunuz?" diye sordu.

"Aman hanımefendi, bu ne biçim sual? Tabii ki hayır. Siz sadece misafirimsiniz."

"Yani istediğim an çıkıp gidebilir miyim?"

Doktor ne cevap vereceğini bilemedi.

Celladın söylediklerini anımsadı. Kadın başını alıp giderse kendisini mesul tutabilirdi.

"Bilemiyorum" diye yanıtladı. "Rasim beyin söylediklerini işittiniz. Bence o gelinceye kadar beklemeniz daha iyi olur."

Nazan ilk defa acı acı gülümsedi.

"Yani burada kalmaya mahkûmum desenize."

Doktor hiç sesini çıkarmadı.

Nazan çantasını açıp, paketten bir sigara çekti. Elleri titriyordu. Sıtkı Başar sehpanın üzerinde duran çakmağa uzanarak sigarayı yaktı. O da bir sigara içmek istemişti ama zorlukla kendini frenledi.

Kadın dumansı ciğerlerinin en derin köşelerine kadar çekip üfledi.

Konuşmaya başladığında sesi titriyordu hâlâ.

"Rasim'i iyi tanır mısınız? Eski dostu musunuz?"

"Yoo, pek sayılmaz."

"Yani, yeni mi tanıştınız?"

"Öyle denebilir."

"Onun ne iş yaptığını bilir misiniz?"

"Ya siz?"

"Evet, bilirim. Kiralık bir katildir o."

Doktor yutkundu. Nazan devam etti.

"Ve az evvel yeni bir cinayet işlemeye gitti."

"Yaa... Peki kimi öldüreceğini de biliyor musunuz?"

"Evet... Kocam..."

Doktor dona kaldı. Şaşkınlıkla geveledi.

"Aranızdaki ilişki beni hiç ilgilendirmez ama az evvel size sevgilim diye hitap ediyordu. Yani anladığım kadarıyla aranızda sevgi ve aşka dayanan bir ilişki var galiba. Yanılıyor muyum?"

"Yapmayın doktor... Öyle mi görünüyor? Bende onu seven, bu işe gönül rızasıyla katlanan bir kadın hâli var mı? Doğruyu söyleyin."

"Bilmiyorum hanımefendi. Gönül işi belli olmaz."

"Biliyorsunuz. Ama gerçekleri ifade etmek işinize gelmiyor. Zira eminim ki siz de Komitedensiniz."

Doktor dehşetle irkildi.

Duyduklarına inanamadı. Bu kadın çok şey biliyordu. Hem de kesinlikle bilmemesi icap eden şeyleri.

"Komite mi?" diye geveledi. "O da ne? Sizi anlamıyorum."

Nazan tekrar gülümsedi.

Doktorun şaşkınlığı pek belliydi. Hatta adamın yüzü sararmış, korktuğunu açıkça göstermişti. Hiç numara yapamıyordu.

"Boşuna inkâra kalkışmayın Doktor. Rasim bana her şeyi anlattı. Siz de kocamı öldürmeye kalkan bu Komite'nin adamısınız. Yoksa beni saklamak için hiç buraya getirir miydi?"

Doktoru ter bastı...

Bu kadın bir tehlikeydi. Düşünüp zaman kazanmak için gözlerini kadından kaçırdı. Ne cevap vereceğini bilemedi. Gerçi kendisi Komite üyesi değildi, lâkin Jön Kapitalistler Teşkilatı'nın mensubuydu. Recep Solmaz'ın Teşkilatla olan ilişkisini ve hakkında niçin infaz kararı alındığını da biliyordu. Ama bu cinayete iştirak ettiği kuşkusuzdu.

Ne olursa olsun kadının sahip olduğu bilgiler Teşkilat'ın hiç hoşuna gitmeyecekti. Bunu Komite Başkanı'na hemen rapor etmeliydi.

Teredditle yerinde kıpırdandı. Kadına baktı.

Dikkatini çekti; kadın toparlanmaya başlamıştı. Demincek ki o ürkek ve sinirden titreyen korku dolu hâli kaybolmuş, koltuğunda daha rahat oturan, güvenli ve kendinden emin bir hâle gelmişti.

Nazan, çantasını açıp ufak bir ayna çıkardı. Yüzünde yer eden gözyaşlarının izlerini ince uzun parmaklarıyla silerken gözlerini süzerek doktora çevirdi. Şuh bir edayla bacak bacak üstüne attı.

Daracık eteği alabildiğine açılmıştı.

Nazan silahını çekmişti. Genç kadın bu silahın hiç tepmediğini ve teklediğini gayet iyi bilirdi. Sahip olduğu en güçlü silahtı bu...

Dürüst ve ailesine bağlı bir adamdı Doktor. Ama gözleri gayriihtiyarî kadının bacaklarına takıldı ve yüreği hızlı hızlı çarpmaya başladı...

Yüksel Berke nihayet arabayı park edecek uygun bir yer buldu. Gözleri radar cihazı gibi etrafı tarıyordu. Görünürlerde ne Cellad'ın sahte plakalı taksi arabası vardı ne de Recep Solmaz.

İç i bulgur savuruyordu. Dayanamadı, araç telefonundan Hilton Oteli'ni aradı. Cemil Tunalı adıyla konaklayan müşterinin bu sabah oteli terk ettiğini öğrendi.

Anlaşılan Cellad'ı bulamayacaktı...

Sinirden dudaklarını kemirmeye başladı. Bu seferki infaz teşebbüsü tam bir fiyaskoydu. Olaylar arap saçına dönmüştü.

Patronu Kızıl Fahri'ye sövmeye başladı. Bu tür bir olay, kırk dakika önce iptal edilemezdi. Edilirse, işte böyle olurdu.

Çok geç kalmışlardı.

Saatine baktı. On bir buçuğa beş vardı. Ne yapacağını bilememenin verdiği şaşkınlıkla öylece kararsız kaldı.

Recep Solmaz'ı da görememişti. Sanayi Odası'nın önü çok kalabalıktı. Onu gözden kaçırmayı doğaldı. Daha ziyade Cellad'ı kolladığından onun gelişini fark etmemiş de olabilirdi.

Aklı iyice karışmıştı.

Acaba Cellad plânı uygularken umulmadık başka bir aksilikle mi karşılaşmıştı? Meselâ ona tahsis edilen taksinin arızalanması gibi, ya da bilemeyeceği başka bir sebep...

Gazetecileri ve televizyoncuları içeriye almışlardı. Binanın önü birden tenhalaşmıştı. Yüksel Berke boş yere, son anda merdivenlere yanaşarak içinden Recep Solmaz'ın çıkacağı bir araba bekledi. Ya da ortalığı karıştıracak bir silah sesi...

Hiç biri olmadı.

İnfaz gerçekleşmemişti. Ama bunda kendisinin hiç bir rolü ve katkısı yoktu. İstenilen de bu değil miydi? Lâkin bir türlü sevinemiyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediği açıkça belliydi.

Tekrar telefona sarılıp, korkuyla Kızıl Saçlı adamı aradı...

O sabah Şermin çok erken uyanmıştı.

Yorgun ve güçsüz hissediyordu kendini. Bir süre yatağın içinde, gözlerini tavana dikip, öylece hareketsiz kaldı. Başında uykusuzluğun verdiği hafif bir ağrı vardı.

Geçirdiği sıkıntılı geceyi düşündü.

Hayat denen şey ne tuhaftı. Durgun ve monoton geçen ömrü sanki son yirmi dört saat içinde zembereği bozulan bir saat gibi boşalmış, parçalanmış, beklenmeyen vakalarla dolu dolu çarpıcı ve hareketli bir döneme girmişti. Yaşadıklarını düşündükçe titriyordu.

Kabul etmek istemese de içinde huzursuzluk veren bir suçluluk duygusu yer etmeye başlamıştı. Bunu inkâr edemezdi. Gözlerini açar açmaz ilk aklına gelen şey yine Sedat olmuştu.

Onu yeterince tanımadığı halde yüreğinde tatlı bir kıpırdanış ve eziklik duyuyor genç adamın cana yakın ve emniyet telkin eden yüzünü hayalinden silemiyordu. Sonra Erol'u hatırladı. Kapı önündeki şaşkın, yıkık ve ezik hâlini. Çok kötü olmuştu. Kocası, kesinlikle kendisini aldattığını sanmıştı.

Haklıydı da. Kim olsa aynı şeyleri hissedirdi...

Gerçekten kocasını aldatmış mıydı?

Şermin yattığı yerde tavanı seyrederken bu suali beyninde olumlu olarak cevaplıyordu. Bir kadının kocasını aldatmak için yabancı bir erkekle yatağa girmesi şart değildi. İhanet bir beyin ameliyesiydi. Fiili gerektirmiyordu. İnkâr etmemeliydi, düpedüz Sedat'ı arzulamış, duygularına gem vuramamıştı. Erol kapıya gelip tıkırdatmasa, daha da ileri gideceklerdi, buna hiç kuşkusu yoktu. Sedat'ın

bakışlarını, yüzüne yaklaşan ve ihtirastan titreyen dudaklarını, vücuduna sarılan kollarını hatırladı. Şu an da bile vücudunu tatlı bir ürpertinin kapladığını hissetti.

Uykusunu alamamanın verdiği yorgunlukla esnedi, uzun uzun gerindi, yatağın içinde döndü durdu. Sonra anı bir kararla yataktan fırladı. Ayağa kalkınca başındaki ağrıyı daha da şiddetle hissetti. Banyoya geçip, yüzünü gözünü yıkadı. Odaya döndüğünde içindeki garip ve yorumlayamadığı duygular daha da artmıştı. Küçük otel odası, evlilik hayatındaki tek olayın izlerini tüm çarpıcılığı ile ona hatırlatıyordu. Nereye baksa sanki Sedat'tan bir parça vardı.

İçindeki yarı utanç yarı suçluluk duygusu gibi filizlenen kompleksten sıyrılmak istedi. Olaylara kendisi sebebiyet vermemişti. Resmen olmasa bile kendini artık hür ve bağımsız hissediyordu. Dilediğini sever, dilediğini dolaşabilirdi. Evliliğinden geriye kalan sadece nüfus memurluğundaki resmi sicildi.

Buna inanmak onu biraz rahatlattı. Aceleyle giyindi. Dışarıya çıkmak, bol bol temiz hava teneffüs edip sanki içindeki coşkuyu başkalarıyla paylaşmak istiyordu. Perdeleri açtı. Dışarıda soğuk fakat pırlıl pırlıl ışılan bir gün vardı. Şimdi Sedat'ın gitmesine izin verdiği için çok pişmandı. Keşke kaldığı oteli bilseydi. Gidip onu uyandırır, kahvaltıyı birlikte ederlerdi. Nasıl olsa havaalanına gitmeden evvel onu arardı. Bu konuyu yemekte konuşmuşlardı. Şermin çocuk gibi sevinçli olduğunu neden sonra fark etti Kapıyı kapatıp aşağıya kahvaltı etmeye gitti. Asansöre bindiği sırada Sedat kendisini arıyordu. Genç adam iki dakika geç kalmıştı.

Nazan'ı hastahaneye bırakan Rasim Kara sokağa fırlar fırlamaz önüne çıkan ilk taksiye atlayarak tekrar otele döndü. Odasına çıkınca planını tekrar gözden geçirdi. İyice düşündü. Az sonra Ankara'da kızılca kıyametin kopacağını biliyordu. Buna hazırlıklıydı. Dün gece geç saatlere kadar uygulayacağı planı hazırlamış, detayları hakkında kafa patlatmış ve sonunda kusursuz olduğuna inandığı şekli tespit etmişti.

Bazı kişiler sonuçtan rahatsız olacaklardı, hatta kendisini ölümle bile tehdit edebilirlerdi ama aldırdığı yoktu. Zaten bu işlerden kesinlikle çekilmeye, babadan kalma çiftliğinde asude bir hayata başlamaya hazırlanıyordu. Gözlerinin önüne Nazan'ın perişan hâli geldi. Az sonra onu bütün sıkıntılarından kurtaracaktı.

Ufak valizini açtı. Boğma telini çıkarıp cebine attı. Artık hazır sayılırdı.

Kapı vuruluyordu...

Recep Solmaz hışımla yerinden kalktı. Sinirinden titriyordu. Kaltak nihayet gelebilmişti. Bu kez ona iyi bir zılgıt geçecekti. Bu kadar sorumsuzluk olmazdı. Böylesine önemli bir günde hangi cehenneme gitmişti acaba? Merak da etmişti. Şimdi ayaküstü bir yalan kıvrırdı muhakkak. Zaten bu huyundan bir türü vazgeçirememişti onu. Ruhu kokuşmuştu bu kadının.

Öfkeyle kapıyı açtı.

Nazan değildi. Tanımadığı iri yarı bir adam karşısında duruyordu.

Kaşlarını çatıp "Kimi arıyorsunuz?" diye sordu.

Cevap gelmedi adamdan.

Sorusuna cevap vermekten ziyade odada başkasının bulunup bulunmadığını anlamak istercesine içeriye bakıyormuş gibi geldi Recep'e.

"Ne istiyorsunuz?" diye sorusunu yineledi.

Yabancı hafifçe göğsünden itti Recep Solmaz'ı. Sanayici şaşırarak bir kaç adım geri kaydı. İri yarı yabancı usulca içeri süzülürken Recep Solmaz adamın niyetinin hiç de iyi olmadığını sezinledi.

Cellad kapıyı kapattı.

Odada yalnızdılar şimdi...

Adamın nefret dolu olduğu gözlerindeki vahşi parıltılardan belliydi. Bir anlam veremiyordu. Daha önceden görmüşlüğü yoktu adamı. Tanımıyordu. Biraz şaşkın:

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu tekrar.

Adam sırtarak ilk defa konuştu:

"Canım..."

Beti benzi attı Recep'in. Korkudan sapsarı kesilmişti. Ne demek oluyordu bu? Dehşetle yüzüne baka kaldı.

"Kimsin sen?"

"Cellad'ın."

Alay mı ediyordu bu adam? Ürkerek birkaç adım daha geriledi. Bu bir şaka değildi. Kesinlikle değildi. Herif ciddi ciddi üstüne yürüyordu. Ne yapacağını bilemedi. Bir an kendini korkulu bir rüyanın tam ortasındaymiş gibi hissetti. Tam bir karabasandı yaşadığı...

Nefesi kesildi. Zorlukla:

"Niçin? Beni niye öldürmek istiyorsun ki?" diye geveledi.

İri yarı adam cevap vermedi. Sırıtmaya devam ediyordu. Sonra elini cebine sokup ince bir tel çıkardı. Recep durumu kavramıştı. Adam boğacaktı kendisini...

Bön bön adamın yüzüne baktı. Sonra korkudan zangır zangır titremeye başladı. Ölüm paniği idi bu... Beyni durmuştu sanki hiç bir şey düşünemiyordu. Hiç tanımadığı birisi kendisini öldürmeye kalkmıştı. Makul bir sebep göremiyordu.

Yanında silahı yoktu. Zaten her zaman da taşımazdı. Hele bu yolculuğa çıkarken silaha gereksinimi olacağını hiç düşünmemişti.

Kendini toparlamaya gayret etti. Can havliyle:

"Para... Para ister misin? Zenginim ben" diye mırıldandı.

Hiç orali olmadı iri yarı adam.

Demek niyeti para değildi... Titremesine engel olamıyordu...

"Ulan çok ödlekmışsin be..." dediğini duydu adamın.

Ölüm korkusunun verdiği dehşetten iyi düşünemiyor du ama yine de adamın, düştüğü utanç verici panikten zevk alıp, keyiflendiğini gözlerindeki o tuhaf parıltılardan çıkarıyordu.

Kurtulamayacağını anladı.

Garip bir teslimiyetle durarak gözlerini kapadı. Olacaklara razıydı artık. Cellad uzanıp teli boynuna sardı. Adaleleri felç olmuş gibi kılmıdmasına olanak vermiyordu. Tevekkülle neticeyi bekledi.

Bağırarak gücü bile kalmamıştı.

Mesanesindeki tazyike dayanamadı. Kesif bir idrar kokusu etrafa yayıldı. Gülümsedi Cellad. Sonra yavaş yavaş teli sıkmaya başladı.

Recep Solmaz'ın ölümü tahmininden de kolay olmuştu.

A k saçlı Başkan, günün ağaran ilk ışıklarıyla birlikte kalktı sıcak yatağından. Onun alışkanlığıydı bu. Yanında uyuyan yaşlı karısının uykusunu bölmek için ayaklarının ucuna basa basa odadan çıktı. Erken kalktığını bilen evin müstahdemleri bile uykudaydı daha.

Doğru mutfığa gitti. Cezveye su koydu ama kahvenin yerini bulamadı. Bir kaç dolap ve çekmece açtı, arandı. Kahve yoktu. Bu evde eşyaların yerini iyi bilmiyordu. İnsanın kendi evinde aradığını bulamaması garipti, söylendi içinden. Neden sonra ağız sıkı sıkıya kapalı cam kahvelikle, toz şeker kabının tam ocağın yanında durduğunu gördü. Gülsüm Hanım, efendisinin erken kalkacağını düşünerek, ihtiyaten kahve takımını göz önüne koymuştu. Dalgınlığına gülümsedi.

Sabahları şekeri bol, köpük kıvamı yerinde Türk kahvesine bayılırdı. Kalkar kalkmaz ilk işi kendi kahvesini kendisinin yapmasıydı. Başkasının yapmasına izin vermezdi. Sonra bol köpüklü kahvesini alır, doktorların yasakladığı sigarasını yakarak, hayatın bu basit nimetinden istifade ederdi. Ne kadar varlıklı olursa olsun, hayatın gerçek tadının, yaşı ilerledikçe gençlikten kalma böyle ufak tefek alışkanlıklara inhisar ettiğini esefle görüyordu artık.

Salon biraz soğuk geldi. Ropdöşambrının yakasını sıkı sıkıya kapattı. Pencereye yaklaşıp perdeleri açtı. Kar dinmişti ama buğulanan camlardan dışarısının ne kadar soğuk olduğu belliydi. Dalgın dalgın Çankaya sırtlarından görünen karlı manzaraya baktı.

Daimi ikametgâhı artık İstanbul'du. Ankara'ya iş için ya da Komite toplantıları nedeniyle geliyordu. Bu daireyi şöyle böyle kırk yıl evvel almıştı. O zamanlar Ankara'nın en mutena semtiydi Çankaya.

Erişilmez servetinin çığ gibi büyüüp devleşmeye başladığı yıllarda. Karaborsadan elde ettiği haksız kazancın yığılıp, hafif sanayi dallarına ilk yatırımlarını yapmaya başladığı devrelerdi o zamanlar.

Genç, hızlı ve saldırgandı. Piyasaya birden çıkmış ve acımasızca gayrimenkul kapatmaya başlamıştı. Rantın kıymetini yeni yeni anlıyordu.

Köpüklü kahvesinden bir yudum içti. Seneler bir film şeridi gibi geçiyordu gözünün önünden.

Yükselme yıllarıydı onlar. Mal varlığı artıyor, durmadan yeni yatırımlar yapıyordu. Ellili yıllarda, Türkiye bakir ve yokluklar ülkesiydi. Yaptığı her teşebbüs müthiş kârlılık sağlıyordu. Sonra daha büyük ve yeni ortaklıklar devri başladı. Yabancı sermaye getirdi ya da dünya çapındaki firmaların

Türkiye temsilciliğini yaptı. Ankara artık onun için küçülmüştü, yetersizdi. Memleketin ticari beyni olan İstanbul'a atladı.

Ciğerine çektiği sigara dumanı, öksürttü. Yetmiş üç yaşındaydı ve doktorlar günde üç sigaradan fazlasına asla izin vermiyorlardı ama bu yasağa pek aldırdığı yoktu. Yaşına göre dinç ve dinamikti. Çalışmaktan hiç yılmamıştı. Düzgün bir aile hayatı olmuştu, başarısındaki en büyük sırlardan birinin muntazam ve istikrarlı bir aile yaşamından kaynaklandığını bilirdi. İki oğlu ve bir kızı vardı. Büyük oğlu Şakir kendi kullandığı uçağıyla düşüp ölünceye kadar imparatorluğun yegâne varisiydi. Onun ölümünü bir türlü kabullenememişti.

Geçmişinden hiç gocunmamıştı. Babasının eski At Pazarı'nda ufak bir aktar dükkânı vardı.

Aktaroğlu soyadı buradan gelirdi. Zar zor hatırlıyordu babasını. Baharat, iğne iplik, kâğıt zarf, tütün vesaire satardı. Babası ölünce amcaları işe el koymuşlardı. Biçare anacığı saf bir kasabalıydı, o da kendisi gibi büyük amcasının yanında sığıntı kalmıştı. Aldatılmak ve kullanılmak kavramını on iki on üç yaşlarına gelince kavradı. Allah vergisi bir zekâsı vardı ve çok çalışkandı. İlkokulu bitirdikten sonra okumadı ama kendi dükkânına sahip çıkmayı ve müstakbel ticari hayatının büyüme yolundaki ilk temellerini atmayı başardı. Acımasız iş ahlâkı ve gaddar tutumuyla yükseldi, yükseldi... Ta ki Türkiye'nin tek ve erişilmez sanayi imparatoru oluncaya kadar...

Kahvesini bitirdi, sigarasını söndürdü.

Bir süre gözlerini önünde uzanan karla kaplı şehrin görüntüsünden alamadı. Ankara onun doğup büyüdüğü şehirdi. Artık burada yaşamıyordu ama ne fark ederdi, varlığı ve gücü tüm memleket sathına yayılmıştı, yurdun her köşesi onun sayılırdı. İmparatorluğun ekonomik gücü her yanda kendisini hissettiriyordu. Onun şirket ve müesseseleri bir okuldu. Devletin her kademesinde çalışan üst düzeydeki bürokratlar, müdürler, bakanlar, öğretim üyeleri hep onun imparatorluğundan feyz almışlardı.

Perde arkasından da olsa bu düzeni yürütmek onun hakkıydı artık.

Şahap Aktaroğlu Devletin ta kendisiydi...

Sedat İlker uzun süre sıcak düşün altında kalarak yorgunluğunu atmaya çalıştı. Sıcak düş sinirlerine ve gergin adalelerine iyi gelmişti.

Çabucak giyindi. Pantolonunun ütüsü bozulmuş, gömleğinin yakasına dün geceki boğuşmadan kan lekeleri bulaşmıştı. Havlunun ucunu ıslatarak biraz temizlemeye çalıştı ama pek beceremedi, lekeler çıkmıyordu.

Otelin berberinde sakal traşı oldu sonra hesabını kapatarak oteli terk etti. Akı fikri sevgilisindeydi. Bir an evvel onu bulmak istiyordu. Taksiye atlayıp doğru Hilton Oteli'ne gitti. Yol boyunca kalbi çarpıp durdu; hep bir terslik olacakmış gibi his vardı içinde. Dün geceden beri bu duygudan kurtaramıyordu kendini.

Şermin'i restaurant'da kahvaltı etmeye hazırlanırken buldu. İçindeki endişeler kaybolmuştu. Çocuk gibi sevinerek yanına koştu. Salonun kalabalıklığına aldırmandan ellerini avuçlarının içine aldı. Genç kadının lacivert gözleri mutlulukla ışıldadı. Birlikte kahvaltı etmeye başladılar. Onları görenler uzun aşk dakikaları ile dolu bir gecenin sabahında mahmurluklarını atmaya çalışan yeni evli bir çift sanırlardı. İkisnin de gözlerinin içi gülüyordu.

Şermin, dün gece otel odasına kocasının gelişini unutmuş gibiydi. Sedat'ta da tecavüze uğramış, ölüm tehlikesi atlatmış bir adamın tedirginliğinden eser yoktu. Neden sonra o konuya temas ettiler.

Şermin merakla sordu:

"Saldırı için polise başvuracak mısınız?"

"Her halde başvurmak lazım ama çekmiyorum."

"Neden?"

"Bir sürü formalite. Karakola gitmek, zabıt tutturmak, ifade vermek gerekecek. Pek bir şey olacağına da sanmıyorum. Kimi nereden bulacaklar? Ayrıca zaman alabilir, belki uçağı da kaçırabilirim. Oysa ben seninle dönmek istiyorum."

Şermin kızardı.

Utancını hâlâ tam yenemiyordu. Gülerek Sedat'a baktı.

"Anlıyorum" dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Çok kısa bir an... O kısa süre içinde sanki Şermin'in yüzü birden sarardı.

Anlaşılması zor, belli belirsiz...

Ve genç kadın hemen eski halini aldı.

Ama saniyelere sığan bu değışikliği Sedat fark etmişti. Kuşkuyla yüzüne baktı.

"Bir şey mi oldu? Birini mi gördün? Yoksa yine Erol bey mi?"

Başını salladı Şermin.

"Yoo, hayır" dedi. "O değil."

"Kim öyleyse? Biliyorum, sizi rahatsız eden bir şey oldu. Söyleyin lütfen ne oldu?"

Bütün içtenliklerine rağmen yine de aralarındaki mesafe ve yakınlığı tam ayarlayamıyorlardı. Sedat, genç kadına farkında olmadan "siz" diye hitap etmeye başlamıştı yeniden.

Şermin başını salladı.

"Boş verin. Benimki evham. Dün gece olanlardan sonra her şeyi abartıyorum sanırım."

Genç kadın huzuru kaçmış gibi parmakları arasına sıkıştırdığı çay kaşığıyla boş çay fincanını karıştırıyordu.

Sedat ısrar etmek istemedi. Gözlerini dikti bekledi. Belki konuşur diye. Anlaşılan Şermin kendisini rahatsız eden konuya dönmek istemiyordu.

Sessizlik uzadı.

Sonra Şermin bölük pörçük konuşmaya başladı.

"Demincek... bir an... Birini gördüm."

"Kimi gördünüz?"

"Tanımadığım birini. Sıradan, alelade biri işte..."

"Eee?"

"Yüzü bana yabancı gelmedi de..."

"Tanımadığınızı söylediniz."

"Doğru, tanımiyorum. Ama..."

"Evet? Ama ne?"

"Galiba o adam dün gece yemek yediğimiz salondaydı."

Sedat gülererek başını salladı.

"Bu çok normal değil mi? Otel müşterisidir ve o da bizler gibi yemek için restaurant'a inmiştir.

Bundan niye tedirgin oldunuz?"

Şermin yutkundu.

Korkmuş gibiydi. Sesini biraz daha kısarak:

"Yanılmıyorsam bizi süzüyordu. Gözlerim ona takılınca hemen başını çevirdi, ilgilenmiyormuş gibi davrandı. Ben yanılmam, göz hafızam çok güçlüdür. O adamı daha evvel gördüm. Eminim buna."

"Çok doğal" dedi Sedat. "Sizin gibi güzel bir kadını görünce bakması tabii değil mi?"

Sonra birden genç kadının endişesini anlamış gibi:

"Yoksa Erol Bey'in peşinize taktığı biri olduğunu mu düşündünüz?" diye sordu.

"Yok canım. Erol böyle bir şeyi asla yapmaz. Benim endişem adamın dün gece size saldıran kişi olmasıydı."

Sedat bir an ürperdi. Kaşları çatıldı.

"Nerde bu adam?" diye sordu.

"Gitti. Ben fark ettiğimde sanırım kasanın önünde otel hesabını kapatıyordu. Cebinden cüzdanını çıkarmış ödeme yapıyordu. Yanılmış da olabilirim."

"Tipini biraz tarif edebilir misin?"

"Oldukça uzun boylu, iri yarı, sert bakışlı biriydi. Sanki bize yiyecek gibi bakıyordu. Düşmanca nazarlarla..."

"Sırtında ne vardı? Kıyafeti nasıldı?"

Şermin omuzlarını silkti.

"O kadarına dikkat edemedim. Zaten doğru dürüst bakamadım bile. İtiraf edeyim ki bir an çok heyecanlandım, bakın siz bile farkına vardınız. Hatta korktum."

Bir an düşünmeye çalıştı Şermin. "Galiba siyah bir mont vardı ya da siyah deri bir ceket gibi bir şey."

Sedat başını önüne eğdi. Şu kısa tanımlama bile saldırganın tipine uygun düşüyordu...

Bir an yerinden fırlayıp adamın arkasından gitmeyi düşündü. Tarife uyan birini bulabilirdi belki.

Hatta bizzat saldırganın kendisini. Ama yerinden kılmıdamadı. Aklına yeni bir soru takılmıştı.

Dün gece saldırganın kendisini boğması işten bile değildi. İstese sonuna kadar gider, pekâlâ da

öldürebilirdi. Yoksa adam öldürmek kastı taşıyor muydu? Eline sıkıştırılan notu yazmaması veya basına intikal ettirmemesi için verilmiş bir gözdağı, bir ihtar mıydı?

Arkasına yaslanıp düşündü.

Bu ihtimal hiç aklına gelmemiştir. Öyle ya, dün gece garajda adamın yumruklarını yiyince bayılmış, kendinden geçmişti, adamın kendisini boğması çok kolaydı. Oysa adam eline geçen bu rahat fırsatı kullanmamıştı. Belli ki öldürmek istememiştir.

Bunun tek anlamı olabilirdi...

Akıllı uslu ol, ayağını denk al. Yoksa işin bitiktir...

Şermin'in gülerek sorduğu sual ile toparlandı.

"Hayrola, bu defa siz daldınız, neler düşünüyorsunuz?"

Kem küm etti Sedat. Genç kadını emin olmadığı anlamsız şüphelerle üzmemek istemiyordu...

Dr. Sıtkı Başar gözlerini karşısındaki kadının bacaklarından alamadı bir süre. Şaşırmıştı. İçinde bulunduğu şartları idrak etmese bunun bir tür "davet" olduğunu düşünebilirdi.

"Yanılıyor olmalıyım" diye geçirdi içinden. Böylesine ruhsal bir bunalım içinde bulunan bir kadın şu anda seksi düşünemezdi. Belki oturuşunun farkında değildi, belki de gerilen dar eteğinin ve ta yukarılara kadar sıyrılan kumaşın açıkta bıraktığı yerleri görmüyordu.

Ya bakışlarına ne demeliydi?

Görüp geçirmiş, tecrübeli bir adamdı Doktor. Bu bakışların şiddetli bir arzu ve cinsel istek ile dolu olduğunu anlayacak kadar tecrübeli...

Huzursuzca yerinde kıpırdadı.

Bakışlarını kaçırırken kaşlarını hafifçe çatıttı...

Hiç orali değildi kadın. Sigarasının dumanını sanki kasten Doktorun yüzüne doğru üfledi. Gözleri parıltıyor du. Ufacık pembe dilini, etli dudaklarını üzerinde dolaştırdı.

Başka yere bakmasına rağmen, yaptıklarını göz ucuyla görüyordu Doktor. Bu konu onun ihtisas sahası değildi yine de bir an karşısındakinin cinsel duygularını kontrol edemeyen bir hasta olup olmadığından şüphe etti. Ne de olsa bir hekimdi ve tıpta böyle vakalara sık sık rastlanırdı.

Bir an ne yapacağını kestiremedi. Kararsız kaldı. Sonra sanki gerekiyormuş gibi ayağa kalktı. Dışarı çıkıp, kadını odada yalnız bırakmayı düşünmüştü. Belki yanılıyordu. Daha doğrusu yanılmış olmayı istiyordu. Çünkü içinde hasıl olan ürpertilerden bayağı endişelenmişti. Kadından etkilendiğini kendi kendine bile itiraftan ürkiyordu.

Beş yıl, belki de daha uzun bir müddetten beri karısından gayri bir kadınla yatmamıştı. Eskiden hayli fırtınalı geçen hayatı şu son senelerde istikrar bulmuş, yaşamı sakinleşmiş, ailesine bağlı ve her türlü kaçamaktan uzak, huzurlu bir dönem geçirmişti.

Yaşlanıyordu artık. Hayatı zaten yeterince zorlu ve yıpratıcı iş temposuyla yorgundu. Yeni maceralara, gönül oyunlarına ne zamanı vardı ne de isteği. Ama anlayamıyordu bir türlü. İçinde tarifsiz kıpırdanışlar ve dürtüler başlamıştı. Etkileniyordu kadından...

Kapıya doğru yürüdü Sıtkı Başar. Tam kapı tokmağına elini atarken Nazan'ın sesini duydu.

"Nereye gidiyorsunuz? Lütfen beni bırakmayın. Korkuyorum."

Dönüp kadına baktı. O da yerinden fırlamıştı.

"Merak etmeyin döneceğim. İstirahatınızı temin için bir oda ayarlayacağım. Biraz dinlenirseniz iyi olur."

"Benim dinlenmeye ihtiyacım yok doktor. Korkuyorum. Sadece güvene ihtiyacım var."

Sedat Başar duraladı.

"Kimden korkuyorsunuz?"

"Kimden olacak, ondan tabii... Rasim Kara'dan."

Doktor başını salladı.

"Hiç bir şey anlamıyorum. Onun sevgilisi değil misiniz? Onunla buraya gelmediniz mi?"

"Ben onun sevgilisi filan değilim. Seneler evvelki bir gönül macerası bu. Üzerinden yıllar geçti, unutuldu gitti."

"Ama o pek unutmuşa benzemiyor."

"Sorun da bu ya. O hâlâ kendisini sevdiğimi sanıyor."

"Öyleyse niye peşine takılıp buraya geldiniz?"

"Kendi isteğimle gelmedim doktor, beni zorla getirdi. Anlamıyor musunuz?"

Sedat Başar gözlerinin içine baktı. Yalan söylemediği belliydi...

"Beni kurtarın doktor. Yalvarırım beni kurtarın. Çok çaresizim ve korkuyorum."

"Size ne yapabilirim? Nasıl bir yardımım olabilir ki?"

"Bırakın gideyim. Buradan uzaklaşayım. Yemin ederim olanları kimseye de anlatmam. Ağzımdan tek kelime çıkmaz. Bir heykel kadar sessiz kalacağım söz veririm."

Doktor müteredditti.

Ve Nazan bunu hissediyordu. Büyük bir hata yaptı.

"Zaten başı dertte. Polis az sonra peşine düşecek."

Doktor işkillenmişti.

"Neden?" diye sordu.

İçinde bulunduğu umutsuz durumdan iyice perişan olan Nazan fazla düşünmeden devam etti.

"Bu uzun bir hikâye ama lütfen bana inanın. Kocamı öldürmek için giriştiğiniz bu teşebbüsten basının haberi var. Haber şimdiye kadar çoktan polise uçurulmuştur. Belki polis şimdiye kadar onu ele bile geçirmiş olabilir."

Doktor dehşetle kadına baktı.

"Bunları nereden biliyorsunuz?"

"Boş verin şimdi bunları ve lütfen bana inanın."

"Size neden inanayım ki? Bunlar kurtulmak için söylediğiniz yalanlar olamaz mı?"

Doktor böyle söylemişti ama şimdi kadının doğru söylediğine daha fazla inanıyordu.

Talan söylemiyorum. İsterseniz bu olayı öğrenen gazetecinin adını bile verebilirim."

"Kimmiş o?"

"Sedat İlker. Görüş gazetesinden."

İsim doktora bir şey çağırıştırmadı. Zaten Görüş gazetesini okumazdı. Ama durumun artık iyice sarpa sardığını görüyordu. Sakalını kaşıdı. Biraz düşünmeye ihtiyacı vardı.

Doktorun şüphelerini sezinleyen Nazan üsteledi.

"Rasim dün gece gazeteciye öldürmeye kalktı ama beceremedi."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Rasim söyledi. Daha da kötüsü gazeteci dün gece kocama telefon etti."

Dona kaldı Doktor. Demek her şey mahvolmuştu.

Şimdi büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydılar...

"Durun, durun biraz" dedi doktor. "Rasim bu olanları biliyor mu? Yani gazetecinin kocanızı aradığını?"

Nazan yalana devam etmeliydi.

"Tabii biliyor. Ama benim için üstlendiği göreve devam etmek zorundaydı. Anlıyor musunuz, sadece benim için. Şiddetle kocamın ortadan kalkmasını istiyordu. Tek gayesi bana yeniden sahip olabilmek."

Anlaşılan vaziyet tahmininden de kötüydü.

Durumu hemen ilgililere bildirmeliydi.

"Bana yardım edecek misiniz?" diye sordu Nazan.

Kısa bir duraksamadan sonra gülümsedi doktor. "Evet, size yardım edeceğim. Galiba en iyi çare bu. Şimdi burada uslu uslu oturun ve beni bekleyin. Bir yere telefon etmem lâzım."

Derin bir soluk aldı Nazan.

Kadınlık silahı yine işe yaramıştı. Dişiliğiyle Doktor'u etkilediğine inanıyordu...

Başkan Şahap Aktaroğlu, telefonu kulağına dayayıp "Alo" dedi.

Saat dokuzu geçiyordu. Kahvaltısını etmiş, günlük gazeteleri tetkike başlamıştı.

"Günaydın Başkanım. Sizi sabah sabah rahatsız ettiğim için üzgünüm ama aramaklığımı gerektiren önemli bir husus var."

Sesi hemen tanıdı. Dün akşam evindeki yemeğe gelen yardımcılarından biriydi bu. Kısa boylu, tıknaz olanı. Yani Hüseyin Yenli.

"Günaydın Hüseyin bey. Hayrola, sizi bu kadar telaşlandıran şey ne?"

Adamın sesi titrek ve boğuk geliyordu.

"Bu sabah bir telefon ihbarı aldım."

"İhbar mı? Neyle ilgili?"

"Recep Solmaz'la efendim."

Telefonda bir an sessizlik oldu.

"Evet, ne olmuş?"

"Sanırım infaz olayı basına intikal etmiş."

Haber Başkan'ı pek sarsmışa benzemiyordu. Yine de bu haberden memnun olmadığı kuşkusuzdu. Eli gayri ihtiyari ropdöşambrının cebinde sakladığı sigara paketine gitti.

"Anlat " dedi.

"Az önce Dr. Sedat Başar'dan bir telefon aldım. "

"Sedat Başar mı? Kim o, hatırlayamadım. "

"Hatırlayacaksınız efendim. Başar Hastanesinin sahibi. Hani bir kez size orada check up yaptırmıştık. "

"Evet, evet anladım. Devamet. "

"Bir süredir bizimle beraber çalışıyor. Derneğe mensuptur. Zaman zaman istemediğimiz olaylar vuku bulursa faileri orada saklamak imkânı buluruz da. "

"Tamam tamam, konuya gel. "

"Cellad bu sabah bir kadınla birlikte hastahaneye gelmiş efendim. Kadının kim olduğunu öğrenince çok şaşacaksınız Beyefendi. Asla tahmin edemezsiniz. Recep Solmaz'ın karısı. "

"Allah Allah. Sonra? "

"Meğerse kadın Cellad'ın eski metresiymiş. "

"Demeyin Hüseyin Bey, inanılır gibi değil. "

"Maalesef öyle başkanım. Ama kadın tam bir panik halindeymiş ve hastahaneye arzusu hilâfına getirilmiş, yani Cellad'ın zoruyla. Cellad işini görmek için gidince, kadın ağlayarak bizim doktordan kendisini bırakmasını rica etmiş. Bu arada Celladı görünce korkmuş ve kocasının onun tarafından öldürüleceğini anlamış. Metreslik ettiği zamanlarda Rasim Kara'nın kiralık katil olarak çalıştığını bilirmiş, tabii. En kötüsü bu arada bir gazeteciye durumu bildirmiş. Cinayete engel olması için. "

"Garip. Kadın, Rasim Kara'nın kocasını öldüreceğini nereden bilmiş? Bunu nasıl tahmin edebilir ki? "

"Bilmiyorum efendim. Belki bizzat Rasim Kara'dan öğrenmiştir. "

Başkan telefonun başında bir müddet sessiz kaldı.

"Fahri Bey'i aradın mı? "

"Evet başkanım. Ama hiç bir yerde bulamadım. Malûmu âliniz bu onun sorunu. Olması gereken her yeri aradım. Temas kuramadım. Yardımcısı Yüksel Berke'yi de aradım. O da yok. Sonra sizi haberdar etmek istedim. "

"İyi ettin. Hemen bir çare bulmalıyız. İş basına intikal ederse mahvoluruz. "

"Ben de öyle düşündüm Başkanım. "

Şahap Aktaroğlu bir an daldı.

Telefonun öbür ucundaki tıknaz adam merakla gelecek cevabı bekliyordu. İçin için de seviniyordu. İnfaz işi "Kızıl Fahri" için tam bir fiyasko olmak üzereydi. Şimdi tek sorun Komite ve Teşkilat'ın en az zararlı bu badireyi atlatmasıydı. "Kızıl Fahri" yara almıştı. Zevkle gülümsedi...

"İnfazı durdurun" dedi Başkan, "Gereğini sonra düşüneriz. Ayrıca şu gazetecinin kimliğini saptayın. "

"O iş tamam Başkanım. Gazetecinin kim olduğunu öğrendim. Görüş'ten Sedat İlker. "

"Tanımıyorum. Önemli biri değil her halde. Sivrilmiş bir yazar olsa hatırlamam gerekirdi. "

"Haklısınız efendim. Spor yazarıdır. Siyasetten anlamaz. Eski bir futbolcuydu. Bilirsiniz, bendeniz futbola düşkünüm, o vesile ile tanyorum yoksa şöhretli bir gazeteci değildir. "

"Olsun. Gazeteciler daima tehlikelidirler. Bu adamı susturmak lâzım. Bizim Ruhi Deniz o gazetenin yazı işleri müdürü değil miydi? Hemen onu ara, herife bir diskur çeksin, ayağını denk almasını söylesin ve de sesini kesip bütün duyduklarını unutsun. Yoksa ömür boyu hiç bir gazetede iş bulamaz. "

"Anlıyorum efendim, ilgilenirim. Yalnız Rasim Kara'nın işini nasıl halledeceğiz? Şu anda asıl tehlike o. Adamı bir an evvel durdurmak lâzım. "

Yaşlı adam yeterince sinirlenmişti.

Kızgınlıkla bağırdı.

"Nerede bu Fahri denen hergele? Tam arandığında bulunmuyor. Gelişmelerden haberi bile yok. Allah kahretsın. "

Hüseyin Yenli memnuniyetten dört köşeydi. Başkanlık için tek ciddi rakip gördüğü "Kızıl Fahri" zor durumdaydı. Bundan iyisi can sağlığıydı. İyi bir darbe yemişti. Duyduğu sevinci sesine aksettirmemeye özen göstererek:

"Haklısınız Beyefendi" dedi. "Olacak şey değil bu..."

Hattın öbür ucunda Başkan hâlâ söyleniyordu.

"Hüseyin Bey" diye gürledi. Tıknaaz adam, bu kısa boylu, sünepe görünümlü, yaşlı adamdan o sesin nasıl çıktığına hayret etti.
"Ne yapıp, yapıp Fahri'yi bulun. Bu infaza engel olsun."
"Emredersiniz efendim" dedi.
Başkan telefonu kapatmıştı...

Doktor, Nazan'ın yanına sinirleri gergin ve endişeli döndü.

Beklemesi emredilmişti.

Şimdilik elinden geleni yapmıştı. Önce bu işleri ayarlı yan Başkan yardımcısı Fahri Somali'yi onu bulamayınca da muavini Yüksel Berke'yi aramış lakin her ikisiyle de temas kuramamıştı.

Geriye arayabileceği tek kişi kalıyordu, o da Hüseyin Yeni'ydi. Bu konuyu tartışabileceği başka üst düzey yetkilisi yoktu Teşkilatta...

Hüseyin Yenli anlattıklarını duyunca çok şaşırılmıştı. Ayrılmamasını ve yeni emirleri beklemesini söylemişti.

"Lanet olsun" diye söylendi içinden. Kolay kolay kurtulamayacağı bir batağa fena halde saplanmıştı.

Her şeye nefret duyuyordu şimdi.

Kadın meraklı gözlerle süzüyordu kendisini.

"Telefonla görüşebildiniz mi?" diye sordu.

Ne cevap vereceğini kestiremiyordu. Başını salladı.

"Peki, ne dediler? Gidebilecek miyim?"

Yutkundü. "Evet." diyemezdi. "Hayır" demek de ağırına gidiyordu. İtibarlı, nüfuzlu tanınmış bir sertabipti. Ünlü bir müessesenin de sahibi. Ama şu anda hiç bir suçu olmayan masum bir kadını zorla hastahanesinde alıkoymak mecburiyetindeydi.

Önüne baktı. "Korkarım kısa bir süre daha beklemek zorundayız" diye geveledi.

Nazan, endişeyle Doktor'a baktı.

"Neden?"

"Emirler böyle."

www.cizgiliforum.com

"Emirler mi? Kimin emri?"

Bunu nasıl anlatabilirdi kadına? Genzini temizledi:

"Hanımefendi" dedi. "İtimat edin, sizin için en uygun çözümü bulacağım, her şey düzelecek ve buradan salimen çıkıp gideceksiniz."

Nazan inanmamıştı. Gözlerini Doktor'a dikti. Kendisine düpedüz yalan söylüyordu. İçindeki korku yeniden depreşti. Artık yalnız Rasim Kara'dan değil, bu hiç tanımadığı karanlık insanlardan da korkmaya başlamıştı.

Korkunun ecele faydası olmadığını bilirdi. Damarlarında korkuyla akan kan şimdi de nefisini korumak içgüdüleriyle çılgınca akmaya başlamıştı.

Anlaşılan cinsi cazibesi Doktor'a yetmemişti. Pençelerini gösterip avının üstüne atılmaya hazırlanan dişi kaplan gibi gerildi. Hiç bir şey umurunda değildi artık. Buradan bir an evvel kurtulmalıydı.

Doktor'un tam karşısına dikildi.

Heyecandan titriyordu. Sıtkı Başar bir hekim olarak kadının ruhi bir krizin eşiğinde olduğunu hemen sezinledi. Saldırabilir, bağırıp çağırarak, rezalet çıkarabilirdi.

"Sakin olun lütfen" diye yalvardı adeta.

"Beni hemen bırakmazsan bu hastahaneyi başına yıkarım" diye bağırıldı genç kadın.

Doktor, kadının söylediğini gerçekten de yapabileceğine inanmıştı...

Tavşanlı garajının soğuk esen rüzgârı olduğu gibi içeriye alan açık kapısı önünde titreyerek bekleyen soför kâf kıflanmaya başlamıştı...

İkide bir saatine bakıyordu. Gelmeyecek miydi bu herif? Çok gecikmişti. Ayazın altında beklemekten ziyade, aldığı parayı iade zorunda kalmaktan korkuyordu. O genç adamdan iyi para koparmıştı doğrusu...

Isınmak için garajın beton zemininde zıplayıp dururken bir kez daha saatine göz attı. On biri çeyrek geçiyordu. Taksiyi garajdan teslim alacak olan adam kırk beş dakika gecikmişti.

Ne yapacağını düşünmeye başladı.

Galiba bir terslik olmuştı. Ama onun kusuru yoktu, anlaşmaya aynen uymuş, istenilen saatte, taksisinin plakasını sahte bir plaka ile değiştirip belirtilen garaja çekmişti. Parasını da peşin almıştı. Onun görevi burada bitiyordu. Gerisini anlaşmayı yapanlar düşünmeliydi.

Ayazdan buz kesen avuçlarını hohlayarak ısıtmaya çalışırken, "aldığım parayı iade etmem, ben işimi yaptım" diye söylenmeye başladı.

On beş dakika daha beklerdi.

Kimse gelmezse, çekip gidecekti. Gerçi anlaşmayı yapan genç adam bir aksilik olursa araması için telefon numarası bırakmıştı, ama onun yönünden bir aksilik yoktu.

Garajın arka tarafında, çalışan işçilerin arada sırada gidip çay içtikleri ufak bir çay ocağı vardı. Tam oraya yönelirken hızla yaklaşan Renault'u gördü. Sürücüyü hemen tanımıştı. Anlaşma yaptığı genç adamdı bu.

Yüksel Berke soğukta titreyen adamı görmüştü. Arabadan çıkmadan seslendi. "Gelmedi mi?"

Şoför başını salladı.

Hiç durmadı Yüksel Berke. Arabasını hızla sürüp uzaklaştı. Burada oyalanmasının anlamı yoktu.

Şimdi enikonu telaşlanmaya başlamıştı. Acaba neler olmuştı? Cellad neden infazdan vazgeçmişti?

Gerçi şimdiki görevi bu infaza mani olmaktı ama olayların gelişmesinde bir aksilik olduğunu, yolunda gitmeyen bir şeylerin varlığını anlamak için fazla düşünmeye gerek yoktu.

"Kahrolası Nazan" diye düşündü içinden. Bir şıfırtı yüzünden her şey arapsaçına dönmüştü.

Arabayı hızla Hilton Oteli'ne doğru sürdü.

Kat temizlikçisi Emine Soydan ittiği arabayı kapının önünde durdurdu. Elindeki listeye tekrar bir göz attı. Oda numarası listeye alınmıştı.

Oda bu gün boşaltılacaktı. Fakat müşterilerin saat on ikiye kadar odayı kullanma hakları vardı. Kapı tokmağına "Rahatsız etmeyiniz" ibaresini taşıyan kart iliştilmemişti. Kapıyı vurup bekledi. İçerden ses gelmedi. Sonra cebindeki anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. İçeride kimse gözükmüyordu. Yine de ihtiyaten "Temizlik servisi" diye seslendi.

Cevap yoktu...

Kapıyı ardına kadar açıp içeri girdi. Görevi icabı temizliğe önce yatak çarşaflarının değiştirilmesi ile başlayacaktı. Koridorda duran arabadan yeni yatak takımlarını alıp yatağa yaklaştı.

Yere serilmiş müşteriyi de o anda gördü. Yüreği hoplayarak irkildi. İlk bakışta adamın ölmüş olabileceği aklına bile gelmedi. Adam kılmıdamıyordu ama zaten fırtlak olan gözleri sanki göz yuvalarından fırlamış gibi dışarıya uğramış, cam gibi parlak ve sabitleşmişti. Açık duran du daklarının yanından pıhtılaşmış bir salya yanağına doğru akmıştı.

Kat temizlikçisi, adamın öldüğünü neden sonra anladı. Çığlığı bastı. Korkudan elindeki çarşaf lar yerlere serildi, dehşetle odadan fırladı. Kadının çığlığına, bitişikteki odada temizlik yapan diğer görevli arkadaşı ne olduğunu anlamak için dışarıya fırladı. İkisi birden tekrar odaya daldılar.

Temizlikçi Emine Soydan şimdiye kadar hiç bir cesetle karşılaşmamıştı. Tüm bedenini korkudan bir titreme kaplamıştı. Arkadaşı daha soğukkanlıydı. Onu dışarı çıkarıp hemen ilgililere telefona koştu. Az sonra otelin nöbetçi memuru, resepsiyon yetkilileri, sivil koruma memuru ve diğer ilgililer odaya doluştular. Kimse cesede dokunmadı. Otelde huzursuzluk ve panik doğmaması için olayı mümkün olduğu kadar müşterilerden gizli tutmaya çalışarak polisi aradılar.

Az sonra polis olaya el koydu.

Ünlü sanayici Recep Solmaz, boğularak öldürülmüştü.

Kısa bir süre sonra otelin lobisi ana baba gününe döndü. Resmi ve sivil bir sürü polis otele doldu.

Haberi duyan gazeteciler de hemen olay yerine gelmişlerdi. Ünlü sanayicinin bir cinayete kurban gitmesi genellikle sakin ve sessiz geçen başkent pazarları için bomba gibi haber olmuşt u.

Kahvaltı salonundan çıkan Şermin ve Sedat çifti ellerinde cihazlarıyla koşuşturan televizyon kameramanlarını görünce irkildiler. Sedat etrafa bir göz attı. Az ileride konuşan gazetecilerden birini tanımıştı. Kendi gazetesinden polis muhabiri Reha Ökten'di.

Sedat içinde tuhaf bir burukluk hissetti. Sanki ne olduğunu önceden biliyormuş gibi. Endişeyle

Şermin'e baktı. Genç kadının yüzünde de aynı tedirginliğin izleri vardı.

Şermin'i kolundan tutup polis muhabirine doğru yaklaştı. Meraktan dili damağı kurumuşt u. Sedat'ı gören genç muhabir:

"Günaydın ağabey" dedi.

Sedat korka korka:

"Hayrola, ne oldu burada?" diye sordu.

"Flaş haber abi. Sanayici meşhur Recep Solmaz öldürülmüş."

Dona kaldı Sedat. Korktuğu başına gelmişti. Göz ucuyla Şermin'e baktı. Genç kadın da sapsarı kesilmişti.

Polis muhabiri çiftin suratlarında hasıl olan üzüntüyü hemen fark etti. Meraklanarak "Tanır mıydın abi?" diye sordu.

Başını salladı Sedat.

"Yoo hayır" diye mırıldandı. "İşte, herkesin tanıdığı kadar"

İçini vicdan azabı kapladı. Bu cinayete engel olması işten bile değildi. Ama basireti bağlanmış, yaptığı abuk subuk yorumlarla zamanında polise başvurmamıştı.

Zor duyulur bir sesle:

"Nasıl öldürülmüş?" diye sordu.

"Profesyonelce abi. Katil boğma teli kullanmış."

Sedat iliklerine kadar titredi...

Kendisine de aynı yöntem uygulanmıştı. Artık hiç kuşkusu yoktu. Belli ki kendisine saldıran adam, Recep Solmaz'ın da katiliydi.

"Tabii katil yakalanamamış, değil mi?"

"Hayır abi."

"Cinayet sebebi biliniyor mu? Polis bir açıklama yaptı mı?"

"Henüz yapmadı. Biz de onu bekliyoruz. Ortalıkta dolaşan rivayet bunun da bir siyasi cinayet olduğu yolunda."

Sedat sustu.

Aklına gelen soruyu sormakta bir an tereddüt etti.

"Karısı ifade verdi mi?"

Reha Ökten kurt gibi bir gençti. Hemen gözlerini Sedat'a dikti. Gülümseyerek:

"Karısıyla geldiğini nereden biliyorsun abi?" diye sordu.

Bu kadarını bilmesinde bir mahzur yoktu. Ne de olsa polis muhabiri de onların safındaydı.

"Dün gece onları yemek yerken gördüm" diye geçiştirdi.

"Kadın ortalarda yok abi. Nerede olduğu bilinmiyor. Polis harıl harıl onu arıyor, hatta kadının da başına bir şey gelmesinden endişe ediliyor."

Sedat göz ucuyla bir kere daha Şermin'e baktı. Şermin suçlu gibi kızardı. Gözlerini çevirdi.

"Etraftan kaybolma, sana soracaklarım olabilir" diye mırıldandı polis muhabirine, sonra Şermin'in koluna girip تنها bir köşeye doğru çekti.

Reha Ökten işkillenmişti. Bir süre Sedat'ın arkasından merakla baktı. Bir anlam verememişti. O bir spor muhabiriydi, olay mesleki yönden onu hiç ilgilendirmeyen bir konuydu. Bu merakı niye idi acaba?

Sedat'taki belirgin üzüntünün farkındaydı Şermin. Genç adam, polise zamanında başvurmadığı için kendini neticeden sorumlu tutuyordu. Çevredeki kalabalığa, etrafta bir tanıdığın olup olmasına aldırmadan uzanarak genç adamın elini tuttu. Sıcak ve müşfik ilgisini ona göstermek, bir bakıma onu teselli etmek istiyordu.

Lobide تنها bir köşeye çekildiler.

Sedat mırıldandı:

"O kadının pusulada yazdıklarını ciddiye almak varmış, yanıldım. Çok pişmanım şimdi. Polise zamanında başvursaydım bir hayatı kurtarmış olacaktım. Hatta belki de iki hayatı. Baksanıza kadından da bir haber yok. Belki de o da öldürüldü. Allah bilir, onun cesedi de bir yerlerde ortaya çıkar."

"O kadar da üzülmeyin" dedi Şermin. "Siz vazifenizi yaptınız. Unuttunuz mu, dün gece o yaralı halinize rağmen yine de odalarına telefon edip, onlarla temas kurmak istediniz. Ama kadın telefonu yüzünüze kapattı, sizi tanımazlığa geldi. Daha ne yapabiliirdiniz ki?"

Sedat cevap vermedi, başını önüne eğip, düşünmeye başladı.

Şermin haklıydı.

Dün geceki o korkunç boğuşmadan sonra, kendine gelir gelmez Solmaz'ları aramıştı. Yani üstüne düşeni yapmıştı. Kadının kendisini tanımazlığa gelmesine ne demeliydi? Sanki uçakta eline o notu tutuşturan o değildi.

Bu işte bir bit yeniği vardı.

Bilmediği, anlayamadığı bir şeyler...

Yüksel Berke otelden içeriye adımını atar atmaz karşılaştığı gazeteci ve televizyoncu ordusunu görünce yüreği hop etti.

Derhal anlamıştı...

Lanet olsun diye söylendi içinden...

Sormaya bile gerek yoktu. Yine de gazeteci kalabalığına yaklaşp önce konuşmalara kulak verdi.

Herkes "Recep Solmaz"dan bahsediyordu.

İnfaz yerine getirilmişti...

Ama farklı tarzda ve farklı mekânda.

Yetişememişti. Zaten Rasim Kara'yı bulsa da bu cinayetin önüne geçemeyeceğini biliyordu. Cellâdı hiç bir şey durduramazdı. Çünkü bu kez adam kendi geleceği ve mutluluğu için çalışmıştı...

Durum kötüydü. Bundan böyle olacakları düşünmek bile istemiyordu. Artık basın diline düşmüş sayılırlardı. O gazeteci bozuntusu, Nazan'ın eline sıkıştırdığı notu delil olarak kullanacak ve cinayetin altındaki gerçek sebepleri araştırmaya başlayacaktı. Gerçi o tek başına bu işleri kıvramazdı ama mensup olduğu gazetede çok yetenekli muhabirler vardı. Kısacası vak'a artık basının eline malzemeydi.

Öğreneceğini öğrenmişti. Burada durmasının anlamı yoktu. Sonra birden hatırladı. Acaba Nazan neredeydi? Polis mutlaka sorguya başlamıştı. Tüyleri diken diken oldu. "Sersem karı, şimdi korkudan polise kim bilir ne abuk subuk ifadeler veriyordur" diye düşünmeye başladı.

Gazetecilerden birinin yanına yaklaştı.

"Affedersiniz, ne olmuş burada?" diye sordu.

Muhabirler, lobideki meraklı müşterilerin bu tür sorularından sıkılmışlardı artık. İçlerinden biri:

"Ünlü Recep Solmaz'ı öldürmüşler" dedi.

"Demeyin yahu. Zavallı bu gün Sanayi Odası'nda bir konuşma yapacaktı. Vah vah, yazık olmuş adamcağıza..."

Muhabir yan gözle Yüksel Berke'ye baktı. Maktulün yapacağı konuşmadan haberi yoktu. Baştan aşağı şöyle bir süzdü. Acaba ağzından enteresan bir haber alınabilir mi diye.

Yüksel Berke bir kere daha yüksek sesle "Vah vah" dedi.

Gazeteci çaktırmadan yaklaştı.

"Tanır mıydınız?"

Yüksel dudaklarını hafifçe aşağıya doğru sarkıttı. "Pek değil" dercesine. Sonra "Çok muhterem bir eşi vardı; acaba hanımefendi neredeler şimdi?" diye sordu.

Gazetecinin ilgisi arttı. Anlaşılan yanındaki yabancı Solmaz ailesini tanıyordu. Biraz sohbet edip, ağzını aramasında hiç bir sakınca yoktu. Nasıl olsa üst kattaki polislerin aşağıya inip, resmi bir beyanda bulununcaya kadar vakitleri olacaktı.

Şu yabancıyı biraz kurcalamaya değerdi.

"Maalesef karısı da ortada yok. Polis onun da öldürülmüş olabileceği ihtimali üzerinde duruyor" dedi.

Yüksel içinden güldü.

Artık emindi. Nazan da ortadan kaybolduğuna göre Cellad muhakkak emin bir yere saklamıştı onu. Nereye gitmiş olabilirler diye düşündü. Belki çoktan İstanbul'un yolunu bile tutmuş olabilirlerdi. Ya da kimsenin aklının köşesine bile geçmeyecek ücra bir köşeye. Yurtdışına bile kaçmış olabilirlerdi. Acaba Recep Solmaz ne vakit öldürülmüştü? Dün gece Cellad'ın gazeteciye saldırdığı saatleri sonra da Nazan'ı odasından telefonla aradığı âni düşündü. Olsa olsa on bir buçukla yarım arasıydı. Demek ki cinayet dün gece bir ile bu sabah on buçuk arasında her hangi bir vakitte işlenmiş olabilirdi.

İçinden, tabii diye söylendi; Nazan'ın hâlâ kendisine meyli olduğunu öğrenince zıvanadan çıkmıştı manyak herif. Bu fırsatı kaçırır mıydı hiç, Recep'i temizlemiş, karıyı da yanına alıp kaçmıştı. Ertesi sabah için planlanmış bir suikastı beklemenin ne anlamı vardı? Onun işi öldürmekti ve o da gereğini yapmıştı. Ondan istenen de buydu. Hem böylece çok vakit kazanmış, kadınla kaçmaları kolaylaşmış ve cesedin bulunması gecikmişti. Yine de merak etti, gazeteciye sordu:

"Zavallıyı ne zaman öldürmüşler?"

"Polisten kesin bilgi alamadık. Tabii resmi bir açıklama adli tabibin raporuna kadar yapılmıyor."

'Yapmayın arkadaşlar, sizler gazetecisiniz, öğrenmiş sinizdir; ceset nerede ve nasıl bulunmuş, kim bulmuş, neyle öldürülmüş, katil nasıl bir silah kullanmış, bilmez olur musunuz hiç? Şimdiye kadar çoktan fotoğraflarını da çekmişsinizdir? Öyle değil mi?'

Gazeteci irkildi.

O adamın ağzını arayacağına, yabancı onlardan bilgi topluyordu.

Ama fazla önemsemedi. Öldürüleni tanıyorsa, doğaldı bu.

"Cesedi kat görevlisi bulmuş. Odada, yere serilmiş boylu boyunca yatıyormuş. Boğularak öldürülmüş. Fotoğrafçı arkadaşlar durumu görüntülediler."

"Boğularak mı dediniz?"

"Evet."

"Telle mi?"

Gazeteci bu kez cevap vermedi, tuhaf tuhaf yabancının yüzüne baktı.

"Öyle... Nasıl tahmin ettiniz?"

"Bilmem... Aklıma o geldi..."

Sustu Yüksel. Öğreneceğini öğrenmişti zaten. Durumu bir an evvel patronuna bildirmeliydi. Lobideki umumi telefonlara doğru yürüdü. Gazeteciler telefonlar önünde kuyruklar meydana getirmişlerdi. Burada bekleyemezdi ayrıca rahat konuşamazdı da bu kalabalık arasında. En iyisi arabanın telefonunu kullanayım diye düşündü. Tam otelden çıkıyordu ki, lobinin تنها bir köşesinde oturan Sedat ile Şermin'i gördü. İster istemez durakladı. Yüreği bir hop etti. İşte olaylara sebebiyet veren gerçek kilit adam orada, bir köşeye sinmiş oturuyordu. Durgun ve düşünceli. Bir an ne yapacağını bilemedi. Biraz yaklaştı. Nasıl olsa kendisini tanııyorlardı...

Adam süngüsü düşmüş asker gibi üzgün ve karamsar, ellerini başına dayamış düşünüyordu.

Yanındaki genç ve güzel kadın sanki bir konuda onu iknaya çalışıyormuşçasına konuşuyor, bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Biraz daha yaklaştı.

Dikkat etti; gazetecinin kılık kıyafeti bir garipti. Pantolonunun ütüsü bozulmuş, kirli gömleğinin önünde ve yakasında lekeler oluşmuştu. Adamın boynundaki canlı yara izini bulunduğu yerden bile görebiliyordu. Öylesine dalgındılar ki, yaklaştığının bile farkına varmadılar.

Hemen yanı başlarındaki bir koltuğa oturdu Yüksel Berke. Lobi öylesine kalabalıktı ki mevcudiyeti dikkat çekmezdi.

Nitekim konuşan çift, hiç orali olmadı. Kendisine bakmadılar bile.

Lobideki kalabalıktan önlemez bir uğultu yükseliyordu. Yüksel, çiftin konuşmalarını işitebilmek için kulak kabarttı. Konuşmaları tam ve net duyamıyordu. Dikkat kesildi.

Konuşmaya devam eden hâlâ genç kadındı. Söylediklerine inandırmak için zaman zaman el işaretleri yapıyordu. Kadını hatırladı. Onu dün gece yemek salonunda görmüştü. Gazeteciyle beraberdiler.

"Yapmayın Sedat Bey, olayı büyütüyorsunuz" diyordu kadın. "Artık bundan sonra durumu polise ihbarın ne faydası olur ki, olan olmuş, adam öldürülmüş. Polis zaten işe el koymuş durumda."

"Hiç olur mu Şermin? Katili gören ve taniyan tek kişi benim. Unutma ki katil bana da saldırdı. Hem de aynı yöntemle. İfademin polise büyük yardımı olacağına inanıyorum."

Adam biraz daha kısık sesle konuşuyordu.

Belki de dün gece uğradığı saldırıdan sonra ses telleri biraz zarar görmüştü. Onun söylediklerini tam duyamıyordu.

Ama işittiği bir iki cümle bile Yüksel Berke'ye yetti. Nerdeyse sevinçten dört köşe olacaktı.

Anlaşılan gazeteci yetkililere henüz bir ihbarda bulunmamıştı...

Soğukkanlı adamdı Rasim Kara...

Nazan'ın şahsi eşyalarını toplayarak, rastgele içlerine tıktığı iki bavulu şimdi, otelin önüne gelen taksinin arkasına yerleştirmekle meşguldü. Cinayet mahallinde hiç bir iz bırakmamıştı.

Gazeteci hariç...

Ona da saldırdığı yoktu zaten. Bir daha karşılaşacaklarını hiç sanmıyordu. Az önce, otelin hesabını kapatırken yine görmüştü onu. Kendini taksinin yumuşak koltuğuna bırakırken içinden gülümsedi; eceli gelmemişti teresin, yoksa dün gece çoktan gebermiş olması gerekirdi.

"Çek" dedi şoföre.

Hastahaneye, sevgilisinin yanına gidiyordu.

Talihi yaver giderse, mutluluğu yakalamıştı artık... Keyifle sırttı.

"Pekâlâ" dedi Doktor. "Sizi zorla tutamam. Gitmek istiyorsanız, gidebilirsiniz elbet. Ama giderseniz hayatınız için garanti veremem, bunu bilmiş olun."

Nazan nefretle hekimin yüzüne baktı.

"Ne demek oluyor bu? Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Hayır bayan, ama biliyorsunuz bunlar tehlikeli kişiler, menfaatleri söz konusu oldu mu kimsenin göz yaşına bakmazlar."

Nazan sigara paketini çantasına yerleştirirken:

"Kimi kastediyorsunuz?" diye sordu.

"Bir sürü kişiyi... Özellikle de Rasim Kara'yı"

Genç kadın öfke ile karışık korkusunu hâlâ tam olarak üzerinden atamamıştı.

Doktor şimdi, daha bir dikkatle onu tanımaya çalışıyordu. Üzerindeki şık ve pahalı elbiselere rağmen, hareketlerinde bir basitlik, sonradan görme bir hâl sezinliyordu.

Eğitimsiz olduğu kuşkusuzdu. Konuşurken seçtiği kelimelerden ziyade, vurgulaması, ses tonu mahalle ağzı bir hava taşıyordu. Biraz daha üstelese kadın küfürle konuşabilirdi.

Rasim Kara adını duyunca birden durup, doktoru süzdü.

"Sen neler zırvalıyorsun be herif? Kimin menfaatinden bahsediyorsun? Bana ne elâlemin menfaatinden, hiç kimse benim hürriyetlerimi kısıtlayamaz, anladın mı?"

Sıtkı Başer yanılmadığını gördü.

Kadının ağzı gittikçe bozuluyordu...

"Tamam, tamam nasıl münasip görüyorsanız öyle olsun" dedi. "Dedim ya, isterseniz hemen çıkıp gidebilirsiniz."

"Giderim tabii... Gideceğim de..."

Nazan gitmeye hazır haldeydi. Ama kapıya doğru yürümedi.

Doktor sesini çıkarmadan onu süzüyordu.

Kadının beynindeki korkuyu tam olarak atamadığı aşikârdı.

"O... yani Rasim, ne zaman döner acaba?" diye sordu.

"İşini bitirir bitirmez. Yani kocanızı öldürür öldürmez demek istiyorum."

Kadının içindeki korku somut olarak, gözle görülebiliyordu. Titremesine bir türlü engel olamıyordu.

Gözlerini yeniden doktora çevirdi.

"Telefon etmeme izin verir misiniz?"

Sıtkı Başer eliyle masası üzerindeki telefonlardan birini işaret etti. Hastahane santralına bağlı olmayan direkt hatlardan biriydi.

Nazan teşekkür etmedi. Telefona uzandı. Heyecanından aradığı numarayı tam hatırlayamıyordu.

Kırmızı ojeli uzun tırnaklarıyla telefonun tuşlarına basmaya başladı. Dördüncü tuştan sonra aradığı numarayı yanlış bastığını anladı, hattı kesip yeniden münhal sinyali bekledi. Alıcıdan hattın serbest olduğunu belirten ince ve tiz ses yükselince tekrar tuşlara basmaya başladı. Aradığı numara cevap vermiyordu. Neden sonra idrak etti, günlerden pazardı. Yüksel Berke'yi iş yerinde bulamaması çok doğaldı.

Araç telefonunu ezbere bilmiyordu, aceleyle çantasını açtı, karıştırmaya başladı. Bir yere yazıp kaydetmişti, inşallah bulurum diye geçirdi içinden. Şu anda ondan başka yardım isteyebileceği kimse yoktu.

Gerçi ondan da ümitsizdi. O da etrafında oynanan bu tehlikeli oyunun alelade piyonlarından biriydi, ama denize düşen yılanı sarılırdı. Aklına yapabileceği başka bir şey gelmiyordu.

Sonunda çantasının dibinde, buruşturulmuş kâğıt parçasını buldu. Telâşla açıp masanın üzerine koydu. Numaraları çevirmeye başladı... Zil çalıyordu.

Cevap veren olmadı. Nazan ısrarla numarayı bir iki kez daha çevirdi, netice aynıydı. Açan olmadı... Yapacağı başka bir şey yoktu.

Çaresizlikle Doktor'a baktı. Adam az ilerisinde sessiz ve sakin kendisini süzüyordu. Nazan çıldırarak gibiydi...

Mutlaka bir şeyler yapmalıydı. Telefon başında geçen bir iki saniye belki de ömrünün en zor ve en acı anlarıydı. İçindeki dürtü artık ne yapması gerektiğini zorla beynine kabul ettiriyordu.

Daha fazla düşünmeyecekti...

Bunun neticelerini daha sonra düşünür yine de bir çözüm bulurdu. Mutlaka bulurdu. Recep'in kendisini deli gibi sevdiğine emindi.

Evliliği boyunca onu hep parmağında oynatmıştı. Bundan sonra da oynatırdı. Tabii şimdi bir fırtına kopacaktı. Recep küplere binecekti ama daha ilk gece arzularına esir olup, yumuşayarak, kendisini affedeceğinden de emindi.

Kocasını aramalı, suikast haberini ona iletmeliydi.

Saatine bir göz attı. Recep şu dakikalarda Sanayi Odası'na gitmek üzere giyinmekle meşgul olmalıydı. Kim bilir ne kadar sinirlidir şu an diye düşündü. Karısını hep yanında görmek isterdi. Şimdiye kadar çoktan berberden çıkıp odasına dönmüş olması gerekirdi.

Ezbere bildiği otelin santralını aradı. Sonra operatöre oda numarasını verdi. Göz ucuyla da Doktor'a baktı.

Adam hâlâ kayıtsızdı.

Telefon açıldı. Yabancı bir ses "Alo" dedi.

İrkildi Nazan. Kim olabilirdi bu? İlk aklına gelen şey odayı temizlemeye gelen kat görevlileri oldu. Heyecandan beyni iyi çalışmıyordu. Neden sonra kocası içerdeyken görevlileri odaya kabul etmeyeceğini idrak etti.

O halde?

Yine de boş bulunmuştu...

"Recep Solmaz'la görüşmek istiyorum" dedi.

Hattın öbür ucundaki ses:

"Kim arıyor?" diye sordu.

Nazan birden bütün kanının çekildiğini hissetti. Odadan hafif bir uğultu halinde başka konuşma sesleri aksediyordu.

"Aman Allahım" dedi içinden.

Yoksa Rasim, Sanayi Odası'na gitmesini beklemeden kocasının işini hemen oracıkta, otelde mi görmüştü?

Tüyleri diken diken oldu.

Telefonu kim açmıştı? Odadan akseden gürültüler kimin sesiydi? Polis olmalıydı bunlar...

Almacı elinde öylece kala kaldı.

Gözleri Doktor'a takıldı. Adamsfenks gibi sessizdi. Tam bir taş yığını.

Hattın öbür ucundan hâlâ çatlak bir ses yükseliyordu. "Alo, buyurun, kim arıyor?" diye.

Nazan dona kalmıştı. Telefonu kapatmayı bile akıl edemiyordu.

Doktor usulca uzanıp, almacı elinden aldı ve yerine koydu.

Genç kadın bir külçe gibi yanındaki koltuğa çöktü. Her şey bitmişti artık...

Sedat, Şermin'e dönüp:

"Odanıza çıkabilir miyiz, rahat ve sessiz bir yerden İstanbul'a, bizim gazeteden bir arkadaşla telefon etmek istiyorum" dedi.

"Tabii, rica ederim. Hemen çıkalım."

Birlikte asansöre doğru yürüdüler. Kabinlerin önü kalabalıktı. İşlenen cinayetten sonra otelde tam bir karmaşa vardı. Solmazların kaldığı beşinci kat polisin sıkı kontrolü altındaydı. O katta kalan otel müşterilerinden ve her gazete ile televizyon kuruluşlarının birer temsilcisinden gayrisinin kata girmelerine izin vermiyorlardı.

Asansör kabini beşinci katta durunca, Sedat başını çıkarıp koridora şöyle bir göz attı. Koridor polislerle kaynıyordu. Resmi ve sivil bir sürü polis ellerinde telsizlerle koşuşturup duruyorlardı. Kabinden bir kaç sivil indi; her halde onlar da görevli olmalıydılar.

Asansör yükselmeye devam etti.

Yedinci kata gelince bir kaç müşteriyle birlikte onlar da indiler. Hızlı hızlı Şermin'in odasına doğru yürüdüler. Zihinleri yeterince olayın etkisiyle dalgın olduğundan ne asansör kabinindekilerle ne de yedinci katta inen otel müşterileriyle ilgilenmediler.

Bu yüzden arkalarından gelen Yüksel Berke'yi görmediler bile. Zaten görseler de bir şey değişmezdi. Zira onu tanııyorlardı.

Yüksel, gazeteci ile kadının kaldığı odayı tespit etmişti artık...

"Kızıl" lâkaplı Fahri Somali, fabrikasındaki çalışma odasının penceresinden dalgın nazarlarla etrafla seyreliyordu. Ense kökünden başlayıp her iki şakağına doğru yayılan ağrı, tansiyonunun yükseldiğine işaretti. Normaldi bu. Çok stresli ve gergin bir gün yaşıyordu.

Sabahleyin pırl pırl ııldayan güneş yavaş yavaş yaklaşan gri yoğun bulutların arkasında kalmış, ufak ufak kar taneleri atıştırmaya başlamıştı. Doluydu hava, kar yağışı artacağa benziyordu. İş günü olmadığından fabrikada kaloriferler yanmıyordu. Fahri Somali üşüdüğünü hissetti. Ellerini cebine sokup bekledi.

İçindeki huzursuzluk artıyordu.

Yüksel Berke'den beklediği telefon hâlâ gelmemişti. Pencerenin önünden çekilip volta atmaya başladı. Önündeki bir kaç gün çok önemli değişikliklere gebeydi. İş dünyası yerinden oynayacaktı. Ekonomik bir ihtilal yapacağı. Her ihtilal gibi bu da biraz kanlı olacaktı tabii...

Kaçınılmazdı bu...

Aslında bu memleket uzun yıllardan beri belirli bir zümre tarafından idare ediliyordu. Gülümsedi, bunun adı oligarşiydi. Yani çok küçük ve ayrıcalıklı bir azınlığın despot iktidarı. Daha doğrusu plütokrasi. Mülk ve sermaye sahibi mutlu bir azınlığın iktidarı ve yetkiyi ele geçirmesi. Kökü tarihin eski ve karanlık dönemlerinden geliyordu; şu kadar ki, geçen asırlar kavramı, çağın modern ve teknolojik tekâmülüne uygun şekilde geliştirmişti.

Jön Kapitalistler bu kavramın ta kendisiydi.

Çok yakın bir gelecekte bu kavramı komite vasıtasıyla bizzat kendisi temsil edecekti. Başkan ve lider olarak...

Cumhuriyetin anayasası, demokrasi mekanizması, devlet kadroları ve onun hiyerarşisi hepsi safsataydı. Aslanan belirli bir zümrenin elindeki kapitaldi ve memleketin gerçek yönetimi bu kapitalistlerin elindeydi.

Senelerdir büyük sermaye sahibi olarak işte bu mücadeleyi vermişti ve şimdi hayallerinin tahakkukuna sayılı günler kalmıştı.

İçini çekti.

Titriyordu. Biraz soğuktan, biraz da ihtirastandı galiba...

Gerçi Jön Kapitalistler Derneği'ne girmeyen başka büyük sermaye sahipleri de vardı memlekette. Onları da kendi saflarına çekmek için çok uğraşmışlardı. Bazı başarısızlıklar da olmuştu elbet. Kimisi muhafazakâr ve korkak yapıları icabı ürkmüş ve derneğe girmekten çekinmişlerdi. Kimisi ise bu derneğin ne olduğunu ve gayelerini iyi anlayamamış ve onlardan uzak durmaya gayret göstermişlerdi. Fahri Somaliye göre büyük sermaye homojen olmalıydı. Uzun ve meşakkatli bir çalışma sonunda hazırladığı iş ve faaliyet kollarının geniş ve kapsamlı bir çizelgesini rapor olarak Şahap Aktaroğlu'na sunmuştu. Bu skalada her faaliyet kolunun sermaye sahipleri birer birer gösterilmiş, sıkı bir kast sistemi ile sahalar dondurularak yeni teşebbüslerin teşekkül ve gelişmeleri her türlü idari, yasal ve ekonomik baskılarla önlenmesi yolunda gösterilecek gayretler sıralanmıştı. Yazılı olmayan, tamamen örfi bir kurala göre hiçbir dernek mensubu izin ve ruhsat olmadan faaliyet alanı dışında yatırım yapamazdı. Bu dernek mensupları içindeki haksız rekabeti ve anlamsız ekonomik çekişmeyi önlerdi. Çok da başarılı olmuşlardı.

Tabii zaman zaman bu kuralı ihlâl edenler çıkmıştı. İşte o zaman en büyük karar ve icra organı olan Komite devreye girer ve Derneğin bekası için bu tür ihlalleri yapan kişilere müeyyideler uygulardı. En ağır müeyyide ölümdü.

Tıpkı bir mafya organizasyonu gibi.

Recep Solmaz'ın infazı da böyle bir müeyyidenin tatbikatından başka bir şey değildi.

Dernekçe kendisine gerekli ikazlar yapılmış fakat Recep Solmaz ne hikmetse bu ikazları hafife almıştı. Şansı bu kez yaver gitmişti. Bazı aksi tesadüfler işin içine bir gazeteciyi katmış ve Derneğin bunca yıl ayakta kalmasını sağlayan gizlilik ilkesi tehlikeye girmişti. Bu prensibi asla tehlikeye atamazlardı. Var oluşları bu ilke ile kaimdi.

Ellerini oğuşturdu

Yüksel Berke'den infazın durdurulduğuna dair telefon haberi hâlâ gelmemişti. Sinirlerinin iyice gerildiğini hissediyordu...

Kısa boylu, tıknaz Hüseyin Yenli purosunu çekiştirdi.

Olacak şey değildi. Böylesine önemli bir infazın gerçekleştirileceği gün, operasyon sorumlusu "Kızıl" ortalıkta yoktu.

Olması gereken her yerde aratmıştı onu. Sanki yer yarılmış, "Kızıl" kayıplara karışmıştı.

İlk defa oluyordu bu. Ama nedense burnu bir takım pis kokular alır gibiydi. İçinde garip bir huzursuzluk vardı. Bir terslik sezinler gibiydi, olmaması icap eden, beklenmeyen bir aksilik...

Özellikle dün akşam, Başkan'la yaptıkları konuşmadan sonra...
Beklenebilirdi. Kızıl'dan her şey beklenebilirdi. Şeytana pabucunu ters giydirebilecek vasıfta biriydi o.
Ondan her zaman çekinmişti.
Ve şimdi aralarında kıyasıya, öldüresiye bir mücadele başlamıştı. İkisi de bu çekişmenin önemini müdriktiler.
İkisinden biri Derneğe başkan olacaktı.
Memleketin ekonomik mukadderatını elde tutmak anlamına gelirdi bu...
Tedbirli ve akılcı davranması gerekiyordu. Üstelik eline önemli bir koz geçmişti. Bu avantajı iyi kullanırsa rakibinin ayağını kaydırabilirdi.
Acele ama en uygun kararı almak zorundaydı.
Düşünüp, detaylı bir plan hazırlaması için fazla vakti yoktu.
Purosunu tablaya bırakıp, telefona sarıldı. Önce Başkan'dan yetki alması gerekecekti. İnfazı durdurması kolaydı. Polis teşkilatının üst kademelerinde görev yapan çok dostu vardı. Gerekirse bizzat telefon edip suikastı haber bile edebilirdi. Hatta şüpheyi derneğe çekmeyecek bir kılıf da bulabilirdi.
Telefonu bizzat Şahap Aktaroğlu açtı.
"Başkanım" dedi tıknaz adam. "Fahri Bey'i bulamıyorum. Hiç bir yerde yok. Müsaade edersiniz bu işi kendi yöntemlerimle halledeyim. Zamanımız kalmadı."
Başkanın ne kadar gergin ve sinirli olduğu ses tonundan belliydi.
Oldum olası aceleci adamdı zaten.
"Tamam" dedi. "Yetki senindir."
"Sağolun Başkanım."
"Haa, aklıma gelmişken şu gazeteci için de münasip bir çözüm buluverin Hüseyin Bey. Tercih sizindir."
"Emredersiniz Başkan'ım."
Kısa boylu tıknaz adam telefonu kapatırken keyifle sırıttı.
Artık "Kızilla bir ipte iki cambaz olmuşlardı.

Sedat İlker önce İstanbul'daki gazetesinin merkezini aradı.
Yanılmamıştı, günlerden pazar olduğu için arkadaşı Cem Tarakçı bu gün gazeteye gelmemişti.
Bu kez evini aradı.
Karısı Aysel telefonu açtı. Çok iyi bir dosttu. Ona her zaman saygı duymuş hatta böyle bir kadına sahip olduğu için Cem'e hep gıpta etmişti.
Nerelerdesin, epeydir gözükmiyorsun diye önce biraz sitem etmiş sonra telefonu Cem'e vermişti.
Arkadaşının sesi hâlâ biraz mahmur ve uykuluydu. Dün gece geç yattığı, kim bilir hangi barda sabahladığı, belliydi.
"Hayrola yahu? Daha kargalar bile kahvaltı etmeden beni aradığına göre rüyada gördün galiba. Yoksa Fenerünkü maçı yine kayıp mı etti? Bak, bunun için aradıysan sabahın köründe maç kritiği dinleyecek halim yok, uykusuzluktan ölüyorum, sonra ara."
"Dur Cem dur, seni Ankara'dan arıyorum."
"Ankara'dan mı?"
Sesi birden değişmişti arkadaşının.
Çekirdekten yetişmiş, kurt gibi bir gazeteciydi.
"Neler oluyor? Yoksa seni başkent'e bağliyan bir sebep mi var? Orayı pek sevmediğini bilirim, niye kaldın dün gece orada?"
"Gevezeliği bırak şimdi. Sana bir şeyler sormak istiyorum."
"S or bakalım. Neymiş bilmek istediğin?"
"Bu sabah Recep Solmaz adındaki sanayici kaldığı otelde öldürüldü."
Telefonda bir an sessizlik oldu.
Cem Tarakçı:
"Eee, ne olmuş yani?" dedi.
Haber arkadaşını fazla etkilemiş benzemiyordu...
"Ne olmuşu var mı yahu? Önemli bir haber değil mi bu?"

"Seni ne ilgilendirir kardeşim, sen spor muhabirisin. Bırak bu işi ilgili servisin arkadaşları düşünsün. Tasası sana mı düştü?"

"Bu vak'a özel olarak beni de ilgilendiriyor."

"Deme yahu, yoksa Recep Solmaz'la akrabalığın mı var?"

"Şaklabanlılığı bırak dedim. Bu adam hakkında bilgi istiyorum."

"Boş versene... Su testisi suyolunda kırıldı işte..."

"Anlayamadım, ne demek oluyor şimdi bu?"

"Sen anlamazsın tabii. Bu herif JKD' dendi."

"JKD' de ne demek? Açık konuşsana."

"Yani Jön Kapitalistler Derneği'ndendi. Anladın mı şimdi?"

Yoo, hiç bir şey anlamadım. O dernek de neyin nesi?"

"Yapma Sedat, üstüme varma şimdi, gözümden uyku akıyor. İstanbul'a gelince görüşürüz. Söz, dönünce sana her şeyi anlatırım."

"Dur kapatma, bekle biraz. Dün gece burada önemli bir olay daha oldu. Hem de çok önemli..."

"Anlaşıldı, anlaşıldı. Uykumun içine ettin. Söyle de rahatla bari. Neymiş dün gece olan o önemli olay?"

Recep Solmaz'ın katili bana da saldırdı."

Bu kez karşı taraftan ses gelmedi.

Cem'in durumun ciddiyetini yeni yeni idrak etmeye başladığını sezinliyordu Sedat...

Sana da mı saldırdı? diye sorarken sesi aniden tizlesin işti.

Cem daha yeni uyanıyordu...

Heyecanla "Evet" dedi Sedat.

"Neler saçmalıyorsun kuzum? Herifin katili sana niye saldırsın ki? Adamın yoluna filan mı çıktın yoksa kahramanlığın tutup da tek başına yakalamaya mı kalktın?"

"Hiç biri değil. Uzun hikâye. Şimdi anlatamam. Ben hadiseye tesadüfen karıştım ama işin ilginç yanı şu ki, biri bana cinayeti daha önceden ihbar etti."

"İhbar mı etti?"

"Evet."

"Peki, kim ihbar etti?"

Sedat biran duraladı.

Cem, o hassas burnuyla kokuyu almıştı...

"Çıldırtmasana insanı yahu... Söyle, kim ihbar etti?"

"Karısı..."

"Hani şu uzun boylu, kısa saçlı kadın? Neydi adı?"

"Nazan Solmaz."

"Evet o. Daha önceden tanır mıydın?"

"Yoo..."

"Bana bak Sedat, bilmece gibi konuşuyorsun. Dalgayı bırak da şu işi en başından adam gibi anlat bana."

"Şimdi vaktim yok. Ama sana ihtiyacım var. Biz saat ikide kalkan uçakla İstanbul'a dönüyoruz. Bizi havaalanında karşıla. O zaman daha rahat konuşabiliriz."

"Dur bir dakika, dur. 'Biz' deyip duruyorsun; 'Biz' ne demek? Yanında kim var?"

Sedat bir an kendisini dikkatle dinleyen Şermin'e baktı. Gözleri parıldadı.

"Orası sürpriz. Ama dünyanın en güzel kadını İstanbul'a getiriyorum. Sırılsıklam âşığım."

Şermin kendisinden bahsedildiğini anlamıştı. Utanarak lâcivert gözlerini önüne eğdi.

Cem ise müzmin bekâr arkadaşının söyledikleri karşısında şaşkına dönmüş ve onu yanlış anlamıştı.

"Yoksa yanında, neydi adı, şu Nazan Solmaz mı var?"

"Deli misin sen? Allah yazdıysa bozsun."

Konuşmaları tam anlayamayan Şermin nazarlarını dikkat ve merakla Sedat'a çevirdi yeniden.

Sedat'ın son cümlesine biraz şaşırılmış görünüyordu.

Genç gazeteci telefonun ağızlığını kapatıp Şermin'e döndü.

"Yanımdaki kadını bir an Nazan Solmaz sandı da" diyebildi...

Şermin gülümseyerek karşılık verdi.

Hattın öbür ucunda Cem Tarakçı hâlâ şaşkın haldeydi.

"Yahu Sedat, ne dolaplar dönüyor orada, biraz daha izahat versene."

"Akşamüstü İstanbul'da yeterince konuşuruz. Şimdi benim senden istediğim bir şey var. Gazetenin haber servisiyle irtibat kur. Burada olup biten her şeyi senin evine faksolasınlar. Sen edindiğin bilgileri değerlendir sonra karşılıklı tartışırız. Ben, sizin gibi çok bilen bir gazeteci değilim ama bu cinayet olayında iştirakim var. Çok şey biliyorum. Ayrıca..."

"Evet, ayrıca ne?"

"Galiba hayatımız da tehlikede. Beni bir kere öldürmeye teşebbüs ettiler. Bunu tekrarlayabilirler."

"Şu anda emniyette misiniz?"

"Emin değilim. Ama öyle sayılabiliriz."

Göz ucuyla Şermin'e baktı.

Güzel gözlerini yine endişe bulutları kaplamıştı.

Cem Tarakçı telefonda adeta bağırarak konuşmaya başlamıştı.

"Polise başvurdun mu?"

"Hayır."

"Neden?"

"Özel sebepleri var. Ankara'da kalmak istemiyoruz."

"Yanımdaki hanımla mı ilgili?"

"Evet."

"Şu anda neredesiniz? Beni nereden arıyorsun?"

"Hilton Oteli'nden."

Cem Tarakçı yine bir an sustu. Sonra:

"Cinayet nerede işlendi?" diye sordu.

"Burada otelde. Adama boğarak öldürmüşler."

"Belli ki bu bir tertip. Recep Solmaz bu gün Ankara Sanayi Odası'nda bir konuşma yapacaktı. Kim bilir belki de konuşmasını istemediler. Ya da ortadan kalkmasında menfaati olan karanlık güçlerin işi olabilir. Bunları gelince konuşuruz."

"Tamam. Görüşürüz."

Sedat telefonu kapattı.

Sanki biraz daha rahatlamış gibiydi. Arkadaşı Cem basının en dişli, elini attığı konuyu en iyi didiklemesini bilen yazardı.

Konuyu en iyi şekilde değerlendireceğinden de emindi.

Uzanıp Şermin'in elini tuttu. Genç kadının elleri buz gibiydi...

Tesadüflerin doğurduğu ufak tefek olaylar bazen insanların yaşam çizgisinde büyük değişikliklere yol açabiliyordu. Hatta kaderlerini bile değiştirebiliyordu.

İşte Rasim Kara'nın yaşamını da böyle bir tesadüf çizgisi değiştirecekti. Cellâd'ı otelden getiren taksi Dr. Sıtkı Başar'ın hastahanesinin önüne geldiğinde, arabanın içinde mutluluktan uçan adam hastahane kapısında bekleyen polis otolarını görünce birden dona kaldı.

İlk işi taksiyi durdurmak oldu.

Gördüğüne inanamıyordu. Hastahanenin önü polis kaynıyordu. Biri sivil ikisi resmi üç araba kapı önüne park etmişti.

Polisler arabaların içinden çıkmış, bekliyorlardı. Polislerden biri bahçedeydi, bir diğeri ise merdivenlerde duruyordu.

Rasim Kara bir ihanete uğradığını sezinledi. Aklına başka bir ihtimal gelmiyordu. Belli ki biri durumu polise ihbar etmişti.

Siviller çoktan başhekimin yanında olmalıydılar. Nazan ve Doktor yakalanmıştı anlaşılan.

Beyninin karıncalandığını hissetti. Mutluluk hayalleri sona ermişti. Bunu bir türlü kabullenemiyordu. Olamazdı...

Oturduğu yere büzüldü. Polisler kendisini bekliyorlardı. İçeriye girdiği anda tevkif edeceklerdi. Gerçi cinayet mahallinde aleyhine delil teşkil edecek hiç bir iz bırakmamıştı, bu olayda kendisine suç isnat edecek hiç bir şey bulamazlardı ama o Interpol tarafından bile kırmızı bültenle aranan bir suçluydu. Hastahaneye girmesi düpedüz intihar olurdu.

Taksi şoförü geriye dönüp "Geldik beyim. Hastahane burası" dedi.

Adamın ikazı üzerine irkildi.

O bir profesyoneldi ve engin mesleki tecrübesi vardı. Sıradan biri de olsa şoförün merakını çekmek istemezdi.

Oturduğu yerde kımlıladı. Kendini toparlamaya çalıştı.

Boğuk bir sesle:

"Vazgeçtim" dedi.

Şoför garip garip yüzüne baktı.

"Sür" diye homurdandı Rasim Kara. Burada beklemesi bile tehlikeliydi. Şoför dikiz aynasından bu garip müşteriye bakıp:

"Nereye beyim?" diye sordu.

"Çek işte... Nereye olursa olsun..."

Şoför vitesi takıp, gaza bastı. Son bir kez aynadan arkada oturan müşteriye baktı. Rahat hasta bu adam diye düşündü. Arabaya binerken neşeli, coşkulu halini hatırladı bir de şimdi arpacı kumrusu gibi düşünen haline baktı. Sonra "Yazık, oysa tam yerine gelmiştik" diye içinden söylendi.

Hâlbuki polislerin hastahane önünde bulunmaları tamamen bir tesadüften ibaretti. Silahlı bir çatışmada yaralanan üç arkadaşlarını ilk yardım için en yakın hastahane olarak buraya taşımışlardı. Mevcudiyetlerinin bir operasyonla hiç alâkası yoktu...

Rasim Kara kaderini değiştirecek bir yanılgıya düşmüştü...

Dr. Sıtkı Başar, kocaman koltuğa çaresizlik içinde büzülerek çöken kadına bir sigara uzattı.

Nazan, titreyen parmaklarıyla sigarayı aldı.

Aklı karmakarışık. Ne yapacağını, ne düşüneceğini bile bilmiyordu. Doktor'un uzattığı çakmağın alevini denk getirmeye çalışarak sigarasını yaktı, dumanı derin derin içine çekti.

Her şey bitmişti.

Tam bir boşluktu bu. Yaşamını içine çeken, yok olup gitmesine yol açan bir girdap misali.

Yeniden en başa dönmüştü. Recep hayatında yoktu artık. Ama bundan böyle onun bir hayatı olacak mıydı acaba?

Karanlık ve akıbeti meçhul bir gelecek uzanıyordu önünde...

Gözleri karardı.

Belki de yaşamı noktalanmıştı burada...

Bir cinayete ortak olmuştu. Kaçamazdı artık. Polis peşinde olmalıydı. Er geç tutuklanacaktı.

Kocasının bilerek ve isteyerek öldürülmesine göz yummuştu. Kalan ömrünü hapishanelerde çürüyerek geçirecekti.

Rasim Kara... Evet, kaderini çizen adam oydu. Hem de seneler evvelinden. Onu unutmuş hayatından çekip gittiğini sanmıştı. Böyle düşünmekle ne büyük hata ettiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Hapis hayatına razıydı. Ona tahammülü yoktu. Ne pahasına olursa olsun. Onunla gitmeyecekti...

Göz pınarlarında biriken yaşların yanaklarına süzülmesine engel olamadı, sonra hıçkırarak ağlamaya başladı.

Dr. Sıtkı Başar tedirgindi.

Telefon konuşmasından sanayici Recep Solmaz'ın öldürüldüğünü anlamıştı. Cellad'a engel olunamamıştı. Dudaklarını kemirmeye başladı. Bu, felaketin başlangıcı olabilirdi. Kadın doğru söylüyorsa artık basın Dernek'ten haberdar olmuş sayılırdı.

Cinayet hadisesine er geç kendi adının da bulaşacağına emindi.

Ashında, en az önündeki kadın kadar çaresizdi. O da ne yapacağını, bu belâdan nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

Saatine bir göz attı. Sonra aklından bir takım hesaplar yapmaya başladı. Zayıf da olsa bir an içinde bir umut doğmuştu. Gözleri parıldadı. Acaba doğru mu düşünüyorum diye aklından yeniden hesaplar yapıp, tahminlerde bulunmaya başladı.

Bu işte bir terslik vardı ama hayırlı bir terslik. Durum umduğu gibiye kendi de kadın da belki kurtulmuş olacaktı.

Yaptığı tahminlere göre Cellad'ın çoktan burada olması gerekirdi. Oysa adam hâlâ görünürlerde yoktu. Telefon da etmemişti. Buraya dönmesi için yeterince vakti vardı. Aklına gelen ihtimalleri yeniden sıralamaya başladı. Şu veya bu nedenle Cellad olay yerinde yakalanmıştı. Polis onun gibi bir adamı konuşturamazdı. Ağzından en ufak bir laf alamazdı. Bu halde kadın da kendisi de paçayı kurtarmış sayılırlardı. Ya da olay yerinde silahlı bir çarpışma olmuştu. Belki ikisi de ölmüşlerdi, ya da yaralıydılar. Sonuç değişmezdi. Hiç olmazsa kendi zaviyesinden değişmezdi. Başka bir ihtimal,

bilemediği bir sebepten Cellad'ın hastahaneye gelemiyor olmalıydı. Bu konuda kafa yormaya değmezdi. Bilemediği sebepleri muhakeme edecek imkânı yoktu. Tekrar saatine bakıp, hatalı düşünmediğini kendi kendine isbat etmek istercesine yeniden hesap yaptı. Yanılmıyordu, çok vakit geçmişti...

Nazan'a döndü.

"Kocanız silah taşır mıydı?" diye sordu.

Nazan yaşlı gözlerini Doktor'a çevirdi.

"Niye sordunuz?"

"Siz cevap verin lütfen."

"Bazen. Bazen taşıdığına şahit olmuştum."

"İstanbul'dan gelirken yanına silahını almış mıydı?"

"Hatırlamıyorum. Farkında değilim daha doğrusu. Ben silahlardan pek hazzetmem de..."

Doktor'un gözleri sevinçle parıltıladı. Tahmininde yanılmamıştı. Artık otelde silahlı bir çatışmanın olduğuna emindi. Öyle olmasını düşünüyordu...

Nazan, adamdaki değişikliği fark etmişti. Yalnız sorduğu suallere bir anlam veremiyordu. Ağlamasını kesti, yanaklarına süzülen yaşları elinin tersiyle silip, merakla karşısındaki adamın yüzüne baktı.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Sıtkı Başar cevap vermedi. Dalgın dalgın kadının karşısındaki koltuğa oturdu. Yüz hatları gergin ama bakışları farklıydı şimdi.

Nazan ilk defa o alışık olduğu bakışları yakaladığını sezinledi.

Hiç yanılmazdı.

Bu adam kendisini arzuluyordu...

Kadınısı bir önsezi ile çeki düzen verdi kendine. Bacaklarını örtmek için eteğini çekti, oturduğu yerde dikleşti. Ağlarken tablaya bıraktığı sigarayı yeniden eline alıp bir nefes çekti. Nazarlarını adamın yüzünde odakladı, dikkatle onu süzmeye başladı.

Yaşı biraz geçkin ama oldukça havalı bir adamdı Doktor. Daha adını bile bilmiyordu. Belki o hengâme içinde söylemişti de Nazan aklında tutamamıştı. Ellinin epey üzerinde olmalıydı ama zayıf ve dinç bir görünümü vardı. Çenesinde kendisini hoş ve havalı kılan sakalı, gür fakat kısa kesilmiş saçlarıyla enikonu yakışıklıydı. Usta bir terzinin elinden çıktığı belli olan gri renkte takım bir elbise giymişti.

Nazan bir şeylerin değiştiğini sezinliyordu.

Cinselliğiyle önce adamı bir denemiş ama başarılı olamadığını sanmıştı. Demek yanılmıştı...

Doktor'u bir kere daha baştan aşağıya süzdü.

Hiç kuşkusu kalmamıştı artık; bu adam kendisini istiyordu...

Susup, adamın açılmasını bekledi...

Yüksel Berke gazetecinin ve yanındaki kadının kaldığı odayı tespit etmişti. Hiç olmazsa patronuna verebileceği müspet bir haberi olacaktı.

Lobiye indiğinde telefon hücrelerini biraz daha tenhalaşmış buldu, arabasına gitmeye lüzum yoktu. Biraz üstü kapalı konuşursa kimsenin dikkatini çekmezdi.

Fabrikayı aradı. Fahri Somali karşındaydı. Önce kötü haberi verdi. İnfaz projesinin yerine getirilmiş olması "Kızıl"! çileden çıkardı. Ettiği küfürler nerdeyse kulağının zarını delecekti Yüksel'in. Genç adamsabırla bekledi. Sonra gazetecinin izini bulduğunu ve yerini tespit ettiğini bildirdi. Patronunun yeni emirlerini bekledi.

Telefonu kapattığında Fahri Somali'nin çıldırdığına emindi.

Oynatmıştı bu herif. Elini kana bulamasını, berbat ettiği işi temizlemesini emretmişti.

Manyak herif, gazeteciyi öldürmesini istiyordu. Hem de derhal...

Doktor garip ve izah edemediği duyguların etkisi altındaydı. Bir süre nefsiyle mücadele etmişti. Bu düşünceyi, bu duyguları beyninden uzaklaştırmayı denemiş ama başarılı olamamıştı.

Kadında garip bir çekicilik vardı. Arzu ve iltirastan da öte. İnsanda bir takım hayvani duyguların uyanmasına yol açıyordu. Dr. Sıtkı Başar, kadının bunu bilmeden, istemeden yaptığını fark etti. Bu onun doğasında mevcuttu. Vücudu sanki biteviye bir ışık saçıyor ya da gözle görülmeyen veya koku neşrediyormuşçasına etrafa cinsel arzu dağıtıyordu. Işığa, salgıya ya da kokuya yakalandı mı, kurtuluş imkânı yokmuş gibi etki alanına girip peşinden gitmek zorunluluğu oluşturuyordu. Tıpkı bazı hayvanlar gibi...

Bunu daha kadını ilk gördüğünde algılamıştı.

Aslında uzak durulması gereken biriydi karşısındaki kadın. Onu tanııyordu. Gördüğü kadarıyla Rasim Kara'ya da Recep Solmaz'a da sadece belâ ve felâket getirmişti. Daha kim bilir nice başka erkeklere de. Ona yaklaşmak tehlikeliydi. Kaderin uğursuzluğunu bedeninde taşıyordu.

Bunu anlamıştı. Ama anladığı bir husus daha vardı. Ondan kaçıp kurtulmanın mümkün olmadığı. Her ne neşrediyorsa çoktan cazibe alanına çekmişti kendisini. Tıpkı örümcek ağına takılan bir sinek gibi. Bundan sonra dişi örümcek ağır ağır yaklaşacak, tadını yudumlayıp keyfine vararak yok edip, bitirecekti avını...

İşin kötüsü kadın da durumun farkına varmıştı artık. Bakışları ve davranışları değişmiş, korkusu, telâşi yok olmuş, rahatlamıştı sanki oturduğu koltukta. Bir garip bakıyordu şimdi yüzüne.

Şuh ve davetkâr...

Nazarlarını önüne eğdi Doktor. Nefsiyle son mücadeleyi yapıyordu ama bir faydası olmayacağına emindi. Yutkunup, genzini temizledi. Nitekim konuşmaya başladığında, sarf ettiği kelimelerin kendi ağzından çıktığı hususunda şüphesi vardı.

"Hanımefendi sizi kurtaracağım. Söz veriyorum. Bana güvenin."

Kadının ağzından tek kelime çıkmadı.

Ağlayan, sızlayan kadın sus pus olmuştu.

Doktor ruhunun derin ve karanlık köşelerinde iblisin tahrik edici dürtülerini hissediyordu. Ürkerek bakışlarını ağır ağır yerden kaldırıp kadına çevirdi.

Bacak bacak üstüne atmıştı şimdi. Ahenkli ve usturuplu bir şekilde...

Tüm çekiciliğini yeniden sergilemeye başlamıştı...

Göz göze geldiler. Kadın muzaffer ve başarısından emin bir tarzda gülümsüyordu. Etli ve dolgun dudakları sanki titriyor gibi geldi Doktor'a. Kendine hâkim olmasa o anda fırlayıp ihtirasla kadına sarılacak, o kahredici dudakları ağzında mas edecekti.

"Bunu nasıl yapacaksınız Doktor?" diye sordu.

Titreme sırası Sıtkı Başar'a gelmişti.

Henüz cevabı kesin olarak o da bilmiyordu.

"Kolay" diyebilirdi. Oysa kolay olduğundan hiç de emin değildi...

"Nasıl?" diye soruyu yineledi Nazan.

"Öncelikle Ankara'yı terk etmemiz lâzım. Hem de derhal. Burada daha fazla kalmanız sakıncalı.

Cinayet saatinde İstanbul'da olduğunuzu kanıtlamalıyız."

"Neden?"

"Polisin işlenen cinayete fiili iştirakiniz ihtimalini ortadan kaldırmak için."

"Ama onun ölümüne ben iştirak etmedim ki."

"Kanun indinde siz de ortaksınız. Kocanızın öldürüleceğini biliyordunuz. Bu yeterli değil mi?"

"Bunu sadece o sizin Teşkilat mı Dernek mi ne olduğunu tam bilmediğim kuruluşunuz biliyor."

"İşin o yanını bana bırakın. Ben hallederim ama unutmayın ki cinayeti bir gazeteciye ihbar etmişsiniz. Şimdi tüm basın bu ihbar olayını eşileyip, didikleyecek. Zor durumda kalacaksınız."

"Peki, ne yapmalıyım?"

"Bir çare düşüneceğim."

Doktor bir an dalgınlaştı. Zihni bir çözüm aramakla meşguldü.

Nazan adamı süzmeye başladı.

Rahatlamıştı. Zeki, becerikli ve nüfuzlu bir adama benziyordu. Belli ki o Dernek denen kuruluştaki pozisyonu Yüksel Berke'nin mevkiinden çok daha iyi ve yükseklerdeydi. Dernek'le ilgili sakıncaları halledeceğini söylüyordu. Her halde Ankara'da yüksek mevkilerde çok tanıdığı olmalıydı. İçine güven gelmeye başlamıştı. En önemlisi adamın bütün bunları ne için yaptığını biliyordu.

Başka şartlar altında karşılaşa ondan daha da fazla hoşlanabilirdi. Kibar ve ölçülü biriydi, Rasim ve Yüksel gibi şiddetten hoşlanmadığı gün gibi aşikârdı. Acaba yatakta nasıldı? Bunu düşünür düşünmez kendine kızmaya başladı. Ben de hastayım galiba diye söylenmeye başladı. Yaşamının tehlikede olduğu şu anda bile yine seksi hayal ediyordu.

"Buldum" dedi Doktor.

Nazan onun zekâ fışkıran gözlerine baktı.

"Kocanızın böyle bir tehditten haberdar olduğunu söylersiniz."

"Kime?"

"İfadenizi almaya gelen polisler tabî. Son zamanlarda kocanıza bilinmeyen kişiler tarafından tehdit telefonları geldiğini fakat müteveffa eşinizin bu telefonlara pek itibar etmediğini, hatta hiç umursamadığını söylersiniz. Kocanızın bu umursamazlığından çok endişelendiğinizi hatta son gelen bir telefonda eşinize Ankara'da bir suikast düzenlendiğini bizzat size ihbar edildiğini beyan edebilirsiniz. Buna karşın rahmetlinin hiç umursamadığını ve bu telefonları polise bile bildirmediğini ısrarla vurgularsınız."

Ta uçaktaki hadiseyi, onu nasıl açıklayayım?"

"Bu tehditler nedeniyle kocanızı yalnız bırakmadığınızı ama korkudan dayanamayıp uçakta karşılaştığınız bir gazeteciye basına duyurulsun diye kocanızın rızası hilâfına, bilerek ve isteyerek verdiğinizi söylersiniz."

Nazan duraladı.

"Pek inandırıcı gelmedi bana" diye fısıldadı.

"Haklısınız, bana da pek gelmiyor ama, işi öylesine karıştırmışsınız ki başka yapacak bir şey yok."

Nazan başını önüne eğdi.

Şimdi bir çocuk gibi masum görünüyordu.

"Pekâlâ, söylediklerinizi aynen yapacağım efendim" dedi.

"Efendim" kelimesini bilerek ve isteyerek kullanmıştı. Sanki o çocuksu masumiyetini takviye ve Doktor'a mutlak teslimiyetini vurgulamak istercesine...

Doktor gibi yaşı geçkin erkeklerin, genç ve körpe kadınlardan çok daha fazla hoşlandıklarını iyi bilirdi. Dikkat etti. Sıtkı Başar'ın gözlerinde şimdi ihtiras pırıltılarının yanında bir de koruyucu bir baba, hami pozundaki olgun erkeğin yaklaşımları fark ediliyordu.

Dudaklarını büzüp, küçük ve yaramaz bir kız gibi:

"Size teşekkürlerimi nasıl ifade etsem" diye mırıldandı.

Doktor, "Şimdi bunun sırası değil" dedi.

İçinden gülümsedi Nazan. Sırası gelecek ve Doktor bütün yaptıklarının karşılığını bekliyenecekti. Değişmez kuraldı bu. Aslında acı yazgısı bir kere daha kendini gösteriyordu. Daima bedeni üzerinde hak iddia eden bir erkek çıkıyordu karşısına...

Nazan sonunda beyninde çöreklenen en zor soruyu sordu.

'Ya Rasim? Ondan nasıl kurtulacağım?' Bu suale doğrudan cevap vermek istemedi Sıtkı Başar.

Nedense Cellad'ın artık bir sorun olmayacağı inancı vardı içinde.

"Sizi bir süre ondan saklayacağım" diye cevap verdi.

Nazan biraz şaşırmıştı.

"Nerede?"

"İstanbul'da. Orada kimsenin bilmediği özel bir mülküm var. Emin, rahat ve konforlu bir yerdir.

Polise ifade verdikten sonra bir süre orada sakin ve huzurlu bir ortamda yaşamanızda yarar var."

"Bir süre mi?"

"Evet, Rasim Kara tehlikesi ortadan kalkana kadar."

Anlıyordu Nazan. Doktor bir süre kendisini "kapatacağı". Özel mülk dediği yer olasılıkla bir garsoniyerdi anlaşılan.

Sıtkı Başar, kadının tedirginliğini anlamış gibi devam etti.

"Modem bir çiftliktir. Aradığınız her türlü konforu bulacaksınız. Sıkılmayacağınıza, memnun kalacağınıza eminim."

Başını salladı Nazan. Zaten itiraz edecek durumda değildi.

"Ne zaman gideceğim?"

"Hemen" dedi doktor...

Büyük bir hata yaptığını biliyordu Sıtkı Başar. Akliselimi ile içindeki iblis tam bir mücadele halindeydi.

Ama Doktor bu mücadeleden iblisin galip çıkmasını istiyordu...

Kar lapa lapa yağmaya başlamıştı.

Camdan dışarıya bakan Sedat, hava muhalefeti nedeniyle uçakların tarifeye uygun sefer yapamamalarından hatta hiç kalkmamalarından endişe duymaya başladı.

Saatine baktı, onikiye yaklaşıyordu. Bir an evvel toparlanıp havaalanına gitseler iyi olacaktı. Şu Ankara'ya oldum olası ısınmamıştı...

Şermin, Sedat ağzını açmadan:

"İsterseniz yavaş yavaş hazırlanayım" dedi.

"İyi olur" diyen genç adam, Şermin'in hazırlanıp, kıyafetini değiştirmesi belki de hafif bir makyaj yapması için onu yalnız bırakması gerektiğini hatırladı.

"Sizi aşağıda bekleyeceğim" dedi. Usulca kapıyı açtı. Bir an göz göze geldiler. Genç kadının gözleri mutlulukla ışıldıyordu.

Asansörle lobiye inerken Sedat, içindeki huzursuzluğa hiç bir anlam veremiyordu. Garip bir gerginlik vardı üzerinde. Beyni iki gündür yaşadığı karmaşık olayların etkisi altındaydı. Daha da önemlisi hemen hemen hiç yanılmadığı önsezilerinin kulağına fısıldadığı endişelerdi. Hep bir şeyler bekler gibiydi. Önündeki saatlerin, huzursuzluğunu arttıracak, onu korkulara boğacak yeni olaylara gebe olduğu endişesi benliğini kaplamıştı.

Her halde pasif kalmaktan kaynaklanan suçluluk kompleksi diye söylendi kendi kendine. Katili görmüştü. Onunla konuşmuş hatta saldırısına maruz kalmıştı. Durumu hâlâ polise bildirmemesini kendisine bile izah edemiyordu. Hadiselere bulaşmamak isteği miydi bu? Öyle denemezdi. Zaten yeterince bulaşmıştı. Korku mu? Hayır, o da değildi. Asla korkak bir adam değildi Sedat. Peki, hissettiği suçluluk duygusunun sebebi neydi?

Kimseye karşı sorumluluğu yoktu. Hatta polise bile. Katili bulmak onların göreviydi. O sadece sıradan bir spor muhabiriydi. Yine de İstanbul'a gidince hafta sonu yaşadığı tüm olayları tafsilatıyla bu işlere aklı eren bir gazeteci arkadaşına anlatacaktı. Birlikte durumu müzakere eder, gerekeni yaparlardı.

Rahatlaması gerekirdi. Tesadüfler karşısına bir görüşte âşık olabileceği mükemmel bir kadını çıkarmıştı ve onu seviyordu.

Uçakta onu ilk gördüğü andan itibaren aklı fikri Şermin'deydi. Gözü başka hiçbir şey görmüyor, sadece onu düşünüyordu. Ona duyduğu sevgi tüm benliğini kaplamıştı. Artık onsuz yapamayacağını biliyordu. İlk işi ona evlenme teklif etmek olacaktı. Bu gün, derhal genç kadın aşağıya iner inmez...

Asansör kabininden çıkınca otelin geniş, bol ışıklı ve zengin ortamında gözlerini kırıştırdı.

Üniformalı polislerin, gazetecilerin ve televizyoncuların oluşturduğu o muazzam kalabalık oteli terk etmişlerdi. Koşuşturmalarından, telaşlı ve meraklı hallerinden bir şeyler öğrenmeye, haber kapmaya çalışan muhabirlere rastladıysa da sayıları epey azalmıştı. Lobi o eski, huzur verici, sıcak ve çekici atmosferine kavuşmuştu tekrar.

Bir türlü rahatlayamıyordu; rahatlamak ne kelime, büsbütün daraldığını, boğucu ve ezici bir kasvetin içinde çöreklenip ruhunu cendereye aldığını duyumsuyordu.

Polise gereken bilgiyi vermedikçe ruhunun bu sıkıntıdan kurtulamayacağına emindi artık. Bu bir vatandaşlık göreviydi, mutlaka yerine getirilmesi gereken bir kamu borcu. Pasif kalmasındaki sebep biraz da Şermin'di. Ondan bir an ayrı kalmak istemiyordu. Belki biraz da genç kadını bu işe bulaştırmak endişesi taşıyordu. Bir boşanmanın eşliğinde, fırtınalı dünyasında ve de bunca sıkıntının arasında Şermin'in bir de poliste ifadeler vererek yıpranmasına gönüllü razı olmuyordu. Daha tanıştıkları günün ertesinde kadının başına bir sürü dert açmıştı.

Sedat bu kararsız ve çelişkili düşünceler arasında oturacak bir yer ararken, yanı başında işittiği bir sesle birden irkildi.

"Vay Sedat ağabey, bu ne hoş bir rastlantı." Dönüp, kendisine hitap eden adama baktı.

Bir yabancıydı. Hiç tanımadığı biri...

Elini uzatmış, tokalaşmak için yaklaşıyordu. Adamın yüzündeki içten gülümseme, hareketlerindeki rahatlık, yabancının kendisini iyi tanıdığını gösteriyordu.

Refleks olarak o da elini uzattı. Tokalaştılar. Meslek gereği çok insanla tanışırdı Sedat. İsim ve çehreleri belleğinde iyi saklayamadığını da bilirdi. Bozuntuya vermedi, adamı, zihnini zorlayarak hatırlamaya çalıştı ama nafile, güleç yüzlü genç hiç bir çağrışım yapmıyordu.

Adam bir an, gözlerinde muzip bir eda ve kuşkuyla Sedat'a baktı.

"Ağabey, korkarım beni hatırlamadın galiba. Genç takımdan Yüksel Berke. Sol açık Yüksel. Tahta bacak derlerdi, unuttun mu?"

Hiç hatırlamadı Sedat.

Ne isim ne de lâkap bir şey ifade etmiyordu...

Etmemesi de doğaldı zaten...

Ayrıca nasıl bir oyuna getirildiğini de düşünemezdi...

Ehh, futbol oynadığını yılların üzerinden çok zaman geçti diye düşündü. Üstelik karşısındaki adam

"genç takımdan dediğine göre, aynı kadroda olmayan, birlikte idmana çıkmadığı, sıradan gençlerden

biri olmalıydı. Ayrıca sivriliş, profesyonel kadroya geçmediği de kuşkusuzdu. Öyle olsa mutlaka bu oyuncuyu hatırlardı.

Gülümsedi, bozuntuya vermedi. Hatırlamadım dese, ayıp olacaktı. Hafızasının yaptığı bu azizliğe biraz da hayıflandı. Hayret bu genci hiç anımsamıyordu. "S iz " yerine "S en " diye hitap ettiğine göre epey yakınlığı olmuştu her halde...

"Tahtabacak" durmadan konuşuyordu.

Sedat, belki zihninde bir çağrışım olur diye ümitlendi. O yıllardaki genç takımın kadrosunu hatırlamaya çalıştı. Aralarında gerçekten yetenekli bir kaç genç vardı.

"Maşallah ağabey, hiç bozulmamışsın yahu. Turp gibisin. "

Bir adım geri çekildi, Sedat'ı baştan aşağıya şöyle bir süzdü.

"Helâl valla, bir dirhem fazla yağın yok. Spor yapıyor musun ağabey? Pazarları filan çakıştırıyor musun? Bize baksana ne hale geldik. Maçlara bile gidemiyoruz. "

Sedat bozuntuya vermemek için:

"Yok canım, sen de fena sayılmazsın. Çakı gibi gözüküyorsun" dedi.

"Ağabey, seni az evvel yengeyle beraber gördüm ama rahatsız etmemek için yanına gelmedim. Eee, daha nasılsın bakalım. Çoluk çocuk var mı?"

Sedat bir yutkundü.

"Yok. Daha henüz evlenmedim. "

Yüksel Berke usta aktörlere taş çıkartacak bir şaşkınlıkla göz kırptı. Bilgiççe gülümsedi:

"Haa anlıyorum ağabey meseleyi. Kurcalamayalım desene. Hafta sonu kaçamağı. "

Sedat biraz da sıkılarak zoraki gülümsedi.

Konuşmayı kısa kesip hatırlayamadığı bu genci bir an evvel başından savmak istedi. Yine de bir kaç nezaket cümlesi sormalıydı. Yoksa ayıp olacaktı.

"Eee, sen neler yapıyorsun? Neyle meşgulsün şimdi?"

Tahtabacak yüzünü ekşitip, sesini kısarak:

"Emniyet'teyim ağabey. Cinayet Masası'nda. Müdür muaviniyim. Mektebi bitirince Emniyet'e intisap ettim. Bu mevkilere kadar geldik işte. Allah hiç düşürmesin ama bir derdin olursa her zaman emrindeyim ağabey. Hiç çekinme gel. Burada biraz sözümüz geçer. "

Sedat dona kaldı. Ne diyeceğini bilemedi. Gözleri iri iri açıldı.

"Cinayet Masası mı dedin?"

"Evet, ağabey. "

"Yok yahu?"

"Hayrola ağabey? Şaşırmış gibisin, yakıştıramadın mı bize?"

"Esağfurullah" diye geveledi Sedat. "Bilakis, sevindim. "

Aslında şaşırmış ve aklı karışmıştı. Yanı başında üst rütbeli bir emniyet memuru vardı; üstelik eski bir takım arkadaşı...

Ona güvenebilirdi. Galiba Tanrı içindeki sıkıntıdan kurtulmak için önüne istifade edebileceği güzel bir fırsat çıkarmıştı. Açılabilir, gerekirse resmi ifade de verebilirdi.

Ah, bir de onu hatırlayabilseydi...

Yine de ihtiyatı elden bırakmadı.

"Ş u anda vazifeli misin?" diye sordu.

Yüksel Berke başını salladı.

"Sorma ağabey, her halde işitmişsindir, bu sabah burada bir sanayici öldürüldü. Recep Solmaz... O işi tahkikle görevliyim. "

Sedat biraz dalgın "İşittim" dedi. "Boğulmuş galiba. "

"Doğru. Herifçioğlu boğma teli kullanmış. Hiç de iz bırakmamış. "

"Bir şey bulamadınız mı?"

"Maalesef ağabey. "

"Tabii henüz katili de ya kalaya mad in iz?"

"Yakalayamadık. Elde ne delil var ne de görgü tanığı. "

Sedat'ı bir düşünce aldı.

Açılmak için en müsait andı... Bir türlü karar veremiyordu.

"Niçin öldürmüşler acaba?" diye sordu.

"Henüz bilmiyoruz. Araştırıyoruz şimdilik.

"Ya karısı, onu bulabildiniz mi?"

Yüksel Berke manidar bir şekilde Sedat'a baktı.

"Onun ortalarda olmadığını nereden biliyorsun ağabey?"

Bir an boş bulunmuştu. Ama kendisini çabuk toparladı.

"Unuttun mu? Ne de olsa serde gazetecilik var."

Beriki güldü. "Öyle ya, haklısın ağabey. Kadın ortalarda yok. Arıyoruz Kadının da başına bir hal gelmesinden endişeleniyoruz."

Sedat sarardı.

O kadından nefret ediyordu. Uçaktaki yaklaşımı tüm hayatını zehir etmişti. Yine de öldürülmüş olmasını düşünmek hoş değildi.

Kekeleyerek sordu:

"Bizim gazeteci arkadaşlar, hadisenin mafya hesaplaşması olduğunu düşünüyorlar, ne dersin?"

Yüksel Berke bozuntuya vermedi.

İçinden, itoğlu it, ağzımı arıyor galiba diye düşündü.

"Olabilir" dedi. Sonra "Boş ver şimdi bu olayı. Öğle oldu, gel şenlen bir yemek yiyelim."

"Üzgünüm. Çok isterdim ama imkânsız. Saat 14'deki uçakla İstanbul'a dönüyoruz."

"Yapma be ağabey. Seni yıllardır görmüyorum. Özlemiştim. Bana eski günleri hatırlattın. Gel, kırma beni. Yengeyi de alırsın, yemekleri nefis olan bir yer biliyorum. Boğazıma ne kadar düşkün olduğumu hatırlarsın..."

Değil böyle ufak bir teferruatı, simasını bile hatırlamıyordu eski takım arkadaşının. Sıkılmaya başlamıştı Sedat. Belki başka bir zaman ve başka şartlar altında olsa bu samimi ve yürekten gelen teklifi reddetmez, hatta geçmişin tatlı anılarını yeniden tazelemek için seve seve kabul edebilirdi. Oysa şu anda ruh hali böyle bir sohbeti kaldıramazdı.

"İmkânsız. Uçağı kaçırsınız" diye mırıldandı.

"Yapma ağabey, forsumu unutuyorsun. Bir yandan da içinde bir emniyet mensubu ile birlikte olmanın güvencesini duymaya başlamıştı. Korkmuyordu ama yeni bir saldırıya daha uğramanın endişesini de tam olarak üzerinden attığı söylenemezdi.

Birden yanı başında "Sizi fazla bekletmedim ya?" diyen Şermin'in sesini duydu. Eski takım arkadaşı sandığı Yüksel Berke ile konuşurken genç kadının gelişini fark etmemişti Sedat.

Şermin'i yanı başında görmek bir anda içindeki sıkıntıları dağıttı. Genç kadın kıyafetini değiştirmiş, yüzüne çok yakışan ölçülü bir makyaj yapmıştı. Lacivert gözleri bütün ihtişamıyla ortaya çıkmış, insanın nazarlarını alamayacağı odak haline gelmişti.

Pırl pırl, şeffaf bir ışık gibi göz alıcıydı Şermin...

Sedat, eski takım arkadaşı sandığı Yüksel Berke'yi Şermin'e tanıtmak zorunda kaldı.

"Bizim genç takımdan Yüksel Bey. Nam ı diğer Tahta bacak Yüksel."

Böyle tanıtmak zorundaydı. Zira istese de, arkadaşının demin söylediği soyadını hatırlamıyordu.

Berik mi. Benli mi, öyle bir şey demişti ama şu an anımsaması imkânsızdı. Sonra gülerek Şermin'e açıklama yapmak zorunda kaldı.

"Tahtabacak bir futbol deyimidir. Bir ayağımı diğerine kıyasen iyi kullanamayanlara denir."

Şermin gülümsedi.

Sedat kendine bile izah edemediği bir ürkeklikle, daha doğrusu içinden yükselen bir tedirginlikle genç kadının adını vermemişti. Lâkin Şermin elini uzatırken, karşısındaki temiz pak giyimli, insanda itimat hissi telkin eden yabancıya hiç çekinmeden adını söyledi.

"Şermin Ülken."

"Müşerref oldum, hanımefendi" dedi Yüksel Berke ve tam bir salon adamı nezaketiyle eğilip, genç kadının elini sıktı.

Gayet ölçülü ve kibardı...

Ayrıca sokulgan ve sıcak. İnsanı rahatlatan, güven veren, saygın bir tip. Kusursuz bir görünümü vardı.

Sedat, Şermin'e dönüp:

"Yüksel Bey ısrar ediyor, illâki bizi yemeğe götürmek istiyor, vaktimiz olmadığını söyledim ama..."

Yüksel, Sedat'ın lâfını kesti.

Tapma ağabey, hanımefendi mazur görecektir, bırak şimdi şu "bey" lâfını, bunca yıllık Tahtabacak'a bey deyince yadırgıyorum. Yine eskisi gibi hitap et bana, alışığım."

Gülümsedi Sedat. Şermin'e baktı. Onayını almak istercesine. Onun da yalnız kalmaktan yana olduğundan emindi. Genç kadın tam ağzını açarken Yüksel birden irkilerek Sedat'ın boynuna baktı.

Kaşları çatılmış, yüzü birden ciddi bir hal almıştı. Kadının cevap vermesine engel olduğunun farkındaydı. Parmağını uzatıp Sedat'ın boynuna değdirdi.

Sedat da, Şermin de irkilmişlerdi.

Garip bir sessizlik oldu.

Tahtabacağın yüzü asılmıştı.

"Abi boynuna ne oldu?" diye sordu.

Eski bir arkadaştan ziyade, polis şefi gibi sormuştu.

Sedat birden cevap vermedi. Şermin'le bakiştılar. İkisine de sanki Tahtabacağın suratı daha da asılmış gibi geldi.

Genç adam Şermin'e izahat vermek zorunda hissetti kendini.

"Arkadaşım emniyet mensubu. Cinayet masasından..."

Şermin önce sapsarı oldu, sonra kızardı. Tam bir suçlu gibi. Sonra melûl melûl Sedat'ın yüzüne baktı.

Ne diyeceğini bilemedi. Sustu...

Sedat "Şey..." dedi, kem küm etti. Söyleyecek bir şey bulamadı.

Yüksel Berke'nin kaşları hâlâ çatıktı.

"Abi bu tel izi. Hem de iyi tanıdığımız bir iz. Bana söyleyeceğin bir şey yok mu?"

Sedat biraz sinirli:

"Ne söylememi istiyorsun ki?" diye söylendi.

"Bilmiyorum. Ama benden bir şey sakladığın muhakkak. Senin bir derdin var, sıkıntı içindesin ağabey. Benim tanıdığım, o neşeli, içten, mütevazı 'Kasap' değilsin sen."

Yüksel Berke son anda, futbol oynadığı yıllarda tatlı sert futbolundan dolayı Sedat'a 'Kasap' lâkabının takıldığını hatırlamıştı. Devam etti "Benimle bile zoraki konuşuyor gibisin."

'Yapma be Tahtabacak, polislik mesleği seni şüpheli kılmış, eski bir takım arkadaşımın zoraki konuşur muyum?"

Yüksel Berke içinden, hadi oradan ahmak herif diye geçirirken bu kez de nazarlarını Sedat'ın gömleğindeki iyi temizlenmemiş kan lekelerine çevirdi. Onu iyice süzdü.

"Boşuna inkâr ediyorsun ağabey. Bunlar kan izi, kolay çıkmaz, şıp diye anladım. Sen biriyle boğuşmuşsun. Hem de profesyonel biriyle..."

"Bunu da nereden çıkardın şimdi?"

"İnsaf yani, bu benim mesleğim, bırak da anlayayım. Seni konuşmaya zorlayamam tabî ama eski bir arkadaşına yardımcı olmanı beklerdim doğrusu. Artık hiç kuşku yok. Öldürülen Recep Solmaz'ın boynundaki tel izleriyle senin boynundaki izler aynı. Sanki aynı kişi ikinizi de boğmaya çalışmış gibi. Bunu bakar bakmaz anladım, lâkin iki olay arasında bir bağlantı kuramıyorum. Senin maktul Recep Solmaz'la ne ilişkin olabilir ki?"

Şermin'le Sedat tekrar bakiştılar.

Yüksel Berke anlamlı bir şekilde başını salladı.

"Ayrıca bana Nazan Solmaz hakkında sorduğun sualde biraz manidar geldi. Artık eminim, seni her hangi bir şekilde bu olayın içine sokmuşlar ama nasıl, işte onu henüz anlayamıyorum."

Sedat derin bir soluk verdi.

"Konuşmak" en hayırlısı olacaktı. İçindeki sıkıntıyı bastırmanın başka çaresi de yoktu zaten.

Şermin'e dönüp, onun ellerini tuttu. Yanındaki Yüksel Berke'nin varlığına hiç aldırmadan:

"Sevgilim" dedi. "Polise artık her şeyi anlatacağım. Belki bizim de katilin bulunmasına bir katkımız olur. İçimin rahatlaması gerekiyor. Bunu yapmamız lazım. Biz görgü tanığı sayılırız. Karşımıza Yüksel'in çıkması belki de Tanrı'nın bir lütfü. Üzgünüm, senin de başını derde soktum. Şimdi sorgular, ifadeler bir sürü dert açılacak başına."

Şermin sözünü kesti. Güzel gözlerindeki parıltı kaybolmamıştı.

"Hiç sorun değil. Sizle beraber oldukça her şeye katlanabilirim."

Sedat minnet ve şükranla genç kadının avuçları içindeki elini sıktı. Sonra yanındaki eski takım arkadaşına döndü. www.cizgiliforum.com

"Katili gördük. Tahminin de doğru, zira aynı adam beni de boğmak istedi... Ayrıca bu mesele tahmininden de kötü. Yer yerinden oynayabilir. Hadi bakalım muavin bey, şimdi ne istersen sor, cevaplamaya hazırız."

Sedat'ın omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı. Birden içinin rahatladığını hissetti. Benliğini kaplayan suçluluk kompleksinden yavaş yavaş sıyrılıyordu artık.

Ah, bir de şu Tahtabacak'ı hatırlayabilseydi...

Yüksel Berke o zamana kadar durumu iyi idare etmişti. İki sevgili göz göze itirafta bulunmaya karar verirken o da kaçamak nazarlarla otelin giriş kapısını kolluyordu. Arkadaşı Suphi ve beraberinde getireceği yeni infaz memuru hâlâ ortalarda yoktu.

Şahap Aktaroğlu'nun karısı İstanbul'a arabayla dönmekte ısrar ediyordu. Karlı ya da bulutların elektrikle yüklü olduğu havalarda uçağa binmekten nefret ederdi. Şahap Aktaroğlu için fark etmiyordu. Maiyetindekiler kocaman Mercedes 500 SEL'İ harekete hazır bekletiyorlardı. Korumalarını taşıyan iki araba da onlara refakat edecekti. Aktaroğlu sinirli sinirli saatine baktı.

Gelişmeler hakkında hâlâ rapor almamıştı. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Ekipler belirli çalışma disiplinini kaybetmişlerdi. Komite mensuplarına bir tür lâubalilik musallat olmuştu. En nefret ettiği şeydi bu. Karısının çatık kaşlarına aldırmadan istihkakı olan ikinci sigarasını vaktinden çok önce yaktı.

Dalgın nazarlarla, elindeki müzayede katalogunu tetkike devam etti. Bir koleksiyoner olarak, yarın Çırağan Sarayı'nda ve Yıldız Silahhane'deki iki ayrı müzayedede bulunması gerekiyordu. Olmazsa birine telefonla katılacaktı. Almayı kafasına koyduğu bir tombak at alınlığı, bir de Hoca Ali Rıza'nın peyzaj yağlı boya tablosu vardı. Kesin bir tahminde bulunamazdı ama ikisine yaklaşık yedi milyar kadar ödemeyi kararlaştırdı. Gerekirse daha da fazlasını. İkisi de harikaydı.

Hüseyin Yenli'nin telefonu geldiğinde aklı hâlâ yarınki müzayedede idi. Aldığı bilgi hiç hoşuna gitmedi. Recep Solmaz öldürülmüştü. Üstelik plana uygun olmayarak bir otel odasında. Katil verilen talimatı istenildiği şekilde yerine getirmemişti. İlgili bölümle bağlantı kurulamıyordu.

Gazeteciden haber yoktu.

Ve Fahri Somali kayıplara karışmıştı.

Sigarasından derin bir nefes çekti. Arkasından da öksürmeye başladı...

"Kızıl Fahri" durumdan memnundu. Gerçi, Generale, Recep Solmaz'ın ölümünü izah etmek biraz zor olacaktı ama nasıl olsa bir yolunu bulurum diye düşündü. Adamı Yüksel Berke, son telefonunda gazeteciye bulduklarını ve şehir dışındaki metruk un fabrikasına götüreceklerini söylemişti. Orada konuşturup işini bitireceklerdi. Biraz fazlaca kan akacaktı lâkin bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Başka çözüm yoktu. Mutlu sona az kalmıştı.

Ondan asla vazgeçemezdi. Asla...

Hele kendisini sevip arzuladığını, bizzat ağzından işittikten sonra. Bu, Nazan'ın samimi itirafıydı. Sıkılıp utanmış hatta biraz zorlanmıştı da ama sonunda içtenlikle itiraf etmişti. Beyninde yeni ve mutlu bir yaşamın hayali şekillenmiş, dünyalar onun olmuştu...

Ya sonra?

Mutlaka namussuzun biri onu gammazlamıştı. Ve bunu ancak işvereni yapabilirdi. Başka kimse değil...

Bir süre kendisine niye böyle bir oyun oynadıklarını düşünmeye çalıştı. Aslında istediklerini yerine getirmişti. İnfaz mahallinin ve saatinin değişmesi o kadar önemli değildi. Gerçi onlar işin tam Sanayi Odası'na girerken merdivenlerde yapılmasını planlamışlardı ama profesyonel bir tetikçi hiç bir zaman plana motamot uymak zorunda olamazdı. Deneyimi ona uygulama sırasında hareket serbestisi tanırdı. Dünyanın her tarafında böyle olurdu bu...

O halde bu oyunu kendisine neden oynamışlardı?

Bu soruya mantık bir cevap bulamıyordu. Dernek kendisinden memnundu. Onlar adına yaptığı beşinci işti bu. Ve hepsi de başarıyla sonuçlanmıştı.

Daha da önemlisi Nazan ile ilişkisini bilen Dernek'te sadece iki kişi vardı. Yüksel Berke ve Dr. Sıtkı Başar.

Onların da polise böyle bir ihbarda bulunmalarını aklı almıyordu.

Dernek çok gizli bir kuruluştı, kendi kendilerini ateşe atacak değillerdi ya? Hem bundan ne çıkarları olabilirdi?

Eski suçlarından dolayı polis peşinde değildi, öyle olsa ilk tespit ettikleri anda yakasına yapışırldı. Polisin hastahaneye baskın yapması bu gün işlediği suçla da ilgili olamazdı. Cinayeti işledikten sonra

fazla oyalanmamış hemen Nazan'ın yanına dönmek için harekete geçmişti. O kısa zaman süreci içinde Polis cinayetten bile haberdar olamazdı.

Çıldıracak gibiydi. Boşa koyuyor olmuyor, doluya koyuyor olmuyordu. Ama hastahane kapısı önünde polisleri gözleriyle görmüştü. Oraya bir operasyon için gelmişlerdi ve sebep kendisiydi. Bugün gibi aşikârı.

Yüksel Berke denen adamla irtibat kuramazdı. Onun hakkında hemen hemen hiç bir şey bilmiyordu. Ne bir adres, ne bir posta kutusu ne de bir telefon numarası. Ama Dr. Sıtkı Başar'ı arayabilirdi. Tehlike anında sığınması için ona burayı salıvermişlerdi.

Birden irkildi.

Bu tür gizli kuruluşların ne dümenler çevirdikleri hiç belli olmazdı. Yoka bu bir tertip miydi? Olası bir ihtimalle doktoru da kendisini de harcamak istemiş olabilirlerdi. Pek akli yatmadı ama mümkündü. Bu infaz işi için Dernek bizzat Doktor'u İstanbul'a kendisiyle temas için yollamıştı. Tedirgin ve ürkek biriydi Doktor. Ondan hiç şüphelenmemişti. Ya kendisi?

Ondan da çekinmeleri için bir sebep yoktu. Bu dernek hakkında ne biliyordu ki? Hiç bir şey. Kimseyi tanımıyordu Dernek'ten. Temas kuran araçlar da gizli kimliklerle gelmiş olabilirlerdi. Onlar adına yaptığı ikinci infazda da irtibatı gene Yüksel Berke kurmuştu. Acaba bu gerçek adı mıydı? Nerede çalışırdı, kimin nesiydi, hiç bilgisi yoktu. Sadece paraya bakardı o. Parayı alır, emri yerine getirirdi. İşin gereği buydu. Ama Doktor gerçek bir doktordu. Hastahanesini görmüş, personelinin onu doktor olarak tanıdığını gözlemlemişti. Onun kişiliğinde yanılgısı yoktu. Akli karıştı.

Aslında bunları hiç umursamıyordu. Şu anda serbestti ve onu kolay kolay yakalayamazlardı. Zaten tek düşüncesi Nazan'ı alıp yurt dışına gitmekti. Planını değiştirmişti. Nazan Adapazarı'ndaki çiftlikte yaşayacak kadın değildi, hele geçirdiği bu evlilikten sonra daha modern ve şatafatlı bir hayata alışmış olması gerekirdi. Verona'da göl kıyısında ufak bir evi vardı. Nasıl olsa bir ayağı hep Avrupa'da sayılırdı. Şimdilik burada işler yatışınca kadar Nazan'la orada yaşamayı hayal ediyordu. Acaba Nazan ne durumdaydı? Polis onu yakalamış mıydı? Bu namussuz Dernek mensupları şayet sevdiği kadına bir kötülük ettiyseler, ne yapıp yapıp, hepsinin burunlarından fitil fitil getirirdi.

Neden sonra elindeki bardağı kırarcasına sıktığını fark etti.

Ufak, halk tipi, ucuz bir lokantada yemek yiyordu. Yemekten ziyade ne yapacağını düşünmek için girdiği sıradan bir yerdi. Etrafına şöyle bir bakındı. Masaların çoğu boştu. İnşaat işçisi kılıklı, sakalları uzamış, hırpani görünümlü bir kaç adam kuru fasulye ve pilavla karınlarını doyuruyorlardı. Yemek yiyecek hali yoktu. Önündeki tabakları hafifçe itti.

Dip tarafta, lokanta sahibi olduğunu sandığı, pala bıyıklı iri göbekli bir adam, duvara tahta bir raf üzerine konmuş televizyonu kurcalamakla meşguldü. Bir türlü karar veremiyor, eski siyah beyaz televizyonda kanaldan kanala geçiyordu. Neden sonra ardına kadar sesi açılmış televizyonda spikerin bir cinayet haberini veren anonsunu işitti.

Dikkat kesildi.

Kulaklarını açıp dinlemeye başladı. Bulunduğu yerden görüntüleri iyi seçemiyordu. Ekranda, haber sunucusunun yandan uzayan başının kavunsu görüntüsü kaybolmuş, kalabalık bir mekân görünmeye başlamıştı. Spiker bu sabahın erken saatlerinde Hilton Oteli'nde işlenen cinayeti anlatıyordu. Az sonra cinayetin işlendiği odanın görüntüsü geldi ekrana. Kamera önce odanın içinde dolaşmış sonra yakın plandan bir çekimle, yatağın kenarında boylu boyunca uzanmış Recep Solmaz'ın cesedini göstermişti.

Gayrı ihtiyarî irkildi Cellad.

Spiker şimdi, maktulün kısa bir özgeçmişini ve memleket ekonomisine katkılarını anlatan bilgileri veriyordu.

Ufak aşçı dükkânında kimsenin haberle ilgilendiği yoktu. Müşteriler açlıklarını bastırmaya çalışıyorlar, palabıyık patron ise cesedin görüntüsünün ekranda kaybolmasından sonra ilgi ve dikkati azalmış olarak, kürdanıyla dişleri arasındaki artıkları temizlemekle meşguldü.

Rasim Kara son haber olarak, görevli polis yetkililerinden birinin yaptığı resmi açıklamayı dinledi. Alışıl gelmiş, sıradan bir polis beyanydı bu. Tahkikatın derinleştirileceği ve faillerin en kısa sürede yakalanacağı yolunda...

Haberde Nazan'dan hiç bahsedilmemişti.

Yerinden kalktı, palabıyık patrona yaklaştı. Telefon etmek istediğini söyledi. Patronun aşçı dükkânının en iyi giyimli müşterisini geri çevirecek hâli yoktu tabî.

"Buyrun" diye, önündeki ufak masanın üstünde duran telefonu işaret etti. Hatta nezaketen uzanıp Somali'de açlıktan kırlan çocuklarla ilgili yeni bir haberi geçen televizyonun sesini kısıtı. Bulunduğu yer, rahat konuşmaya müsait değildi ama aldırmadı Rasim Kara. Kirli ellerle kullanılmaktan yağlı bir görünüm almış olan almacı kaldırdı. Uçakta kendisine verilen zarfın içinde yazılı hastahane telefonunun numarasına baktı sonra ağır ağır tuşlara bastı.

Zilin ikinci çalışında hattın öbür ucundan bir kadın sesi yükseldi.

Dr. Sıtkı Başar'la görüşmek istediğini söyledi. Kadının sesini hemen tanıdı. Sabah, Nazan'ı getirdiğinde kendilerini içeriye almak istemeyen özel bölüm hemşiresiydi bu.

"Kim arıyor?"

"Bir yakını dersiniz."

"Üzgünüm efendim ama kendisiyle görüşemezsiniz."

"Neden?"

Kadın bir an duraladı. Sanki zorlanıyormuş gibiydi.

"Kendileri bir seyahate çıktılar efendim."

Yalan söylüyordu hemşire. Sesindeki titremeden ve çekinerek konuşmasından anlamıştı bunu.

"Ne zaman?"

"Bu sabah efendim."

İçine düşen şüphe şimdi daha da artmıştı. Polis, Dr. Sıtkı Başar'ı tutuklamış olmalıydı. Neler döndüğünü tam anlayamamıştı, ama bir tersliğin olduğu muhakkaktı.

Her halde polis hemşireye baskı yapmış, tevkif olayının şimdilik gizli kalmasını sağlamıştı.

Peki, Nazan'a ne olmuştu acaba?

Bir an tereddüt etti. Dudaklarının ucuna gelen soruyu sormaktan çekindi. Hastahanenin telefonu polis tarafından dinleniyor olabilir miydi?

Dayanamadı.

"Nazan Hanım nerede? Beni ona bağliyabilir misiniz?"

"Kim dediniz?"

"Nazan Hanım."

Hemşire diklenerek sordu:

"Soyadı yok mu beyefendi? Soyadını söylesenize."

Rasim Kara göz ucuyla palabıyık patrona baktı. Herif ilgisiz gibi görünüyordu ama çaktırmadan konuşmaları dinliyor gibi geldi Rasim'e. Nazan'ın soyadını veremezdi. Dükkân sahibi az önce televizyondaki haberleri dikkatle dinliyordu, soyadı adamda bir çağrışım yapabiliirdi, üstelik hastahane telefonunun da dinlenip dinlenmediğinden emin olamazdı.

Usluca telefonu kapattı.

Durum galiba tahmininden de kötüydü...

Nazan, Mercedes'in rahat koltuğuna gömüldü. Araba yavaş yavaş hastahanenin bahçesinden anayola çıktı. Rasim Kara'nın planlarını altüst edip, kaderinin çizgisini değiştiren polis otoları hâlâ ana girişin önünde duruyorlardı.

Resmi araçları görünce genç kadın endişe ile bakışlarını arabayı süren Doktor'a çevirdi. Sıtkı Başar kadının endişesini sezinlemişti.

"Merak etmeyin. Onların sizinle bir ilgisi yok" dedi.

Nazan başını önüne eğdi.

Hayatında yeni sayfa açıldığından emindi. Hep böyle olmuştu zaten. Daima yaşamını erkekler yönetmişti; ömrünün hiç bir döneminde bağımsız, kendi ayakları üzerinde durabilen, hür ve güçlü bir kadın olamamıştı. Şimdi zengin ve sınırsız bir servetin sahibiydi ama yine onlara muhtaç duruma düşmüştü. Her zamanki gibi...

İçinden isyan etmek geliyordu, öfkeleniyor, içinde biriken hırs ve hiddeti boşaltmak istiyordu. Bunca yıldır daima yanlış bir şeyler yapmıştı. Her seferinde pişman olmuş bundan sonra daha akılcı davranmaya söz vermiş, mantığından ziyade hislerine bağılı kalarak yaşadığından başını bir türlü sıkıntılardan kurtaramamıştı.

Zenginliği de para etmiyordu şimdi. Bir suçluydu o. Kocasının öldürölme olayına fiilen karışmış bir suçlu...

Kader yine oyununu oynamıştı kendisine. Belki de başka suçlu aramaya lüzum yoktu. Suçlu kader, değişmez alınyazısıydı.

Gözleri nemlendi.

Şu haline bak diye söylendi içinden. Hiç tanımadığı bir erkeğin arabasında bilinmeyen bir geleceğe doğru gidiyordu. İşte gerçek bu kadar acıydı. Göz ucuyla yanında oturan adama baktı.

Olgun, kültürlü ve nazikti. İçinde bulundukları anormal şartlara rağmen ağzından kırıcı, incitici kaba hiç bir laf çıkmamıştı. Biliyordu, bundan böyle kendisini o yönetecek, o sahiplenecekti. Yani yeni efendisiydi...

Neden böyleyim ben diye hayıflandı.

Aslında ömrünün her safhasında bir erkeğin kendisini sahiplenmesini istemişti. Böyle bir erkeğin kendisini yönlendirip, idare etmesinden yoksun kaldığı zamanlarda, hep boşlukta kaldığı duygusuna kapılmış, aczi ve çaresizliği duyumsamıştı.

Ve doktor yaşamına giren her erkekten farklıydı. Bunu hissediyordu. İnce ve hassas, kadınlara nasıl yaklaşılmasını bilen biriydi. Yılışık ve sulu asla değildi. Kendisini arzuluyordu tabii, eh bu da son derece doğaldı, her zaman istenilen, arzu duyulan bir kadındı o...

İşin asıl acı yanı kendi duygularıydı. Erkeklerle olan zaafıydı. Bir türlü hakim olamadığı cinsel dürtü ve ihtiraslarıydı. Sekssiz yaşayamıyordu. Diğer kadınlardan farklı olduğunun bilincindeydi. Seks onun vazgeçilmez tutkusuydu, konuştuğu, görüştüğü her erkeğe hep bu zaviyeden bakar, onların yataktaki gerçek enerji ve güçlerini merak ederdi. Bu bir hastalık olmalıydı, evet bir hastalık. Nemli gözlerine karşılık dudaklarında hafif bir gülücük hasıl oldu. Doktoru merak etmeye başlamıştı. Elinde olmayarak, bacak bacak üstüne attı. Eteği yine yukarıya kaymış uzun ve gösterişli bacakları meydana çıkmıştı. Doktor'a bakmamaya gayret etti ama yanındaki adamın dikkatini yola çeviremeyip bacaklarını süzeceğinden emindi. Hislerini kontrol edemiyordu. Hiç bir zamanda edememişti zaten.

Sıtkı Başar ince siyah çorapların örttüğü mevzun ve gösterişli bacaklara bakmadı. Nasıl olsa ileride buna çok vakti olacaktı. Tecrübeli adam şimdi nefisinden ziyade akıl ve mantığıyla mücadele halindeydi. Yaptığı işin anlamsızlığını ve yüklendiği riskin şiddetinin farkındaydı.

Behimi hislerinin tatmini için çok şeyi tehlikeye atmıştı. Acı acı düşündü; zaten yaşamında bin bir problem ve sıkıntı vardı. Meslek hayatı tam bir hay huy içinde geçiyordu. Siyasi ihtirasları başına yeterince dert açmıştı. Ya özel hayatı, ya yalnız kendine ayırabileceği vakit ve mutluluk? O hiç yoktu işte. Yaşı altmışa gelip çatmıştı. İşlerinin dışında, son derece sıradan ve tekdüze bir ömür sürüyordu. Tatile çıkamaz, izin yapamazdı. Hep iş, iş, iş... Bunca para bunca servet, neye yarayacaktı. Belki bir yaş dönemi krizi geçiriyorum diye düşündü. Özel yaşamının tek eğlencesi cuma geceleri katıldığı briç partileriydi.

Bu gidişi değiştirmeliydi.

Yaşam bu kadar monoton olamazdı. Nazan ona yavaş yavaş unuttuğu erkekliğini hatırlatmıştı.

Çiftliğinde geçireceği günlerin heyecanı yüreğini hoplattı. Kadının teşhir ettiği bacaklarına baktı.

Gülümsedi ve gaz pedalına hızla bastı.

Hüseyin Yenli, Ankara Emniyet Müdürlüğü'ndeki adamıyla yaptığı telefon konuşmasından hiç de memnun kalmamıştı. Telefonu kaparken suratı asılmış, neşesi kaçmıştı.

Aldığı bilgilere sevinmesi mi yoksa üzülmesi mi gerektiğini kestiremiyordu. Şimdi başına bir de Nazan Solmaz meselesi çıkmıştı. Polisten verilen bilgilere göre maktul Ankara'ya karısıyla gelmişti ve kadın kayıptı...

Cinayetin işlendiği odada kadına ait şahsi eşyalar bulunmuştu. Ama kadın sırta kadem basmıştı. Şu ana kadar kadından hiç bir bilgi alınamamıştı. Polisin yaptığı tahkikata göre kadının sabahın erken saatlerinde bir adamla oteli terk ettiği otel müstahdemi tarafından polise verilen bilgiler arasındaydı. Kadının cinayete ilgisi olup olmadığı polis tarafından bilinmiyor fakat bu esrarengiz gaybubeti tuhaf karşılanıyordu. Hatta cinayeti işleyen kişi veya kişilerin kadının canına da kastetmiş olmaları ihtimal dahilindeydi.

İnfaz projesini bildiği için Hüseyin Yenli bu bakımdan müsterihtti. Cellad'ın kadını öldürmesi söz konusu değildi. Yine de içini bir tedirginlik kapladı. Sabahın köründe bu kadın nereye gitmiş olabilirdi? Üstelik sansasyon yaratacak böyle bir cinayet haberi anında bütün memlekette duyulmuş olması lâzımdı ama kadın hâlâ ortalara çıkmamıştı.

Recep Solmaz'ın karısı hakkında hiç bilgisi yoktu. Zaten Recep Solmaz topluma fazla karışan, reklâmı yapılan basında kendisinden sık sık söz edilen biri değildi. Polisten aldığı bilgiye göre kadının genç ve güzel olduğu söyleniyordu. Aklına, kadına yakıştırmak istemediği başka ihtimaller geldi; ama emin olamazdı, böyle düşünmekliğin için henüz erken diye söylendi.

Kadın sabahın erken saatinde kocasını otelde bırakıp acaba kimle dışarıya çıkmıştı? Yine polisten aldığı bilgiye göre sabah Recep Solmaz odasında tek başına kahvaltı etmişti. Odaya giren polis görevlileri tek kişilik kahvaltı tepsisini masanın üzerinde bulmuşlardı. Odada cinayetin işlenmesi sırasında mücadeleyi gösteren en ufak bir ipucuna rastlanmamıştı. Bu durumda biraz garibine gitti Hüseyin Yenli'nin, acaba Recep Solmaz canını kurtarmak için niye hiç mücadele etmemişti?

Saçsız başını kaşıdı.

Huzursuzluğu devam ediyordu. Aklına takılan soruların ardı arkası gelmiyordu. İnfaz niye planlandığı şekilde olmamıştı? Celladı böyle acele uygulamaya sevk eden şey neydi? Onun gibi deneyimli ve profesyonel bir katil planı değiştirdiğine göre ortada çok önemli bir şey olmalıydı. Ve bunu yalnız "Kızıl" denen o piç kurusu bilebilirdi.

O da ortalarda yoktu.

Muavini Yüksel Berke denen o itoğlu it de...

İçindeki huzursuzluk karamsarlığa dönüşmeye başlamıştı. Başkan az sonra İstanbul'a hareket edecekti. Daimi ikametgâhı orasıydı. "Kızıl" denen namussuzun da... Her ikisi de Komite toplantısı için Ankara'ya gelmişlerdi. Fahri Somali'nin ayağını kaydırmak için eline geçen fırsatı galiba iyi kullanamayacaktı. Mutlaka bir şeyler yapması gerekiyordu. Başkanın gözüne girmeli, bu şansı en iyi şekilde değerlendirmeliydi. İçinden küftetti.

İşe önce Celladı bulmakla başlamalıydı. Meselenin anahtarı ondaydı. Onunla yüz be yüz görüşebilirse çok şey öğreneceğine emindi.

Bu tür temasları Kızıl'ın adamı Yüksel Berke kurardı. Ona ihtiyacı vardı. Kızıl ortalarda görünmediğine göre belki de neticeden emin çoktan İstanbul'a dönmüş olabilirdi ama Yüksel denen teres Ankara'lıydı. Onu elde ederse pek çok sorun çözülebilirdi.

Evet, işe öyle başlamalıydı...

"Hadi ağabey gidelim" dedi Yüksel. 'Yemek yerken bu meseleyi konuşuruz. Bana bildiğin her şeyi anlat. Telaşlanmana da hiç gerek yok, söz veriyorum, sizi uçağınıza yetiştireceğim. "

Rahatlamıştı Sedat. Dün akşamdan beri beynine musallat olan sorumluluk duygusundan nihayet kurtulabilecekti. Şermin'in elinden tutup otelden çıktılar. Bir daha otele dönmek için genç kadın önce gidip hesabını kapattı. Tahtabacanın bir baş işareti üzerine, Sedat'ın nereden çıktığını göremediği iki sivil yanlarına yaklaştı. İçlerinden biri nezaketle yaklaşıp Şermin'in bavulunu aldı. Sedat bu iki gencin Yüksel'in maiyetinde çalışan polisler olduğunu sanmıştı.

İki sevgili huzur ve güven içinde dışarıda bekleyen otomobile bindiler. Memurlardan biri direksiyona geçerken, diğeri öne oturdu. Yüksel ise konuklarıyla beraber arkaya geçmişti. Araba hareket etti. Bir süre kimse konuşmadı, sessizce yol aldılar.

Sedat bu sessizliği daha ziyade eski takım arkadaşının olaylarla kendisi arasında bir türlü akla yakın bir bağ kuramamasına veriyordu. Eh, haklı da sayılırdı. Beklenmedik bir karşılaşma ve beklenmedik iki görgü tanığı. Onun için tam bir sürprizdi bu. Belki de şu anda arkadaşının nasıl bir ifade vereceğini düşünüyordu. Sedat'ın bile zihni çok karışıkı...

Nitekim yanında oturan Şermin hafifçe kolunu dürtmese, düşüncelerinden sıyrılamayacaktı. Başını çevirip, gülerek sevgilisine baktı. Genç kadının kaşları çatılmış, rengi uçmuştu. Ürkmüş bir tarzda gözleriyle dışarıyı işaret etti. Sedat pek bir şey anlamadan etrafa baktı. O zaman biraz uyanır gibi oldu. Araba aşırı bir hızla şehir merkezini terk ediyordu. Etraftaki binaların şekli değişmiş, daha çok gecekonduların yer aldığı, bakımsız varoşlara doğru gidiyorlardı. Biraz irkildi. Yüksel'e döndü.

"Senin bu lokanta da amma uzakmış" dedi.

Adamdan hiç ses çıkmamıştı.

Hatta yüzünü çevirip bakmamıştı bile.

"Yahu, Tahtabacak nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Şermin'in koluna yaptığı tazyik artmıştı. Tekrar sordu:

"Yüksel Bey nerede bu bahsettiğiniz lokanta?"

"Kes sesini ve otur oturduğun yerde"

Adamın ağzından çıkan tek cümle buydu. Sedat o zaman bir oyuna geldiğini anladı. Dehşetle irkildi. Dondurucu bir korku rüzgârının tüm benliğini kavradığını hissetti.

Bunlar polis değildi. Kesinlikle değildi...

Şimdi Yüksel'i de neden hatırlayamadığını gayet iyi anlamıştı; çünkü böyle bir arkadaşı hiç olmamıştı. Karşılaştıkları andan beri zihnini zorlamış, Tahtabacak lâkaplı bir arkadaşı anımsamaya çalışmış, bulamamış ve bunu hafızasının kendisine yaptığı bir azizlik sanmıştı...

İçindeki ilk ürperti şimdi yerini kızgınlığa terk ediyordu.

Ne aptalca davranmıştı.

Herkes tarafından tanındığı inancının kendisine oynadığı oyun, şöhret ve namlı biri olmanın sarhoşluğu bu. Nasıl da safça inanmıştı şu kendini eski takım arkadaşı Yüksel diye tanıtan adama. Kanının beynine sıçradığını hissetti. Sonra:

"Hey, kimsiniz siz?" diye bağırdı.

Kızgınlıktan sesi arabanın içinde çın çın ötmüştü.

Şoför mahallinin yanındaki koltukta oturan adam, ağır ağır omzunu döndürdü ve elinde birden peydah olan tabancayı tam Sedat'ın alınına dayadı.

Yüksek kalibreli, Belçika yapısı bir Browning'di bu.

Şermin'in ağzından kısa tiz bir çığlık yükseldi. Sedat kımıldayamamıştı. Genç kadının koluna batan uzun tınakları ne kadar korktuğunu belli ediyordu. Sustu...

Bir süre tam bir sükûnet içinde yol aldılar. Kimse konuşmuyordu. Artık şehrin varoşlarından da çıkmışlardı. Kırac, ağaçsız, ücra bir yolda ilerliyorlardı. Ana şoseyi çoktan terketmişlerdi. Bir müddet sonra stabilize, nispeten dar bir yola saptılar. Sedat Ankara'yı iyi bilmezdi; bu nedenle ne tarafa gittikleri hakkında bir kanaat sahibi olamadı. Galiba şehrin güneyine doğru kayıyorlardı.

Büyük bir yarı geçtikten sonra birden karşılarına metruk bir fabrika binası çıktı. Yapının eski, boş ve ürperti veren karanlık bir görünümü vardı. Kar, şehir dışında daha etkili olmuş her taraf beyaz bir tabaka ile örtülmüştü. Buna rağmen Sedat, buranın terkedilmiş eski bir çimento fabrikası olduğunu anladı.

Birden eli ayağı çözülür gibi oldu.

Adamların niyeti apaçıktı. Buraya kendilerini öldürmek için getirmişlerdi. Can kaygısı, karşılaştığı bu açmaz karşısında çözüm bulmaya yöneltti Sedat'ı. Ama ne yapabilirdi? Karşısında güçlü kuvvetli üç adam vardı ve de silahlıydılar.

Sedat kendi canından ziyade yanındaki sevgilisini düşündü. Onun ne günahı vardı? Tamamen masum ve her şeyden habersizdi. Şanssızlığı dün gece kendisiyle tanışmasıydı. Duruma isyan edeceği geldi. Olamazdı böyle aksilik. Tam aşkı ve mutluluğu yakaladığını sandığı anda bir hiç uğruna öldürüleceklerdi. Hem de pisipisine. Akıllı mantığı almıyordu olanları. Mutlaka bir şeyler yapması gerekliydi ama ne? Bu üç adamla başa çıkamazdı hem de ellerinde silah varken...

Araba tam fabrikanın önünde durdu.

Önce arabayı kullanan adam dışarıya çıktı. Yüksel'in bir baş işaretiyle metruk binaya doğru koştu, kuyu gibi derin ve karanlık gözükten dar dehlizden içeriye dalıp gözden kayboldu.

Diğerleri arabadan inmemişlerdi. Browning'in namlusu hâlâ Sedat'a çevrikti. Şermin, sevgilisinin koluna sıkı sıkıya sarılmış, titriyordu. Tabancayı görünce ağzından çıkan tiz çığlıktan sonra tek kelime etmemişti.

Az sonra fabrikaya dalan adam tekrar karanlık kapı ağzında göründü. Eliyle "gelin" dercesine bir işaret yaptı.

Yüksel Berke "İnin arabadan" diye gürledi. Sesi otoriter ve emrediciydi. Otelde tanıdıkları adam sanki tamamen değişmiş, şimdi karşılarında hiddet ve nefret kusan biri haline gelmişti.

Önce Şermin, ardından da Sedat çıktı arabadan. Önde oturan tabancalı adam hızla yerinden fırlayıp silahın namlusunu yine onlara tevcih etti. Arabadan en son Yüksel Berke çıktı. Ağır ağır ve kendinden emin adımlarla fabrikaya doğru yürümeye başladı. Silahlı adam namluyu hareket ettirerek sevgililere yürümelerini ihtar etti.

Sert ve dondurucu rüzgâr boş arazide çılginca esiyordu.

Sedat, Şermin'i kolundan tuttu. Genç kadın titremesine rağmen metanetini kaybetmemişti. Yavaş fakat vakur adımlarla fabrikaya doğru yürüdü. Sedat onun paniğe kapılmayan, sakin ve itidalli haline hayret etti. Şermin umduğundan da metin bir kadındı. Bu, içindeki isyan dürtüsünü daha da kamçılıdı. Her ne olursa olsun, hiç olmazsa onu kurtarmalıydı. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Çaresizlik düşünme yeteneğini körletmişti adeta. Ümitsizce iki yanına bakındı. Tam bir boşluk ve sessizlik vardı etrafta. İn cin top oynuyordu. Değil kurşun sesi, kıtır kıtır adam kesseler kimse duymazdı burada.

Dipsiz kuyu gibi gözükten, dar ve karanlık dehlizden içeriye girdiler. Aslında o karanlık girişten sonra içerisi hiç de umduğu kadar karanlık çıkmadı. Yüksek tuğla duvarlı, metruk binanın çatısı yer yer yıkılmış, içi boşaltılmış, etrafı terkedilmişliğin kahredici sessizliği kaplamıştı. Harabenin içi müthiş

soğuktu. Dışarıdan bile fazla soğuk. Yıkık duvarlardan, camları kırılmış yüksek pencerelerden içeriye dolan sert rüzgâr anaförler yapıyor, devamlı rüzgâr uğultusu akisler yaratıyordu.

Sedat ürpertiyle etrafına bakındı.

Geniş platform hemen hemen boş sayılırdı. Kıyıda köşede bir kaç paslanmış varil, teneke artıkları, yıllar öncesinden kaldığı belli yırtık ambalaj kâğıdı yığınları ve bol miktarda senelerin silemediği çimento tozları vardı. İçerisi tam bir pislik yuvasıydı.

Burası adam öldürmek için ideal bir yerdi.

İçindeki karamsarlık daha da artıyordu. Hiç ümit yoktu. Bir süre geniş, yer yer çatlamış beton platform üzerinde yürüdüler. Nihayet "durun" dedi Yüksel. Sesi binanın içinde yankılanmıştı.

İki adam arkalarında kaldı. Yüksel Berke mütebessim bir çehreyle karşısına dikildi. Yüzünde alaycı ve aşağılayıcı bir ifade vardı.

"Oyun bitti Sedat bey" diye mırıldandı.

Gerçekten de bitmişti.

Sedat da buna inandı. Yapabileceği hiç bir şey yoktu. Ama kurşunu yemeden önce şu mendebur herifin yüzüne okkalı bir yumruk indirmeyi çok isterdi. Umarım, bu ka darcık bir fırsat elime geçer diye söylendi içinden.

Bekleyecekti...

Yüksel Berke bir iki adım yaklaştı. Gözleri parlıyordu.

Bu oyunu tezgâhlarken kullandığı sahte gevezeliği hiç kalmamıştı.

"Ver bakalım şu notu" dedi.

"Not mu? Ne notu?"

"Şaklabanlığı bırak... Numara yapmağa da kalkma. Ver şu notu."

"Hangi nottan bahsediyorsunuz?"

"Hangisinden olacak? Uçakta Nazan Solmaz'ın eline sıkıştırdığı nottan tabii..."

Sedat gerçekten şaşırılmıştı.

Bu adamın o kâğıt pusulayı bilmesi imkânsızdı. Şermin hariç uçakta geçen bu olayı kimseye anlatmamıştı. Üstelik kadın, bu işi öylesine ustalıkla becermişti ki, yanındaki gazeteci arkadaşı Kemal bile görmemişti.

O halde geriye tek bir ihtimal kalıyordu. Karşısındaki adam bu bilgiyi gerçek kaynağından, yani bizzat kadından almıştı. Nedenini, nasılımı bilmiyordu ama öyle olması gerekiyordu.

Hem şimdi, Nazan Solmaz'ın odasına telefon ettiği zaman kadının kendisini neden tanımazlığa geldiğini daha iyi anlıyordu...

Nazan Solmaz, bu cinayet komplosunun içindeydi...

Yine de aklına ters gelen, anlayamadığı bir nokta vardı; kadın bu komplonun içindeyse, uçakta o notu neden eline sıkıştırmıştı? Böylece her şeyi berbat etmiş olmuyor muydu?

Daha fazlasını düşünecek vakti yoktu. Yüksel denen herif başına dikilmişti. Artık Sedat, o notun bir suç delili olduğuna emindi. Şöyle veya böyle, kadının işlenecek cinayetten haberi olduğunun kesin kanıtıydı bu.

"Uzatma, çıkar şu kâğıdı" diye gürledi adam.

Sedat biraz vakit kazanmaya çalıştı. Çaresizdi ama bir türlü olanları hazmedemiyor, bir çıkış yolu bulmayı umuyordu.

www.cizgiliforum.com

"Bu kadar önemli miydi bu kâğıt parçası? Bilseydim, yırtıp atmazdım."

"Numara yapma. Şimdi bana kâğıdı attığını mı söylemek istiyorsun?"

"Hatıra diye saklayacak değildim ya. Zaten kargacık burgacık yazılmış, ne olduğu anlaşılmayan acayip bir nottu."

"Şimdi üstünü aratacağım. Ya ceplerinden çıkarsa?"

"Ara" dedi Sedat. Kollarını iki yana açıp, kımlıdamadan durdu.

Yüksel Berke bir an duraksadı.

Doğru mu söylüyorsun acaba? Gerçekten eline sıkıştırılan pusulayı önemsemeyip, fırlatıp atmış mıydı?

"Niye attın kâğıdı? Niye içinde yazılanları önemsemedin?"

"Şey..." dedi. "Nazan hanımla olan münasebetlerini bilmiyorum, belki bu lafıma bozulabilirsin ama o kadın benim tipim değil, anlıyor musun?"

"Ne demek oluyor bu? Kadın yazdığı notta hayatım tehlikede, bana yardım edin diyor, sense o benim tipim değil diyorsun."

Sedat güçlükle sırttı.

"Bak bu konuda haklısın işte. Ben o notu pek ciddiye almadım; bir tür davet zannettim. Anlarsın ya, bana biraz hafifmeşrep gibi geldi de..."

"Peki, nattan kimseye bahsettin mi?"

Sedat şimdi de alınmış gibi kaşlarını çatı.

"Biraz ayıp olmaz mıydı? Erkekliğe sığar mı?"

Yüksel Berke ilk kez tereddüt etti.

Adamın kimseye bir açıklama yapmadığını zaten otelde Şermin'le konuşurlarken işitmişti. Onları öldürmeye lüzum var mıydı acaba? Bir hiç uğruna elini kana bulamak istemiyordu. Ne yazık ki öyle emir almıştı ve emir emirdi...

"Arayın şunun üstünü" diye söylendi.

Arkadaki silahsız adam Sedat'ın yanına geldi. Önce trençkotunun ceplerini karıştırdı. Sonra sertçe düğmelerini çözüp, ceketine bakmaya başladı. Cüzdanını çıkardı. Didik didik aradı. Cüzdanda notu bulamadı. "Nasıl olsa artık sana lâzım olmayacak" diye sırtarak cüzdanı, fabrikanın çimento tozuyla kaplı zeminine fırlattı.

Buruşturulmuş pusula Sedat'ın ceketinin yan cebindeydi.

Adam yan cebine el atınca yalanı ortaya çıkacaktı. Üstünü arayan kişi, kendinden emin ve Sedat'ın karşı koyamayacağına inanmış, tedbirsiz bir şekilde kâğıdı aramaya devam ediyordu.

Adam, tam Yüksel'le Sedat'ın arasındaydı.

Onu hızla Yüksel'in üzerine itebilirse, ikisi birden boş bulunup devrilebilirlerdi. Belki o şaşkınlıktan istifade edip, hızla dönerek arkadaki silahlı adama çullanabilirdi.

Başarma ihtimali zayıftı.

Pek parlak bir fikir olmadığını da biliyordu ama başka şansı yoktu.

Belki bu fırsat bile bir daha eline geçemeyebilirdi. Acele etmeliydi, fazla zamanı yoktu. Arkadaki adamın silahını eline geçirebilirse, gerisi kolaydı. Arkadaki durumu anlamak için, başını biraz yana çevirip göz ucuyla silahlı adama baktı.

Adam silahın namlusunu sırtına tevcih etmişti. Şermin bir iki metre ötede şaşkın ve hareketsiz, öylece bekliyordu.

Yapacağı hamle çok tehlikeliydi. Arkasındaki adam tecrübeli ve soğukkanlıysa, milim şaşmadan sırtından rahatlıkla kurşunlayabilirdi.

Çok seri davranması gerekiyordu. Fazla düşünmeye de mahal yoktu. Her şey bir iki saniye içinde belli olacaktı.

O da öyle yaptı...

Üstünü arayan adam tam elini notun bulunduğu cebine sokarken olanca gücüyle itti.

Adam boş bulunmuştu. Tökezlenerek Yüksel'in üzerine doğru gitti ve çarptı. İkisi birden yere yuvarlandılar. Sedat hiç oyalanmadan şimşek gibi geri dönerek arkadaki silahlı adama saldırmaya hazırlandı. O ana kadar her şey düşündüğü gibi gitmişti, zamanlaması mükemmeldi.

Ama arkasındaki adamın gerçek bir profesyonel olduğunu da o zaman anladı. Hem de acı acı, yüreği sızlayarak, korkudan ödü koparak.

Adam silahını ateşlememiş fakat çok seri bir hamle ile Şermin'i saçlarından kavradığı gibi önüne çekmişti. Genç kadının uzun sarı saçları şimdi adamın bileklerine dolanmış vaziyetteydi ve Şermin'in yüzü duyduğu acıdan gerilmişti. Ağzından kesik inilti çıkıyordu. Daha da kötüsü Browning'in namlusunu genç kadının tam şakağına dayamıştı.

Geç kaldığını anladı Sedat...

Başarılı olamamıştı. Bir hamle yaptığı anda herifin hiç tereddüt etmeden tetiğe asılacağını biliyordu. Omuzları düştü. Yenilgiyi kabul etti... Hareketsiz kaldı...

İlk toparlanan Yüksel Berke oldu. Düştüğü yerden kalkıp, üstüne bulaşan çimento tozlarını silkeledi. Sedat'ın hareketsiz kaldığını görünce sanki onlarla ilgilenmiyormuş gibi üstünü başını temizlemeye

devam etti. İtilip yere yuvarlanan ise hırsıyla Sedat'ın üstüne yürürken Yüksel Berke kolundan tutup durdurdu.

Genç adamın aklı fikri, acı ile kıvranan sevgilisindeydi. Haydut kılıklı herif hâlâ eline doladığı uzun saçları, hoyratça çekmeye, Şermin'in başını geriye doğru kamırtmaya devam ediyordu. Kız ağlamaya başlamıştı...

"Tamam, yeter... Durdurun şu herifi... Her istediğinizi yapacağım" diye bağırды Sedat.

Gözlerini Yüksel'e çevirmiş, yalvarır gibi bakıyordu...

Adam bir süre orali olmadı.

Sedat tekrar "Lütfen" diye inledi. Süngüsü düşmüş tabla teslim olmuş bir hali vardı.

Neden sonra Yüksel Berke, silahlı adama başıyla bir işaret yaptı. Herif Şermin'in saçlarını bıraktı.

Genç kadın başını iki elinin arasına aldı. Saç dipleri köklerinden kopmuşçasına sızlıyordu. İstirap içinde yere çömeldi. Kadını bırakmasına rağmen silah hâlâ üstüne yönelikti.

Çaresizliğine içinden küfredip duruyordu Sedat. Şimdi durum daha da kötüleşmişti. Artık hiç bir kurtuluş yolu kalmamıştı. Ölüm kaçınılmazdı, bari acı çekmesek diye düşünmeye başladı.

Elini cebine atıp pusulayı çıkardı. Buruşmuş kağıdı Yüksel Berke'ye doğru uzattı. Uzattığı el bir süre boşlukta kaldı. Yüksel hâlâ üstüne bulaşan çimento tozlarını silkelemeye devam ediyordu. Neden sonra, eski önemsiz bir şeyi isteksizce alıyormuş gibi uzanıp, notu parmaklarının arasından çekti.

Açıp, okudu. Kayıtsız bir hâli vardı.

Kâğıdı ağır ağır katlayıp çıkardığı cüzdanının içine soktu.

Sedat ise boş boş yüzüne bakıyordu. Tam o anda, beklenmeyen bir çabuklukla, çok sert bir yumruğu Sedat'a doğru savurdu. Yumruk yerini bulmuş, genç adamın sol elmacık kemiğine isabet etmişti. Sedat yere yığıldı. Başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Darbe öylesine sertti ki, bayılmamak için gayret gösterdi, direndi.

Attığı yumruğun şiddetinden, elinin sızlayan kemiklerini ovuşturmaya başlayan Yüksel Berke homurdandı:

"Hadi gidelim Suphi" dedi. Sonra silahlı adama dönüp "İkisinin de işini bitir" diye ilave etti.

Yüksel Berke ve arkadaşı Suphi arabaya doğru gittiler ve fabrikanın karanlık dehlizinde gözden kayboldular. Kar yağışı yeniden artmış, dondurucu soğuk etrafı kasıp kavurmaya başlamıştı.

Suphi arabayı çalıştırdı. Motordan homurtulu sesler yükseldi.

Az sonra işittikleri iki silah sesi, fabrikanın boşluklarında yankılar yaptı. Görev yerine getirilmişti...

"Yüksel Berke'den hâlâ detaylı bilgi gelmemişti. İstanbul'a dönüşümü galiba yarına ertelemek zorunda kalacağım diye düşündü Fahri Somali. Gelişen olaylar karşısında Generalle bir kere daha görüşmesinde fayda vardı. Onun desteğini almak zorunda olduğunu biliyordu.

Emekli bir asker olmasına karşın ordudaki her türlü kıpırdanmaları ve hoşnutsuzlukları gayet isabetli bir şekilde istihbar eden ve bunu Komiteye rapor eden bir elemandı. Orduyla aralarındaki en güvenilir bağıdı. Ayrıca bu sabahki görüşmenin hemen akabinde, verdiği garantiye rağmen Recep Solmaz'ın öldürülmesini izah etmek zorundaydı. Daha işin başında General'in güvenini sarsmak istemiyordu.

Beyninde çöreklenen ve cevap bekleyen bir soru daha vardı. Acaba Cellad niye kendisine verilen plâna uygun davranmamıştı? Recep Solmaz'ı niye Sanayi Odası girişinde değil de, kaldığı otelde öldürmüştü? Bunun makul bir izahı olmalıydı. Cellad işinin ehli bir adamdı; bundan evvelki görevlerinde hiç bir aksama olmamıştı. Aklına Yüksel Berke'nin yaptığı açıklamalar geldi. Acaba eski metresinin operasyonun aksamasında bir rolü olmuş muydu? Kadının ortalarda olmaması manidardı.

Cellad'la irtibat kurmak biraz zordu, iş teklifleri daima üstü örtülü olarak Komite'ce bilinen bir posta kutusuna gönderilir, prensip olarak Cellad'dan okey alınırsa, Cellad'ın kendileriyle temas kurması beklenilirdi. Komite emniyet mülhazasıyla her işte ayrı bir kişiyi görevlendirir ve o kişi Komite'nin isteklerini ve operasyonun detaylarını Cellad'a şifahen bildirirdi. Ödemeler ise yarısı peşin yarısı da işin hitamında adamın İtalya'da gösterdiği bir bankaya dolar üzerinden yine JKD üyelerinden birinin sahip olduğu özel banka kanalıyla gönderilirdi. Çoğu halde hedefin kimliği son ana kadar kendisine bildirilmez, hatta bazan Cellad öldürdüğü kişinin gerçek kimliğini ertesi gün gazetelerden öğrenirdi. Fahri Somali, Cellad'ın çalışma yöntemlerinden her zaman memnun kalmıştı. Geride hiç bir iz bırakmayan, başarılı bir çalışma tarzı vardı. Mesleğini yalnız Türkiye'de değil Avrupa'nın muhtelif

yerlerinde başarıyla icra etmiş profesyonel biriydi; yani iş ile duygusallığı karıştıracağına ihtimal vermiyordu. Plânı farklı yerde ve farklı tarzda uygulamasının belki de şu an bilemeyeceği başka sebepleri olabilir. İnşallah ondan vazgeçmekliğimi gerektirecek bir neden yoktur diye geçirdi içinden. Çünkü ona yeniden ihtiyacı vardı. Hem de çok acele. Bu kez irtibatı bizzat kendisi kurarak, görüşmeye kendisi gidecekti. Zira hedef bu kez çok büyüktü. Düşüncelere öylesine dalmıştı ki, telefonun çalan ziliyle yerinden hopladı. Almacı kaldırdı. Arayan Yüksel Berke idi...

Rasim Kara aşçı dükkânında bir süre daha oturdu. Planı altüst olmuştu. İçinde yenilmez bir öfke ve hiddet vardı. Dün gecedan beri kurduğu hayaller boşa gitmişti.

En kötüsü eski metresine verdiği sözü yerine getirememenin sıkıntısıydı. Acaba Nazan şimdi ne düşünecekti. Ona söz vermiş, hayatını yeni baştan kurarak, mutluluk ve huzur getireceğini vaad etmişti.

"Lanet olsun" diye homurdandı içinden.

Fena halde kıştırılmış hissediyordu kendini. Sevgilisine karşı yalancı durumuna düşmüştü. Gerçekleri öğrenince Nazan acaba ona inanacak mıydı? İnanması lâzımdı. Onu aldatmamış, almak için hastahaneye dönmüş ama içeriye girme olanağını bulamamıştı.

Acaba Nazan'ın durumu ne idi? Tevkif edilmiş miydi? Doktor hakkında telefondaki hemşire yalan söylüyordu; adamın böyle kritik saatlerde, her şeyi yüzüstü bırakıp yolculuğa çıkması düşünülemezdi. Aklına hastahane de bıraktığı bavullar geldi.

Biri kendisinin ufak valiziydi. Diğer Nazan'ın oteli ter kederken rastgele toplayıp tıktığı eşyalarının bavuluydu. Bazı eşyalarının otelde kaldığını ondan işitmişti. Ama en önemlisi infaz için kullanılmak üzere verilen silah çantasıydı.

Polis onları bulmuş muydu? Yoksa Doktor akıllılık edip onları bir yere saklamayı becermiş miydi? Bavullar hiç önemli değildi ama silah ele geçirildiyse problem olabilirdi.

Cellad kara kara düşünmeye başladı.

Şimdilik Ankara'da kalmasının bir anlamı yoktu. Nasıl olsa olanları ve hadiselerin gelişmesini basından da televizyonlardan da izleyebilirdi.

Sonunda İstanbul'a dönmeye karar verdi.

Evine gidecekti...

Metruk fabrikanın, çimento tozlarıyla kaplı geniş platformunda, rüzgâr uğuldayarak esiyordu. Sedat düştüğü yerden kalkmaya yeltendi, beceremedi.

Elmacık kemiği müthiş sızlıyordu. Parmağının ucuyla dokundu canı yandı. Kırık veya çatlak olmalıydı. Göz ucuyla Şermin'e baktı. Genç kadın sanki biraz daha rahatlamış gibiydi ama hâlâ iki eliyle başını tutmaya devam ediyordu. Canının acısının tam geçmediği belliydi.

Sonra nazarlarını yavaşça başucunda dikilen eli silahlı adama çevirdi. Hemen hemen aynı boydaydılar. O da kendisi gibi iri yapılı biriydi. Sırtında kalın siyah bir mont, başında yine aynı renkte kasket vardı. Adamın yüzündeki mütebessim ifadeyi görünce dona kaldı. Yumruğu yiyince sersemlemesine rağmen, Yüksel Berke'nin fabrikayı terke derken verdiği "ikisini de temizle" emrini duymuştu. Aldığı emri yerine getirmekten ayrıca zevk duyacak, sadist bir gülümseme yayılmıştı adamın yüzüne.

Silahın emniyetinin açılmasından çıkan madeni sesi duydu...

İliklerine kadar ürperdi...

Bundan sonrası birkaç saniye alırdı sadece. Boş alanda yankılar yapan bir patlama, keskin ve acı bir inilti ve arkasından gelen mutlak boşluk. Hepsisi o kadar. Ölüme bu kadar yakındılar işte...

Zorlukla yerinde doğruldu. Dizleri titriyor ve ağır bedenini taşımakta zorluk çekiyordu. Vücudu külçe gibiydi. Ruhunun derinliklerinde bir yerde başına gelen bu acı gerçeği kabul edememenin verdiği müthiş bir isyan ve baş kaldırma sezinliyordu ama adaleleri ve beyni hâlâ bu isyana uygun refleks ve hareketleri gösterecek düzeyde değildi.

Hiç zamanı kalmamıştı artık.

Adam sırtarak gözlerinin içine bakıyordu. Yüzündeki memnuniyet ve haz daha da artmıştı. Bu nazarlar tamamen hasta bir insanın bakışları olmalıydı. Başka anlamı olamazdı.

"Korkuyor musun?" diye sordu adam.

Sanki bir yılanın avına saldırmadan bakışlarıyla onu dondurup, felç etmesi gibi bir durumdu bu. Böylesine manasız bir soru olamazdı. Ama Sedat adamın bu soruyu sorarken aldığı hazzı, içindeki hasta ruhun bir tezahürü olduğunu anlamakta gecikmedi.

"Evet " diye inledi.

Beyninde bir ümit parıltıları oluştu. Acaba sadist adamın bu duygularını kamçılarsa, eline kurtuluş için bir fırsat geçebilir miydi?

Zayıf bir olasılıktı ama yine de denemeye değerdi.

"Evet, çok korkuyorum" diye tekrarladı.

Silahlı adam daha fazla sırttı. Mest olmuş bir hali vardı.

"Önce hanginizi vurayım?" diye sordu.

Sedat tereddüt etmeden:

"Onu vur" diye bağırdı. Şermin'in yüzüne bile bakmak istemiyordu. Yine de aklının bir köşesinden, şimdi kim bilir benim hakkımda neler düşünecek diye geçirmekten kendini alamadı. Niyeti adamı biraz daha konuşturmak, biraz daha oyalamak ve bir anlık gafletini yakalayabilmektir.

Kim bilir, kurşunu yiyip, yere cansız olarak düşmedikçe hâlâ bir kurtuluş ümidi olabiliirdi.

Adam namlunun ucunu Şermin'e çevirdi. Ama gözleri dikkatle Sedat'ın üzerinde odaklanmıştı. Hiç bir hareketini kaçırmıyordu.

"Amma da ödlekmışsin be..." dedi. "İnsan erkekliğinden utanır; kalıbına kıyafetine bakan da seni bir bok sanır."

Sonra bakışlarını kendilerini dikkatle dinleyen Şermin'e çevirdi.

"Görüyor musun sevgilini?" dedi. "Bak, paçası sıkışınca nasıl da önce onu öldür diye yalvarıyor."

Sedat göz ucuyla Şermin'e baktı. İçi birden rahatladı. Hatta sevindi bile. Genç kadının bu numarayı anladığını yüzündeki ifadeden kavradı. Şermin'in şaşmış, kırılmış ya da öfkelenmiş bir hâli hiç yoktu. Şermin konuşmaya başlayınca, onun da bu oyuna iştirak ettiğini sezinlemekte gecikmedi.

"Haklısın. Korkağın biriymiş. Bak nasıl da titriyor. Onun böyle olduğunu hiç bilmezdim. Sen ilk kurşunu ona sık."

Adam zevkten kıkırdadı.

"İsterseniz yazı tura atalım. Ne dersiniz? Kaybeden önce ölür."

"Olur" dedi Sedat. Şermin de başını salladı. O zaman adam birden irkildi.

Yüzündeki gülümseme kayboldu. Bir an ikisinin de yüzlerine dikkatle baktı. Kendisiyle dalga geçip geçmedikleri konusunda şüpheye düştü. Kurbanları yalvarıp yakarmayı bırakmışlar, ciddi ciddi yazı tura oyunundan bahsetmeye başlamışlardı.

"Ulan benlen dalga mı geçiyorsunuz?" diye kükredi. "Tabii ya, ne sanmıştın pis katil?" Şermin'in bu cevabı adamı çileden çıkarmıştı. Hışımına genç kadına döndü. Kanlı gözlerinden şimşekler fıskırıyordu. Sert bir tokat indirebilmek için kolunu biraz geriye aldı. Bu arada Sedat'a yönelik sağ elindeki silâhın namlusu biraz hedeften kaydı. En müsait andı.

Sedat bir daha böyle bir fırsat yakalayamayacağını sezinledi. Adamın Şermin'e bir anlık dönüşü, kontrolden çıkmasına yetmişti. Fazla düşünmeden, gerilmiş yayın boşalması gibi adamın üzerine atıldı. İkisi birden yere yuvarlandılar. Sedat, adamın silah tutan bileğini kavrayarak kırarcasına bükte. Silah adamın elinden fırladı.

Genç adam, içindeki birikmiş şiddet ve nefretten ziyade can kaygısı ile birbiri ardına yumruklarını indirmeye başladı. Öylesine hırsıyla vuruyordu ki, az sonra altındaki adamın yüzünün kan çanağına döndüğünü fark etti. Yine de hızını alamadı, parmak kemikleri sızlayıncaya kadar yumruklamaya devam etti. Adam çoktan bayılmıştı.

Şermin neden sonra koşup, adamın elinden düşen silahı aldı. Artık onlar da silahlıydılar. Gülererek elindeki silahı gösterdi Sedat'a.

Sedat yerde hareketsiz yatan adamın böğrüne doğru ayağının ucuyla sert bir tekme salladı. Adamdan hiç bir tepki gelmedi. Kalıp gibi serilip yapışmıştı yere. Nihayet adamlardan birini saf dışı etmişlerdi. Bir an soluklanıp, nefesini kontrol etmeye çalıştı. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Sonra silahı Şermin'in elinden aldı.

Düşünmeye başladı...

Dışarıda silahlı olup olmadıklarını bilmediği iki kişi daha vardı.

Hata yapmaya gelmezdi. Tehlikenin hâlâ tam olarak geçmediğinin bilincindeydi. Beyni hızla bir kurtuluş yolu arıyordu.

Birden aklına gelen düşünceyle sırttı. Dışarıdakilere bir oyun oynayacaktı. Fazla vakti yoktu.

Gecikirse, dışarıdaki adamlar arkadaşlarının niye arabaya dönmediğini merak edip, geri gelebilirlerdi.

Elindeki silahı fabrikanın boş duvarlarına çevirip iki kez tetiğe asıldı. Kurşun sesi fabrikanın boş ve rüzgârlı ortamında yankılar yarattı.

Şermin hiçbir şey anlamadan şaşkın şaşkın sevgilisine baktı.

Hınzırca gülümsüyordu Sedat. Dışarıdaki haydutlar silah sesleri üzerine infazın yerine getirildiğini düşünüyor olmalıydılar şimdi. Onları gafil avlayabilirse, kurtulmuş sayılırlardı.

Hiç duraksamadan, yerde baygın yatan adamın üzerine eğilip, önce başındaki kasketi sonra da sırtındaki montu çıkardı.

Şermin sesini çıkarmadan hayretle onu süzüyordu.

Sedat adamın üzerinden çıkardıklarını aceleyle kendi üstüne giydi. Hemen hemen aynı yapıda oldukları için mont tıpi tıpına uydu. Sonra da kasketi başına geçirip, iyice kaşlarının üzerine kadar çekti.

Genç kadın sevgilisinin ne yapmak istediğini anlamıştı artık. Korkmasına rağmen ağzını açıp tek kelime etmedi. Zaten Sedat'ın cesaretinden asla şüphe etmemişti. Sedat onu kolundan kavradı, "Sakın telâşlanma ve beni burada bekle. Dışarıdakilerin işini halledip, gelip seni buradan alacağım; yerdeki adamdan da korkma; en az iki saat kendine gelemes." dedi.

Şermin hiç sesini çıkarmadan "peki" anlamında başını salladı. Heyecandan titriyordu. Sedat tam yanından ayrılırken birden onu durdurup, kollarını boynuna doladı ve ilk defa "seni seviyorum" diye mırıldandı. Gözleri dolu dolu olmuştu. "Kendine dikkat et" dedi. Sedat genç kadının saçlarını okşadı sonra kollarından sıyrılıp koşar adım karanlık dehlizin başına gitti.

Dışarıdaki iki adam çoktan arabanın içine girmiş, arkadaşlarını bekliyorlardı. Arabanın motoru çalışıyordu. Silah sesini işitmişlerdi.

Sedat dehliz ağzının karanlığında bir an kuşkuyla bekledi. Elindeki silahla kendisini koruyabilirdi belki ama sorunu tümüyle halletmiyordu.

Ömründe hiç silahlı bir müsademeye girmemişti. Bu bir ustalık ve beceri işiydi. Yani tamamıyla yabancı olduğu bir iş...

Ayrıca muhakkak o arabayı ele geçirmeliydi. Uzak, ücra bir dağ basındaydılar. Aslında nerede oldukları hakkında bir fikri de yoktu. Gelirken, ıssız yollar, tepeler, tarlalardan geçmişlerdi. Çevrede tek Allah'ın kulu gözükmüyordu. Bu kar kıyamette, velev ki adamları haklasa bile soğuktan donarlardı. İşi oldukça zordu.

Dehlizin ağzında son defa uzun bir nefes aldı. İnşallah işler yolunda gider diye dua etti. Sonra kasketini biraz daha önüne eğip, karanlık yolun ağzından ileriye fırladı ve arabaya doğru koşmaya başladı.

Araba dehlizin ağzından yirmi metre kadar ileride duruyordu.

Onu önce Suphi gördü.

Kıyafetine aldanıp, tanıyamamıştı. "İşte, geliyor" dedi. Bir an evvel uzaklaşmak için uzanıp kapıyı açtı.

Sedat kasketin siperliğinin altından arabadakileri kutluyordu. Henüz durumu fark etmemişlerdi.

Yirmi metrelik mesafeyi eski sporculuk günlerindeki kadar hızlı koşarak aldı. Arabanın arkasından dönüp açık kapıya yöneldi. İşin zor kısmını başarmış sayılırdı. Adamlar gafil avlanmıştı.

Arabadan içeriye atlarken silahını doğrultup "Kınıldamayın" diye bağırdı. İçerdekiler gerçekten boş bulunmuşlardı. İkisinin de gözleri dehşet içinde iri iri açılmıştı. Ne yapacaklarını bilemediler. Bir süre şaşkınlıktan kurtulamadılar.

"Çıkn dışarıya" diye gürledi Sedat.

Suphi boş boş Yüksel Berke'ye baktı. Kararsızdı. Ne yapacağını kestiremeyen bir hali vardı.

Yüksel Berke kendini daha çabuk toparlamıştı. Başıyla arkadaşına işaret etti, "in" diye. İkisi de ağır ağır arabadan çıktılar.

Sedat aralarındaki mesafeyi, mümkün olduğunca, âni bir atağa uğramamak için açarak, "Ellerinizi kaldırın" diye bağırdı.

Karşıdakiler emre riayet ediyorlardı. Arkalarına dolandı. Tabancanın namlusunu Suphi'nin ense köküne dayadı. Serbest eliyle adamın üstünü aradı. Silahsız oluşuna hayret etti. Sonra aynı şekilde Yüksel'in de üstünü aradı. O da silahsızdı.

Çok garipti bu.

Zaten şüphelenmişti ama şimdi emindi artık. Bunlar polis değildi. Peki, neyin nesiydi bu adamlar? Bir ufak pusula için neden iki insanı öldürmeye kalkışmışlardı? Neyi örtbas etmek istiyorlardı?

Daha da önemlisi, kimi temsil ediyorlardı?

Hiç kuşkusuz yoktu; bunlar sıradan, piyon adamlardı. Mutlaka arkalarında gizli bir gücün temsil eden ağababaları vardı. Acaba kimdi onlar? Ne yazık ki şimdi bunları düşünecek zamanı yoktu ve bir an evvel buradan kurtulmak, kabus gibi gelen bu rüyadan sıyrılıp, uyanmak istiyordu.

Sorunları Şermin değil, kendisiydi. Ama neden? Hiç bir şey bilmiyordu ki. Uçakta kadının eline sıkıştırdığı notun bile gerçek önemini tam kavrayamamıştı; olsa olsa bu bir cinayet ihbarının deliliydi. Hepsi o kadar...

Demek o pusula yeni bir cinayet işletecek kadar önemli bir delildi; ya da bilmediği başka nedenler vardı...

Yüksel'in karşısına dikildi.

Sinirleri çok gerilmişti. "O notu geri ver" diye homurdandı.

Yüksel Berke hiç tereddüt etmeden elini cebine sokup, cüzdanını çıkardı, notu aramaya başladı. Sedat birden uyandı. O cüzdanı tetkik ederse belki karşısındaki adamın kimliği hakkında da bilgi sahibi olabilirdi. Cüzdanın içinde hüviyet, ehliyet, kredi kartları hatta iş veya mesleğini gösteren kartvizit olmalıydı.

Bekledi.

Önce Yüksel'in uzattığı notu alıp, pantolonunun cebine yerleştirdi.

Sonra cüzdanı istedi. Bu istekten hiç memnun kalmamıştı Yüksel Berke. Cüzdanı cebine götüren eli havada kalmıştı: Dik dik yüzüne baktı Sedat'ın. Gözleri kin ve nefret doluydu. Düştüğü bu durumu bir türlü hazmedemediği belliydi. Eline fırsat geçse, kendisini lime lime edeceğine emindi...

Yüksel, cüzdanı uzatacağına yere attı.

Tam kendi ayaklarının dibine...

Aklınca vakit kazanmak ya da Sedat'ın bir hatasını yakalayıp, saldırmak için yapılmış pis bir numaraydı bu.

Sedat yutmadı. "Geri bas" diye gürledi gülererek.

İkisi de kımıldamadılar.

Genç adam kuru gürültüye pabuç bırakacak halde değildi. İki gündür yaşadığı olaylar sinirlerini allak bullak etmişti. Hiç duraksamadan silahın namlusunu hafifçe eğip, iki adamın arasındaki kabarık toprak kümesinin üzerine doğru ateş etti.

Bu kez de kurşun sesi boş alanda yankılar yaptı. Mermi karla kaplı toprağa saplandı. Bu gerçek bir uyarıydı.

Sedat yedek subaylığından beri ilk defa silah kullanıyordu. Gerçi mesafe çok yakındı ama isabetli atışına kendi de şaşıtı. Atış, içindeki güveni pekiştirdi.

İki adam da atış üzerine yerlerinden sıçradılar. Sonra ürkererek dört beş adım geri çekildiler. Sedat'ın kararlı olduğuna inanmışlardı.

Genç adam namluyu üzerlerinden ayırmadan yere eğilip, cüzdanı aldı.

Silah sesini işitince, meraktan çılgına dönen Şermin, Sedat'ı beklemeden dehlizin ağzında görünmüştü. Sedat'ı diri ve ayakta görünce koşmaya başladı. Daha fazla beklemeye tahammül edememişti. Elinde, Sedat'ın trençkotuyla, içeride unuttuğu cüzdanı da vardı.

Şermin yanına gelince Sedat, "Araba kullanmayı bilir misin?" diye sordu. Şermin başını sallayınca "O halde direksiyon başına otur ve harekete hazır ol" dedi.

Şermin bir koşu gidip, direksiyonun başına geçti. Motor hâlâ rölantide çalışıyordu.

Artık kaçabilirlerdi. Hem silahı hem de araçları vardı şimdi...

Sedat da hazırды ama içinde biriken hırs ve enerjiyi boşaltmadan buradan gidemezdi. "Haydi gel artık" diye bağırarak Şermin'in sesine kulak asmadan Yüksel Berke'ye doğru yaklaştı.

Adamın gözleri korkudan büyümüştü.

Sedat'ın niyetini anlamış gibiydi. Öldürecekti...

Yalvarır gibi "Kurbanın olayım, beni vurma" diye inledi. Yavaş yavaş dizlerinin üstüne çöktü. Soğuğa rağmen yüzü ter içinde kalmıştı. Suphi ise bir kaç adım ötede, elleri yukarıda, soluğunu tutmuş, hareketsiz duruyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

Sedat bir kaç adım daha attı. İyice yaklaştı.

"Oyun gerçekten bitti, Tahtabacak" dedi.

Yüksel Berke'yi şiddetli bir titreme nöbeti almıştı.

Sonra sol kolunun tüm gücüyle Yüksel'in suratına doğru müthiş bir yumruk salladı. Adamın kımıldayacak vakti bile olmamıştı. Karların üzerine doğru yığıldı kaldı. Suphi sıranın kendisine geldiğini anlamıştı. Korkuyla olacağını bekledi.

Sedat ona dokunmadı. Başındaki kasketi çıkarıp hırsıyla karların üzerine çaldı, sonra koşarak arabaya gitti.
Tüm gayesi bir an evvel uçağa yetişmekti.

Cem Tarakçı onları havalimanında bekliyordu. Sedat'ın bu sabah telefonda bahsettiği konu merakını uyandırmış ve biraz da endişelendirmişti.

Onu, lisedeki talebelik yıllarından beri tanırdı. Farklı karakter ve yaradılıştan olmalarına rağmen çok iyi anlaşmışlardı. Daha lisenin son senesinde Sedat tanınmış bir futbolcu olmuştu. Kazandığı bol para huyunu suyunu değiştirmemiş, genç yaşta gelen şöhret mazbut mizacında değişiklik yaratmamıştı. O yılları iyi hatırlıyordu Cem. Salih amca, yani Sedat'ın babası. Deniz Yolları İşletmesi'nden emekli memurdu. Çengelköyü'nde eski, mütevazı bir evleri vardı. Baba oğul bu ahşap evde, ekonomik şartlarla boğuşarak yaşarlardı. Sedat annesini daha ilkokulunun son sınıfındayken kaybetmişti. Babası bir daha evlenmemiş, oğluna hem analık hem de babalık yapmıştı. Kalender mizaçlı, filozof yapılı bir adamdı. Salih amca. Oğlunu mükemmel yetiştirmişti.

Klasik eğitimden yoksun olmasına karşın, şaşılacak ansiklopedik bilgiye sahip, çok okuyan, aydın biriydi. Hiç unutmazdı Cem; Haydarpaşa Lisesi'nde felsefe okurken, bir türlü anlayamadığı Immanuel Kant'ın "duyu ötesi" idealizmini ondan öğrenmişti. Çaparı ile balık tutmasını da... Yaz aylarında sık sık Çengelköyü'ndeki evlerine giderdi ve çoğu zaman çocuksu bir heyecanla zengin, varlıklı, inşaat mühendisi otoriter babasıyla bu mütevazı adamı karşılaştırır, Salih amcanın çelebi ve engin hoşgörüsü karşısında, böyle bir babaya sahip olamadığı için hep bir eziklik duyardı. Fakülte yıllarındayken kanserden vefat eden bu olgun adama en az kendi babası kadar müteessir olup, aradığını anımsıyordu.

Üniversite eğitimi sırasında zaman zaman kopukluk olmuştu yaşamlarında. Sedat artık ünlü bir futbol yıldızıydı, tahsili yarım kalmıştı ta ki menüsküs oluncaya kadar. Geçirdiği ameliyat futbol yaşamının da sonu olmuştu. Neyse ki bu vesileyle yeniden üniversiteye dönmüş, yarım kalan tahsilini tamamlamıştı. Kader daha sonraki senelerde ikisini de aynı meslekte ve aynı çatıda birleştirmişti. Biri iyi bir araştırmacı, kalemi güçlü, sevilen ve sayılan bir gazeteci olmuş, diğeri de kariyerinin verdiği avantajla sıvırlan bir futbol eleştirmeni.

Cem'i asıl meraklandıran husus telefonda öğrendiği öteki haberi.

"Sırılsıklam aşığım" demişti Sedat. Bunca yıllık arkadaşının ağzından ilk defa böyle bir lâf işitiyordu. Müzmin bekardı Sedat. Karısı Aysel, epey çöpçatanlık yapmış, onu nice cici kızlarla tanıştırmış ama hiç birini beğendirememişti. Gazeteci deyimiyle bomba gibi haber işte buna denirdi. Durumu Aysel'e açıkladığında, karısı, "İnanmıyorum, onun burnu Kafdağı'nda, bekar kalmaya mahkûm" demişti. Otobüsün getirdiği yolcular aprondan içeriye girerken Cem dikkat kesilmişti. Doğrusu bunca yıl sonra Sedat'ın seçtiği kızı o da merak ediyordu.

Cem, kalabalık arasında onları hemen fark etti. Genç âşıklar eleleydi. Sedat da Cem'i görmüştü. Sanki kırk yıldan beri hasretmişçesine kucakladı onu. Cem'i görmek içini ısıtmıştı; o her sorunu halledebilen, olayları hiç yanılmadan analiz süzgecinden geçiren, her kesimde nüfuzlu tanıdıkları olan ve de her bakımdan güvenilebilen bir dosttu. Eski arkadaşını, sevgilisine tanıştırdı. Cem, genç kadını rahatsız etmeyen fakat merakını da pek saklamayan nazarlarla süzdü. İlk bakışta Şermin, hiç de dikkatleri üzerinde toplayan, çarpıcı, göze batan bir kadın değildi. Ama her sarışın gibi teninin yarattığı bir frapanlığı vardı. Ayrıca uzun sarı saçları ve harikulade gözleri ilk bakışta insanı etkiliyordu. Cem, kadının gizli, adeta örtülü, fakat konuşup, hareket ettikçe ortaya çıkan güçlü bir albenisi olduğunu derhal fark etti. Şimdi çocukluk arkadaşının niye "sırılsıklam" âşık olduğunu daha iyi anlamaya başlamıştı.

Fark ettiği ikinci nokta, her ikisinin de kılık kıyafetindeki pejmürdelikti. Her zaman şık ve bakımlı dolaşan Sedat'ın elbiseleri buruşuk ve kirliydi. Gömleğinde yer etmiş lekeler vardı. Genç kadının paltosuna ise yer yer ne olduğunu anlamadığı beyaz bir toz bulaşmıştı.

Hallerine garipseyerek baktı. Sonra gözü Sedat'ın hafif şişmiş ve kızarmış elmacık kemiğine takıldı. Bunun bir darbe izi olduğu âşikârdı, belli ki moraracaktı da. Buz tedavisi şarttı...

Hiç sesini çıkarmadı; nasıl olsa Sedat konuşacaktı. "Hadi yürüyün, bizim eve gidiyoruz. Aysel bekliyor" dedi. Şermin kılık kıyafetine bakıp, itiraz edecek oldu: "Nasıl olur? Üstümüz başımız dökülüyor, bir banyo yapıp kendimize gelelim, temizlenelim sonra Sedat beni evimden alır."

Cem teklifsizce genç kadının koluna girdi, kulağına eğilip:

"Sedat benim kardeşim sayılır ama asıl sorun evde bekleyen karımda. Sedat'ın telefonunu aldığından beri meraktan yerinde duramıyor. Akşama kadar beklemeye hiç tahammülü yok. Sizi bir an önce tanımak istiyor. Kıyafetinizi boş verin de onu bu dertten kurtaralım."

Şermin anlayışla gülümsedi.

Yaşına göre biraz erken göçmüş görünen, göbekli, sakalı hafif kurlaşmış gazeteciye içi kaynadı.

Sevdiği adamın gerçek bir dostu olduğunu hemen anlamıştı. Samimi ve sevecendi.

"Pekâlâ, öyle olsun bakalım" dedi.

Sedat, Cem'in teklifini reddetmediği için sevgilisinin gözlerinin içine minnetle baktı.

Üçü birden Cem'in arabasına doğru ilerlediler...

Aysel Tarakçı olsa olsa Şermin'den bir iki yaş daha büyüktü. İki kadın hemen anlaştılar. Erkekler, Cem'in çalışma odasında baş başa verip Ankara'da yaşanan olayları tartışırken, Aysel, Şermin'i kolundan tutup akşam yemeğinin hazırlıkları için mutfığa götürdü.

Şermin gördüğü hüsnükabul karşısında biraz şaşırılmıştı. Karı koca, ona sanki kırk yıllık ahbabları gibi davranmışlardı. Ne geçmişine ne de gelecekteki planlarına ait hiç bir soru yöneltmemişlerdi. Yapı olarak biraz çekingen ve yeni tanıştığı insanlara biraz mesafeli olan genç kadın, bu özelliklerinden tamamen sıyrılmış olarak, bulunduğu ortama hemen uyum sağlamış, sanki kendi evin deymiş gibi rahat davranmaya başlamıştı.

Aysel eline bir önlük tutuşturmuş, yeşil salatanın yapımını ondan istemişti. Nihayet iki kadın mutfakta yalnız kalmışlardı.

Aysel konuşkan bir kadındı; hemen hemen hiç susmuyordu. Daldan dala sıçrayan bir kuş gibi, açtığı hiç bir konunun üzerinde fazla durmuyor, hemen mevzuu değiştiriyor, yeni bir şey anlatmaya başlıyordu. Yine de bu hareketliliği Şermin'i sıkıyordu. Zaten daha ziyade dinleyici durumundaydı genç kadın. Tarakçı çiftinin geniş, iyi dekore edilmiş sınısıcak bir mutfakları vardı. Ev sahibesi, Şermin'e geniş tezgâh üzerinde bir yer açmıştı. Önüne bir tepsi sürdü. İçinde, iyice yıkanmış, buğulu gibi görünen göbek salata, roka, turp, domates, havuç, maydanoz tam bir renk armonisi oluşturuyordu. Diğer yanda kesim için enli bir tahta, keskin bıçak, salata çatal kaşığı, rende vesaire elektrikli araçlar vardı. Hemen önündeki rafta ise şişeler içinde yabancı marka muhtelif salata sosları sıralanmıştı.

"Haa aklımdayken sana ufak bir sır vereyim" dedi Aysel. "Yeşil salatayı çok ince doğramanı ve asla sirke kullanmammanı öneririm. Seninki sirkeden nefret eder. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum" diye cevapladı Şermin.

Bu sıcakkanlı kadınla iyi dost olacağını sezinlemişti.

"Yoksa sen de sirke sevmez misin?"

"Bilakis, ben sirkeyi tercih ederim."

"İstersen kendine ayrı bir salata hazırlayabilirsin. Ama bu ikazımı unutma. Sizin evde asla sirke tüketimi olmayacaktır. Bu fedakârlığa şimdiden hazırlan."

"Anlıyorum."

Aysel birden durdu. Fırının yanından ayrılıp ince ince salata yapraklarını kesmeye çalışan Şermin'in yanına geldi, dostça elini omzuna koydu.

"Sedat harika bir insandır. Onu öz kardeşim kadar severim. Doğrusu merak ediyorum, ne kadar zamandan beri tanışıyorsunuz?"

Şermin biraz kızarır gibi oldu.

"Dün tanıştık" dedi. "Öğleden sonra..."

Aysel'in gözleri iri iri açıldı.

"Dün mü?"

"Evet."

"Vay canına" dedi Aysel. "Seni kutlamak gerek. Demek bizim oğlanın aklını bir görüşte başından aldın."

Bu tür konuşmalara pek alışık değildi Şermin. Utandığını hissetti.

Aysel samimiyetle sırtını okşadı.

"Ona da böylesi gerekirdi zaten. Köftehoru bir türlü evlendiremedik. Biliyor musun onun için çok çöpçatanlık ettim, başaramadım. Bulduğum her kıızı reddetti."

Şermin, Aysel'in deli dolu ama içten konuşması karşısında şaşırıyordu, ne diyeceğini bilemedi.

"Peki, nerede karşılaştınız? Her halde Fener'in maçında değil. Anlatsana kuzum, meraklan çatlayacağım."

Gülümsemekle yetindi Şermin.

"Şey" dedi, yutkunarak "Beni ilk defa dün sabah uçakta görmüş. Tam arkamda oturuyormuş. Fark etmedim onu... Çok üzgündüm... Münakaşa ediyorduk..."

"Münakaşa mı? Sedat'la mı?"

"Hayır, Erol'la. Yani, kocamla..."

Aysel bir an garip garip yüzüne baktı.

Şermin tekrar kızardı. Sıkılmıştı. Bu samimi ve candan kadına durumu izah edecek zamanı olmamıştı. Kim bilir şimdi aklından neler geçirecekti. Keşke bu konuyu onlara Sedat açsaydı.

Yutkundu. Sonra:

"Henüz evliyim" dedi. "Ama sadece kâğıt üzerinde. Boşanmaya karar verdim."

Aysel'in hiç sesi çıkmadı.

Şermin suçlu ve gururu incinmiş gibi hissetti kendini. Zorlukla:

"Mutsuzdum, hem de çok mutsuz..." diyebildi. "Hatalı bir evlilikti. Ta başından beri. Biraz da babamın zoruyla olmuştu zaten."

İzahat vermek durumunda hissediyordu kendini. Oysa buna hiç de mecbur değildi. Nitekim sustu.

İnce salata yapraklarını doğramaya devam etti. Artık kimsenin özel hayatına karışmasına izin vermeyecekti. Hiç hakları yoktu buna. Hele yirmi dakika önce tanıştığı birinin...

"Çocuğunuz var mı?"

Suali soran Aysel'in sanki hafiften sesi titriyordu. Ya da Şermin'e öyle geldi. Belki de on yaşında oğlu olan bir kadın gibi görüyordu onu...

"Hayır, yok" diyebildi.

Sinirleri çok gerilmişti Şermin'in. Olaylar öylesine üs tüste gelmişti ki, yorgun ruhunun bu kadar yükü kaldırması beklenemezdi artık. Gözyaşlarını bırakmamak için kendini zorladı. Dün sabah evliliğine bir çeki düzen vermek, belki de kocasına son bir şans tanımak için onunla iş gezisine iştirak eden bir kadındı. Ama olmamıştı; değil çatırdayan evliliği kurtarmak için karşılıklı anlayış ve fedakârlık üzerine bir ortak vasatta buluşabilmenin müzakeresini yapmak, tek kelime bile konuşamamışlardı. Boşanmaktan başka çaresi kalmamıştı. Üzgündü. Evlenmek, boşanmak insan ömründe sık sık karşılaşılan olaylar değildi. Boşanmayı bir kurtuluş gibi de görse, sinirlerin gerilmesi, boşa giden senelerin ruhunda yarattığı tahribat, üzülmek için yeterli bir nedendi. Ya birden ve hiç ummadığı bir anda karşısına çıkan yeni bir erkeğin verdiği baş döndürücü heyecan? Hele bu tür ilişkilere alışık değilse? Ve de mutsuz bir evlilik süreci içinde hiç bir erkeğe yan gözle bile bakmamışsa?

Tabii ki sinirleri allak bullak olurdu...

Bu yetmezmiş gibi kocanız sizi yabancı bir erkekle, bir otel odasında yarı çıplak vaziyette yakalarsa ve aynı günün sabahında ölümden kıl payı kurtulursanız acaba sinirleriniz ne hale gelirdi?

Şermin isyan edip bağırarak için kendini zor tuttu. Ama göz pınarlarında biriken yaşları zapt etmeyi başaramadı.

Birden kendisini Aysel'in kolları arasında buldu. Kadın tam bir anlayış ve sevecenlikle sarılmıştı.

Gerçek bir dost, bir hami, bir abla gibi onu okşuyor, bağrına basıyordu.

Kendini bıraktı Şermin; usul usul tüm içindeki sıkıntıları boşaltıncaya kadar ağladı.

İki kadın mutfakta ağlaşırlarken, Sedat, Ankara'da yaşadıklarını bütün ayrıntılarıyla Cem'e naklediyordu.

Cem sigaranın birini söndürüp, diğerini yakıyordu. Daha yemeğe oturmadan az sulu, tepeleme dolu iki bardak viskiyi mideye göndermişti. Pür dikkat arkadaşını dinliyordu. İşittiklerinden hiç memnun kalmamış gibi, suratı asık somurtuk bir hâl almıştı.

Yemekte nasıl olsa şarap ikram edileceğini bildiğinden, Sedat viskiye ağzını bile dokundurmamıştı.

Elinde Cem'in Avrupa'dan getirdiği ufak bir buz kesesi vardı. Yüzündeki şişin büyümemesi için devamlı kompres uyguluyordu. Canının acısı gittikçe artmaya başlamıştı.

Asıl rahatsız olduğu şey, olayları anlattıkça Cem'in takındığı tavırlardı. Arkadaşını hiç böyle rahatsız ve huzursuz görmemişti. Cümlesini noktalamış zaman dayanamayıp sordu:

"Ne o yahu? Fazla tedirgin olmuş bir hâlin var. Galiba istemeyerek bir cinayete karıştık. Sanıyorum siyasi bir olay ama bu kadar büyütmeye değer mi; haftada bir memlekette bu tür olaylar oluyor, biraz izam etmiyor musun?"

Cem Tarakçı sustu. Hiç cevap vermeden önüne baktı. Gerçekten kuşkulu ve huzursuz bir hâli vardı. Bir süre konuşmadı. Yeni bir sigara daha yaktı. Nihayet:

"JKD hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Sedat omuzlarını silkti.

"Ne bileyim ben. Bu sabah telefonda bir kere daha söyledin. Bir Avrupa futbol kulübünün kısaltılmış adı gibi bir şey işte. Bana bir çağrışım yapmıyor."

Cem kızgın kızgın homurdandı.

"Tabii yapmaz. Gazetelerin spor sayfalarından başka bir şey okumazsın ki..."

"Ne yapayım, benim işim de o. Hem bu konuda bir neşriyat mı var?"

Cem, ciğerlerinin en uzak köşelerine kadar çektiği sigara dumanını geri verirken söylendi.

"Bu maalesef bir futbol kulübü değil. Keşke öyle olsaydı. Hepsi kendi sahalarındaki en güçlü sermayelerin birleşip meydana getirdikleri bir ekonomik topluluk. Bir tür dernek."

"Eee?"

"Eee'si şu ki tamamen yasa dışı."

"Nasıl yani? Mafya gibi mi?"

Cem başını salladı.

"Bu uygun bir benzetme olmaz. Yine de ona benzeyen yanları var. Mesela yazılı hiç bir kuralları yok, yani yasal bir dernek statüsünde değiller. Ama memlekette istedikleri her türlü kanunu çıkarmaya, istedikleri her ekonomik kararı uygulamaya muktedir siyasi bir parti gibiler."

Tok yahu? Peki nasıl bu şekilde organize olabilmişler?"

"Bunu ben de tam bilemiyorum ama olsa olsa ekonomik güç ve paranın dayanılmaz çekiciliği her halde."

"Sence bu mümkün mü? Ya siyasi yelpaze, ya farklı siyasi görüşler?"

Bu insanları nasıl bir araya getirebilirsin?"

"Bunun cevabı basit. Menfaat ve para..."

Sedat başını kaşdı. Pek tatmin olmamışa benziyordu.

"Bana biraz karışık gibi geldi... Biraz da abartılı..."

"Nesi abartılı?"

"Baksana yahu, anlattıklarına göre bunlar devlet içinde devlet. Olur mu böyle şey? Havsalam almıyor. Bu memleketin meclisi var, hükümeti var, savcılar var, bağımsız mahkemeleri var kısaca var oğlu var. Devletle nasıl baş edersin? Ona nasıl kafa tutarsın? Fiziki gücünü yok mu sayarsın? Askerini, polisini inkâr mı edersin?"

'Ya o saydıklarının hepsinin içinde senin kuruluşunun adamları varsa? Ya bütün kilit noktaları yüksek menfaatler ve para karşılığı elde edilmişse? Ya da muayyen kişileri şantaj ve tehditlerle istediğin doğrultuda kullanabiliyor san? O zaman ne olur?"

"Cem, sen aklını üşütmüşsün... Olmaz böyle şey. İnanamıyorum. Devletin her müessesesinin içine sızılmaz ya?..."

"İnanıp inanmamakta serbestsin. Ama ayağını denk al. Durumun cidden nazik. Örneği ortada. Bak sana iki kere saldırmışlar. İkisinde de ölümden kıl payı kurtulmuşsun."

Sedat inanmaz nazarlarla arkadaşına baktı. Söyledikleri şaka mı diye. Ama Cem'in hiç de şaka yapan bir hâli yoktu.

İlk defa vücudunu soğuk bir ter kapladı.

Duyduklarına inanamıyordu. Boğuk bir sesle:

"Sen bunları nereden biliyorsun?" diye sordu.

Cem bardağına viski doldururken:

"Ben gerçek bir gazeteciyim" diye mırıldandı.

Sedat ters ters:

"Öyleyse bunları neden yazmıyorsun? Neden bizim gazetede şimdiye kadar bu dernekle ilgili tek bir satır yazılmadı? Niye kamuoyu bu hususta hiç bir şey bilmiyor?" diye söylendi.

Cem Tarakçı acı acı gülümsedi.

"Keşke futbol oynamaya devam etseydin..."

"Ne demek oluyor şimdi bu? Ne demek istiyorsun?"

Cem omuzlarını silkti. Yorgun ve çaresiz görünüyordu. Bakışlarını bir süre arkadaşından kaçırdı.

"Anlamaya çalıştı Sedat" dedi. "Durum sandığından da kötü."

"Nasıl yani?"

"Senin telefonundan sonra hemen gazeteyi aradım. Recep Solmaz'ın katli ile ilgili bilgileri fakslamalarımı istedim. Gelen cevaplar ilginç. Polis raporları cinayetin para için işlendiği merkezinde. Yani anlayacağın gerçek sebep gizleniyor. Ortada siyasi bir sebep olduğu muhakkak. Ama bu sebep gizleniyor daha doğrusu nasıl bir siyasi sebebe dayandığı da bilinmiyor. Muhtemelen yarınki gazeteler işin içinde başka nedenlerin olduğundan bahsedecek, hatta bazıları siyasi nedenler de arayacaklardır. Bu şüpheler bir kaç gün, bilemedin bir kaç hafta sürecek sonra her şey unutulacak, mesele hasıraltı edilecektir, yani senin anlayacağın faili meçhul bir cinayet dosyası daha rafa kalkacaktır."

Sedat şaşkın şaşkın arkadaşının yüzüne baktı.

"Sen biliyorsun. Üstelik elinde şimdi canlı bir delil de var. Ben bildiğim ve başıma gelen herşeyi polise bildirebilirim. Savcılığa suç duyurusunda bulunabilirim. Sen de yazarsın."

Cem içini çekti.

"Bu o kadar kolay değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Cem başını önüne eğdi. Sanki utamırcasına:

"Maalesef bu konuda bir şey yazamayacağım" dedi. "Patronun emri."

"Patronun mu? Yani bizim gazete sahibi Hulki Sezer'in mi?"

"Evet."

Sedat'ın şaşkınlığı daha da artmıştı..

"Dur, dur bir dakika. Cinayet daha bu sabah işlendi ve günlerden pazar, sen işe gitmedin. Patronu ne zaman gördün de sana böyle bir emir verdi, anlamıyorum."

"Senin telefonun üzerine hemen gazeteyi aradım. Recep Solmaz'la ilgili alınan her türlü haberin eve fakslanmasını istedim. Yazı İşleri Müdürü'ne de yarınki baskıda bana iki sütun üzerinden yorumum için yer ayırmasını rica ettim. Yarım saat geçmedi Patron beni evden aradı. Gazetenin olayı sadece sıradan bir vak'a gibi geçeceğini, kesinlikle bir yorum getirilmeyeceğini, polisin resmi bülteninden ne alıyorsak aynen öyle basacağımızı söyledi."

"Nedenini sormadın mı?"

"Sordum tabii."

"Anlıyorum, söylemene hiç gerek yok. Ankara'dan siyasi baskı yapıldı ve olayın en az düzeyde önemle geçiştirilmesi istendi, değil mi?"

Cem, alkolden kızarmış gözleriyle arkadaşına baktı.

"Daha da kötü" dedi.

Sedat hiç sesini çıkarmadan, izahat bekledi.

"Patron bu konuda senin hiç bir şekilde ağzını açmamamı istiyor. Anlıyor musun? Konuşmayacaksın. İyiliğin için, hayatta kalman için."

O soğuk ter, bir kere daha Sedat'ın tüm bedenini kapladı. Gerçekten de bir şey anladığı yoktu.

"Fakat" dedi. "Ben, ben hiç şey bilmiyorum. Benden korkmaları için sebep yok ki. Sana bütün olup bitenleri anlattım. Bu derneğin adını bile şimdi senden öğreniyorum."

"Bilmiyorum kardeşim ama onları endişeye düşüren, korkutan bir şeyler olması lazım. Sen bir gazetecisin, spor muhabiri olman pek önemli değil, nitekim olaylara bulaşır bulaşmaz beni aradın, yardım istedin. Bu adamlar hiç şüphesiz Derneğin adının afişe edilmesini istemiyorlar. Nazan denen kadının eline sıkıştırdığı o not her şeyi berbat etmiş durumda. Bu not, olayın organize bir suç olduğunun açık ispatı... Pek çok kişi okka altına gidebilir."

Sedat huzursuzca yerinde kıpırdadı.

"Demek ki bir umut var. Bu heriflerde korktuklarına göre hâlâ bir şansa sahibiz anlaşılan. Ne yapılabilir bilmiyorum ama böyle eli kolu bağlı oturamayız."

Cem hiç cevap vermedi. Viskisinden hoyrat bir yudum daha aldı. Belirgin şekilde hayale dalmıştı.

Kanlı gözleri karamsar ışıklar saçıyordu. Neden sonra "Haklısın, bir şeyler yapmalıyız" dedi.

Sedat'ın aklı karışmıştı.

Gözleri, Cem'e göstermek için çıkardığı nota ilişti. Masanın üzerinden aldı, korka korka tekrar okudu.

Sadece bir yardım çağrısıydı bu. Özetle, bizi öldürecekler, yardım edin diyordu. Hepsi o kadar... Kâğıdı yine masanın üzerine bıraktı. Bu ufak pusulanın insanları bu kadar rahatsız etmesine bir anlam veremiyordu.

"Yalnız aklım bir noktaya takıldı" dedi boğuk bir sesle.

"Nediro?"

"Sen bizim patrona Ankara'da başıma gelenlerden bahsettin mi?"

"Hayır."

"O halde, patron benim başımın belada olduğunu nereden biliyor?"

"Çok şükür, nihayet uyanmaya başladın galiba."

Sedat'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Zorlukla yutkundu...

"Yani, Hulki Sezer de onlardan mı?"

Cem, önce cevaplamadı. İçmeye devam etti.

"Sanırım öyle... Emin olmadığım için bunu sana söyleyemedim. Beni arayıp, senin susmanı söylediği andan itibaren ondan şüphelenmeye başladım. Yine de kesin bir hükme varamadım, belki o da bir baskı altında, belki onu da tehdit edip, senin susmanı sağlamayı istiyorlar. Ya da bizzat patron da JKD üyesi, hepsi olabilir."

"Aman Allahım... Ne yapacağız şimdi?"

"İnan, hiç bir fikrim yok..."

Sedat'ın dili damağı kurumuştı...

Önündeki viski şişesine baktı. Cem bir parmak içki koyup uzattı. Genç adam bir solukta içkiyi, kurumuş boğazından yuvarladı. Sek viski bütün damarlarını tutuşturdu.

Basın büyük bir güçtü. Ve Sedat bir basın mensubu olmasına çok güvenmişti. Oysa şimdi güvendiği dağlara kar yağdığını duyumsuyordu.

Gazetesi onu desteklemeyecekti...

Çocukluk arkadaşı bile emir aldığını, bu konuda yazı yazamayacağını söylüyordu. Tuhaf tuhaf Cem'e baktı.

Yoksa... yoksa o da onlardan biri miydi?

Olamaz mıydı?

Beyni karıncalanır gibi oldu. Ne düşüneceğini bilemiyordu artık. Bu derneğin her tarafta adamları olduğunu söyleyen Cem değil miydi?

İçindeki huzursuzluk iyice arttı.

Bu olasılığı düşünmek bile istemiyordu. Cem menfaat ve para için satılmış biri olamazdı. O inançlı, prensip sahibi, dürüst bir insandı. İmkânı yoktu bunun. Kişiliğine emindi, çocukluğundan beri tanırdı onu...

Ama kuşkunun kemirici tohumları beynine girmişti bir kere. Cem'in yaşamını düşündü. Bir gazeteci için çok fazla kazanıyordu. Gazetede onu çekemeyen, hak ettiğinden fazla ücret aldığını söyleyen çok kişi vardı. Kulak asmamıştı bunlara. Ama şimdi bu dedikoduların hakikat derecesini düşünmek zorundaydı...

Şu son iki üç senedir çok sivrilmişti Cem. Olması gerektiğinden de fazla. Üniversite ve gençlik yıllarında aşırı bir sosyalist olduğunu iyi bilirdi ama seneler geçtikçe sola olan temayülü kaybolmuş, şimdi aşırı sermaye gruplarının koruyucusu ve destekçisi olmuştu.

Birden kanının çekildiğini hissetti.

Kötü kötü arkadaşına baktı.

Gülüyordu Cem. Başını sallayarak "Aklından ne geçtiğini biliyorum" diye söylendi. "Şimdi benden bile şüphelenmeye başladın, değil mi? Saçmalama, ben senin dostunum. Gerçek bir dost. Bana güvenebilirsin. Sana nasıl ihanet edebilirim? Bu saçmalığı nasıl düşünebilirsin?"

Başını önüne eğdi Sedat.

Her halde saçmalıyordu. Öyle olmalıydı. Düşündüklerinden utandı...

"Aklımı karıştıran sensin" diye söylendi, kızgın kızgın. Sonra bardağına bir miktar daha viski koydu. Yine bir dikişte içti.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum" diye homurdandı. "Beni korkuttun, kendimi çaresiz ve şaşkın hissediyorum. Sanki boşlukta yapayalnız kalmış gibiyim."

Cem yerinden kalkıp, Sedat'ın sırtını okşadı.

"O kadar karamsarlığın anlamı yok. Belki sana olumsuz bir tablo çizdim ama bizim de tanıdığımız güvenilir eş dost var. Yarın seni birileriyle tanıştıracam. Rahatlayacaksın. Ne gerekiyorsa onu yapacağız. İcap ederse seni korumaya da alırlar."

"Polis mi?"

"Şimdilik kurcalama, yarın ola hayır ola."

"Beni merakta bırakma; söyle, kimle tanışacağız?"

"Sabret yahu, dedim ya, yarın anlarsın. "

Üstelemedi Sedat, sustu.

İki arkadaş bir süre konuşmadan düşüncelere daldılar. Odayı sessizlik kapladı. Mutfaktan çatal bıçak sesleri, zaman zaman da Aysel'in neşeli kahkahaları yükseliyordu. Sedat, Şermin'i hatırladı. Anlaşılan Aysel'le iyi anlaşıyordu. Genç kadını anımsamak, Sedat'ı gevşetti. İçini kaplayan karamsar düşüncelerden sıyrılmaya çalıştı.

Cem yeniden söze "Bence bu işin püf noktası o Nazan denen kadında toplanıyor" diye girdi. "Polisin verdiği bilgiye göre kadın cinayet sabahından beri kayıp, nerede olduğu bilinmiyor, ortaya çıkıp ifade de vermiyor. Acaba o da öldürülmüş olabilir mi?"

Sedat bir an düşündü sonra:

"Sanmıyorum" dedi.

"Neden onun da öldürülmüş olması akla yakın değil mi?"

"Doğru. Zaten elime sıkıştırdığı pusulada karı koca ikimizin de hayatı tehlikede diyordu ama beni otelde boğmaya çalışan adam sanki kadını korumaya çalışıyor gibiydi. Hani şu bodyguard denilen tipte bir herif. Bu işin ustası olduğu bana savurduğu yumruktan belliydi; az kalsın boğuyordu da beni. Sanırım o adam kadını korumakla görevliydi. Yani Solmaz çifti bu teşebbüsten haberdardılar bence."

"Öyleyse neden iyi korunamadılar? Adam neden öldürüldü?"

"Bilmiyorum. Belki aksayan bir şeyler oldu."

"Ne gibi?"

"Nerden bileyim yahu? Bir terslik işte. Belki ihanete uğradılar."

"Kimin tarafından? Korumalar mı onları sattı?"

Sedat omuzlarını silkti.

"Olabilir. Bu da bir ihtimal" dedi.

Cem'in aklı yatmamıştı.

"Eğer kadın yaşıyorsa, onu bulmalıyız. Hem de polisten önce..."

"Kim? Biz mi?"

"Tabii biz."

"Dalga mı geçiyorsun? Polisin bulamadığı insanı biz nasıl buluruz, olacak şey değil; yaşıyorsa kim bilir nereye saklanmıştı?"

"Nereye saklanırsa saklansın. Onu bulmalıyız."

Sedat bir an karamsarlığa kapıldı.

Ona göre olayların kilit adamı kendisini boğmaya kalkan kişiydi. Ayrıca Recep Solmaz da boğularak öldürülmüştü. Yani aynı yöntemle. Kendisine saldıran kişinin aynı zamanda Recep Solmaz'ın katili olduğuna emindi.

"Bence, birinin peşine takılacaksak bu önce beni boğmaya kalkan adam olmalı" diye mırıldandı.

Sonra elini cebine atıp, Cem'in masasının üzerine bir cüzdan bıraktı.

"Bu ne?"

"Metruk fabrikada beni öldürmeye çalışan adamlardan birinin cüzdanı. Hüviyeti, ehliyeti, banka kartları var içinde."

Cem hırsıyla yerinden fırladı.

"Yahu kardeşim, niye çıkarıp göstermezsin bu mereti şimdiye kadar? Bak işte, saldırganlardan birinin kimliğini tespit ettik. İnsan böyle şeyi unutmaz mı hiç?"

"Bende akıl mı kaldı? Yirmi dört saat içinde iki defa ölümle burun buruna gelirsene adımı bile unutursun."

Cem hemen cüzdanı karıştırmaya başladı.

İçindekileri birer birer çıkarıp masanın üzerine yerleştirmeye başladı. Kimlik ve kartlardan başka, cüzdanın içinde muhtelif kartvizitlerle sekiz milyon kadar nakit para ve üç adet yüzlük Amerikan doları çıktı.

Cem gülümsedi:

"Ehh, tedavi paran çıktı."

"Lanet olsun namussuzun parasına" diye söylendi Sedat.

Cem hâlâ kıkırdamaya devam ediyordu.

Cüzdanın özel bölümünden çıkardığı kartvizitlerden birini Sedat'a uzattı. "Bak, bunu gördün mü?" diye sordu.

Sedat'ın cüzdanı hiç tetkik imkânı olmamıştı.

Kartviziti eline alıp bir göz attı.

Yüksel Berke. Yünsak İplik Sanayi A.Ş. Genel Müdür Muavini yazıyordu. Bir satır altında da üç harf halinde JKD ibaresi vardı.

İki arkadaş gülümseyerek bakiştılar.

Doğru yoldaydılar.

"Bu şirketi biliyor musun?" diye sordu Sedat.

Cem başını salladı.

"Evet. Fahri Somali adında mülti milyarder bir iş adamının şirketlerinden biri."

"Anlaşılan o da Dernek üyesi. Ama şirketin merkezi Ankara'da."

"Ne fark eder? Herif burada."

"Tanıyor musun?"

"Biraz."

"Ne yapacağız şimdi?"

Cem omuzlarını silkti.

"Dedim ya, henüz bilmiyorum. Düşüneceğiz."

Mutfaktan gelen kahkahalar artıyordu. Kapı açıldı ve iki kadın birlikte eşikte göründüler. Sofrayı hazırlamış ve yemeğe oturmadan evvel kendilerine çeki düzen vermişlerdi.

Şermin'in gözleri ışıldıyordu. Mutlu olduğu her halinden belliydi. Günler değil, saatler bile tasavvur edemeyeceği bir hızla gelişiyor, yaşamı baş döndürücü bir hızla değişiyordu. Şermin yıllardır ilk kez kendini yabancı bir ortamda bu denli mutlu ve neşeli hissediyordu.

Kocasıyla çok sade ve tek düze bir hayatları olmuştu.

Tüm evliliği boyunca bir tek arkadaşlarının olmadığını acı acı fark etti. Altı yıldır evine gelip gittiği tek insan teyzesinin kızıydı. Onunla da pek iyi anlaştığı söylenemezdi. Aysel'in iki saatlik dostluğu ondan çok daha içten ve gerçekçiydi. Sofrada tam karşısında oturan Sedat'a baktı gülümseyerek. Tanıyalı az olmuştu ama onun çok farklı, duygulu, sevecen, kibar ve anlayışlı bir erkek olduğuna inanıyordu.

Seviyordu onu. Hem de pek çok...

Bir erkeğe bu kadar çabuk bağlanıp, sevebileceğini düşünemezdi...

Nazan, önünde uzanan doyumsuz manzaraya baktı. Karadeniz'in azgın, beyaz köpüklü dalgaları, sert rüzgarla aşağıdaki kayalara vurarak kırılıyor, sahildeki yer yer kumluk alanda gel gitler yaratıyordu. Bir süre rüzgarın kalın camlarda yarattığı ürpertici sesi buruk bir musiki gibi dinledi.

Doktorun çiftlik evi diye getirdiği yer, Şile'nin dışında, çok geniş ormanlık bir arazinin sonunda, denizi dik olarak yaran kayalık bir tepenin üstüne inşa edilmiş muazzam bir villaydı. İki katlı çok modern bir üslûpla yapılmış, görkemli bir yapı. Nazan umduğunun çok üstünde, çiftlikle uzaktan yakından alâkası olmayan bir yere geldiğini hemen anlamıştı.

Evin alt katı yekpare salondur. Kalorifer yakılmış, bina ısınuncaya kadar da üşümemelerini temin için büyük şömineye iri kütük parçaları atılarak çatırtılarla yanması sağlanmıştı. Şömineden yayılan tatlı bir sıcaklık Nazan'ın titreyen vücudunu sardı.

Kocası, daha doğrusu şimdi kendisi, belki de Doktor'dan çok daha zengin biriydi. Ama Recep her zaman yaşam fakiri olmuş biriydi; Nazan hiç bir zaman onun sahip olduğu servete uygun bir yaşam süremediğini bilirdi. Bu bir tür gustoydu, yabancıların dediği gibi life style. İşte Doktor'un sahip olduğu da buydu...

Başını dayadığı camdan çevirip, uzun boylu, zayıf ve mütehakkim görünümlü adama nazarlarını çevirdi. Sırtında beyaz, kalın bir yün yelek, açık mavi bir gömlek vardı. Boynuna da şal örneği lacivert bir fular takmıştı. Ayaklarındaki yumuşak İtalyan glasesinden yapılmış pabuçları pırl pırlı. Görünümü tam bir salon beyefendisi örneği veriyordu.

Heyecanlandığını hissetti Nazan...

Yerinden kıılmıdamadan bir süre onu seyretti. Geniş " bir koltuğa oturmuş, gümüş bir buzluk içinde soğutulmuş şampanyasını yudumluyordu. Şimdiye kadar Nazan'a son derece ölçülü ve kibar davranmıştı. Rahat etmesi için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Yol boyunca epey konuşmuşlardı. Kültürlü, anlayışlı, olgun biriydi. Nazan kendini eğitim ve öğretime başlayan bir talebe gibi hissetmişti onun yanında. Hata yapmaktan, pot kırmaktan çekinen, sarf ettiği kelimeleri dikkatle seçmeye çalışan, tesir altında kalmış tam ürkek bir öğrenci gibi...

Önceleri bu durumdan biraz sıkılmıştı da. Ama Doktor'un insanı müthiş etkileyen bir yanı vardı. Geçen kısacık saatler içinde bile ondan bir şeyler öğrendiğini, sosyal dağarcığının zenginleştiğini fark etmişti.

Hafif gülerek bakıyordu genç kadına.

Nazarları çakıştı. Şimdiye kadar bütün ömrü boyunca duymadığı bir güven ve rahatlama duygusu seline kapılmıştı.

Salınarak ağır ağır yürüdü. Elinde olmadan, içindeki cinselliğin kabardığını, vücuduna aşkın bir kıvraklık, çekici, kahredici bir albeni verdiğini biliyor ama bunu önleyemiyordu. Bu da onun doğasının bir tezahürüydü. Tam karşısındaki koltuğa oturdu.

Bacak bacak üstüne atarken karşısındaki adamda yarattığı heyecanın farkındaydı. Böyle olmasını istemiyordu ama elinde değildi. Nazan içgüdüleriyle hareket eden bir insandı.

Yine de bazı şeyleri anlamakta güçlük çekiyordu. Şu karşısındaki yaşlı ve yakışıklı adamın ne istediğini çok iyi biliyordu. Tek isteği, akıllı fikri teni, her erkeğin tartışmasız arzuladığı bedeniydi. Adamın tarzı, sırf bir fantezi, kendine özgü bir yaklaşımdı. Nazan'ın mantığı dar ve tavizsizdi. Kısa ve özlü. Aklından geçeni hemen söyler ve elde etmek isterdi. Gülerek etrafına bakındı. Sevişmek için her türlü ortam hazırlanmıştı. Romantik ve baştan çıkarıcı. Gözlerden uzak görkemli bir aşk yuvası, camlarda uğuldayan rüzgar, çatır çatır yanan bir şömine, şampanya ve devasa büyüklükteki müzik kolonlarından yayılan dekora uygun hafif bir melodi...

"Hadi Doktor, daha ne bekliyorsun?" diye geçirdi içinden. "Yoksa ben kalkıp geleceğim üstüne." Hep böyleydi zaten. O hayvani duyguların, kendini sarsan ihtiras çırpıntılarına kapılınca, dayanamıyor benliğine esir oluyordu.

Yerinden kalktı, çıldırtıcı ritmiyle ağır ağır şöminenin önüne doğru yürüdü. Oyunu, adamın istediği tarzda oynamaya karar vermişti. Bu onu daha mutlu edecekti. Şömineden yükselen ısıya karşı ellerini uzatıp ısıttı.

"Üşüyor musunuz?" diye sordu Doktor.

Sesinde hafif bir titreşim vardı.

Başını çevirmeden, "Biraz" dedi genç kadın.

Duruşunu hiç bozmadı. Doktorun arkadan kendisini seyrettiğine emindi. Uzun boyu, kısa eteğinin örtemediği mevsim bacakları ve siyah dar eteğini geren kalçalarının adamı çılgına çevirdiğini biliyordu.

Görmedi ama duydu. Doktor elindeki şampanya kadehini sehpanın üstüne koyarak ayağa kalkmıştı. Yaklaşıyordu. Birazdan yanına gelip arkadan ona sarılacaktı. Muhakkak öyle yapacaktı. Öyle olması gerekecekti. Böyle mizansene yakışır bir yaklaşımdı bu. Ona yumuşak, sıcak, istekli sarılacak, kulağına aşk kelimeleri fısıldayacak ve sevişme isteğini açıklayacaktı.

Doktor tam arkasında durdu.

Ama ona sarılmadı...

Hâlâ çekiniyor diye düşündü Nazan. Adamın bu tür ilişkilerden epey uzak kaldığını sezinlemişti.

Ona biraz daha cesaret vermeliydi...

Ağır ağır geriye döndü.

Göz göze geldiler. İkisi de uzun boylu olduklarından hemen hemen aynı hizadaydılar.

Çekingen adamın titrediğini hissediyordu Nazan. Birbirlerine çok yakındılar ve adamın ihtiraslı bakışları genç kadının gözlerine kenetlenmişti.

Dudaklarını hafifçe araladı Nazan. Öpüşmeye, ilk temasa hazırды artık... Sonra gözlerini kapattı. Tam bir teslimiyetti bu...

Uzun boylu olanı yere tükürdü. Sonra:

"Dondum ulan. Bu boktan yerde daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye söylendi. Hımbıl görümlü olan diğeri:

"Her halde birazdan çıkarlar" diye mırıldandı.

İkisi de kuytu gölgelerin oynadığı bir apartmanın karanlık kapısı önünde bekliyorlardı. Gözleri karşı apartmanın üçüncü katına çevrilmişti.

Saatlerdir bekliyorlardı.

Hımbıl olanı kasketini başından çıkarıp kel kafasını kaşıdı. Esen soğuk rüzgar saçsız başını hemen üşütmüştü; aceleyle kasketini başına geçirirken:

"İstersen git, arabanın içinde otur. Biraz dinlenirsin" dedi.

Uzun boylusu homurdandı ama yerinden kımlıdamadı.

"Ulan bunca saattir ne bok yiyorlar içeride?"

"Merak mı ettin?"

Yine ses çıkmadı uzun boyludan.

Kasketlisi sırttı:

"Ben sana söyleyeyim; herif karıyı düzüyordur her halde. Başka ne olacak ki?"

"Bu kadar saatten beri mi?"

"Kim bilir, belki de grup seksi yapıyorlardır."

"O da ne?"

"Ulan çok cahilsin be Remzi. Yani karıları değiştirerek iş tutuyorlardır. Anladın mı şimdi?"

Uzun boylusu başını sallayıp:

"Fesuphanallah" diyerek sustu.

Ama kafası bozulmuştu. İçinden şu itoğlu it gazeteciye iyi bir ders vereyim diye geçirdi. Aldıkları talimat sadece gözdağı vermektir, şayet adam direnecek olursa biraz hırpalamaya izin vardı. Ama bu iznin derecesi bildirilmemişti...

Hale göre takdir, onlara aitti.

Eh, o da takdirini biraz sertçe kullanabilirdi... Elini anorağının cebine sokup, içindeki muştayı sıkı sıkıya kavradı.

Muştanın metal sertliği adamın gergin sinirlerini biraz gevşetti.

Neşe içinde nefis bir yemek yemişlerdi.

Sedat her şeyi unutmuş, sevdiği kadının karşısında mutluluğun doruklarına erişmişti. Çok uyumlu bir kadındı Şermin. Tarakçı çiftiyle bir kaç saat içinde kırk yıllık dost gibi kaynaşmıştı. Hazır cevap, nüktedan, hoşgörülü ve sevecendi. Sedat, eski arkadaşlarının da ondan çok hoşlandıklarını biliyordu artık.

Yemekte epey şarap içmişlerdi. Salona çekildiklerinde erkekler viskiye devam etmişler, Şermin de üç kadeh daha beyaz şarap almıştı. Sedat nihayet, genç kadının ne zaman kalkacaklarını soran bakışlarını fark etti; gerçekten de çok yorgundular; ev sahiplerinin itirazlarına rağmen müsaade isteyip ayağa kalktılar. Cem, onları kendi arabasıyla götürmek için ısrar etti. Kabul ettiremeyince telefonla bir taksi çağırdılar. En kısa zamanda yeniden bir araya gelmek isteğiyle evi terk ettiler. Şermin, Yeniköy'de oturuyordu. Taksi önce onu evine bırakmak üzere hareket etti. Sedat sonra aynı arabayla Çengelköy'deki evine geçecekti.

Tabii ikisi de arkalarına takılan lacivert Murat'ı fark etmediler...

Şermin alışık olmadığı alkolden hafif çakırkeyifti, bir o kadar da mutlu ve memnun. Sedat'ın avuçları içine aldığı elinin verdiği hazla başını genç adamın onzuna dayadı ve hiç konuşmadan Yeniköy'e kadar arabanın içinde büzülüp kaldı.

Sedat, genç kadının kocasının eve dönmüş olmasından endişeliydi. Bu endişesini açıkça Şermin'e söyledi. Dilerse onu başka bir yere, hatta kendi evine bile götürebileceğini söyledi. Ama Şermin emindi, kocasının asla eve dönmeyeceğini yarın da ilk iş olarak aile avukatlarına boşanma muamelelerine başlaması için başvuracağını ifade etti.

Sedat yine de onu kaldığı daireye kadar götürdü. Evin tüm ışıkları sönmüştü. İçeriye girip baktılar.

Kimsecikler yoktu. Sedat teklifini bir kere daha yineledi, genç kadın ise reddetti. Yarın sabah telefonlaşmak için anlaştılar. Sonra Sedat her şey için teşekkür edip genç kadını hafifçe yanağından öptü. Bir an baktılar sonra arzu ve istekle kucaklaşıp uzun uzun öpüştüler.

Sedat bekleyen taksiye bindiğinde az ileride park eden lacivert Murat'ı yine fark etmedi.

Heyecan, yorgunluk ve alkolden iyice uykusu gelmişti. Gözlerinin kapanmasına güçlükle engel oluyordu. Hatta köprü girişinin başında biraz içi geçer gibi oldu.

Belki sızacaktı da. Lâkin şoförün sözleri bir anda sersemliğini atmasına yetti...

"Bey abi, arkamızdaki şu araba sizi aldığımdan beri peşinizde. Haberiniz var mı?" diyordu.

Kanı çekilir gibi oldu Sedat'ın...

Yine mi, diye endişeyle irkildi. Başını çevirip arkaya baktı. Gecenin ilerlemiş saati olmasına rağmen peşlerinde hızla yaklaşan bir kaç araba vardı. "Hangisi?" diye sordu.

"Nah, şu abi" diye sol elinin başparmağıyla kendilerine en yakın koyu renkli bir Murat'ı gösteriyordu şoför.

"Onları tanıyor musunuz?"

"Hayır" diye yanıtladı Sedat.

Arabanın iç ışıkları sönmüştü. Ama yine de caddenin akseden soluk ışıkları altında ön tarafta oturan iki gölgeyi fark edebiliyordu.

'Yanınızdaki hanımı Yeniköy'de bırakırken de bir köşeye park ederek sizi beklediler. Belki tanıyor sunuzdur diye sordum."

Olaak şey değildi.

Onu İstanbul'da, bu kadar çabuk takibe alacak kim olabilirdi ki?

Kendini toparlamaya çalıştı. Ankara'dan kaç uçağıyla döneceğini sadece Yüksel Berke, Cem Tarakçı ve gazete patronu Hulki Sezer biliyordu...

Tüyleri diken diken oldu.

Cem'i şüpheliler listesine katamazdı. O, tek güvendiğı kişiydi. Şu halde Patron ile Yüksel Berke arasında bir ilişki olmalıydı. Acaba telefonda Cem, Hulki Sezer'e yemeğı birlikte yiyeceklerini söylemiş miydi? Yoksa bu adamları peşine Patron mu takmıştı?

Acaba kendisini niçin takip ediyorlardı? Bu soru çok saçma geldi. Nedeni belliydi. Ankara'daki metruk fabrikada bunu açıkça göstermişlerdi.

İkinci bir ölüm ekibiydi bu...

Sedat bir an çok çaresiz hissetti kendini. Ne yapacağını bilemedi...

Şoför dikiz aynasından şaşkınlık içinde oturan müşterisini süzüyordu. Karagümrüklü bitirim bir İstanbul genciydi.

"Biraz gazlıyım abi?" diye sordu. Sanki yüzünde olanlara sevinmiş bir hal vardı.

Düşünmek için biraz zaman kazanmalıydı Sedat.

"Gazla bakalım, biraz tur atalım etrafta" dedi.

Şoför keyifle gaza bastı. Araba homurdanarak hızlandı. Bir yandan da devamlı arkadaki arabayı kolluyordu.

Murat da hızlanmıştı şimdi. Beylerbeyi istikametinde son sürat ilerlemeye başladılar. Etraf gittikçe tenhalaşmaya başlamıştı.

Kanlıca'ya kadar gittiler. Arkadaki araba mesafeyi kapatmadan takibe devam ediyordu. Sedat yavaş yavaş bu kaçışın anlamsızlığını idraka başladı. Daha nereye kadar gidebilirdi? Er veya geç bir yerde kısıtılacaktı. Peşindeki leri şimdi atlatsa, yarın bir başkaları karşısına dikilecekti.

"Dön" dedi şoföre. "Eve gidiyoruz. Arabayı da artık yavaş sür."

Bıçkın sürücü aldığı emirden üzülmüşçesine önce arabanın hızını kesti, sonra ilk münasip yerden geri dönerek yavaşladı.

Murat da aynı şeyleri yaptı.

Çengelköy'e kadar gayet sakin geldiler. O zamana kadar ağzını pek açmayan şoför:

"Abicim, iş karı kız meselesiye beni de yanında bil. Evelallah bileğimiz sağlamdır, müsaade et de Sedat ağabeyimize bir kıyak çekelim."

Sedat irkildi.

"Beni tanıyor musun?" diye sordu.

Şoför sırtarak:

"Ne sandın abi, doğma büyüme Fener'liyim ben."

Aradan geçen uzun zamana rağmen hatırlanmak hoşuna gitmişti Sedat'ın.

Kendini biraz daha rahat hissetti.

"Sağol" diye mırıldandı.

Sonra arkasına yaslanıp, susmayı tercih etti.

Evinin önüne geldiklerinde, arkalarındaki Murat durmadan, hızla gelip geçti.

Yorgunluk ve uyku her şeye galip gelmişti.

Alalecele bir duş yapan Sedat, kendini yatağı attı. Artık uyumaktan başka bir şey istemiyordu.

Kurulanırken yüzündeki şişin fazla artmadığını, fakat elmacık kemiğinin çevresinin morardığını gördü. Yarın bir icabına bakardı. Komodinin üzerindeki ışığı söndürüp, yorganı başına çekti.

Ne Şermin'i ne de kendisini takip edenleri düşünecek hali yoktu.

Az sonra derin bir uykuya daldı...

Rasim Kara İstanbul'daki evine dönemedi. Sevgilisinin akıbeti hakkında bir bilgi edinmeden şehri terk etmek istemiyordu. Uzun süre Ankara'nın kalabalıktan uzak, kuytu köşelerinde amaçsız ve düşünceli dolaşıp durdu. Şehrin pek çok yerinde şu sıralar polis aramalar yapıyor olmalıydı. Aklındaki tek düşünce Nazan'dı. Bu düşünce yavaş yavaş beyninde sabit fikir haline gelmişti. Nazan'ı bulmalıydı.

Sevgilisinin izini en son hastahane kaybetmişti. Öyleyse onu hastahaneden aramaya başlamalıydı ve bir yolunu bulup, tehlikeyi göze alarak hastahaneye dönmeliydi.

Bir taksi çevirdi, hastahanenin yolunu tuttu.

Günlerden pazar olduğundan hastahane her zamankinden daha kalabalıktı. Bahçe ve koridorlar ziyaretçilerle doluydu. Ama etrafta hiç polis görünmüyordu.

Doktor'u bulmalıydı. Eğer tevkif edilmediyse ona en doğru cevabı ancak o verebilirdi. Bu riski göze almalıydı. Doğru hastahane sahibine ayrılan özel bölüme gitti.

O bölümde, sabah karşılaştığı hemşireden başka kimse yoktu. Kadın kendisini görünce hoşnut olmadığını belirten bir eda ile yüzüne baktı.

Hemşire yapayalnızdı.

"Dr. Sıtkı Başar ile görüşmek istiyorum" dedi.

Hemşire bir kaşını havaya kaldırı, tersler gibi, "Burada yok" diye cevapladı.

"Nerede?"

"Şehir dışına çıktı."

"Nereye?"

"Gittiği yeri söylemedi."

"Peki, getirdiğim hasta kadın nerede?"

"Bilmiyorum."

"Kimden bilgi alabilirim?"

"Buranın sorumlusu benim."

Rasim Kara patlamamak için kendini zor zapt ediyordu.

"Ama bir şey bilmediğinizi söylüyorsunuz."

"Evet, bilmiyorum."

Kadın bir şeyler gizliyordu. Açıkça belliydi.

"Bana bak hemşire, o hastayı derhal bulmam lâzım, anlıyor musun?"

"Biz hastaları burada zorla tutmayız. Kadın çıktı gitti. Size daha ne söyleyebilirim?"

"Doktorla beraber mi çıktılar?"

"Hayır."

Düpedüz yalan söylüyordu kadın. Bunu gözlerindeki kaçamak ve biraz da korku dolu ifadeden anladı Rasim Kara.

Sinirleri iyice gerilmişti.

Hemşirenin oturduğu masaya ellerini dayadı, eğildi:

"Bana bak, sen yalan söylüyorsun" dedi. Burnundan soluyordu.

"Beni rahat bırakın. Size bilmiyorum dedim ya" diye homurdandı.

Kanı beynine sıçramıştı Rasim Kara'nın. Gözleri iri iri açılmıştı, nefretle kadını süzdü.

"Çabuk bana doğruyu anlat, yoksa senin canına okurum" dedi.

Hemşire yerinden fırladı.

"Derhal buradan çekip gidin, yoksa şimdi polisi arayacağım."

Daha fazla dayanamazdı. Rasim Kara mengene gibi kalın ve küt parmaklarını kadının boynuna geçiriverdi. "Konuş ulan, kahpenin dölü" diye hırlayıverdi.

Galiba biraz fazlaca sıkılmıştı. Kızgınlıktan kendini kontrol edemiyordu. Çırpınmaya başlayan kadının gözleri kaymış, boğazından hırıltıya benzer boğuk sesler çıkmaya başlamıştı. Durmadan debeleniyordu.

Rasim Kara parmaklarını hafifçe gevşetti. Eline kadının ağzından sızan salyalar bulaşmıştı. Hemşire bir an soluk alır gibi oldu, öksürmeye başladı. Sesi zor çıkıyordu.

"İst... İstan.. İstanbul'a gitti.." diyebilirdi.

"Beraber mi gittiler?"

Hemşire donmuş gibiydi. Hemen cevap veremedi.

Cellad, kadının boğazındaki parmaklarını biraz daha sıktı.

Kadının gözleri yeniden dehşetle irileşti. Sol gözünde hafif bir kayma başlamıştı. Rasim'in bileğini kavradı. Hiç bir işe yaramadı. Bir türlü soluk alamıyordu. İnler gibi hırıltılar yükseldi hançeresinden. Nihayet zorlukla "Evet" diyebildi.

"İstanbul'a ama neresine?"

Parmaklarını yine biraz gevşetti.

"Bil... Bilmiyorum. İnan bilmiyorum."

"Orda evi var mı?"

"Evet..."

"Adresini ver."

"Hangisini? Orda bir sürü mülkü var."

"Öyleyse hepsini."

Hemşire külçe gibi iskemleye yığıldı. Yerine otururken çarptığı bir çok evrak yerlere saçıldı. Hâlâ boğazını tutarak öksürüyordu.

Masanın gözünden bir defter çıkardı. Titreyen elleriyle temiz bir kağıda bazı adresler ve telefon numaraları yazdı. Sonra korka korka adama uzattı. Rasim Kara kâğıda bir göz attı. Biri Suadiye'de, diğeri Ulus'ta iki daire ile Sultanhamam'da bir iş hanının adresleri vardı kâğıtta.

Şile'deki villa gözüküyordu.

Ama hemşire samimiydi; gerçekten de böyle bir villânın mevcudiyetinden habersizdi.

Rasim Kara kağıdı cebine soktu.

Sonra o kalın parmaklarıyla kadının çenesini tutup başını kaldırdı. Tir tir titriyordu hemşire.

"Akılsızlık edip bu ziyaretimi sakın kimseye söyleme. Yoksa işin bitiktir. Anlıyor musun?"

Kadının konuşacak hali yoktu.

Sadece anladım mânâsına başını sallayabildi...

Dr. Sıtkı Başar martı çığlıklarıyla uyandı. Karadeniz'den kopup gelen sert rüzgar hâlâ şiddetle camları yalıyordu. Bir an nerede olduğunu toparlayamadı. Bütün bir duvar boyu uzayan pencereden köpüklü dalgaların oynadığı denizi gördü. Penceredeki perdeler duvar diplerine kadar çekilmişti. Oda sıcacık ve yatakta cırlıçıplaktı.

Her şeyi hatırlayıverdi.

Tatlı bir ürpertiyle beraber mutluluğun dalga dalga benliğini kaplayan huzurunu duyumsadı. Müthiş bir gece geçirmişti. Başını çevirip yanında uyuyan kadına baktı.

Bir dizi ile ayağı kırmızı atlas yorgandan dışarı çıkmıştı. Bir süre hiç kımıldamadan öylece durdu.

Nazan'ın ritmik soluk alıp verişini dinledi. Sakin ve huzurluydu kadın.

Gözleri, açıkta kalan omzunun hemen altındaki iki bene takıldı. Gülümsedi. Müteşekkirdi ona. Bütün unutulmaya yüz tutan erkekliği, varlığı, yaşama bağlılığı onunla yeniden hareketlenmiş, bir anlam kazanmıştı. Hayatında amaç edindiği değerleri düşündü; her şey birden gözünde anlamını yitirdi; insanoğlu kültürel olgusuna uygun gayeler peşinde koşarken bazen hayatın en basit ve yalın değerlerini unutuyor, onun anlamını kaybediyordu.

Oysa Nazan yaşamın ta kendisiydi. Ve ona çok şey borçluydu...

İki sıcak vücut hâlâ birbirine değiyordu. Doktor uyandırmamaya gayret ederek, usulca yorganı genç kadının çıplak omzunu örtecek şekilde yukarıya çekti.

Nazan kımıldadı ama uyanmadı.

Sıtkı Başar geçirdiği aşk saatlerini düşündü. Ömrü boyunca böyle bir kadına rastlamamıştı. İlerlemiş yaşına rağmen seksin ne olduğunu ilk defa dün gece yaşamış ve bu konudaki bilgisizliğini anlamıştı. Yoo buna bilgisizlik demek doğru değildi, deneyimsizlik de denemezdi; sadece yaşamamıştı. Evet, yaşamamıştı hiç böyle bir şey.

Bu profesyonellik de değildi. Kadın asla suni, yanındaki erkeği baştan çıkarıcı, tahrik edici oyunlara başvurmuyordu. Onun doğası buydu. Tabiatından, mevcudiyetinden, var oluşundan kaynaklanıyordu her şey.

Bir hükme vardı: Nazan'dan vazgeçilemezdi...

Bu, acı bir gerçektir.

Bu gerçeği kabullendiği anda, bunun bir bedeli olduğunu da idrak etti. Ve bu bedel her ne olursa olsun, onu ödemeye hazırды.

Artık onsuz yapamayacağını biliyordu.

Canı bir sigara çekti. İçmemesi gerekiyordu ama dayanamadı. Usulca yanı başındaki komodinin gözüne uzandı. Çekmeceyi çekti, orda bir sigara paketi olması lâzımdı, bulamadı. Yataktan kalktı, koltuğun üzerine bıraktığı pantolonuna doğru yumuşak halının üzerinde usul usul yürüdü. Karşısındaki aynada çıplak vücudunu görünce irkildi. Zayıf ve uzun boylu aksine, bir yabancıyı seyreder gibi baktı.

Birden içini karamsarlık kapladı. Yorgun ve çökük bir görünümü vardı. Giyimliken kamufle edebildiği yaşı şimdi bir şamar gibi yüzüne çarpmıştı. Zayıf ve ince vücudu, ağarmış kıllarıyla geçkin ve şekilsiz görünümünden nefret etti. Çıplaklığından utanmıştı. Bakışları gayri ihtiyari yatağa çevrildi. Genç kadın bütün azameti ve ihtişamıyla yatıyordu. Diriliği ve canlılığı yorgan altından bile belliydi.

Korkuyla ürperdi.

Olamazdı bu. Onunki sadece bir hayaldi. Müthiş bir yanılgı... İçi titredi. Ne yapacağını bilemedi.

Tekrar aynaya baktı. O cılız görüntü bütün iç karartan korkunçluğuyla karşısındaydı yeniden.

Akl ve sağduyusu galip geliyordu. Bu kadını unutmalıydı. Başka hiç bir şansı yoktu. Titreyen elleriyle nihayet sigarayı yaktı. Pantolonu yere atıp, koltuğa çöktü. Ve "Günaydın" diyen Nazan'ın buğulu sesini işitti...

Şaşkınlıktan cevap veremedi kadına, sadece baka kaldı.

Mahmur ve yarı uykulu gözleriyle gülümsüyordu Nazan. Sırtını karyolanın arkasına dayamış öylece onu süzüyordu. Pervasız ve cesur.

Yorgan beline kadar geliyordu. İri ve dolgun göğüsleri ortadaydı. Uzun parmaklarıyla dağılmış kısa saçlarını yatıştırırmaya çalışıyordu. Ve en önemlisi yüzünden doymuş, tatmin olmuş bir kadının mutluluğu akıyordu.

"Günaydın" diyebildi Doktor. Kararsız ve şaşkın...

Çıplaklığından utanıyordu. Bir an evvel yere fırlattığı pantolonunu ayağına geçirebilmek için sabırsızlanıyordu. Pantolonunu yerden alırken gözü Nazan'a ilişti. Parmağını uzatarak gelmesini işaret ediyordu.

Duraladı Doktor. Ne yapacağını kestiremedi...

Sonra pantolonuyla çıplaklığını gizlemeye çalışarak ağır ağır yatağa yaklaştı. Gülümsemesi devam ediyordu kadının. Yatağın kenarına ilişti. Soran nazarlarla kadına baktı.

Nazan uzanıp adamın elindeki pantolonu çekti. Sonra elini kasıklarının arasına soktu. Doktor arzudan titremeye başladı.

Gülümsüyor fakat hiç konuşmuyordu Nazan. İhtirasla adamı kendine çekti. Yapabileceği hiç bir şey yoktu Doktor'un.

Kendini şehvet girdabının içine bıraktı...

Fahri Somali, İstanbul'a son uçakla döndü. Ankara'dan ayrılmadan evvel Yüksel Berke'den öğrendiği bilgiler tahtında General'le de bir yemek yemiş, Hüseyin Yenli'nin ısrarlı aramalarına rağmen onunla görüşmekten kaçınmıştı.

Artık ok yaydan çıkmıştı. Dönüşü olmayan bir yola girdiğinin farkındaydı. Önlerinde uzanan hafta Derneğin geleceğinde büyük değişikliklere ve olaylara gebeydi. Uçakta yol boyunca yapacaklarını planladı.

Jön Kapitalistler Derneği'nin yeni baştan yapılanmaya olan ihtiyacı kaçınılmazdı. Derneğin tüm kabuğunu değiştirecekti. Esaslı ve zor bir tasfiye olacaktı bu. Biliyordu; bazı gerçekleri daha bu kararı alır almaz idrak etmişti. Nitekim henüz ilk günden ummadığı bir sürü aksilikle karşılaşmıştı. Aynı gün içindeki ikinci görüşme isteği Generali tedirgin etmişti, hal ve tavrından belirli bir endişe seziliyordu. Recep Solmaz'ın infazına engel olamaması çok kötü puan olmuş, Generalin kendisine duyduğu güven ve itimadın sarsılmasına yol açmıştı. Komitenin dört üyesi aynı zamanda izhar ettikleri beyan ile Komite'yi her zaman olağanüstü toplantıya çağırabilirlerdi. Bu yerleşmiş bir teamüldü ve şimdiye kadar hiç bir zaman isteğe aykırı bir uygulama olmamıştı. Fahri Somali, Generalden başka iki üyeyi daha ayarlamıştı ve bu dört kişi yarın Başkan'a çok acele bir toplantı için başvuracaklardı.

Salı, en geç çarşamba günü bu toplantı yapılırdı. Fahri Somali bazı şeyleri yoluna koyması için çok az zamanı kaldığını biliyordu. Kadro ve yeniden yapılanma meselesi bu toplantıdan sonra düşüneceği meseleydi.

İçinden gülümsedi; Şahap Aktaroğlu bu toplantıya başkanlık edemeyecekti. Daveti yapacak fakat bu nihai toplantıda "riyaset koltuğu" boş kalacaktı. Ta ki oylama sonucu memleketin yeni "kral'ı" seçilinceye kadar...

Uçağın penceresinden karanlık semaya baktı. Gördüğü ürkütücü bir karanlıktı. Önündeki günler de şimdilik böylesine karanlık ve korkutucuydu. Ama biliyordu; her aklı başındaki insan gibi biliyor ve inanıyordu, gece ve karanlık, nurlu ufuklara ve bol ışıklı günlere gebeydi.

Koltuğunu geriye itti. Daha sakın düşünmeye başladı. Yarın sabah Yüksel Berke İstanbul'da olacaktı. Ona toparlanması için son bir fırsat verecekti. Recep Solmaz işinde büyük hatalar yapmıştı. Yine de güvenebileceği, ağzı sıkı, iş bitiren biriydi Yüksel. Ondan kolay kolay vazgeçemezdi.

Pazartesi sabahı kendini yorgun hissederek uyandı Sedat. Bütün adaleleri tutulmuştu ve elmacık kemiği müthiş sızlıyordu. Ayna karşısında traş olurken göz çukurunun altından şakağına kadar uzanan kısımdaki morluğun yüzüne daha da yayıldığını gördü.

Pek orali olmadı; nasılsa üç beş gün içinde geçerdi. İçindeki sevinç ve coşku, bedenindeki ufak tefek ağrı ve sızılara aldırmayacak kadar güçlüydü. Çünkü âşıkı ve Şermin'i deli gibi sevdiğini hissediyordu.

Giyinirken, Sabuncakıs'e uğrayıp genç kadına sarı güller göndermeye karar verdi. Yeniköy'deki adresini biliyordu, daire numarasında tereddüdü vardı ama nasıl olsa onu da çiçeği götüren çocuk sorar hallederdi.

Islık çalarak gömlek seçti kendine. Uygun bir kravat taktı. Oldum olası itinalı giyinmeyi severdi ama bu gün her zamankinden daha da titiz davranıyordu. Yüklü bir program olacaktı. Önce gazeteye uğrayacak, işleri yoluna koyar koymaz Cem'i bulacaktı. Her halde Cem sözünü tutar, kim olduğunu söylemediği o dostuyla, gereken irtibatı kurardı. Cem'in her kesimden tanıdığı nüfuzlu ve maruf insanlar vardı. Bu gün olasılıkla Patron da kendisini çağırırdı; adamın neler söyleyeceğini şimdiden çok merak etmeye başlamıştı bile. Öğleden sonrayı ise Şermin'e ayırmayı düşünüyordu. Gazeteden ona bir telefon eder, belki de akşam bir yemeğe çıkarlardı. Henüz programını bilmiyordu ama onu görebilmek heyecanı içini kıpırdatıyordu.

Dairesinden çıktı, bahçeye arabasının yanına gitti. Arabanın kilidini açıncaya kadar bahçe kapısının önünde duran iki adama dikkat etmemişti. İlk kez o zaman farkına vardı. Yaklaşıyorlardı kendisine doğru.

Biri uzun boylu zayıf, diğeri hımbıl görünümlü ve kasketliydi.

Bir süre onları süzdü. Uzun boylusu sırtıyordu.

Adamları tanımiyordu ama nedense içinden bir his bu yaklaşımlarının hiç de dostane olmadığını söylüyordu.

Bütün vücudu gerildi. Sanki yeni bir saldırıya hazır gibiydi. Önce bir an kendini arabanın içine atıp saklanmak ihtiyacı duydu. Saçmaydı.

Herifler burnunun dibine kadar gelmişlerdi. Ateşli bir silah kullanırlarsa kurtulma ihtimali yoktu.

Kaşlarını çatıp, bekledi.

Herifler iyice yaklaştı...

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Uzun boylusunun yüzündeki manidar gülümseme kaybolmamıştı.

Hımbıl görünümlüsü "Seninle biraz konuşacağız ahbap" dedi. İkisi de yanı başında durdular.

Sedat ilk defa bunların dün gece kendisini otomobille takip eden adamlar olabileceğini düşündü.

Niyetlerini kestiremiyordu.

Yumruklarını sıkıp gerildi. Her an bir saldırıya hazırdu artık.

"Konuşun bakalım. Ne diyecekseniz, deyin..."

Uzun boylusu yere tükürdü.

"Terese bak, efeleniyor" dedi.

Tükürük Sedat'ın ayakkabısının bir iki santim önüne düşmüştü. Sedat herifin suratına okkalı bir yumruk savurmak istedi. Kaşınıyordu namussuz herif. Hem de kendi evinin bahçesinde. Etraf konu komşuyla doluydu. Doğma büyüme bu çevrenin çocuğuydu Sedat ve muhitinde sevilirdi. Şayet silahsız bir kavga olursa iki kişi de olsalar onları pataklayabilirdi. Ayrıca kavgayı gören ve onu tanıyan semt sakinleri nasıl olsa duruma müdahale eder ve onu yalnız bırakmazlardı.

Heriflerin cüretlerine hayret etmişti.

Ama ya silahlıysalar?

Ya sabır çekip, bekledi.

Hımbıl görünümlü işaret parmağını sertçe Sedat'ın göğsüne dayadı.

"Bana bak ahbap" dedi. "S iz gazeteci milleti, üzerinize vazife olan olmayan her boka karışsınız, işi berbat edersiniz. Hepiniz pislisiniz, anlıyor musun? Ama bu kez kayaya çarptın ahbap. İşin çok zor. Ve hiç şansın yok. Susacaksın. Tek kelime yazı yazmayacaksın. Şimdi kulağını iyi aç ve beni iyi dinle."

Sedat "S en neler zırvalıyorsun be ?" diyecek oldu.

Aynı anda uzun boylu adamın montunun cebinden çıkardığı eline gözü takıldı. Sapsarı, pirinç bir muşta parıldadı.

Kasketli "Dikkatli konuş" diye ihtar etti. "Hem burada biz konuşacağız, sen kulaklarını dikip dinleyeceksin" diye devam etti.

Sedat sustu.

Ama şu kadarını anlamıştı: Bunların öldürme niyeti yoktu. Anlaşılan gözdağı verecekler, tehdit edip, sindirmeye çalışacaklardı...

"Ankara'da bir naneler yemişsin, bazı şeyler görmüşsün. Bizim üstümüze vazife değil, bizi ilgilendirmez lâkın, bundan sonra seni de ilgilendirmeyecek. Gördüğün, işittiğin her şeyi unutacaksın, sanki hiç yaşamamış gibi. İyi anlıyorsun değil mi? Kafana iyice soktun mu bu ikazımızı? Yoksa..."

"Ee? Yoksa ne olur?"

Hımbıl görünümlü garip garip Sedat'a baktı.

"Senin için çok kötü olur gazeteci bozuntusu."

Sedat kabaran hırsını zorlukla bastırıyordu.

Sesini yükselterek:

"Ulan dağ başında mı yaşıyoruz? Siz beni ne sandınız. Sizin kuru sıkı palavralarınıza papuç bırakacağımı mı düşünüyorsunuz?"

Sesinin tonu gittikçe tizleşiyordu.

Uzun boylu zorba birden elindeki muştayla kaşla göz arası Honda'nın kaportasına bir yumruk indirdi. Pırl pırl boyalı, kırmızı spor arabanın kaportası darbenin isabet ettiği yerden içine doğru çöktü.

Gördüklerine inanamadı genç adam.

İleriye doğru bir hamle yapmak istedi, aynı anda hımbıl görünümlü adam kendinden hiç umulmayan bir çabuklukla Sedat'ın kolunu kavradı. Kolunu bükmeye başladı. Herif bir boğa kadar güçlüydü.

İnledi Sedat Durmak zorunda kaldı.

"Galiba beni iyi anlamadın" diye hırladı.

Soluğu leş gibi kokuyordu. Ağzındaki dişler seyrek ve sapsarıydı...

"Bu sadece bir başlangıç. Ayağını denk al ve kafanı çalıştır. Daha çok gençsin. Pisi pisine ölümü hak etme."

Kasketli adam Sedat'ın kolunu bıraktı.

Mesaj yerine ulaşmıştı...

Ağır ağır bahçede yürümeye başladılar. Genç adam yerinde mihlanıp kalmıştı. Tam kapıya geldiklerinde uzun boylusu dönüp seslendi:

"Haa söylemeyi unuttum. Dün gece Yeniköy'e bıraktığın fıstığın adresini de biliyoruz. Aptalca bir iş yapmaya kalkarsan onu da bir ziyaret edebiliriz. Onunla oynamaya can atıyorum doğrusu..."

Kanı beynine sıçramıştı Sedat'ın. Durduğu yerden:

"Eşşeoğlu eşşek" diye bağırdı.

Heriflerin ikisi de sırttılar ve yürüyüp gittiler...

Swiss Otel'in barlarından birinde buluşmuşlardı. Saat 15 suları olduğundan bar henüz boş denecek kadar tenhaydı.

Sedat, Cem'in arkadaşım Bülend Kozlu diye tanıttığı adamı büyük bir merak ve biraz da ihtiyatla inceliyordu. Zira bu, MİT mensubu biriyle ilk tanışmasıydı. MİT onun için bilinmeyen bir umacıydı. Cem adamı, İstanbul Bölge Daire Başkanlığı'nda vazifeli diye tanıtmıştı. Takriben kırk yaşlarında, dinamik, güler yüzlü biriydi. Sırtında lâcivert, sarı metal düğmeli blazer ceket vardı. Uyumlu kravatı enine çizgiliydi ve en önemlisi adamın harika bir ses tonu vardı. Sinirli, sanki büyüğü gibi. Konuşurken, Sedat farkında olmadan adamın ağzının içine bakıyor, söylediklerinin etkisinde kalarak, can kulağıyla dinliyordu. Havadan sudan konuşmalarına rağmen, Bülend Kozlu'ya ısınmıştı.

İki arkadaş birer cin tonik içerken ajan sadece portakal suyu ile yetinmişti. Nitekim Cem Tarakçı konuya girdi: Sedat'tan işittiklerini tüm tafsilatıyla ajana nakletti. Bülend Kozlu büyük bir dikkatle dinledi. Cem'in sözünü kesip hiç bir soru sormadı. Arada sırada kaçamak nazarlarla Sedat'a bakıyordu fakat ajanın öğrendikleri karşısında şaşırmış, hayrete düşmüş ya da heyecanlanmış bir hali hiç yoktu.

Cem, bu sabah Sedat'ın maruz kaldığı son tehdit olayını da anlattıktan sonra JKD'i hakkında bazı kaynaklardan elde ettiği, doğruluğu şüpheli dedikoduları da dili döndüğünce nakletmeye çalıştı. Sonra sustu. Bildikleri her şeyi anlatmışlardı.

Ajan önce gülümsedi. Yeni ve çok önemli bir istihbarata kavuşmanın heyecanını göstermiyordu. Bakışlarını Sedat'a çevirdi. Gözlerinde kurnaz, cin gibi ışıldayan bir ifade vardı.

"Yaşadığınız olaylardan sonra epey ürkmüş olmalısınız" dedi.

"Ehh, bunu itiraf edebilirim" diye yanıtladı Sedat.

"Haklısınız, kim olsa korkar."

Ajan ellerini iki yana açtı, merakla "Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Cem biraz bozulur gibi olmuştu.

"Biz de sizinle bunun için görüşmek istedik. Bize yol göstermeni istiyoruz."

"Yol göstermemi mi? Siz gazeteci değil misiniz? Elinizde müthiş bir kuvvet var. Kalemelerinizden zehir akabilir. Öğrendiğiniz ve yaşadığınız gerçekleri tüm çıplaklığıyla yazarak kamuoyuna açıklayabilirsiniz. Bu gerçeği öğrenen diğer basın organları ve tüm medya olayların üzerine gidebilir, gerekli siyasi ve kazaî karar mekanizmaları harekete geçebilir, kamu aydınlanır ve suçlular su yüzüne çıkar. Gazeteci olarak bunlar sizin göreviniz değil mi? Bunları size hatırlatmam biraz ayıp olmuyor mu?"

İki arkadaş birbirlerine baktılar.

Cem'in iyice canı sıkılmıştı. Demek Bülend Kozlu'dan bir iş çıkmayacaktı...

"Bu kadarını biz de biliyoruz" diye homurdandı. "Baksana; Sedat'ın hayatı tehlikede, iki kere öldürmeye kalktılar, şimdi de susması için tehdit ediyorlar. Böyle bir kampanyaya girişmek için kelleyi koltuğa almak lazım. O bir spor muhabiri, siyasetin ve ekonominin girdi çıktısını, pisliklerini bilmez, bunu benim yürütmem lâzım. Evliyim ve karım hâmile, bir çocuk bekliyoruz. Ailemi düşünmek zorundayım. Bir güvencem olmalı, beni desteklemeniz lâzım, anlıyor musun?"

"Cem'cim bu senin sorunun. Her mesleğin bir zor yanı vardır tabii, seni anlamaya çalışıyorum ama ne yapabilirim?"

Cem'in tepesi atmıştı.

"Yahu seni anlamıyorum" diye söylendi. "Bunca yıllık arkadaşımın, başımız derde girdi, beni destekleyeceğine adeta köstekliyorsun. Hem sana şimdiye kadar su yüzüne çıkmamış, son derece önemli ve hayati bir bilgi sızdırıyorum, şu takındığın hale bak? Bir istihbarat mensubu olarak böyle mi davranman lazım? Biz de saf saf MİT bu işe çok sevinecektir diye düşünmüştük, şu işe bak yahu? Devletin temellerini sarsan bir organizasyonun ihbarını yapıyoruz adamın kılı kıpırdamıyor."

Bülend Kozlu o etkileyici sesiyle itiraz etti.

"Yo, yoo haksızlık etme ve günahımı alma. Aslında bu gün gerçekten bana çok önemli bir haber verdin ve beni sevindirdin. O da "baba" olacağın haberi idi. Buna çok sevindim. Aysel'i de candan kutlarım."

"Yani tek söyleyeceğin bu mu?"

"Daha ne söylememi istiyorsun? Karın doğum yapınca hastaneye ziyarete gelirim, çiçek getiririm hatta çocuk erkek olursa ve de izin verirsen kirvelliğini de yaparım."

"Bülend, lütfen alayı bırak" dedi Cem kızgınlıkla.

Ajan gülümseyerek:

"Sen şu yanımızdaki Sedat beye şükret. O olmasaydı senin canına okurdum ama ne yazık ki kendisiyle henüz samimi değiliz, belki beni yanlış anlayabilir." dedi. Sonra bakışlarını Sedat'a çevirip "Beyefendi, kusura bakmayın, Cem'e biraz takılmak istedim. Onun çok eski bir dostuyum zaman zaman birbirimize böyle takılırız."

Sular birden ısınmıştı.

İki arkadaş birbirine bakıp içlerinden derin bir oh çektiler...

Ajan, bardağında kalan portakal suyunu içti sonra bir an, sanki lâfa nereden bağliyyacağını kestiremezmiş gibi duraksadı ve ağır ağır konuşmaya başladı.

"Önce, bana başvurup olayları açıkladığınız ve sizce gizli olan bu bilgileri ihbar niteliğinde olarak şahsımda Teşkilat'a bildirdiğiniz için teşekkür ederim. Şimdi işitecekleriniz belki sizi biraz şaşırtacaktır ama Milli İstihbarat Teşkilatı olarak biz yaklaşık iki buçuk yıldan beri Jön Kapitalistler Derneği'nin mevcudiyetinden ve faaliyetlerinden haberdarız. Bir gazeteci olarak sizler bu bilgilere sahipseniz, devletin en gelişmiş istihbarat birimi olarak bizlerin bu faaliyetler hakkında malumatsız olmamız düşünülemez zaten. Bazı ihbarlar ve şüpheler üzerine Teşkilat, adı bizce bilinen biri hakkında geniş bir araştırma başlattı. Hedefi gece gündüz gözetlemeye aldık. Bu zat memleket çapında maruf bir sanayiciydi. Türkiye'nin kaderinde rol oynayan bir sürü önemli kişilerle devamlı temas halindeydi. Bir gün Takip Şefliği'ndeki deneyimli bir elemanımız üstün bir başarı ile "hedefin özel otomobilinde unuttuğu evrak çantasını açıp, içindeki çok önemli bazı belgelerin fotokopisini elde etmek imkânına kavuştu. Öğrendiklerimiz çok şaşırtıcıydı. Ne tür bir gayeye hizmet ettiğini anlı yamadığımız bir derneğin mevcudiyetini öğrenmiştik. Adına kısaca JKD deniliyordu. İlk bakışta ekonomik gayeler güden, belirli işkollarında bütünleşip yardımlaşma amacını taşıyan, tekelci, kartel gibi bir dayanışma birliği olduğu kanâatine vardık. Fakat tahkikatımız derinleştikçe bazı şaşırtıcı bilgiler elde ediyorduk. Derneğin hiç bir yerde kayıt ve kuydu yoktu. Gizliliği bir yana, hukuki statüsü de mevcut değildi. Bulduğumuz belgelerin birinde Derneğin en üst karar organı olarak zikri geçen Komite adında bir kuruluş vardı. Belgenin altında imzaları olan şahıslar memleketin iktisadi hayatında son derece yetkili büyük sermaye sahipleriydi ve bu şahıslar illegal bir kuruluşun yetkilileriydi.

Son derece şaşırmıştık. Dernek, yasalara aykırı olmakla beraber, faaliyetlerinde kanunlara mugayir hiç bir şey yoktu. Durumu Teşkilat'ın İç Haberalma Müdürlüğü'ne gayet tafsilatlı bir şekilde rapor ettik. Analiz birimlerinden gelen haberler tahkikatın daha da derinleştirilmesi doğrultusunda idi. Elimizden geleni yapıyorduk. Fakat fazla bir mesafe katedememiştik. Ele geçirilen belgeden başka Dernek hakkında yazılı vesaik bulamıyorduk. Komite üyesi diye imzaları mevcut şahısları çok sıkı bir şekilde gözaltına almıştık. Ama bizi aydınlatıcı yeni bir bulguya rastlı yamıyorduk."

Bülend Kozlu bir an sustu.

Sedat'la Cem birbirlerine baktılar. İki de soluklarını kesmiş ajamı dinliyorlardı.

"Dört ay umutla didinip durduk. Hiç bir şey öğrenememiş bir arpa boyu ilerleyememiştik. Bir gece Takip Şefliği'ndeki elemanlardan raporlar yağmaya başladı. Belge altındaki imza sahiplerinin çoğu Ankara'ya gitmek için uçak rezervasyonları yaptırmaya başlamışlardı. İki hariç. Onların da daimi ikametgahlarının ve ekonomik faaliyetlerinin merkezleri Ankara'ydı. Bu raporları değerlendiren Başkent'te yeni bir Komite toplantısı yapılacağını anladık. Toplantı gayet gizli tutuluyordu. Aslında bu büyük sermaye sahipleri Ankara'ya gidiş sebeplerini başka nedenlere bağlıyor, hatta bazıları gazetelere verdikleri demeçlerde bazı üst düzey bürokratlar ya da Bakanlar'la randevuları olduklarını söylüyorlardı. Gerçekten de çoğu bu tür randevularını gerçekleştirdiler. Sonra şehrin sessizliğe gömüldüğü bir saatte içlerinden birinin Ankara'daki bürosunda bir araya geldiler. Kuşkusuz bu, yasalara aykırı bir toplantı değildi. Üstelik toplantının amacı hakkında da bir bilgiye sahip değildik. Ama artık bilinmeyen aralarla Komite toplantılarına yapıldığını saptamıştık. O tarihlerde bu toplantılar ortalama dört beş ayda bir yapıyordu."

Sedat dayanamayıp müdahale etti.

"Ya şimdi?"

Bülend Kozlu gülerek cevapladı:

"Hemen hemen her ay. Nitekim son toplantı siz Ankara'ya gitmeden bir gün önce yapıldı."

"Yani cuma günü?"

"Evet."

"Peki, bu toplantılar hep Ankara'da mı yapılıyor?"

"Hayır. Çoğunlukla İstanbul'da diyebilirim."

"Anlaşılan MİT, o günden bu yana çok daha geniş bilgiler toplayabildi. Yanıyor muyum?"

Bülend Kozlu bu suale biraz durarak cevap verdi.

"Pek öyle demlemez. Tabii bu arada bazı yeni ve aydınlatıcı bilgiler elde ettik ama bunlar bizi neticeye götürecek kadar güçlü değildi."

Bu kez Cem Tarakçı lâfa karıştı.

"Yani bu Derneğin organize bir suç kuruluşu olduğunu ispatlayamadınız mı?"

Bülend Kozlu dudak büktü.

"Henüz ispatlayamadık."

"Peki, Recep Solmaz Komite üyesi miydi?"

"Hayır. Ama onun da Dernek üyesi olduğunu biliyoruz."

Sedat yutkunarak sordu:

"Recep Solmaz'ın öldürülmesinde Derneğin parmağı olduğunu düşünüyor musunuz?"

Ajan güldü.

"Siz ihbarda bulunmaya değil, galiba beni sorgulamaya gelmişsiniz. Ama size cevap vereceğim. Evet, böyle bir ihtimali düşünüyoruz."

"Ya bana saldıran Yüksel Berke? Onun adını daha evvel tespit etmiş miydiniz?"

"Maalesef hayır. Onu ilk defa sizden öğreniyoruz."

Sedat elini cebine atıp, cüzdanından bir kart çıkardı. Bu Yüksel Berke'nin kartvizitiydi. Ajana uzattı.

Ajan kartviziti okuyunca gülümsedi.

"İşte bir tanıdık isim daha" dedi. "Bu adamın çalıştığı müessesenin sahibini tanıyoruz. O da komite'dendir."

Cem Tarakçı gülererek sırttı.

"Fahri Somali, değil mi?"

Şaşırarak sırtı ajana gelmişti.

"Maşallah, boş durmamışsınız" diye yanıtladı.

"Ne sandın? Bizi yabana atma dostum."

"Hiç atar mıyım? Senin ne yaman bir adam olduğunu bilirim ben."

Sedat biraz rahatlamış gibiydi. Çekinerek sordu:

"Bu Yüksel denen adamı içeriye atacak mısınız?"

Ajan birden ciddileşti. Cem'le konuşurken yüzünde hasıl olan şakacı ifade kayboldu.

"Buna şimdi cevap veremem. Gerekiyorsa mutlaka sorguya çekeriz."

"Gerekiyorsa mı? Ama beni öldürmeye teşebbüs etti. Az daha bir hiç uğruna öbür dünyaya gidiyordum. Şu yüzümdeki şiş ve morluğa bakın. Siz buna, hâlâ gerekiyorsa mı diyorsunuz?"

Ajanın yüzündeki ciddi ifade kaybolmamıştı.

"Üzgünüm ama bu husustaki kararı ancak benim üs tümdeki makamlar verebilir; yalnız şu kadarını size temin edeyim ki bundan böyle hiç bir saldırıya ve tehdide maruz kalmayacaksınız. Buna emin olabilirsiniz." Cem tekrar söze karıştı:

"Seni aramamızın bir sebebi de buydu. Hayatlarımız tehlikede, bizi birilerinin koruması gerekli. Polise başvurmada evvel seninle görüşmeyi tercih ettik. Kanımca bu işin içinde sadece sermaye sahipleri değil, devletin muhtelif kademelerindeki bazı kişilerin de parmağı var." Ajan, Cem'in yüzüne baktı ama hiç sesini çıkarmadı. Cem ısrar etti: "Doğru, değil mi?"

"Olabilir. Kesin bir şey söyleyemem ama müsterih olun, sizin korunmanızı temin edeceğiz." Bülend Kozlu kısa bir tereddüitten sonra: "Benim de bir ricam olacak" dedi. "Şimdilik bu konuda gazetenizde hiç bir yazı çıkmasın. Bu işi kurcalamayın."

"Zaten istesek de yazamayız. Zira Patron yasakladı." "Tahmin etmiştim" diye mırıldandı ajan. Gazeteciler birbirlerine baktılar. Cem dayanamadı: "Hulki Sezer de onlardan, değil mi?" Ajanın cevabı gayet kasaydı. "Evet."

Buz gibi bir hava hasıl oldu. İki arkadaş zaten bunu tahmin edebiliyorlardı lâkin tahminlerinin resmi bir ağızdan onaylanması bütün keyiflerini kaçırmıştı. Her dakika kendilerini biraz daha daralan kahredici bir çemberin içinde sıkışmış hissediyorlardı.

İçlerinde bir tedirginlik, çaresizliğin verdiği bir korku başlamıştı. Olayların tahminlerinin de ötesindeki boyutlara eriştiğini anlamışlardı. Başlarını önlerine eğip düşünceye daldılar.

Ajan konuşmaya devam etti:

"Ankara'daki o toplantıdan sonra Teşkilat, çok daha geniş bir kadro kurarak gelişmeleri kontrol etmeye çalıştı. İlk tahminlerimiz yeni bir siyasi partinin kurulacağı merkezindeydi. Kanâatimize göre o sıralarda bu faaliyet çok gizli tutuluyor, basına ve kamuoyuna bilgi sızdırılmamaya çalışılıyordu. Bu düşüncemizi teyit eden hususlardan biri de hükümetteki Bakan'lardan bir kaç, müsteşar ve genel müdür düzeyindeki bazı bürokratlar, Devlet Planlama Teşkilatı'ndaki bazı üst düzey yetkililer, siyasete düşkün emekli generaller, Temyiz Mahkemesi'nin bazı daire başkanları ve İstanbul'un tirajı yüksek bir kaç gazete sahipleriyle yaptıkları temaslardı. Nedense bu temaslar büyük bir gizlilik ve tam bir ketumiyet içinde yürütülüyordu. Buna bir anlam veremiyorduk. Zira bir partinin kurucu üyelerinin, parti resmen kurulmadan gizlenmesini anlayışla karşılıyorsak da, JKD' de asıl tabanı teşkil edecek kitlelere açılması, partinin bütün memleket sathına yayılması için gerekli il teşkilatları

düzeyinde çalışmalarını tespit edemiyorduk. Neden sonra bu dernek mensuplarının faaliyetlerinin bir siyasi parti oluşturmak gayesine yönelik olmadığını düşünmeye başladık. Başımızdaki Case Officer son derece üzgün ve sinirliydi. İç Haberalma Müdürlüğü, şefi devamlı sıkıştırıyor, daha mütemmim ve açıklayıcı raporlar istiyordu. Biz ise bütün gayretlerimize rağmen Derneğin ne kuruluş amacını ne de faaliyetlerinin mevzuunu saptayamıyorduk. Ta ki, altı ay evvel İdris Çulhaoğlu'nun öldürülmesine kadar."

Cem Tarakçı yine lâfa karıştı.

"Bu olayı hatırlıyorum. Gazeteci olarak bizler de Jön Kapitalistler Derneği'ni ilk kez bu olayda öğrenmiştik."

Bülend Kozlu başını salladı.

"Yine de fazla bir şey öğrendiğinizi sanmıyorum. Fakat bu olayla ilk defa derneğin adı basın dünyasında işitildi. Bir iki basın kuruluşu ve meraklı bir kaç yazar maktulün üzerinden çıkan kart vizitteki Jön Kapitalistler Derneği'nin ne olduğunu ve ne anlama geldiğini araştırmaya çalıştılar. Çünkü adamın evrakları arasında bu derneğe üye olan iki maruf isme daha rastlanmıştı. Halil Toska ve Recep Solmaz."

Cem Tarakçı üzgün üzgün başını salladı.

"Artık onlar da ölü ve konuşamazlar" dedi.

Halil Toska'yı, Sedat da hatırladı. Metal sanayinin en önde gelen isimlerinden biriydi ve evinde ölü bulunmuştu. Hem de yakın bir tarihte...

Recep Solmaz'ın adını işitmek bile yeniden tüylerini diken diken etmeye yetmişti...

"Halil Toska'nın öldürülmesi düşüncelerimizi başka bir mecraya yöneltmeye yetti" dedi ajan. Şimdi biraz daha itinalı, durarak ve seçtiği kelimelere dikkat ederek konuşmaya başlamıştı. "Artık sadece belirli ekonomik görüşleri olan ya da bu görüşleri yaymak için belirli sektörlere el atan bir dernek karşısında değil, gayelerine ters düşen kişileri öldürmeye kadar varan, organize bir cinayet şebekesi karşındaydık. Ne var ki, olay kısa sürede hasıraltı edildi. Basın anlaşılmayan bir nedenle hadisenin üzerine gitmekten vazgeçti. JKD rumuzunu kurcalayan bir kaç meraklı gazeteci işlerinden çıkarıldılar. Bazıları iş bulamadı, bulanlar ise konuyu kurcalamaktan vazgeçtiler. Poliste ise dosya, kısa bir tahkikatı müteakip faili meçhul cinayetler arasına karışıp, rafa kaldırıldı."

Sedat nedense, ajanın bazı şeyleri atlayarak veya saklayarak konuşmaya devam ettiğini sezinledi.

Huzuru kaçtı. İçini yeniden bir güvensizlik duygusu sarmaya başladı. Zaten ajan da lafı kısa kesti.

"Netice olarak Recep Solmaz'ın da bu dernek tarafından öldürüldüğünü tahmin ediyoruz" dedi.

Cem Tarakçı da suskundu. Gözleri, önündeki içki kadehine takılmış, bir yorum yapmaktan çekinerek oturuyordu.

Sedat dayanamadı.

"Ne yapmamızı önerirsiniz?" diye sordu.

Bülend Kozlu gülümsedi.

"Şimdilik hiç bir şey. Bekleyiniz. Sırası gelince sizin bilgilerinize ve şahadetinize başvuracağız."

Bu cevap hiç bir anlam ifade etmiyordu.

Ortada asla ilgisiz kalınmayacak bir sürü maddi vakıalar vardı. Anlaşılan tıpkı Halil Toska'da olduğu gibi basın susturulacak, polis hadiseye bigâne kalacaktı.

Sedat yavaş yavaş içini bir nefretin kapladığını hissediyordu. Sinirden parmakları titremeye

başlamıştı. www.cizgiliforum.com

Gözlerini ajana dikip:

"Size bir şey sormak istiyorum" dedi.

"Buyrun, sorun. Nedir bilmek istediğiniz?"

"Bu derneğin işlettiği cinayetler sadece bize söylediklerinizden mi ibaret? Yoksa başkaları da var mı?"

Bülend Kozlu "Bilmiyorum" dedi. Ama halinden bildiği belliydi.

"Bize açıkladığınız örnekler hep Derneğin mensupları arasından seçilmiş vakalardı. Sebebini bilemem ama bir tür iç hesaplaşma ya da kurallara uymama falan gibi örgütün özüne bağlı nedenler olabilir.

Oysa benim öğrenmek istediğim bu Derneğin kendilerine mensup olmayan insanları da öldürüp öldürmedikleri. Mesela dünkü benim olayımı ele alın, Recep Solmaz'ın karısının elime tutuşturduğu not için beni de öldüreceklerdi. Terkedilmiş boş bir fabrikada bir gazeteciyle sevgilisinin cesetleri bulunacaktı. Yani örgüt kendileriyle direkt teması ve ilgisi olmayan insanları da pekala öldürebiliyor. Buna ne dersiniz?"

Ajan dudak büktü.

Yine kısaca "Bilmiyorum" dedi.

Sedat'ın hiç de tatmin olmuş bir hali yoktu. MİT görevlisinin bildiği her şeyi anlatmadığına emindi. Aslında, Cem'in yakın arkadaşı da olsa vazifesi gereği tüm bildiklerini anlatmaması doğaldı. Lâkin Sedat bu bilinmeyenler çemberi içinde kendini boğulmuş gibi hissediyordu.

Bülend Kozlu saatine baktı.

Kalkmak ister gibi bir hali vardı. Nedense Sedat ajanın sıkılmaya başladığını hissetti ya da ona öyle geldi. Cem Tarakçıda ise bu buluşmadan umduğunu elde edememiş kimselerin sıkıntısı seziliyordu. Ajan müsaade isteyip ayağa kalktı. Onlara sakin olmalarını, şimdilik itidalle sabırlı ve dikkatli olmalarını tavsiye etti. Ayrıca bundan sonra Teşkilat'ın gözetim ve koruması altında olduklarını bir kere daha tekrarladı. Sonra iç cebinden boş bir kartvizit çıkarıp, üzerine bir iki not yazarak Sedat'a uzattı.

"Burada beni her an arayabileceğiniz bir telefon numarası yazılı. Siz bir gazetecisiniz ayrıca işe yarar bir bilgi veya öğrenmemi istediğiniz herhangi bir yazılı belge bulursanız lütfen bu adrese postalayınız" dedi.

İkisinin de ellerini sıkıp, uzaklaştı.

Sedat şaşkın şaşkın ufak karta baktı. Üstünde bir telefon numarası, altında da semti zikredilmiş bir posta kutusu yazılıydı...

Vakit öğleye yaklaşırken Dr. Sıtkı Başar'la Nazan hâlâ yataktan çıkmamışlardı. Bu kez yorgunluktan derin bir uykuya dalan doktor olmuştu. Genç kadın bir süre derin soluklarla fakat horlamadan uyuyan adama baktı. Ona karşı ne hissettiğini bilmiyordu. İnce, kıbar, anlayışlı ve kadına karşı sevecendi. Yataktaki performansı da pek kötü sayılmazdı.

Bir sigara yaktı, düşüncelere daldı.

Geleceği hakkında bir karara varmak zorundaydı. Artık dul ve zengin bir kadındı ama istikbalin neler göstereceği meçhuldü. Şu anda polis tarafından aranan biriydi.

Suçlu ya da suçsuz polise ifade vermesi gerekiyordu. Oysa dün geceyi tanımadığı bir adamın koynunda geçirmişti.

Hep böyle oluyordu zaten. Kader ummadığı bir zaman diliminde karşısına beklenmeyen kişiler çıkarıyordu. Ve her keresinde o, yanlış tercihlerle tesadüflerin karşısına çıkardığı bu adamların peşlerinden gidiyordu. İşte son örneği de yanı başında uyuyan adamdı.

Belki insan olarak iyi biriydi. Onunla yaşamamın kolay ve rahat olacağını sezinliyordu. Belki yeniden evlenebilirdi de. İdare edilmesi kolay, toplum içinde itibarlı ve de zengindi. Gerçi maddiyat artık sorun olmaktan çıkmıştı ama yalnız yaşayamayacağını biliyordu. Hayatında mutlaka ona yön verecek birine ihtiyacı olmuştu.

İçindeki ürpertilere engel olamadı. Bir sigara daha yaktı.

Acaba Rasim Kara'ya ne olmuştu? Bu villaya kapandıklarından beri dünya ile ilişkileri kesilmişti.

Dışarıda ne olup bittiği hakkında hiç bir bilgisi yoktu. Televizyon bile açmamışlardı.

Rasim'i düşünmek asabını bozuyordu. Geçmişinin bu karanlık ve tehlikeli adamı tam unuttuğunu sandığı dönemde yeniden karşısına çıkıyor ve yaşamını allak bullak ediyordu. Çıldırmış olmalıydı Rasim. Evlenmeyi kafasına koymuştu bir kere; onu iyi tanırды, bir düşünceyi kafasına taktı mı onu ancak ölüm durdururdu. İçinden kendine de Yüksel Berke'ye de lanet etti. Zaten başına ne geliyorsa, hep o aptal kafasından geliyordu. Nasıl da Yüksel'in gizli emellerine âlet olmuş, kullanılmasına izin vermişti. Evet, adam düpedüz kullanmıştı kendisini. Rasim'in kafasına evlilik fikrini de o sokmuştu. Ve şimdi içinden çıkılmaz bir labirentin tam ortasındaydı.

Usulca yataktan kalktı.

Doktor hâlâ derin bir uykudaydı. Yüzünde yorgun fakat mutlu bir ifade vardı. Çocuklar gibi mışıl mışıl uyuyordu.

Kendini tutamayarak, dudakları kıvrılıp gülümsedi Nazan. Adama tüm ömrü boyunca tatmadığı aşk saatleri yaşatmıştı. Artık kendisinden vazgeçemeyeceğini, kulu kölesi olacağını biliyordu. Hep böyleydi erkekler; cinselliği karşısında çaresiz ve sefil...

Çırlıçıplak odanın içinde dolaştı durdu. Eteği ile kazağı yerlerde buruşuk vaziyette duruyordu.

Eşyaların çoğu Ankara'daki otele kalmıştı. Sırtına geçirecek bir şeyler aradı.

Yatak odasındaki büyük gardırobun kapısını araladı. Hafif bir gıcırta oldu; Doktor'a dönüp baktı, duymamıştı bile. İçinde Sıtkı Başar'ın karısına ait bir dolu yazlık elbiseler vardı. İşine yarar, giyebileceği bir şeyler aradı, rastgele bir askıyı yerinden çekti. Doktorun karısı kısa boylu ve şişman

biri olmalıydı, ölçüleri asla tutmayacaktı. Yerine koydu. Banyoya yürüdü, duvara asılı iki bornoz vardı, aldırmandan birini çekip sırtına geçirdi. Her halde karısınınki olmalıydı, kısa ve bol geldi. Havlu kuşağı sıkıca beline sarıp, daralttı. Sonra aynaya baktı.

Yorgun yüzü, dağınık kısa saçıyla bile hâlâ çekici bir kadındı.

Elinde olmadan gülümsedi. Erkeklerin kendisini niye bu kadar arzuladıklarını iyi anlıyordu.

Üst kattaki yatak odasından çıktı. Merdivenleri inip yekpare salona indi. Ortalıkta hiç bir müstahdem görünmüyordu. Oysa villada bir bekçi ile hizmetkâr kadını dün akşam görmüştü. Etraf sıcacıktı.

Şöminede hâlâ dün akşamdan kalma kütükler çatırdatarak yanıyordu.

Bir süre evin içinde avare avare dolaştı. Büyük camın kenarına gidip Karadeniz'in azgın dalgalı

sularını seyretti. Bu villayı çok beğenmişti. Sonra kocaman ekranlı televizyonun yanına gidip

düğmeye bastı. Vakit öğleyi çoktan geçmişti, hiç bir kanalda haber programına rastlayamadı.

Kapatmak için düğmeye bastı. Ekran kararırken üst kattan Doktorun sesini işitti. Adam, "Günaydın" diyordu...

Cem Tarakçıyla da vedalaştıktan sonra Sedat bir süre daha Swiss Otel'de kaldı. Saat 16'da Şermin'i evden bir kere daha arayacaktı. Bu gün ilk görüşmeyi telefonla gazeteden yapmıştı. Genç kadın, eve gönderilen sarı güller için teşekkür etmişti. Şermin'in saat 11'de aile avukatına kocası aleyhine açacağı boşanma davası ile ilgili görüşmeye gideceğini öğrenmişti. Sonra The Marmara'nın lobisinde buluşup çay içeceklerdi. Gecenin programını ise her halde çay içerken kararlaştırırlardı.

Oturduğu yerden önünde uzanan manzarayı seyre devam etti. Beyninin sağ lobunu Şermin kaplıyorsa, sol lobunu da içine düştüğü kaos dolduruyordu. Sakin yaşamı birden çok hızlanmıştı. Hemen hemen her saati yeni bir sürpriz, saldırı, korku ve tanımadığı birçok kişinin karşısına çıkan adlarıyla karışmaya başlamıştı.

Bu sabah Patron gazetede idi. Ama nedense kendisini odasına çağırıp görüşmemişti. Bir nedeni olmalıydı muhakkak. Belki de henüz üstüne şüphe çekmek istemiyordu. Muhtemelen bu sabahki serserileri üstüne salan o olmalıydı, başka biri aklına gelmiyordu.

Dr. Sıtkı Başar'ın Suadiye'deki dairesi Bağdat Caddesi'nin denize inen sokaklarından birinde, bahçe içinde, on katlı yeni bir binanın yedinci katındaydı.

Rasim Kara asansöre binip, yukarıya çıktı. Hemsireden aldığı ilk adres buydu. Yanında bir kadınla, Sultanhamam'daki iş hanına sığınamayacağına göre, ya burada ya da Levend'deki adreste bulacağına emindi.

Dairenin zilini çaldı.

Kapı açılmıyordu. Bekledi. Sonra ikinci bir kez daha zile bastı. İçeride hiç bir hareket yoktu.

Kapıdaki göz deliğine dikkatle bakıyordu. Dışarıya hiç bir ses aksetmiyordu. Daire boş olmalıydı.

Bir kat aşağıya indi.

Gürültülü bir rock müziğinin sesi bütün apartmanda yankılanıyordu. Kapıyı çaldı. Yine açan olmadı.

Her halde gürültüden zili duymuyorlardı; bu defa uzun uzun çaldı. Nihayet kapı aralanıp bir baş uzandı. On sekiz yirmi yaşlarında, saç baş dağınık gözlüklü bir delikanlı aralıkta belirdi. "Kimi aradınız?" diye sordu.

Cellad "Dr. Sıtkı Başar'ı görmek istiyorum" dedi.

Oğlanın elinde yarılanmış bir Coca Cola şişesi vardı. "Burada öyle biri yok" diye homurdandı.

Rasim Kara sesini duyuramamak endişesiyle parmağıyla üst katı işaret ederek "Sizin üstünüzdeki kat onun değil mi?" diye sordu.

Çocuk bön bön yüzüne bakarken kapıda bir kadın belirdi. Kırk yaşlarında vardı ve elini göğsünde asılı önlüğe siliyordu. Çocuğun annesi olmalıydı. "Kimi aramıştınız?" diye sordu.

Cellad elinden geldiğince yumuşak bir sesle:

"Dr. Sıtkı Başar'la görüşmek istemiştin" diye yineledi.

Kadın oğluna dönüp, "Allah aşkına kes şu zimbirtının sesini biraz, konuştuklarımız duyulmuyor" diye çıkıştı. Sonra Rasim Kara'ya bakarak "Evet, orası Doktor'un katıdır ama daire boş, hiç bir eşya getirmediler, zaten Doktor Ankara'da oturur, burayı Amerika'daki kızı için aldığını işitmiştik" dedi.

"Dün buraya gelmediğine emin misiniz?"

Kadın omuzlarını silktili.

"Bilmiyorum. Ama dediğim gibi yukarıda hiç eşya yok. Bom boş. Nasıl kalabilirler ki?"

Demek doktor buraya gelmemişti.

Daha fazla oyalanmanın anlamı yoktu. Rasim Kara teşekkür edip merdivenlere doğru yürüdü. Kadın dudağını büküp kapıyı kapatırken, rock müziğinin gürültüsü aynı şiddetiyle devam ediyordu. Sokağa çıkıp yeniden bir taksi çevirdi, bu kez istikamet Levend'di. Levend'deki evi eliyle koymuş gibi buldu. Bahçe içinde iki katlı bir binaydı. Dış yüze bakan pencerelerin bütün tahta panjurları sıkı sıkıya kapalıydı. Ev boş görünüyordu.

Taksiyi bekletti. Kapıyı uzun uzun çaldı. Açıyordu. Bir müddet kararsız kapının önünde bekledi. Ne yapacağını kestiremiyordu. Doktoru bu iki evden birinde bulacağını ummuştu. Yavaş yavaş sinirlenmeye başlamıştı. Olanlara bir anlam veremiyordu. Yoksa Nazan evine mi dönmüştü? Bu zayıf bir ihtimaldi. Bu sabah şehirde neşrolan bütün gazeteleri almış, taksilerin içinde okumuştur. Gazetelerin hepsi öldürülen Recep Solmaz'ın eşinin hâlâ izine rastlanmadığını yazıyorlardı. Acaba bir otele inmiş olabilirler miydi? Bu olasılık da pek akla yakın değildi. Polisten ya da başka güçlerden kaçan birinin otel gibi, kalabalık ve kontrolü mümkün bir yere sığınması düşünülemezdi. Tam karamsarlığı artarken yandaki villanın bahçesinde bir adam peydah oldu. Yaşlı, şişman, güler yüzlü biriydi. Başında lacivert bir bere, elinde alış veriştikten döndüğünü gösteren plastik poşetler vardı. "Birini mi arıyordun paşa?" diye seslendi.

Babacan, yardım etmek isteyen bir hali vardı. Rasim Kara "Dr. Sıtkı Başar'ı arıyordum" diye cevapladı.

"O burada oturmaz, Ankara'da yaşar"

"Biliyorum ama dün gece buraya gelecekti, haberiniz var mı?"

"Allah Allah, hiç haberim yok. Burası üç seneden beri boş. Hiç uğramıyorlar. Zaten yazın gelirlerdi, on, on beş gün ya kalır ya kalmazlardı; yeni yazlıklarını yaptırdıktan sonra da hiç gelmez oldular." Rasim Kara irkilmişti.

"Yeni yazlıklarını mı?" diye sordu.

"Evet" dedi yaşlı adam.

Cellad hiç bozuntuya vermeden:

"Desene yanlış adrese geldim. Tuh, şu işe bak..." diye mırıldandı. Sonra saf saf "Yazlıkları nerede?" diye sordu.

Adam başını sallayıp:

"Şile'de olduğunu biliyorum oğlum, ama neresindedir onu bilemem"

"Sizde telefonları var mı acaba?"

"Hayır. Öyle pek samimi komşu değildirler. Zaten senelerdir buraya gelmiyorlar. Vekilharç gibi bir adamları vardır, arada sırada o bir uğrar, evin bir problemi olup olmadığına bakar, gider."

Rasim Kara bir an kararsız kaldı.

Şile şehrin öbür ucuydu. Ayrıca yorgundu. "Kahpenin dölü, bana eksik bilgi verdi" diye içinden Hemşire'ye sövdü. Evine dönüp biraz dinlense iyi olacaktı.

Ama yapamadı...

Nazan'ı bulmalıydı. Hemde derhal. Doktor onu koruyamazdı. Sünepe, kıl herifin tekiydi. Sevdiği kadının tehlikede olduğunu biliyordu.

Ayrıca içinde garip bir duygu şekillenmeye başlamıştı. Bir tür şüphe. Nazan'ın o herifle baş başa bilinmeyen bir yerde yalnız kalmasını bir türlü kabullenemiyordu. Nazan'ı iyi tanırdı. Zayıf bir kadındı. Hislerine hemen esir olurdu. Herifi ise hiç tanııyordu. Çapkın biriye karşısına çıkan bu fırsattan istifadeye kalkabilirdi.

Hem artık Nazan karısı sayılırdı. Evlenme teklifine evet demişti...

Fazla düşünmedi. Taksiye döndü. Şoföre "Şile'ye gidiyoruz" dedi. Adam yeni istikameti beğenmemişti, itiraz etmek için Cellad'a döndü fakat gözlerindeki ifadeyi görünce, hiç sesini çıkarmadan gaza bastı...

Yürüyen merdivenlerde Şermin'i görünce Sedat'ın yüreği hop etti.

Genç kadın parıldayan uzun saçları, sırtındaki şık ve gösterişli pardösüsü ile sanki lobiye ışık, aydınlık, sihirli bir hava getirmişti. Elleri birbirini bulurken, Sedat onu yanağından öptü. Hafifçe kızarmıştı Şermin. Kalabalık yerlerde bu tür samimi davranışlara hâlâ sıkılgan ve utanarak yaklaşıyordu.

Pahalı bir parfüm kokusu burnuna çarptı. Hoş, iç gıcıklayıcı, hafif bir leylak rayihasıydı bu. Genç kadının duruşu, saf ve temiz havasını aksettiriyordu.

Ona sanki ilk defa görüyormuş gibi baktı. Bu gün gerçekten de olduğundan farklı görünüyordu Şermin. Sevmek ve seilmek genç kadını sihirli bir değneğin teması gibi değiştirmiş, yepyeni, bambaşka bir kadın yapıp, mükemmelleştirmişti. Şimdi çok daha güzel ve olgun görünüyordu. Kanepeye yan yana oturdular. Sedat avuçları içine hapsettiği yumuşacık, bakımlı elleri bırakmıyordu. Fısıldayarak:

"Harika görünüyorsun" dedi.

Genç ve toy bir kız gibi kızardı Şermin. Böyle iltifatlara alışık değildi. Ama beğenilmek duygusu kılgın bir alev gibi bütün benliğini kavradı. Utanmasa başını önüne eğecekti.

İki sevgili hemen fısıllama konuşmaya başladılar. Şermin'in kocası Erol'dan ses seda çıkmamıştı. Bu gün avukatla buluşmuş, boşanma davası için gereken vekâletnameyi avukata teslim etmişti. Gerisi bir zaman meselesiydi, babacan aile avukatı en kısa zamanda sonuca ulaşacağını vaat etmişti.

Bu güzel bir haberdir. Boşanmak için daha ilk adımsa da, kutlamaya değerdirdi. Sedat, Boğaz'a gidip iyi bir balık lokantasında kutlamayı teklif etti. Şermin de bu teklifi memnuniyetle kabul etti.

Hava kararırken Sarıyer'de balık yiyorlardı.

Genç kadın ona gününü nasıl geçirdiğini sordu. Sedat belki her şeyi ona anlatacaktı. Fakat dip masalardan birinde içki içmeden yemek yiyen tıknaz adamın kaçamak nazarlarını yakaladıktan sonra tedirgin olmuştu. Emin olmadan, sevgilisini ürkütmenin anlamı yoktu. Ne sabahki iki serseriden ne de bu gün tanıştığı MİT ajanından bahsetmeyi doğru bulmadı.

Ama tadı kaçmıştı. O da belli etmemeye çalışarak zaman zaman dip taraftaki adamı gözlemeye başladı. Adam durumu fark etmişti galiba, artık eskisi gibi bakmıyordu.

Şermin'in hiç bir şeyden haberi yoktu. Cıvılcıvıllı konuşuyordu.

Güzel kadındı. Kim bilir belki de adam sırf güzelliğine bakıyordu.

İçinden öyle olmasını diledi...

Hüseyin Yenli ellerini ovuşturup "Sayın Başkanım, bu davet beni biraz tedirgin etti, garip bazı şeyler sezinler gibiyim" dedi.

Şahap Aktaroğlu kıs kıs gülümsedi.

"Ne gibi?" diye sordu.

Balmumcu'daki devasa gökdelenin camları, dışarıdaki güneş ışınlarını zemini boydan boya kaplıyan Alman halısının üzerinde hareler yaparak kırıyordu. Geniş mekân sıcacık ve sevimliydi. Doğrusu, Şahap Aktaroğlu'nun erişilmez servetine kıyasen son derece sade ve basit dekore edilmişti.

Hüseyin Yenli endişelerini açık ve net bir şekilde ifade edemezdi. Çünkü bildiği kesin bir şey yoktu; onunki sadece bazı kuşkulardı.

"Başkanım" dedi. "Daha üç gün önce toplandık. Yeni bir Komite toplantısını icap ettiren bir ahvalle karşı karşıya olduğumuzu sanmıyorum. Ufak tefek bazı aksaklıklar zuhur ettiyse de şimdilik her şey yolunda gözüküyor. Bu acele toplantının sebebi ne olabilir ki?" diye geveledi.

Yaşlı Başkan yüzündeki tebessümü eksik etmeden:

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Hüseyin Yenli'nin yüzü gerildi.

Konuşmaktan çekinir bir hali vardı.

"Sanıyorum aleyhinize bir komplo hazırlanıyor."

"Komplo mu?"

Sorudan çok, bir tasdik cümlesiydi bu.

Hüseyin Yenli rahatlar gibi oldu. İhtiyar kurt durumun farkındaydı her halde. Kulağı müthiş delikti. Olacaklar hakkında bir şeyler duymuş olması pek muhtemeldi.

Kozlarını açık oynamalıydı. Taraf tutmanın, kimden yana olduğunu ortaya koymanın tam zamanıydı. Geleceği için şarttı bu.

Yine de yüreği güm güm atıyordu. Kelimelerini dikkatli seçip kullanması lâzımdı. Ok yaydan çıkmak üzereydi. Düşüncelerini ortaya attıktan sonra dönüş olmayacağını biliyordu.

Yutkundü; sonra "Komite'yi toplantıya çağıran imzaları tetkik ettiniz mi? Üçü size muhalif. Zekeriya Gürsoy, Mehmet Başak ve General Ömer Erdem. Fakat dördüncü imza şaşırtıcı: Fahri Somali. Sizin sağ kolunuz sayılır. Bunca yıl birlikte çalıştığımız, basiretli, dirayetli ve güvenilir arkadaşımız. Şimdi muhaliflerin safında, onlarla omuz omuza bize karşı cephe alıyor. Niyeti açıkça belli. Hedefi başkanlık. Gayesi sizi düşürmek."

Hüseyin Yenli söylediklerinin etkisini ölçmek için bir an sustu.

Boğazı kurumuştı. Yeleğinin cebinden metal kutu içindeki purosunu çıkardı. Parmaklarının arasına aldı fakat yakmadı.

Şahap Aktaroğlu gayet sakindi. Bu yorumdan rahatsız olmuş hali yoktu. Hatta hâlâ gülümsüyordu. Hüseyin Yenli cesaretlendi.

"Bu hafta sonu Ankara'da garip şeyler oldu. Bunu hissediyorum. Bu adamlar JKD'i ele geçirmek istiyorlar. Bu toplantıda duruma el koyup, sizi Başkanlıktan çekilmeye zorlayacaklarını sanıyorum. Üç gündür Fahri Somali ile temas kuramıyorum. Görüşme taleplerimi sekreterleri hep atlattı. Kirlî işlerini yaptırdığı çömezi Yüksel Berke kayıp. İnanıyorum ki, Fahri Somali yeni bir tertibin başını çekerek, tüm hafta sonu gizli planlar yaptı ve yeni oyunlar tezgâhlamaya çalışıyor. Hedef sizsiniz Başkanım."

Hüseyin Yenli yine sustu.

Başkan kendisini süzüyordu. Ama nedense fikir beyan etmiyordu.

"Bu düşüncemi yabana atmayın Beyefendi" dedi. "Bir tedbir almak zorundayız. Sizi ziyaret sebebim bu endişemi ifade içindi."

Şahap Aktaroğlu oturduğu geniş kanepeden kalkıp büyük masasının arkasına geçti. Mor susamları andıran ferî kaçmış gözbebeklerinin etrafında yaşlılık hâleleri oluşmuştu. İçeriye dolan kış güneşinin bol ışınlarından yararlanmak istercesine, parıltılı demetin ortasında durdu.

"Buna nasıl emin olabiliriz? Ortada somut hiç bir delil yok."

"Daha ne olsun Başkanım? Komite'yi toplantıya davet çağrısı sizce, gizli ve sinsî bir planın delili değil mi?" dedi, isyan edercesine.

Başkan gözlerini, adeta saydammış gibi gözüken kar beyazı ellerinin derisi üzerinde oluşmuş lekelerle dikti. Bir süre boş boş ellerine baktı.

"Seninkisi vehim. Henüz elle tutulur, müspet, iddialarını doğrular ne bir belge ne de bir delil var ortada. Yaptıkları sadece bir çağrı. Kim bilir, belki de yeni bir iddia, yeni istek sunacaklardır Komite'ye. Bu da hakları. Örf ve adetlerimiz buna el veriyor. Bekleyeceğiz."

Hüseyin Yenli hırsından kızardı.

İhtiyar kurdun olacakları anlamamasını aklı almıyordu. Bunca yıl başarıyla bu derneği idare etmişti. Üstelik her geçen yıl biraz daha şiddet metotları kullanmış, aldığı kararları baskı ve zorbalıkla üyelere uygulamıştı. Bütün Komite üyeleri ondan çekinirdi.

Oysa şimdi, umursamazlığa varan bir tevekkül içindeydi. Harekete geçmek istemiyor, sanki olacakları peşinen kabul edecekmiş gibi bir tutum takınıyordu. Bu, Şahap Aktaroğlu'nun kişiliğine uyan davranış biçimi değildi. Ne oluyordu bu adama? Yoksa giderayak, sahneden çekilmeden evvel birileriyle gizli bir anlaşmaya mı varmış, veliahdî tayin mi etmişti? Umursamaz görünmesinin sebebi bu muydu?

Purosunu yaktı. Ucunu ağzında ıslatıp, ağır ağır kibrit alevinde yakarken düşünüyordu. İhtiyar kurdun mutlaka bir bildiği vardı. Yaş tahtaya basmazdı o. İşkillenmeye başladı. Galiba geleceğe ait hayallere biraz erken dalmıştı. Başkan onu aday göstermeyecekti...

Bozuldu.

Daha fazla ısrarı anlamsızdı. Beklemeliydi.

Ama neyi bekleyecekti? Komite'de muhaliflerin darbesi olursa bu kendisinin de sonu demekti. Fahri Somali kesinlikle onu Komite'de tutmazdı.

Şahap Aktaroğlu ise anlaşılmaz bir rahatlık içindeydi. Sanki bundan böyle ben bu işin içinde yokum dercesine. Başkan kendisini desteklemeyecek, aday göstermeyecekti.

Demek hayallerinin sonu gelmişti...

Beyni karıncalanır gibi oldu. Bu kadar çabuk pes edemezdi. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Hatta bir an taraf değiştirmeyi bile düşündü. Toplantıdan evvel General Ömer'i bulmayı, onunla bir ön görüşme yapmayı tasarladı. Ona bağlılığını ve desteklediğini söyleyebilirdi. Gerçi birbirlerini hiç sevmezlerdi; üstelik General, Komite'nin büyük kapital sahibi olmayan tek üyesiydi. Fakat camia içinde dürüstlüğü ve saygınlığıyla tanınırdı.

Ama bu düşünce de saçma geldi. Muhalefet içinde Fahri Somali olduğu sürece kendisine şans tanınmazdı. General yardımcı olamazdı. Namussuz "Kızıl" onun sadece muhalefetinden istifade ediyordu. Başkan adayı belli olmuştu bile. Fahri Somali'ydi bu...

Yoksa, Şahap Aktaroğlu şimdiden yerine gelecek Başkan olarak Kızıl'ı mı onaylamıştı? Muhalefetin toplantı çağrısı danışıklı dövüş müydü yoksa?

Yanılıyor olmalıydı. Onun bildiği gaddar Aktaroğlu asla yerine Fahri Somali'yi seçmezdi. Hayatı tehlikede olsa bile...

"Ne o, düşüncelere daldın? Endişeli görünüyorsun."

Hüseyin Yenli, hayallerinden silkinip nazarlarını Baş kan'a çevirdi.

Gülümsüyordu adam.

"Evet Başkanım. Endişeliyim" dedi.

"Haklısın. Düşüncelerinde haklısın. Ben sana sadece elimizde yeterli belge ve delil yok dedim. Ama bu heriflerin bir dümenler çevirdikleri muhakkak. Bakalım, ne istediklerini göreceğiz."

Hüseyin Yenli'nin yüreğine su serpilir gibi oldu.

"Ne istedikleri belli başkanım. Onlar, başımızı istiyorlar."

"Evet, bunu tahmin edebiliyorum."

Şahap Aktaroğlu'nun yüzündeki tebessüm birden yok oldu. Kırışıklarla kaplı yüzü asıldı. Feri kaçmış gözlerinde nefret pırıltıları oluştu.

"İşte tanıdığım Şahap Aktaroğlu şimdi meydana çıkıyor" diye içinde geçirdi Hüseyin Yenli.

Gerçekten ihtiyar adamın yüzünde ve davranışlarında ani bir değişiklik başlamıştı. Yerinde duramaz bir hali vardı.

"Hainler. Kadir kıymet bilmez melunlar" diye söylendi. Elleri titriyordu. Yeleğinin iç cebinden

çıkardığı ufak bir kutudan aldığı beyaz bir hapı ağzına atıp, dilinin altında emmeye başladı.

Tansiyon hapi olabilir. Ya da zaman zaman teklediğini işittiği kalbi için kullandığı bir ilaç.

Hüseyin Yenli şimdi biraz daha rahatı.

İhtiyar Kurt'un her şeyden haberdar olduğunu anlamıştı artık.

Gerisi kolaydı. Başkan nasıl olsa faka basmazdı.

Doğru yanda yer aldığını bir kere daha sezinledi...

Hayati Oğuzcan, Ajan Bülend Kozlu'nun anlattıklarını büyük bir dikkatle dinledi. Albay Oğuzcan, JKD olayının Case Officer'iydi. Dinç, gözü pek ve çalışkanlığıyla temayüz etmiş, sevilen ve sayılan bir elemandı. Bu göreve MİT okulunun başından atanmıştı. Senelerce KED'de (Kontra espionaj Dairesi) çalışmış, yetenekli biriydi.

Üç seneye yakın bir zamandır Teşkilat'ın başına dert olmuş ve istenilen bilgilere bir türlü erişilememiş JKD olayı için özel olarak görevlendirilmişti.

Karşılıklı çaylarını içerlerken elde edilen yeni bilgiler ışığında hadiseleri yeniden değerlendirdiler. Bu kez ümit verici yeni istihbaratlar elde edilmişti. Hızla bir plan yaptılar. Bölge Başkanlığı'na takip elemanlarından devamlı yeni raporlar geliyordu.

Analizlerden çıkan sonuç, çok kısa bir ara ile İstanbul'da yeni bir Komite toplantısının yapılacağı merkezin deydi. Tek sorun toplantı merkezinin nerede olacağının saptanması meselesiydi.

Bu toplantının ne şekilde olursa olsun dinlenmesi gerekiyordu...

Nazan ayaklarını altına aldı.

Şöminedeki iri kütüğün çatırdayarak yanarken hasıl ettiği sıcaklık çıplak bacaklarında pembelikler oluşturmuştu. Hâlâ Doktor'un karısının bornozuyla yarı çıplak oturuyordu.

Karides ve yeşil salata yemişler, bir şişe beyaz şarap açmışlardı.

Karides tabağı hâlâ genç kadının önünde duruyordu. Fiziki yorgunluğun verdiği açlığı, önündeki tabaktan çıkarmak istercesine şarabını yudumlarken bir eliyle de iri mersin karideslerini ağzına atıyordu.

Sıtkı Başar hayran nazarlarla karşısındaki cinsellik ilahesini süzmeye devam ediyordu. Karşısındaki kadın, şu an gözüne saf ve masum bir çocuk gibi görünüyordu. Karidesleri ağzına atışı, şapırdatarak yiyişi, ikide bir kirlenen parmaklarını sırtındaki bornoza silişi çocuksu safiyetinin tezahürleriydi. Onu karşısında oturduğu koltuktan gülerek seyreliyordu.

Çıplaklık Nazan için çok tabii bir şeydi. Her kımıldanışında, yemek tabağına her uzanışında iri göğüslerinin açılmasından, karşısındaki erkeği tahrik ettiğinden sanki habersiz gibiydi.

Sıtkı Başar onu artık iyi anlamıştı. Bu kadının "hali tabiisi" idi. İsteyerek, bilinçli olarak yapmıyordu tüm bunları. Kasti bir "teşhir" değildi bu. Çünkü isterse neler yapabileceğini dün gecedan beri gayet iyi anlamıştı...

Doktor bir şeyi daha gayet net ve sarih olarak anlamıştı.

O da bu kadını asla terk edemeyeceği idi... Bağısıklığı olmayan, vücuda bir kere girdi mi, yenilip vücuttan atılamayan bir virüs gibiydi Nazan.

Kurtuluşu yoktu.

Ve bu illete tutulduğu açıktı artık...

Ona gülererek baktı. "Biraz da ciddi şeyler konuşalım istersen" dedi. Nazan hiç oralı değildi. Ağzındaki karidesi yutmaya çalışırken:

"Sen nasıl istersen" diye cevapladı.

Doktor tebessümünü yüzünden eksik etmemeye çalıştı.

Onu korkutmak istemiyordu.

"Geleceği konuşalım" dedi.

"Olur, konuşalım."

Doktor birden:

"Seni seviyorum" dedi.

"Hayır sevmiyorsun. Sadece beni arzuluyorsun."

Sıtkı Başar şaşkınlıkla kadına baktı. Kırılmış gibi:

"Seviyorum" diye yineledi.

Nazan şarap kadehini dudaklarına götürürken:

"Sakin şehvetle sevgiyi birbirine karıştırıyor olmaya sın?"

Donuk donuk kadına baktı Doktor.

"Bu iki duyguyu ayırt edecek kadar olgunum ben" diye mırıldandı.

"Hımm, çünkü çoğu erkek beni sevmekten ziyade arzular. Ne hikmetse bende erkekleri çıldırtan bir yan var. Bunu ben de istemiyorum ama yanıma yaklaşan erkekler sevgi sözcüklerinden ziyade bana coşkulu ihtiraslarını anlatan kelimeler kullanırlar. Huyum suyumdan ziyade bacaklarımdan göğüslerimden dem vururlar. Sen nazik bir adamsın Doktor ama boşuna kendini yorma. Senin de bana niçin yaklaştığını gayet iyi biliyorum. Beni istedin, arzuladın ve emeline kavuştun. Yalnız sen diğerlerinden biraz farklısın, kibar ve anlayışlısın, şimdi nezaketle gönlümü almaya çalışıyorsun. Ama şu kadarını iyice kafana sok ki, ben yalnız istediğim adamın koynuna girerim. Kimse bana zorla sahip olamaz. Senden hoşlandım ve kendi arzumuyla şenlen seviştin. Bunu, üzülüp kendini yormaman için söylüyorum. Yine de gösterdiğin incelik için teşekkür ederim."

Nazan sustu. Sonra şarabından bir yudum aldı.

Hislerini içtenlikten ifade etmişti. İnşallah Doktor kırılmazdı. Zira onu incitmek, üzme istemiyordu.

Doktor'un yüzü birden kıpkırmızı kesildi.

Adamın yüzünün değişen ifadesi Nazan'ı tedirgin etti. Yine patavatsızlığı ile meramını kısa fakat kaba şekilde anlatmıştı.

Üzülmişti Doktor.

Yere eğilmiş gözlerinden, suspus olmuş halinden anlıyordu bunu...

Gönlünü almalıydı.

Fakat Doktor'un söylediği cümleyi işitince kulaklarına inanamadı, acaba yanlış mı duymuştu?

İrileşen gözleriyle adama bakakaldı...

"Benimle evlenir misin?" diyordu Sıtkı Başar.

Mahcup ve çekingen...

Soruyu beyrinde tartmaya çalıştı Nazan.

"Bu bir gecenin kefareti ise hiç bir anlamı yok" diyebildi.

Adam ise aynı cümleyi tekrarlıyordu:

"Seni seviyorum" diye.

Boş boş adama baktı. Galiba ciddi idi bu adam.

"Beni gerçekten seviyor musun?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Bunu başka nasıl anlatabilirim? Seni nasıl inandırabilirim?"

Nazan şarap kadehini masanın üzerine bıraktı.

İnanılır gibi değildi.

"Birbirimizi tanıyalı sadece bir gün oldu. Böyle bir karar için çok erken değil mi? Üstelik siz evli barklı bir adamsınız, beni şaşırtıyorsunuz."

Doktor içini çekti.

"Belki haklısın. Ama şu yaşına bir bak. Sen bana hayatın bahşettiği son bir lütufsun. Elime geçmiş son bir fırsat. Bunu iyi değerlendirmem lâzım. Seni mutlu edecek her türlü imkâna sahibim. İyi bir

mesleğim, param, mevkiim var. Cemiyette itibarlı ve saygın bir kişiyim. Artık önümdeki seneleri sadece ve sadece kendime ayırmak istiyorum. Seninle mutlu ve dolu dolu bir hayat sürmek istiyorum. Her isteğine cevap verebilecek durumdayım. Yatakta da iyi bir uyum içinde olduğumuzu sanıyorum. İstersen sana bir çocuk bile verebilirim. Yeter ki bana evet de. "

Doktor susup önüne baktı.

Altmış yaşındaki bir adamın olgunluğundan ziyade genç ve tecrübesiz bir delikanlının coşkusuyla konuşmuştu.

Nazan içinin burkulduğunu hissetti.

Bu adam kendisini yalnız arzulamıyor ayrıca seviyordu da. Aksi halde evlenme teklifinin ne anlamı olabilirdi ki?

Kadınlık gururu okşanmıştı. Bu tekliften duyduğu memnuniyeti anlatacaktı, şayet villanın kapısında duyduğu erkek sesini işitmemiş olsa...

Bu, onun sesiydi.

Nerede olsa tanırdı o lanet olası sesi...

Yüreği titredi. Biliyordu zaten, cehennemin dibine bile gitse, istedi mi, arar bulurdu kendisini.

Korkuyla adamın yüzüne baktı. Doktorun çehresi kireç gibi bembeyaz olmuştu. Rasim Kara burada görmeyi düşündüğü en son kişi olabilirdi...

İşte onu bulmuş ve gelmişti.

"Çabuk yukarıya çık ve kıyafetini değiştir" diyen Doktorun sesini işitti. Ama yerinden kımlıdayamadı...

Fahri Somali, Yüksel Berke'ye bakıp: Bu suratının hali ne? " diye sordu.

Adam utanarak başını önüne eğerken:

"O gazeteciyle biraz dalaştık" diye yanıtladı.

"Tuh yazıklar olsun size. Üç kişi bir herifi haklayamadınız. Ben de sizi adam sanırdım. İşi elinize yüzünüze bulaştırdınız."

"Ama beyefendi..."

"Kes, uzatma. Olanlar meydanda. Herif üçünüzü de haklayıp tıpış tıpış kaçtı. Arkasından baka kaldınız. Utanılacak bir durum. Ben de sana saf saf güvenmiştim."

"Bir daha tekerrür etmez efendim."

"Umarım öyle olur."

Fahri Somali kızgınlığından dudaklarını kemiriyordu. Yine de yardımcısının üzerine fazla varmak niyetinde değildi. Hele böylesine kritik şu iki gün içerisinde. Ona şiddetle ihtiyacı vardı. Şayet kendisine vereceği yeni görevlerde de başarılı olamazsa, akıbetini o zaman düşünecekti.

Yüksel Berke'nin de fazla itiraz edecek hali yoktu. Üst üste hatalar yapıp, başarısızlığa uğramıştı.

Nazan Solmaz ile giriştiği ilişki Patronunu kızdırmış, arkasından gazetecinin susturulma olayı tam bir fiyaskoya dönüşmüştü. Henüz patron, cüzdanının gazeteci tarafından alındığını, kimliğinin tespit edildiğini bilmiyordu. Bunu da duyarsa küplere bineceğinden emin olduğu için o noktayı es geçmişti.

Zaten patron istemese de o herifi bulacak, layık olduğu dersi verecekti. Bunu kafasına koymuştu.

Fahri Somali kızgınlığını kontrol edip, bir şey olmamış gibi telefona uzanıp sekreterini çağırırken

"Birer kahve içelim" dedi.

İşin fazla uzamadığına sevinen Yüksel Berke "Sağolun efendim" diye mırıldandı. Anlaşılan patron hadiseyi fazla abartmayacaktı.

Kahve fincanlarıyla içeriye giren çıtı pıtı sekreter servis yaparken patronuna "Hüseyin Yenli bey sizi tekrar aradı fakat henüz gelmediğinizi ve şu an nerede olduğunuzu bilemediğimi söyledim efendim" dedi.

"İyi etmişsin. Sana verdiğim listedekiler hariç kimseyi bana bağlama" diye tembihini tekrarladı.

Yüksel Berke heyecanlı ve tedirgindi. "Kızıl" kendisini apar topar İstanbul'a çağırdığına göre yükleyeceği yeni angaryalar olmalıydı.

Başının yeniden derde gireceğini sezinliyordu.

Sabırla patronunun konuşmasını bekledi.

Fahri Somali kahvesini yudumlarken soluk mavi gözlerini genç adama dikti. Bu bakışları bilirdi

Yüksel Berke; yine nazarlarından melanet okunuyordu. Bakalım neler yumurtlayacak diye meraklandı.

'Yüksel, oğlum" diye başladı söze. "Eyvah" dedi genç adam içinden. Ne zaman oğlum diye samimiyet ve sevgi izhar eden o sevimsiz kelimeyle başlarsa arkadan mutlaka katlanılması zor bir yük ya da başarılması imkânsız bir iş teklifi geliyor demekti. Yerinde huzursuzca kımlıdadı.

Oysa Fahri Somali, Yüksel'in genel müdürlüğünü yaptığı şirketin yeni yatırımları hakkında konuşmaya başlamıştı. Yüksel Berke'nin uzunca bir süredir tahakkukunu istediği fakat bizzat patron tarafından ertelenen ve askıya alınan yeni bir teşebbüsün detaylarıydı anlattığı. Mevzuu derinleştikçe genç adamın şaşkınlığı da artıyordu. Zira patron bu girişim için yeni bir şirketin kurulmasından ve yüzde kırk dokuz hissenin kendisine ait olmasından bahsediyordu. Piyasayı iyi etüt etmişti Yüksel, kâr oranı son derece elverişli çok cazip bir yatırım olacaktı bu. Patron konulacak sermayeden bahsederken kaşla göz arası beyninde hesap yapıyordu Yüksel. Kendisine isabet eden iştirak payını karşılama, şu anda mevcut sermayesiyle imkânsızdı. Patronunun söylediği son cümleye sevinmesi mi yoksa üzülmesi mi gerektiğini kestiremedi. Ama yüzde kırk dokuzluk hisseyi, onun adına bizzat karşılayacağını ifade ediyordu. Hem de geriye dönüş süresini kısıtlamadan ve faiz istemeden. Neşesi kaçtı.

Demek "Kızıl" asıl konuya daha gelmemişti...

Onun ne hasis bir patron olduğunu bildirdi. Gerçi elinden tutmuş, sivrili, ilerlemesi için katkıları olmuştu. Evini barkını, her sene modelini değiştirdiği arabasını hep onun şirketinden aldığı yüksek meblağlı genel müdür maaşından temin etmişti ama buna karşılık tam bir ırgat gibi çalıştırmış hele kendisini bu Derneğe üye yaptıktan sonra sırtına bir sürü usulsüz işlerin yapımını da yüklemişti. Adam öldürmeye kadar varan bir yığın organizasyonlarda vardı bunların arasında. Her ne kadar tetik çekmediyse de fiili iştiraklerdi hepsi.

Sırtından soğuk bir ter aktı.

Yeni ve çirkin bir teklife hazır olmalıydı.

"Bir önemli konumuz daha var" dedi. İşte mevzua giriyordu... "Bazı Komite üyeleri. Derneğimizin geleceği için son derece hayati bir takım kararlar aldılar."

Yüreği ağzına geldi Yüksel'in. Hayati demek "Kızıl"ın lügatinde ölüm demekti. Demek bir Dernek üyesini daha temizleyeceklerdi. Korkarım, yeni bir infaz işinin organizasyonunu üstüne yıkacak diye düşündü.

Bu tür infaz operasyonlarından nefret ediyordu. Midesinde hafif bir ekşime hissetti. Son zamanlarda her sinirlenişinde bu tip ekşimeleri duyar olmuştu. Acaba bu seferki kurban kimdi?

Dikkatle Kızıl'ın gözlerinin içine baktı.

"Bana derhal Cellad'ı bul. Onunla özel olarak görüşmek istiyorum. Ne yap yap randevuyu bu geceye ayarla. Vaktimiz çok kısıtlı."

İmkânsızdı bu...

Cellad'la bir posta kutusu vasıtasıyla haberleşilirdi. Adamla başka türlü haberleşmenin yolu yoktu. Katilin cevap vermesi zaman alırdı.

İşin şaşırtıcı bir yanı da Kızıl'ın direkt kendisinin temas kurma isteği idi. Fahri Somali böyle bir arzuyu ilk defa izhar ediyordu...

"Bu olanaksız efendim" diye ağzında geveledi. "Bu süre içinde adamı bulamayız. Kendisiyle ancak..."

"Biliyorum" diye sözünü kesti. "Senden bu gece onu bulup, randevuyu gerçekleştirmeni istiyorum.

Her şey buna bağlı."

Acaba her şey buna bağlı sözünden neyi kastetmişti?

Az evvel bahsettiği iş teklifinin geçerliliğini mi?

Midesindeki ekşime daha da arttı. Lanet olsun diye geçirdi içinden. Ne yapabilirdi ki? Herifin bilinen hiç bir adresi yoktu. On milyonluk İstanbul kentinde onu nereden bulabilirdi?

Yüzü asıldı.

Kızıl'ın bilmediği başka bir husus daha vardı. Ama anlatmak işine gelmiyordu...

Dün, Ankara'da gazeteciyi elinden kaçırdıktan sonra epey düşünme fırsatı bulmuştu. Recep Solmaz'ın infazında bazı terslikler olmalıydı ki, plan Komite'nin istediği tarzda yerine getirilememişti. Zaman, mekân ve silah hep kararlaştırılandan farklıydı. Cellad'ı böyle harekete sevk eden bir neden olmalıydı...

Tabii Yüksel, buna neden olanı az çok tahmin edebiliyordu. Kiralık katil eski metresini görünce şirazesini kaybetmiş, arenalardaki çılgın boğa misali kime saldıracağını şaşırmıştı.

Sebepler yine o kısa platine saçlı orospuydu.

Ama kendisinin hiç mi hatası yoktu? Cellad'a uydurduğu yalanlar herifin gözünü döndürmüş, adam kontrolünü kaybetmiş, planı kendine göre değiştirmişti. Kadına böylesine tutkun olduğunu hesaplayamamıştı...

Yüksel, uygulamada bir terslik olduğu ahvalde Cellad'ın bir süre polis takibinden sıyrılmak, rahat ve emin bir yerde gizlenmek için hasta kimliği ile Dr. Sıtkı Başar'ın hastahanesinde saklanacağını biliyordu. Hastahaneye uğramış, Doktor'un özel hemşiresiyle görüşmüş ve olanları tafsilatıyla öğrenmişti. Zavallı hemşirenin korkudan ödü kopmuştu.

Fakat onu asıl düşündüren husus Doktorun Nazan'la beraber ortadan kayboluşlarıydı. Buna bir anlam veremiyordu. Yaşını başını almış, olgun ve iyi bir aile babası olarak tanılan Doktor kadının tuzağına düşmüş olabilirdi...

Nazan denilen o kadın, cinselliğiyle şeytana bile külahını ters giydirebilirdi. Hele, Cellad'ın kendisini elde etme korkusu içinde yaşarken...

Nazan'la Doktor kayıptı.

Ve kiralık katil mutlaka şimdi onların peşindeydi.

Bu trafik karmaşası içinde Cellad'ı nereden bulabilirdi ki? Hem bulsa bile adamın nasıl bir tutum takınacağını kestiremiyordu.

Artık Dernek hesabına çalışmak istemeyebilirdi...

Bu endişelerini Fahri Somalı'ya anlatmak imkânsızdı. Patron yine kendisini suçlu bulacak, söylenecek, belki de cazip yeni şirket projesini askıya alacaktı. Adam açıkça ima etmişti bunu.

Bir çıkış yolu bulmalıydı...

Yutkundu, gırtlığını temizledi.

"Beyefendi" dedi. "Bence bu işe Cellad'ı dahil etmeyelim"

Karşısındaki adam soluk mavi gözlerini kırıştırdı.

"Neden?"

"Recep Solmaz olayında başarılı olamadı. Planı istediğimiz şekilde uygulayamadı. Az kalsın başımıza büyük problemler açacaktı. Bence onun yerine bir başkasını bulsak daha iyi ederiz. Adam dengesiz ve âsi. Söz dinlemiyor. Kendisine olan aşırı güveni meseleler yaratıyor."

'Yine de o gerçek bir profesyonel. Bundan önce kendisine tevdi ettiğimiz her işi başarıyla uyguladı. Ondan vazgeçmem."

Tandık" dedi içinden Yüksel Berke.

Anlaşılan Patron kararlıydı.

"Tabii karar size ait efendim" dedi. "Yalnız bu kadarcık kısa süre içinde korkarım Cellad'ı bulmamız, kendisiyle kontak kurmamız ihtimali çok az. O zaman ne yapacağız?"

Fahri Somali dik dik genç adama baktı.

"Senden onu bulmamı istiyorum."

Her halde bu bir emirdi.

Çaresiz kalıp sustu Yüksel. Aklına bir çözüm gelmiyordu...

O gece evine dönerken Sedat İlker neşesini bulmuştu.

Nefis bir gece geçirmişti. Balık lokantasında ağız tadıyla yemek yemişler, içkilerini yudumlamalardı. Tabii en önemlisi, iki genç âşık evlenmeye karar vermişlerdi. Şermin, kocasından boşanır boşanmaz nikah kıyacaktı. Basit ve sade bir törenle. Nikâhı müteakip, sadece çok yakın dostların çağrılacağı mütevazı bir kokteyl tertip edeceklerdi. Kaç kişiyi davet edeceklerini bile hesaplamışlardı.

Şermin gelinlik giymek istemiyordu. İkinci evliliğini yapan bir kadın için bunu abes buluyordu. Ama nedense Sedat onu kutsal ve simgesel beyaz kıyafet içinde görmek arzusundaydı. Epey ısrar etti.

Sonunda bu kararı ileri bir tarihe bırakmayı uygun gördüler.

Lokantada Sedat'ın keyfini kaçırırken adam, bir daha dönüp onlara bakmamış, ilgilenmemişti.

Her halde zararsız biriydi. Olsa olsa Şermin'in taze bir çiçek gibi lokantanın havasını değiştiren, dirilik ve canlılık saçan güzelliğine meftun olmuş, bir süre bakışlarını bu mükemmel insan tasvirinden ayıramamıştı. Eh, bu da son derece olağandı. Sedat bile bu kadar çarpıcı bir güzelliğe ömrü hayatında hiç rastlamamıştı. Hatta şimdi bundan gurur bile duyuyordu. Böyle bir kadına sahip olmak erkeğe sadece gurur ve iftihar verirdi. Üstelik bu tür olaylara alışması lâzımdı artık. Değil erkekler, kadınlar bile onu kâh kıskançlık ve gıpta, kâh takdir ve beğeni ile süzecek lerdı. Normaldi bu.

Zevkten ve mutluluktan uçuyordu.

Spor arabasına biraz gaz verdi. Şermin merak ediyordu; evine döner dönmez, salimen varlığını bildirmek için telefon edecekti sevgilisine. Merak bahaneydi, gerçek sebep yatağa girmeden önce birbirlerinin seslerini bir kere daha işitmekti.

Sedat arabasını park etti. Tüm zihni sevgiliyle doluydu. Apartman kapısına doğru yürürken gözleri bir an için, gecenin bu ilerlemiş saatinde caddede ağır ağır seyreden gümüşî renkli arabanın sürücüsüne takıldı.

Önce birden gördüklerini algılayamadı. Sonra dehşetle irkildi.

Yine o adamdı.

Balık lokantasında kendilerini süzen kişi...

Takip mi edilmişti yoksa bu bir tesadüf müydü?

Tesadüf olamazdı...

Anahtarını kilide sokarken elleri titremeye başlamıştı...

Korkudan dizlerinin bağı çözülmüştü Nazan'ın... Ne yapacağını bilemedi. Yerinden kımlıdayamıyordu. sanki felç olmuş gibi adaleleri beyninden aldığı tehlike sinyallerini dinlemiyor, kaskatı kesilmiş bedeniyle, yerinde mihlanmış öylece şaşkınlığını sürdürüyordu...

Rasim Kara buradaydı.

Bunu bir türlü kabullenemiyordu. İnin cinin top oynadığı bu kış gününde, şehre uzak bu villayı nasıl olur da bu kadar çabuk bulabilirdi?

Nerdeyse kalbi duracaktı.

Yakalanmış, yine eline düşmüştü. Anlaşılan bu adamdan kurtulamayacaktı. Korkuyla beraber büyük bir üzüntü benliğini kapladı. Bu onun sonuydu. Rasim onu asla affetmeyecekti.

Doktoru da kendisini de öldürecekti...

Tanırdı o gaddarı... Hiç acımadı. Hele kendilerini mutlu geçen bir aşk gecesinin hâlâ yüzlerinden eksik olmayan izleriyle yakalarsa...

Yaşlı Doktor bu ızbandut gibi adama karşı kendisini koruyamazdı.

Sonunun geldiğini anladı...

Birden çılgın gibi yerinden fırladı. Sıtkı Başar eliyle yukarıya gitmesini işaret ediyordu. Şuursuz olarak merdivenlere atıldı. Çıplak ayak, var gücüyle yukarıya koştu. Ne yapacağını bilemiyordu. İçindeki yaşam dürtüsü sadece kaçmasını söylüyordu. Ama nereye kadar?

Göz ucuyla Rasim'in sesinin geldiği yana baktı. Hâlâ görünürlerde yoktu. Herhalde kapı önünde kendisini içeriye almak istemeyen bekçi ile münakaşa ediyor, belki de boğuşuyordu. Sesi villanın içinde bangır bangır aksediyordu.

Yatak odasına girip kapıyı kapattı. Sırtını kapıya dayayıp bir an soluklandı. Aklı karmakarışık. Rasim kendisini bu kıyafette görmemeliydi. Telaşla sırtındaki bornozu çıkarıp bir köşeye attı, yere eğilip buruşuk eteğiyle kazağını alıp sırtına geçirmeye çalıştı. Jartiyerleriyle siyah file çoraplarını bulamıyordu. Etrafa bakındı. Acaba hangi cehennemde bırakmıştı onları. Deli gibi aranmaya başladı. Neden sonra fark etti, aşağıdaki sesler birden kesilmişti...

Ürpertisi devam ediyordu. Merakla kapıya yaklaşıp, usulca araladı. İki adam aşağıda kısık sesle konuşuyorlardı...

Hayret, Rasim Kara bağırıp çağırıyordu. Biraz cesaretlenir gibi oldu. Kapı aralığından görünmemeye çalışarak aşağıya baktı. İki erkek merdivenlere yakın bir yerde ayakta durmuş, fısıldaşıyorlardı. Rasim, Doktor'a karşı saldırgan değildi.

Hatta her ne söylüyorsa, ikide bir Doktor'u tasdik edercesine başını sallıyordu. Yüreğine biraz su serpildi. Galiba Doktor adamı kafa kola almıştı. Telaşla jartiyerini takıp, çoraplarını ayağına geçirdi. Etekliğini aşağıya çekip, kendine biraz çeki düzen verdi.

Acaba, aşağıda neler konuşuyorlardı? Sıtkı Başar adamı nasıl olup da sakinleştirmeyi becermişti?

Burada olmadığına ikna edemezdi. Rasim bu yalanı yutmazdı...

Her nereden öğrenmişse, izlerini buraya kadar takip edebilmişti. Onu aldatmanın mümkünatı yoktu. O halde, Rasim neden birden sakinleşmişti? Aklına uygun bir izah tarzı gelmiyordu. Zaten fazlasını da düşünemeyecek kadar perişandı...

Beklemeyi tercih etti.

Bekleyecek ve görecekti...

Kapıyı usulca kapattı ve yürek çarpıntıları ile beklemeye başladı. Geçen dakikalar bir asır gibi geldi. Aşağıdan ses çıkmıyordu.

Neden sonra Sıtkı Başar'ın sesini işitti.

"Nazan hanım, biraz dışarıya çıkar mısınız lütfen? Sizi ziyaret etmek isteyen bir yakınınız var" diyordu.

Nazan hemen kapıyı açmadı.

Ama bir şeyler sezinler gibi oldu. Doktor onu kurtarmak için bir dümenler çeviriyordu. Ama ne? Rasim'e apar topar odaya dalmasını önleyecek bir şeyler söylediği kesindi. Yoksa eski aşığı kimseyi dinlemez içeriye daldardı. Biraz bekledi. Sonra usulca kapıyı araladı.

İki adam kapının eşiğinde sessizce duruyorlardı.

Nazan korkuyla Rasim Kara'ya baktı. Adamın yüzünde müthiş bir şaşkınlık ve endişe vardı. Suratında görmeye hiç alışık olmadığı bir şaşkınlık hem de... Rasim'i tanı masa onun korktuğunu düşünecekti.

Daha Nazan ağzını açmadan Doktor sordu:

"Bu beyi tanıyor musunuz? Onu hatırladınız mı? " diye sordu.

Genç kadın durumu kavrar gibi olmuştu.

Doktor tehlikeli bile olsa bir oyun oynuyordu. Yoksa bu sualin anlamı mı vardı? Yaşadığı şoklardan hafızasını kaybetmiş bir kadın rolü oynamasını istiyordu...

Bu kadarını anlamıştı...

Garip garip Rasim Kara'yı süzdü genç kadın. Sonra hiç ağzını açmadan başını iki yana salladı.

Tanımiyorum dercesine...

Dona kalmıştı Cellad.

"Sevgilim, benim. Rasim Kara. Beni hatırlamıyor musun?" diye inledi. Nazan, ilk defa adamın sesinin titrediğini duyuyordu.

Doktor hemen müdahale etti.

"Lütfen fazla ısrar etmeyin: İkinci bir şok daha tehlikeli olabilir" dedi.

Ne diyeceğini şaşırmıştı Rasim Kara...

"Nazan... Hayatım, ne oldu sana? " diye inledi. Eski metresi boş gözlerle yüzüne bakıyordu.

Kendisini tanımamıştı...

Cellad bir küfür savurdu. Sonra hışım ile doktorun koluna yapıştı.

"Anlat bana... Neler oluyor? Nazan'ın bu hâli nedir? "

Sıtkı Başar gayet sakin mırıldandı.

"Bir tür amnezi vakası. Yani sizin anlayacağınız hafıza kusuru. Geçmişini hatırlayamıyor. Genellikle kafa travmalarından sonra görülür. Bazen de böyle büyük ruhi bir şoktan sonra tezahür edebilir. Çok dikkatli ve itinalı bir tedaviyi gerektirir. Aşağıda size ciddi bir hastalığa yakalandığını söylemiştim. Dün yaşadığı aşırı korku ve heyecan onu bu hale getirdi. "

"Doktor, iyileşecek mi? " diye sordu Rasim.

Sıtkı Başar gözlerini Nazan'a çevirdi. İtiraf etmeli ki rolünü gayet başarıyla oynuyordu. Nazarları boş, çevreye ilgisiz davranışlar içindeydi.

"Tabii iyileşecek. "

"Tanrıya şükürler olsun" dedi Cellad. Doktorun cevabı çocuk gibi sevindirmişti adamı...

"Yalnız dikkatli bir tedaviyi gerektiriyor. "

"O hiç mühim değil. Gerekirse yurt dışına götürebilirim. "

Doktor güldü.

"Şimdilik olanaksız. "

"Ne demek olanaksız? Benim her türlü imkanım var. Bu tedavinin en iyi yapıldığı yeri söyleyin hemen götürebilirim onu. "

Doktor, Cellad'ın omzunu okşadı.

"Anlamıyorsunuz Rasim Bey. Hasta şu an yerinden bile kımlıdayamaz. En ufak bir değişiklik, mekan farklılığı, etrafında görebileceği yeni simalar hastayı ikinci bir şoka götürebilir. Bu ise hafızasının bir daha geri gelmeksizin kaybolması gerekir. "

Rasim Kara titreyerek Doktor'a baktı.

Sıtkı Başar ise rahattı. Nasıl olsa tıpla alâkası olmayan bir insan söylediklerini kabul etmek zorundaydı.

Cellad bitik bir vaziyette:

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Sadece bekleyeceğiz."

"Ne kadar bir süre?"

Doktor omuzlarını silktilti.

"Hiç belli olmaz. Bazen bir ay, bazen bir yıl. Hatta daha uzun bile sürebilir."

Celladın omuzları çöktü.

İştiklerleri hiç hoşuna gitmemişti... Geveleyerek:

"Ona iyi bir mütehassıs bulmalıyım" dedi.

Doktor sırttı.

"Şanslı bir insansınız Rasim Bey" dedi. "Ben nörolog ve psikiyatri uzmanıyım."

Cellad, doktorun ihtisas sahasını hiç bilmiyordu. Onun indinde adamsadece doktordu. Uzmanlığı alanına hiç ilgi duymamıştı.

"İşte bu iyi" diye söylendi. "Bana yardımcı olursunuz."

"Tabii, memnuniyetle"

O sırada Nazan, bu yabancıları dinlemekten sıkılmış gibi usulca kapıyı yüzlerine örttü. Yüreğinin gümbür gümbür çarpıntısına mâni olamıyordu. Korkudan beti benzi atmıştı. Eski kâbus, yeniden bütün dehşetiyle benliğini sarmıştı.

Doktor, Cellad'a yol gösterdi.

"Aşağıya inelim, bırakalım istirahat etsin. Şimdilik tek yapabileceğimiz şey bu."

İki erkek aşağıya indiler. İkisi de düşünceli ve yorgundu.

Akşamın alacakaranlığı etrafa çökerken, perdeleri açık geniş salonu batan güneşin kızılığ kaplamıştı. Rasim Kara bitkin bir şekilde geniş koltuğa çöktü.

Sıtkı Başar, "Bir kadeh içki alır mıydınız?" diye sordu. Rasim Kara başını salladı. İçki istemiyordu.

Oysa Doktor'un ihtiyacı vardı. Sinirleri müthiş gerilmişti. Neyse ki mizacen sakin ve soğukkanlı bir adamdı. Yoksa kim olsa paniğe kapılır, işlerliği hâlâ şüpheli bu çılgın numarayı yapamazdı.

Yayvan bir bardağa iki parmak kadar Johnnie Walker şişesinden viski boşalttı, bir solukta içti. Sert içki gırtlakını yakarak midesine süzüldü. Şimdilik durumu idare etmişti. Ama bunun yetersiz olduğunun idraki içindeydi. Ne yapıp edip, bu adamdan kurtulması gerektiğini biliyordu. Hem de ebediyen...

Nazan'la yaşamakta kararlıysa onu bertaraf etmesi, sonsuza dek hayatlarından çıkarmaları icap edecekti. Başka yolu yoktu...

İçinde garip bir ürperti hissetti.

İşte Nazan gerçeği buydu. Daimi belâ ve felâket... Hayatına girdiği her erkeği mahvediyordu. İşte Rasim Kara, Recep Solmaz ve ben diye düşündü.

Erkeğin üstünde dolaşan kara bir bulut gibiydi. Yaşama sadece fırtına ve hasar getiriyordu...

Bir an Cellad'dan nasıl kurtulabiliriz diye düşündü.

Polise ihbar edebilir miydi? Yoo, bu olacak şey değildi. Adam konuşursa her şey mahvolur, kendi hayatı da sönebilirdi. Polisten kurtulsa Dernek onu yaşatmazdı.

Geriye tek çare kalıyordu.

Onu öldürmek...

Bunu yapabilir miydi acaba? Nazan uğruna cinayet işleyebilir miydi? Kararsızdı. Ama mecbur kalırsa bunu da yapabileceğini hissediyordu. Zaten Recep Solmaz'ın katline iştirak etmemiş miydi?

Katile silahı teslim eden bizzat kendisi değil miydi?

Ellerinin titremeye başladığını duyumsadı.

Evet, Nazan uğruna her şeyi yapabilirdi. Bunun muhasebesini daha önce de yapmıştı. Kadının tek bir gün için bile hayatına kattığı mutluluk bir ömre bedeldi. Nazan'la yaşam sonsuz mutluluk anlamına geliyordu...

Cellad'ın ne sorduğunu önce anlamadı.

Nazarlarını iri yarı adama çevirdiğinde, beyni, idam fermanını onaylamanın buruk huzuruna kavuşmuştu bile...

"Pardon?" dedi. "Ne sormuştunuz?"

Cellad sorusunu tekrarladı:

"Onu niye hastahaneden çıkarıp buraya getirdiniz? Orada daha iyi bakılamaz mıydı?"

Bu aslında, gün boyu Rasim Kara'nın aklına takılmış tek soruydu.

Doktor aslında bu soruya hazırlıklı olmalıydı. Ne çare ki Rasim Kara'yı karşısında görmeyi hiç ummuyordu. Hele bu kadar çabuk...

Buna benzer bir soruyu o da Cellad'a sorabilirdi.

"Bizi nasıl buldunuz?" Tabii suali sormadı. Yerinden kalkıp ağır ağır pencerenin önüne yürüdü.

Aklını toplayıp, münasip bir cevap verebilmek için zamana ve inandırıcı bir yalana ihtiyacı vardı. Bir müddet susarak batan güneşin son kıvıllıklarını seyretti. Ufukta karanlık gecenin ilk habercileri olan yüklü bulutlar peydah olmuştu.

"Biliyorsunuz" dedi. "Ben bir JKD üyesiyim. Yani, karanlık bir takım siyasi dümenler çeviren bir derneğin azası."

Bir soluk aldı. Bunu zaten Cellad da biliyordu. Adamdan ses çıkmadı.

"Mevcut plana göre Recep Solmaz'ın katli işinde bir aksilik çıkarsa sizi hastahane de saklayacaktım.

Anlıyor musunuz, yalnız sizi... Dernek Nazan hanımın hastahane de kalmasını istemedi. Büyük bir aksilik, siz gidince genç kadın korkudan ve yaşadığı olayların etkisinden şoka girdi. Onu o halde yalnız bırakamazdım. Ben bir doktorum. Üstelik onu bana emanet etmişsiniz. Sizinle yeniden bir temas temin edinceye kadar tedavisini üstlenmek zorundaydım. Nazan hanımı gözlerden uzak bir yerde saklamak zorundaydım. Özellikle de polisten..."

Bakalım bu yalana nasıl bir tepki gösterecekti kiralık katil. İnanmıştı galiba. Çünkü adam sessizliğini muhafaza ediyordu.

Nihayet:

"Anlıyorum" diyebilirdi. "Ben hastahane ye döndüğümde polis de oradaydı. Hastahane niz basılmıştı."

Duyduklarına inanamadı Doktor.

Birden taş kesilmişti. Sonra dehşet içinde Cellad'a döndü. Acaba yanlış mı işitmişti? Bağırarak:

"Basıldı mı?" diye sordu.

"Evet. İşimi bitirip döndüğümde kapının önü polislerle kaynıyordu. İçeriye ondan giremedim. Yoksa ne zannettiniz, Nazan'ı orada bırakıp kaçacak değildim ya?"

İliklerine kadar titredi Doktor...

Demek hastahanesi basılmış, bunca yıllık emek ve kariyeri sönmüştü. Her şey bitmişti artık. Kendisi de aranan biri ydi şu an. Polis peşinde olmalıydı. Durumun ciddiyetini birden kavrayamadı. Nasıl olmuştu da polis bu kadar çabuk iz sürüp peşine düşmüştü. Bir ihbar olmadıkça polisin kendisiyle bir irtibat kurması olanaksızdı. O sadece cinayet âletinin katile ulaştırılmasında aracılık etmişti. Oysa katil tam karşısındaydı, yakalanmamıştı. Yoksa polis olay yerinde silahı bulmuş muydu? Bulsalar bile silahın ulaştırılmasında postacılık ettiğini nasıl anlamışlardı? Olsa olsa çantada parmak izlerini tespit etmiş olabilirlerdi.

Yutkundu, kendini toparlamaya çalıştı.

"Silahı olay yerinde mi bıraktınız?" diye sordu.

"Hangi silahı?"

"Size çanta içinde getirdiğim tüfeği."

"Ha, anladım" dedi Cellad. "Onu kullanmadım ki."

Şaşkınlığı devam ediyordu Sıtkı Başar'ın. Öyle ya, Cellad hastahane den çıkarken silahın bulunduğu valizi yanına almamıştı.

"Peki, nasıl... Nasıl hallettiniz işi?"

Adam gülererek "Yani nasıl öldürdüğümü mü soruyorsun ödleği?" diye manidar bir şekilde yüzüne baktı. Sonra:

"Boğdum" dedi. "Telle..."

Doktor'un daha da aklı karışmıştı. Polisin hastahane sini basmasına bir anlam veremiyordu. Salonu arşınlamaya başladı.

İlk aklına gelen ailesi oldu. Acaba karısı ve oğlu ne durumdaydı? Ağır ağır telefonun başına gitti.

Karısını arayamazdı, hastahane ye telefon etmesi sakıncalıydı. Oğlunu evinden aramayı tercih etti.

Titreyen parmaklarıyla tuşlara bastı. Az sonra oğlu karşısındaydı.

"Baba... Nerelerdesin kuzum? Bütün gün seni aradık. Meraktan çatlayacağız. İnsan haber vermeden bu kadar zaman ortadan kaybolur mu hiç?"

Doktor'un bu sitemleri dinleyecek hâli yoktu.

"Orada neler oluyor?" diye sordu.

"Ne olacak baba? Her şey bildiğin gibi. İşler tıkr tıkr yürüyor. Senin yokluğunu aratmıyoruz. Ama sen neredesin?"

"Ben, polisleri soruyorum."

"Polisleri mi?"

"Evet, onları."

"Haa anladım, yaralı polisleri kastediyorsun. Üç kurşun yarası almış bir komiser getirdiler, ameliyata aldık. Durumu şimdi iyi. Niye onunla ilgileniyorsun? Önemli mi?"

"Ben baskını kastediyorum..."

"Ne baskını baba? Şaka mı yapıyorsun?"

Doktor nihayet uyanmıştı.

Demek baskın filan yoktu. Öyleyse Cellad neler zırvalıyordu? Ya yalan söyleyerek bir amaca ulaşmak istiyordu ya da hastahaneye döndüğünde yaralı komiseri getiren ekibi görünce yanılıp bunun bir baskın olduğunu sanmıştı. İkisi de olabilirdi. İhtiyatlı davranmalıydı. Cellad fazla zeki bir adam değildi ama korkunç biriydi.

Oğlunla konuşmasının fazla anlamı yoktu. Öğreneceğini öğrenmişti zaten. Üstelik yerini belli etmek de işine gelmiyordu.

"Ben seni sonra ararım" diyerek telefonu kapadı.

Oğlunun "Baba, nereden arıyorsun?" diyen sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Bir müddet koltukta hareketsiz, kaşları çatık ve düşünceli oturdu. Rahatlamıştı, iş düzeninde aksayan bir şey yoktu. Her şey normal düzeyinde seyrediyordu. Tek sorun karşısındaki adamdı...

"Durum kötü mü?" diye sordu Cellad.

"Pek önemli değil. İdare ederim. Beni burada bulmazlar."

Sonra demincek aklına gelen soruyu bu sefer Rasim

Kara'ya yöneltti.

"Siz bizi nasıl buldunuz?"

Cellad soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Senin hemşireyi biraz sıkıştırdım. Bülül gibi konuştu. Onu biraz korkuttuğum için bozulmazsın, değil mi Doktor?"

Sıtkı Başar, adam sen de dercesine omuzlarını silkti.

"Ama o Şile'de bir villam olduğunu bilmez ki?"

"Levend'deki komşun biliyor. Biraz fazla geveze bir ihtiyar."

Evi nasıl bulduğunu anlıyordu şimdi. Şile'ye geldikten sonra herkes Doktor'un evini tarif edebilirdi.

Burası semtin en şık ve modern çiftlik eviydi.

Bakışlarındaki nefretle adamda bir kuşku yaratmak istemiyordu Doktor. Elinden geldiğince onu sakın ve hareketsiz tutmak zorundaydı. Herif şüphelenirse işi bitikti...

Acele bir karara varması gerekiyordu.

İlk sorun, karşısındaki adam uyanıp çevirdiği dümenleri anlamadan, onu ortadan kaldırmaktı. Bu işi nasıl halledeceğini bilmiyordu. Villada silah yoktu. Kesinlikle onunla bire bir mücadeleye giremezdi. Adam kendisinden hem genç hem de çok daha iri yarıydı. Üstelik boğuşma tekniğini bilen, profesyonel biriydi. İkincisi, onu öyle bir şekilde ortadan kaldırmalıydı ki bunu ne Nazan ne de evdeki personel görmemeliydi. Hayatını birleştirmeyi göze aldığı kadının, kendisini bir katil olarak kabul etmesini göze alamazdı. Evdeki personel sadık insanlar bile olsa, bir cinayet vakası karşısında nasıl davranacaklarını kestiremiyordu. Bu konuda kimseye güvenemezdi. Planını tam bir gizlilik içinde gerçekleştirmeliydi. Ama ortada henüz bir plan yoktu.

Ve en kötüsü, karşısında henüz uğradığı şaşkınlığı tam üzerinden atamayan Cellad'ın bundan sonra ne yapacığıydı... Gözlerini kapadı, düşünceye daldı. Rasim Kara uslu uslu oturuyordu...

Geceyi otelde geçirmeye karar verdi Yüksel Berke. Gerçi İstanbul'da kalabileceği çok yakını vardı. Küçük kız kardeşinin evi Moda'daydı. Ama onlara uğrayamazdı şimdilik. Bazı yerlere sık sık telefonlar etmesi, vakitli vakitsiz bazı kişilerle görüşmesi gerekebilirdi. Bunları misafir olduğu bir evde yapamazdı. Doğru Divan Oteli'ne gitti ve bir oda tuttu.

Cellad'la temas kurabilmek için gerekli posta kutusunu biliyordu. Ama bu yolla temas kurmak çok zamanını alacaktı. Bu kadar kısa bir süre içinde haberleşmek imkansızdı. Daha da mühimi, şimdi herifin kızıymış mart kedisi gibi harıl harıl Doktor'la Nazan'ı aradığını biliyordu.

Doktor'la Nazan'ın yerini tespit edebilirsem kuvvetle muhtemelen Cellad'ın da izini bulabilirim diye düşündü. Bu fikir sıcak ve makul geldi Yüksel'e. Doktor'la kadını bulmak pek zor bir şey olmasa gerek.

Biraz rahatladı. Mokasenlerini çıkarıp, yatağa uzandı. Ellerini başının altına koyup düşünmeye başladı.

Nazan'ın nerede olduğunu bilemezdi. Polis her yerde onu arıyordu. Ama polisin bilmediği genç kadının Sıtkı Başar'la birlikte İstanbul'a geldiği idi. Polis dahil kimse, Doktor'un Recep Solmaz'ın katlinde rol oynadığını bilmiyordu. Doktor'un izini tesbit etmek pek çok sorunu hâl edecekti...

Fakat Doktor'u bulma şansı da hemen hemen hiç yoktu. Zamanı olsa belki bu şansı değerlendirebilirdi. Akşama kadar koca İstanbul'da bu üç kişiyi bulmak, iğneyle kuyu kazmak misaliydi.

İçinden Fahri Somali'ye okkalı bir küfür savurdu. Namussuz herif hep böyle zor işleri üstüne yığardı. Acaba bu kez kim öldürülecekti? Kızıl'ın belli ki kuyruğu sıkışmıştı. Yoksa bu kadar acele edip, telaşlanmasının manası yoktu.

Hırsından deli olacaktı Yüksel. Patron açıkça ima etmişti; bu görevi halledemezse kurulacak yeni şirkette olmayacaktı. Oysa bu şirket yaşamının dönüm noktasıydı. Mutlaka kurulmalıydı...

Aklı karışmaya başlamıştı. Öldürülecek kişinin kimliği zihnini bulandırıyor. Düşündükçe aklına daha da kötü şeyler gelmeye başladı. Yanılıyor muyum acaba diye kuşkulara kapıldı.

Komite'nin aldığı kararları bilemezdi. Ama infaz işlerini daima Fahri Somali yürütürdü. Bir de Rasim Kara'nın namı Cellad'a çıkmıştı, oysa gerçek cellad o namussuz patronuydu.

İçindeki his onu yanıltmıyordu. Bu işin içinde bir bit yeniği vardı. Patronun bu kadar telaşa kapılıp acele etmesinin bir sebebi olmalıydı, hem de çok mühim bir sebebi. Kendisine yeni kurulacak şirkette bedava sayılacak ortaklık teklif etmişti.

Birden yerinden sıçradı.

Evet, anlamıştı meseleyi. Bu infaz işi Komite'nin meselesi değildi. Şahsi işi idi namussuzun...

Vücudunu ter bastı. Nasıl da anlayamamıştı bunu?

Bir süre öylece dalgın kaldı. Sonra yüzüne sinsi bir tebessüm yayıldı. Belki kurulacak şirketi kaybedebilirdi, hatta mevcut işinden de olabilirdi ama kazanmak için daima büyük oynanması gerektiğine inanmış biriydi Yüksel Berke...

Aklına mükemmel bir çözüm gelmişti. Zor olmasına zordu ama denemeye değerdi doğrusu. Başka şansı da yoktu.

Fahri Somali'yi aramak için telefona uzanırken tir tir titriyordu...

Saat 17'ye doğru Fahri Somali'nin mükellef bürosuna girerken dizlerinin bağı titriyordu Yüksel Berke'nin. Çıtı pıtı sekreteri hiç bekletmeden içeriye aldı onu.

"İyi, çabuk geldin" dedi Kızıl. "Cellad'la görüştün mü?"

"Evet efendim. Ama bazı aksilikler zuhur etti."

"Ne gibi?"

"Sizinle görüşmeyi red etti."

"Anlayamadım? Red mi etti?"

"Evet efendim."

"Ne demek oluyor bu? Rezil herif... Teklifi nasıl geri çevirebilir, ona kaç kez iş götürdük, sırtımızdan tonla para kazandı."

Yüksel, sesini kısarak:

"Efendim, adam işi geri çevirmiyor ama ben herkesle görüşmem diyor. Profesyonel prensiplerine ters düşmüş, yüzünün çok insan tarafından görülmesini istemiyor. Kendi emniyetim için gerekli bir tür savunma diyor"

Fahri Somali dudaklarının arasından kısık sesle küfür etti. Yüksel adamın ne dediğini tam olarak işitemedi.

Kızıl, başını önüne eğip bir an düşündü. Karar vermekte zorlanıyormuş gibi bir hâli vardı.

"Peki, ne istiyor bu pezevenk?"

Yüksel Berke yutkunduydu. Planının zor yanı şimdi başlıyordu.

"İrtibatın yine benim tarafımdan yürütülmesini şart koşuyor."

Fahri Somali'nin kaşları çatıldı. "Yaa" dedi sadece.

Patronunun huzuru kaçmıştı. Böyle bir aksilik beklemiyordu. Cellad'la yüz yüze konuşması çok daha iyi olacaktı. Fakat herifi zorlayamazdı. En kötüsü zamanı yoktu.

Yüksel Berke:

"Ben elimden geleni yaptım efendim" dedi. "İsterseniz başka birini ayarlayabiliriz. Ama biraz zaman alır."

"Yoo hayır, bu işi o üstlenmeli. Başka şansımız yok. "

Genç adam rahat bir nefes aldı.

"Kızıl" tekliften vaz geçecek diye ödü kopmuştu...

"Siz bilirsiniz" dedi.

Patron işkillenmişti. Sinirli sinirli parmaklarını masaya vurmaya başladı. Belli ki aklından, aksayan planını yeniden düzenlemek için çareler arıyordu.

Tam sırası diye düşündü Yüksel Berke. Sonra üzüntülü bir sesle:

"Bir sorun daha var efendim" dedi.

Fahri Somali irkilerek genç adama baktı.

"Neymiş o ? "

"Bu kez ücret olarak yirmi milyar istiyor. "

Fahri Somali tıslar gibi:

"Vay pezevenk, bizi ne sanıyor? Yolunacak kaz mı ? " diye homurdandı. Ama fazla etkilenmişe benzemiyordu.

Oysa bu rakam şimdiye kadar bir infaz muamelesi için ödenecek en yüksek ücretti.

Yüksel, adamın bu parayı ödemeye razı olduğunu hemen sezinledi.

İşler şimdilik iyi gidiyordu.

Yüksel Berke içinden "ulan patron, elime düştün, ocağına incir ağacı dikeceğim" diye söylendi.

Adam kısa bir tereddüitten sonra Yüksel'e dönüp:

"Herifin şartlarını kabul etmek zorundayız, başka alternatifimiz yok" diye mırıldandı.

"Neler olacağını bilmiyorum ama öyle görünüyor efendim. Siz her halde en munasibini düşünüyorsunuz dur. "

Poh pohlanmaya bayılırdı Kızıl.

Adamın gözlerinde beliren parıltılardan anladı bunu Yüksel.

"Otur şöyle biraz, şenlen konuşacağım" dedi.

Yüksel Berke geniş koltuğa ilişti. Kendini biraz daha rahatlamış hissediyordu. Kızıl'ın nihayet baklayı ağzından çıkaracağını anlamıştı. Yüreği heyecandan güm güm atıyordu. İçinden gelen bir his az sonra çok önemli bir sırı öğreneceğini söylüyordu.

"Oğlum, Komite çok önemli bir karara vardı" diye söze başladı Fahri Somali. Yüksel içinden kıs kıs güldü. Herif yine "oğlum" diye lâfa girmişti. Sözde yakınlık izhar ediyordu.

"Aslında alınan kararı senin bile bilmemen gerekir. Ama sen benim sağ kolumsun. Bilirsin, seni öz evladım gibi severim. Bu nedenle sana açılmakta bir mahzur görmüyorum. "

"Sağ olun efendim, bana güvenebilirsiniz ve de sizi mahcup etmeyeceğime emin olabilirsiniz. "

"Biliyorum, biliyorum" dedi Fahri Somali. Sonra kısa bir duraklamayı takiben "Komite tüm memleketin ekonomik yararı için Başkan Şahap Aktaroğlu'nu ortadan kaldırmaya karar verdi. Bu adam sinsice güttüğü politika ile hem Devlet'e hem de bütün Dernek mensuplarına zarar vermeye başladı. Önüne geçilmez bir kıyımaya geçti. Tabii sıradan bir dernek mensubu olarak sen, onun memleket iktisadiyatına yaptığı kötülükleri bilemezsin..."

Yüksel Berke küçük dilini yutacaktı.

Duyduklarına inanamıyordu. Şahap Aktaroğlu'na yapılacak bir suikast Başbakanın öldürülmesinden bile daha sansasyon yaratabilirdi.

Bu adam çıldırmıştı...

Patronun planı umduğundan çok daha korkunçtu...

"Kızıl" hâlâ Başkan'ın neden öldürülmesi gerektiği hususunda izahat veriyordu. Ama en önemli gerekçeyi söylemeden. Adam bir türlü buraya ben geçmek istiyorum diyemiyordu.

Yüksel Berke birden kendini ucuza sattığını hissetti...

Yirmi milyar Şahap Aktaroğlu için çok ucuz bir fiyattı...

Patronun konuşması bittiğinde üzerindeki şaşkınlığı tam atamamıştı genç adam. Doğrusu söylenenleri de anlamaz olmuştu. Boyundan büyük bir işe kalkıştığını da biliyordu artık.

Yine de gözlen kamaştı. Kızıl'dan yürüteceği yirmi milyar sadece çerez sayılırdı. Gerçek istikbâlini Şahap Aktaroğlu sağlayacaktı. Kurtaracağı hayatın bir bedeli olacaktı muhakkak.

Oturduğu koltukta daldığı hayallerin zevkiyle kımıldadı. Önü açık sayılırdı. Aktaroğlu bu ihaneti asla affetmezdi. Zavallı "Kızıl" diye geçirdi içinden; asıl onun sonu gelmişti ve bunun farkında değildi.

Tasfiye edileceği muhakkaktı. Aktaroğlu onu nasıl tasfiye eder bilinmezdi ama belki şu bir kaç gün içinde gerçekten Cellad'ı arayıp ona bir infaz teklifi daha götürebilirdi. Kıs kıs güldü içinden...

Fahri Somali'nin planla ilgili son uyarılarını dikkatle dinledi.

Büyük bir ciddiyetle "Anladım efendim, merak buyurmayınız" dedi.

Sonra gözleriyle Kızıl'ın ağır ağır yerinden kalkışını takip etti. Adam bürosundaki duvara gömülü dolapların birinden alelade bir valiz çıkardı. Valizi Yüksel'e uzattı. "İçinde on milyar karşılığı dolar var" dedi. "Bakiyesi de işin tamamlandığında ödenecek."

"Olmaz efendim," diye sırttı Yüksel, "Bu kez, tamamını peşin istiyor."

Yaşlı adam ilk defa Yüksel'in suratına dik dik baktı. Ama hiç sesini çıkarmadı. Telefonu açıp sekreterini çağırdı, sonra titreyen sesiyle "Çabuk bana aşağıdaki bankadan on milyar çekip getirin" dedi. Çıtı pıtı sekreter "Emredersiniz" deyip odadan ayrıldı.

Az sonra Yüksel Berke elindeki valizin içinde taşıdığı yirmi milyar lirayla sokaktaydı. Ve bu sadece bir başlangıçtı. Tasarladığı asıl menfaatlere yakında kavuşacaktı. Etrafına bakıp bir taksi aradı. Önünde duran ilk arabaya da atladı. Öylesine hayallere dalmıştı ki taksiyi takibe başlayan beyaz Opel'i fark edemedi...

Bülend Kozlu, Albay Oğuzcan'a son gelişmeleri bildirmek için Teşkilatın Yıldız'daki Bölge Müdürlüğü'nün koridorlarında koşuşturuyordu.

İçeriye girip Albay'ı selamladı. Sonra elde ettiği bilgileri sıralamaya başladı. Ankara'da gazeteci Sedat İlker'e saldıran JKD mensubu Yüksel Berke'nin izine Divan Oteli'nde rastlanmış ve adamsı bir takibe alınmıştı. İstanbul'da temas kurduğu her kişi dikkatle incelenecekti. Adamın otelden çıkar çıkmaz patronunun Mecidiye köy'deki bürosuna gittiği ve bir saat kadar orada kaldığı tespit edilmişti. Adamın ne için İstanbul'a geldiği bilinmemekle beraber Dernek üyeleri arasında posta görevi yapabileceği ihtimali fazlaydı. Hâlen dikkatle takip ediliyordu. Akşam daha tamamlayıcı bilgilerin gelmesi muhtemeldi.

İki ajan durumu yirmi dakika kadar müzakere ettiler. Yeni bir takım olayların patlak vereceği hususunda görüş birliğine vardılar. Burunları pis kokular almaya başlamıştı bile...

Aynı günün akşamı, gün karardığında Şile'deki villada korkunç bir sessizlik vardı. Ufukta beliren koyu bulutlarla beraber, sert esen karayel dinmiş, çevreye ilk yağmur damlacıkları düşmeye başlamıştı.

İnen karanlığa rağmen Nazan odanın ışıklarını yakmadı. Başını, süzülen yağmur damlacıklarıyla ıslanan cama dayayıp, dalgın bakışlarını karanlığın derinliklerine çevirdi. Önünde upuzun, koyu siyah, alabildiğine uzanan ürkütücü deniz vardı.

Saatler geçmiş, yaşadığı paniği atlatmıştı. İçindeki korku şimdi yerini ümitsizlik ve karamsarlığa terk etmişti. Aşağıda Doktor duruma hâkim gibi görünüyordu ama bu hâlin devam edeceğinden çok şüpheliydi genç kadın. Rasim Kara, Doktor'un palavrasını yutmuş gibi görünüyordu fakat bu daha ne kadar sürerdi? Cellad bir kere şüphelenmeye görsün, ondan sonra her şey biter, hayatları sönerdi.

Artık mücadele edecek takati kalmamıştı. İçinden kurtulmak için hiç bir şey yapmak gelmiyordu. Zaten ne yapabilirdi ki? Cehennemin öbür ucuna bile gitse, Rasim gelir onu yine bulurdu.

Bir an pencereyi açıp, önündeki korkunç karanlığa kendini bırakmak arzusuyla yanıp tutuştu. Bir iki saniye içinde tüm dertlerinden kurtulabilirdi. Pencereyi açtı. Açık denizden gelen soğuk rüzgar odaya doldu. Derin derin soluklar aldı Nazan. Yağmur damlacıkları yüzünü dövmeye başladı. Islanıyordu.

Yaşamla ölüm arasındaki ince noktadaydı. Kollarıyla sıkı sıkı kendini sardı. Ölüm belki bir kurtuluştı ama bunu gerçekleştirecek kararı vermek de o kadar kolay değildi. Temiz, sert ve üşütücü hava iliklerine kadar işledi. Üşümek, sanki biraz kendine gelir gibi olmasını sağlamıştı, ölüm paniğini içinde hissederek aceleyle camı kapadı. Yapamazdı, Recep'ten kurtulduğu, sınırsız bir servete kavuştuğu, içinde Doktora karşı adlandırmadığı bir takım hislerin filizlendiği bir devrede ölüme bu kadar sıcak bakamazdı. Dehşetle pencereden uzaklaştı. Arka arka gidip yatağa ilişti. Titreme almıştı vücudunu. Bunun ıslanan kazağından mı yoksa içindeki intihar psikozundan mı kaynaklandığını kestiremiyordu. Hüüngür hüüngür ağlamaya başladı. Çok ümitsizdi...

Ağlama krizinden kurtulup sinirleri biraz yatıştığında içindeki merak dayanılmaz raddelere ulaştı.

Acaba aşağıda neler oluyordu? Hiç ses aksetmiyordu yukarıya. Yataktan doğruldu. Kadınsı bir insiyakla üstünü başını çekiştirip, düzeltti. Yanaklarındaki ıslaklığı elleriyle kuruladı. Işığı yakmadan kapıya doğru yürüdü. Oda zifiri karanlıktı.

Kulağını kapıya dayadı. Ses yoktu. Usulca araladı. Aşağıdaki bol elektrik ışığının parlak ve canlı huzmesi aralıktan içeriye sızarak bir hat gibi odaya süzüldü. Kapı aralığından aşağıdaki salonu tam olarak görmek mümkün değildi. Yine de kanepede oturan Doktorun parıldayan pabuçlarını görebildi.

Rasim Kara dar görüş çerçevesi içinde değildi. Bir an sevinçle yüreği titredi. Acaba gitmiş miydi? Sonra sevinci çabuk kayboldu. Gitmiş olsa Doktor koşu koşu gelir, tehlikenin şimdilik geçmiş olduğunu söylerdi. Cellad aşağıda olmalıydı. Onu almadan gider miydi hiç?

Öylece bekledi ve dinledi.

Konuşma sesleri aksetmiyordu. Acaba ne yapıyorlardı?

Birden Rasim Kara'nın tok ve kalın sesi kulaklarında çınladı.

"Böyle beklemeye tahammül edemiyorum. Bir şeyler yapmalıyız Doktor, niye boş boş oturuyorsun?

Sevgilime hiç bir tedavi uygulanmıyor."

Sesi isyankâr ve tahammülsüzdü.

Doktor önce cevap vermedi. Konuşmaya başladığında sesindeki itidale ve soğukkanlı ifadeye şaşı

Nazan. Sanki adam olayların bizzat içinde değilmiş, yaşanan panikten zerrece nasibini almamış gibi konuşabiliyordu.

"Haklısınız. Ona ilaç tedavisi yapmam gerekir. Ama eczaneye gidemiyorum" dedi.

Cellad garipseyerek:

"Neden?" diye sordu.

Nazan, Doktor'un gülümsediğini görür gibi oluyordu.

"Unutmayın Rasim Bey" dedi. "Biz burada kaçağız. Evimde yasa dışı, polisin aradığı bir kadını

barındırıyorum. Burası küçük bir yerdir. Dışarıya çıkıp görünürsem, çevredekiler hemen

mevcudiyetimin farkına varabilirler. Kış kıyamette bu yazlık evde ne aradığım dikkat çekebilir. Semt

sakinlerinden bazıları ziyaret etmeye kalkışabilir. Gelen giden olabilir. Üstelik Nazan hanımın ihtilaçlı

krizler geçirmesi, bağırıp çağırması mümkündür. Bu riski göze alamam. İlaç temini için eczahanaya

uğrarsam, eczacılar bu ilaçları kimin için istediğini sorabilirler. Anlıyor musunuz?"

Cellad söylendi:

"Demincek kapıda beni karşılayan o bekçi kılıklı herifi neye göndermiyorsun?"

Doktor gülümsedi.

"Daha da tehlikeli olur. Bekçimi burada herkes tanır. Bu ilaçları kimin için kullanacağını sormazlar mı?

"Ne yapacağız yani? Böyle bekleyecek miyiz?"

"Üzgünüm, dışarıya çıkma riskini göze alamam."

Cellad delirecek gibiydi.

"Bir faydası olacaksa ben gidip alabilirim. Hemen yazın şu reçeteyi" diye söylendi.

Doktor sanki yeni uyanıyormuş gibi:

"Bakın bu mümkün. Siz ilaçları temin edebilirsiniz. Nasıl olsa sizi burada kimse tanımaz" diye mırıldandı.

Sıtkı Başar ayağa kalktı. Evde bir yerde reçete koçanları olacaktı. Aranmaya başladı. Nasıl olsa lâzım olmaz diye bir yerlere tıkmıştı. Yazlığında, dinlenme halindeyken, mecbur kalmadıkça kimseye bakmazdı.

Reçeteleri buldu. Masanın başına geçip sanki hastaya en münasip ilacı yazmak için düşünüyor gibi beklemeye başladı.

Bu bir çıkış yolu olabilirdi.

Tedbirli ve dikkatli olmalıydı. Evet, iyi bir uyku ilacı bu sıkışık durumdan sıyrılmak için tek çareydi.

Silahsız ve çaresiz olduğu bu ortamda Cellad'dan başka türlü kurtulamazdı.

Bir yolunu bulup onu uyutmalıydı. Sonra gecenin karanlığında onu villanın önündeki yardan aşağıya

atabilirdi. Kayaların bittiği yerdeki su, derin ve dipsizdi. Karayelin kesildiğini hissediyordu. Evin

camlarındaki zangırtı duyulmaz olmuştu. Rüzgâr artık karadan açıklara doğru esmeye başlamıştı.

Akıntılar, cesedi rahatlıkla sürüklerdi.

Fena fikir değildi bu. Hem başka bir yolu da yoktu. Adamı, şiddet göstererek alt edemeyeceğini

biliyordu. İsteddiği ilaçları yazıp, imzaladı. Reçeteyi Cellad'a uzatırken "Buradaki eczacılar

meraklıdır; hele sizi yabancı görünce sual sormaya kalkabilirler, lütfen mümkün olduğunca az

konuşun" diye tembihledi. Çekindiğini ima etmek istemişti.

Rasim Kara reçeteyi adeta elinden kaptı. "Sen merak etme" diye söylendi. Kapıya doğru hızlı

adımlarla ilerlerken Doktor arkasından seslendi. "Haa, lütfen unutmayın... Reçeteye eski bir tarih

yazdım. Anlıyor musunuz? Bu reçeteyi şimdi benden almadınız. Yani ben burada yokum. Eczacı

sorarsa, hasta yeniden kötüleşti biz de şimdi ilaçları yaptırmak zorunda kaldık dersiniz."

"Tamam" dedi Cellad. Sonra bir an duraladı. "Eczahane uzak mı?"

"Biraz uzak. Gördüğünüz gibi evim şehrin epey dışında. Buradan vasıta bulamazsınız. Lütfen dönüşte de taksiyle gelmeyin. Burası ufak yerdir, taksi şoförleri bile bu villayı tanır. Etrafta bu villayla ilgili hiç bir şüphe doğmasını istemiyorum. Anlıyorsunuz, değil mi? Selâmetimiz için."

Başını salladı Cellad ve dışarıya çıkıp uzaklaştı...

Derin bir oh çekti Doktor. Geçici de olsa canavardan şimdilik kurtulmuşlardı. Yaşından umulmayan bir çabuklukla, deli gibi merdivenlere atıldı. Nazan'ı görmek istiyordu.

Kapı aralığından aşağıda olup bitenleri seyreden genç kadın, Cellad'ın gittiğini görünce dışarıya fırladı. Merdivenin başında kucaklaştılar. Doktor'a sarılan Nazan yeniden öfke ve çaresizlik içinde ağlamaya başladı. Doktor onu sıkı sıkıya sarıp, sarmaladı. Başını okşuyor, teskin olup, güvenini kazanması için usul usul okşayarak öpüyordu.

Kadının ümitsizliği Doktor'un direncini arttırıyor, azim ve kararlılığını destekliyordu. Cellad'dan mutlaka kurtulacaklardı.

"Üzülme sen" diye kulağına fısıldadı. "Seni ondan kurtaracağım. Artık bunu düşünme. Kendini topla."

"İmkânı yok, ondan kurtulamayız."

"Sana kurtulacağız dedim."

"Ama nasıl? O yaşadığı sürece peşimizden ayrılmaz. Atlatamayız. Onu bilemezsin. O tam bir kâbustur, beni bırakmaz. Durumu anlarsa seni de öldürür. Buna izin veremem. Seni seviyorum..." Doktor, kadının yaşlı gözlerine baktı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Beni mutlu ettin. Artık hiç bir şeyden yılmam. O canavar bile beni durduramaz."

Nazan inler gibi:

"Peki, ne yapacaksın?" diye sordu.

Doktor kısa bir tereddüt geçirdi. İtiraf etmeliydi. Nasılsa önünde sonunda gerçekleri sevgilisi de öğrenecekti.

"Onu öldüreceğim."

"Nasıl?"

"Bir şeyler düşündüm. Sen tasalanma."

"Silahın var mı?"

"Hayır yok. Ama başka bir planım var."

"Nedir o? Bilmek isterim. Sakın onla boğuşmaya kalkma, bir ayı kadar güçlüdür. Onu alt edemezsin."

"Biliyorum... Onu önce uyutacağım. İnşallah başarırım. Gerisi kolay. Evin önü denize kadar sarp kayalıktır. Dik ve yüksek. Yuvarladık mı deniz alır götürür."

Doktor, sevgilisinin yüzüne baktı. Planını beğenip beğenmediğini anlamak için.

Galiba beğenmemişti. İri iri açılan gözleri bunu ifade ediyordu. Yoksa onun daha iyi bir fikri mi vardı?

Şimdi de kendisini sıkı sıkı saran kolları gevşemiş, iki yanına düşmüştü. Doktor Nazan'ın göz bebeklerinin matlaşıp donuklaştığını fark etti.

Sanki taş kesilmişti Nazan.

Kımıldayamıyordu. Yüzünde korkunun en had safhadaki somutlaşmış izleri belirdi. Dudakları aralanmıştı ama sesi çıkmıyordu. Gözleri merdivenin alt basamağına takılıp sabitleşmişti...

Doktor gayri ihtiyari kadının nazarlarını takip ederek başını çevirdi, aşağıya baktı.

Cellad merdivenin başında durmuş onları süzüyordu.

Sessiz ve nefret dolu bakışlarla...

Doktor her şeyin sonunun geldiğini sezinledi. Cellad konuşmalarını işitmiş olmalıydı. İşitmese bile sarmaş dolaş olduklarını görmüştü.

"Beni aldatmaya çalıştın Doktor" diye tısladı adam.

Ağır ağır basamakları tırmanmaya başlamıştı.

Sıtkı Başar'ın titreyen bacakları vücudunu çekmez gibiydi.

Sonunun geldiğini anladı.

Doktor, "Anlıyorsunuz" diye inledi. "Nazan hanım yeni bir kriz geçiriyor, her an şoka girebilir." Titreyerek çıkan sesi hiç de inandırıcı değildi.

Cellad dördüncü basamağı çıkarken, "Konuştuklarını duydum" diye gürledi. Esmer yüzü allak bullaktı.

Doktor olacakları önlemek istercesine bir adım ileri attı.

Aynı anda da Nazan'ın çığlığı koptu. Bangır bangır bağıırıyordu kadın.

"Gitme... gitme onun yanına. Seni öldürecek... Kaç... Durma kaç..."

Nereye kaçabilirdi ki?

Aralarında sadece bir kaç basamak kalmıştı.

Cellad yavaş yavaş tırmanıyordu. Kararlı ve kendinden emin. Aının üzerine atılmaya hazır vahşi bir hayvan gibi. Onları kıstırmıştı ve her şeyi görüp işitmişti de...

Nasıl inanmıştı o ahlaksız doktora? Şimdi bütün yaptıklarını fitil fitil burnundan getirecekti.

Nazan'ın çığlıkları villanın içinde cınılıyordu. Ama bu çığlıkları kimse duymazdı. İhtiyar bekçi ile ev hizmetlerine bakan karısı bahçedeki müstemilâta oturuyorlardı. Adam kesseler duymazlardı.

Genç kadının kımldayacak gücü kalmamıştı. Sırtını duvara dayamış sadece olacakların korkusu ile ümitsiz ve çaresiz bağıırıyordu. Elinden bir şey gelmezdi. Hıçkırarak sırtını dayadığı duvardan yere doğru çökmeye başladı. Gözlerini kapadı, olacakları görmek istemiyordu. Artık boğazı kurumuş, sesi kısılmıştı. Hâlâ yalvarıncasına, "Kaç... Ne olursun, durma kaç" diye mırıldanıyordu.

Doktor, yılanın karşısında büyülenmiş tavşan gibi hareketsiz kalmıştı. Ne aşağıya ne yukarıya gidemiyordu. Tevekkülle beklemeye başlamıştı. İçgüdüsel olarak bile kendisini koruyacak hali yoktu. Tam karşısına dikilen adamın boynuna uzanan ellerini görüyor ama kımldayamıyordu. Nihayet, Cellad'ın o kalın ve küt parmaklarını boynunda hissetti. Boğacaktı. Parmakların soğuk teması dahi onu harekete geçiremedi, sadece gözlerini kapadı. Acı bile duymuyordu. Yalnız soluk alamamanın verdiği bir yanma başlamıştı ciğerlerinde. Tıkaniyordu. Sonra her şey silindi, çırpınışların yerini derin bir rahatlık aldı.

Doktor'un cansız bedeni basamaklara yığılırken Cellad yavaş yavaş Nazan'a yaklaştı. Yanına çömeldi, yumuşacık bir sesle:

"Sevgilim niye ağlıyorsun? Ben buradayım artık. Seni almaya, kurtarmaya geldim. Kaldır başını, bak yüzüme" diye mırıldanıyordu.

Taş kesilmişti Nazan...

Gözlerini iri iri açarak adama baktı. İnanamıyordu. O, hayatına kasteden bir hayvandı. Hayır, hayır hayvandan da öte bir şey. Sadist, manyak bir ruh hastası. Olacak şey değildi. Karşısına geçmiş hâlâ "sevgilim" diyebiliyordu.

Normal bir insan böyle davranamazdı.

Gözleri karardı, kendinden geçti.

Bayılmıştı...

Aynı akşam, yağmurun arttığı saatlerde Yüksel Berke'nin bindiği taksi Balmumcu'daki Şahap Akta roğlu'na ait on katlı, gösterişli Aktaroğlu Holding'in pırl pırl ışıldayan kapısı önünde durdu.

Genç adam yanında taşıdığı iki milyar para ile arabadan indi. Gözleri cıvı cıvıldı. Kafasında tasarladıklarının ilk bölümünü başarıyla uygulamıştı. Ummadığı bir aksilik zuhur etmezse, işin bundan sonrası çok daha kolaydı. Yine de heyecanına mani olamıyordu.

Holding binası yepyeniydi. Binanın bazı katlarında ışıklar yanmasına rağmen mesai saati bitmişti. İnşallah geç kalmamışındır diye mırıldandı içinden. Kendiliğinden açılıp kapanan elektronik kapılardan içeriye bir göz attı. Temizleyiciler mermer zemini cilalamakla meşguldüler. Bazı personel asansörlerden inip evlerine doğru koşuyordu.

Tam içeriye girerken üniformalı iki güvenlik görevlisi önünü kestiler. Nazik bir şekilde masanın bittiğini ve yarın gelmesini söylediler.

Yüksel Berke yarını bekleyemezdi.

Çok hayati bir konuda Şahap Aktaroğlu'nu görmesi gerektiğini anlatmaya çalıştı. Güvenlik görevlilerinden biri, gazeteciden yediği yumruktan burnu şişmiş adamı gözü tutmamıştı. Olmaz diye diretti. Diğer biraz daha anlayışlıydı, ne de olsa adam büyük patronla görüşmek istiyordu. Arayış sebebi gerçekten ciddi ve önemli ise başlarına dert olabilir. "Biraz bekleyin" dedi.

Rahatlamıştı Yüksel Berke. Biraz bekleyin dediklerine göre Şahap Aktaroğlu hâlâ iş yerindeydi, gitmemişti. Bu iyi haberdi. Beklerdi tabii.

Kulaklarını dikip, görevlinin yukarıya ettiği telefonu dinledi.

Anlaşılan adam, Aktaroğlu'nun sekreteriyle konuşuyordu. Görevli tekrar adımı sordu, sekretere bildirdi.

İki üç dakika bir ömür kadar uzun geldi Yüksel'e. Telefonu kapatan koruma görevlisi yüzüne yakıştırdığı nezaketle "Buyrun efendim. Sekizinci kata çıkacaksınız. Beyefendi sizi kabul edecekler" dedi. www.cizgiliforum.com

Yüksel Berke telaşla asansörlere doğru yürüdü. Kalbi çıkacak kadar hızlı atmaya başlamıştı. Sakin ol oğlum, her şey yolunda gidecek diye kendi kendine moral veriyordu.

Sekizinci kata çıktığında asansör kapısı önünde onu şık giyimli, sarışın bir kız karşıladı. Aktaroğlu'nun sekreteri olmalıydı. Yanında devasa bir adam vardı. Tıpkı aşağıda gördükleri gibi üniformalıydı. Kabinden çıkar çıkmaz görevli "Müsaadenizle" deyip üzerini aramaya başladı. Tedirgin olmuştu Yüksel. Adam tabanca ve kesici bir alet arıyor olmalıydı. Yine yarı nazik yarı kaba ifadeyle "çantayı" açmasını istedi. Parayı onlara göstermek istemiyordu Yüksel, fakat çaresiz valizin fermuarını açıp adamın içine bakmasına izin verdi. Paraları gören adam, başını sallayıp "Buyrun geçin" dedi. Kontrolü atlatmıştı. Sekreterin peşine takılıp, boş koridorda ilerlemeye başladılar. Kız uzun bacaklı olmasına rağmen, kısa fulelerle yürümeye başladı. Adım atarken bacakları içten birbirine sürtünüyor, kalçalarını aşırı derecede çalkalanıyordu. Benzememesine rağmen, nedense sekreter kız, bir an Nazan'ı çağırıştırdı. Hızla, beyninde oluşmaya yüz tutan seks titreşimlerini zihninden silip attı. Şimdi bunu düşünecek zaman değildi.

Sekreter koridorun sonundaki kapılardan birinin önünde durdu. Kapı koridora açılan bir dizi standart kapılardan farklıydı. Geniş, yüksek ve kabartma ahşap oymacılığı vardı. Sekreter kapıyı tıkdattı. Sonra açarak yana çekildi ve Yüksel Berke'ye yol verdi.

Şahap Aktaroğlu kocaman bir maun masanın arkasında oturuyordu. İhtiyar kurt beklemediği ziyaretçisini dikkatle süzdü. Nazarları hiç de dostane gözükmiyordu. Erişilmez servet sahibi, kibirli bir Başkan bile olsa, bir Dernek üyesine gösterilecek hoş ve samimi bir karşılama değildi bu... Daha da kötüsü, Yüksel'i şaşırtan ve keyfini kaçırılan şey, Başkan'ın tam karşısında oturan Hüseyin Yenli'nin odadaki mevcudiyetiydi. Bu hesapta yoktu. Onunla karşılaşmak hiç hoşuna gitmedi. Hüseyin Yenli başını çevirip, kötü kötü onu süzdü.

Bir gariplik vardı durumda. İkisinin de bu ziyaretten hiç memnun kalmamış bir halleri vardı. Ne de olsa kendisini "Kızılın en yakın adamı olarak tanıyorlardı. Yoksa "Kızirin çevirdiği dümenlerden haberdar mıydılar?

Süklüm püklüm odanın ortasına doğru bir iki adım attı. Şahap Aktaroğlu oturması için yer bile göstermemişti. Masaya yaklaşıp, ayakta dikildi. Başkan:

"Bu beklenmedik ziyaretinizi neye borçluyuz Yüksel Bey" dedi. "Yoksa patronunuzdan bize özel bir haber mi getirdiniz?"

Hafif alaycı bir eda seziliyordu Başkanın sesinde.

Bir an ne söyleyeceğini şaşırdı Yüksel. Kekeleyerek "Pek öyle sayılmaz Başkanım" diye mırıldandı. "Fahri Somali'nin bu ziyaretimden haberi yok."

İki adam manidar şekilde bakiştılar. Suratlarında hasıl olan gülümseme Yüksel'in gözünden kaçmadı. Birden durumu kavradı. Bu adamlar olacıklardan haberdardı. Ama nasıl? Nasıl olur da Kızıl'ın planını öğrenmiş olabilirlerdi?

Sapsarı kesildi...

Başkan, "Evet, sizi dinliyorum. Ne söyleyeceksiniz?" dedi.

Adam soğuk ve ilgisizdi. Yüksel Berke neredeyse geldiğine pişman olmak üzereydi. Ayrıca Hüseyin Yenli'nin yanında konuşmak istemiyordu. Adamın kendisinden hazzetmediğini bilirdi.

İkına sıkıla "Başkanım, acaba yalnız görüşebilir miyiz?" diye fısıldadı.

"Yalnız mı?"

"Evet, beyefendi. Anlatacaklarım son derece mahrem ve özel şeylerdir. Bunları ancak size nakledebilirim."

"Yaa, öyle mi?" dedi Aktaroğlu. Kaşlarını çatıp karşısındaki tedirgin genci süzdü. Sonra "Hüseyin Bey yabancı değildir, söyleyeceğinizi onun yanında da söyleyebilirsiniz." diye ilave etti.

Yüksel'in Başkan'la münakaşa edecek hali yoktu. Anlaşılan kendisine fazla şans tanımayacaktı. Yol boyunca, söyleyeceklerini aklında prova yapmasına rağmen, nutku tutulmuş gibi, afallayıp kalmıştı. Nereden başlayacağını bilmiyordu. Diliyle kuruyan dudaklarını ıslattı.

Sessizlik uzadı.

İki adam da oturdukları yerden dikkatle onu süzüyorlardı. Yüksel Berke bir türlü konuşmaya başlayamıyordu...

Aktaroğlu "Evet, delikanlı seni dinliyorum. Yoksa konuşmaktan vaz mı geçtin? Benim vaktim çok kıymetlidir. Ne diyeceksen de artık."

"Beyefendi" diyebildi Yüksel. Sesinin kısıklığından ağzından çıkamı kendisi bile duyamıyordu. "Sizi... sizi öldürmeyi planlıyorlar" diye mırıldandı nihayet.

Sade döşenmiş salonda derin bir sessizlik oldu. Dışarıdaki yoğun trafiğin sekizinci kata akseden klakson seslerinden başka hiç bir şey duyulmadı bir an.

İki adam tekrar bakaştılar.

Yüksel'i ter bastı. Çok kötü bir başlangıç yapmıştı. En sonra söyleyeceği şeyi, pat diye birden ağzından kaçırmıştı...

Şahap Aktaroğlu koltuğuna yaslandı.

"Delikanlı, sen ne söylediğinin farkında mısın?" diye sordu.

Yüksel Berke mahcup ve başı önüne eğik:

"Evet efendim" diye yanıtladı.

"Beni kim öldürmek isteyebilir ki?"

İhtiyar Kurt'un bu soru cevabını çok iyi bildiğine emindi Yüksel. Fakat adamın bu iddia karşısında hiç şaşırması hali yoktu.

"Fahri Bey" dedi. "Fahri Somali."

Sesi iyice titriyordu.

"Yani senin patronun, öyle mi?"

Sessizce başını salladı genç adam.

"Ama niye? Fahri Bey beni niye öldürmek istesin ki?"

"Nedenini bilemem efendim."

"Ama öldürmek istediğinden eminsin."

"Evet, efendim."

"Nasıl böyle emin oluyorsun?"

"Çünkü Cellad denen kiralık katille anlaşmam için beni görevlendirdi."

Şahap Aktaroğlu sustu. Dik dik Yüksel'in suratına baktı. Genç adam durmadan terliyordu. Başkan'ın göstereceği reaksiyondan korkmaya başlamıştı.

Kahredici bir sessizlik yeniden odayı kapladı.

"Peki, neden buraya geldin?"

Bu ne biçim soruydu? Yoksa karşısındaki adam söylediğini anlamamış mıydı? Bakışlarını Başkan'ın yüzüne çevirdi. Bön bön baktı.

"Fahri Bey sizi öldürmeyi tasarlıyor efendim" diye tekrarladı.

Aktaroğlu gayet sakin:

"Bunu anladım. Ama sen niye patronunun emirlerine karşı çıkıyorsun? Niye sana verilen bu görevi yerine getirmiyorsun? Üstelik bu yaptığın ilk iş de değil, bundan evvelki bir kaç infaz operasyonunda çalıştığını biliyorum. Şimdi bu emri reddetmenin sebebi ne?"

Yüksel Berke yutkundu.

"Başkanım, ben bir katil değilim. Bahsettiğiniz operasyonlara karıştıysam bütün bunlarda mensup olduğum Derneğin yüksek menfaatleri söz konusuydu. Ortada Komite'nin aldığı bir karar bulunurdu. Büyüklerim o işin doğruluğuna bir kez karar vermişlerse artık onun geçerliliğini müzakere etmek bana düşmezdi. Memleket ve Dernek yararına olduğuna tereddütsüz inanırdım. Sanırım bu defa durum farklı. Patronum ortada bir Komite kararı olmaksızın şahsi menfaatleri için sizi öldürmeye teşebbüs ediyor. Buna âlet olamam. Bu düpedüz cinayet."

"Ortada bir Komite kararı olmadığımı sen nereden bilebilirsin ki? Sen bir Komite üyesi değilsin."

Yüksel Berke diklendi.

"Öyleyse neden Fahri Bey iyi kâr getiren şirketlerinden birine beni sermaye bile koymadan ortak yapsın ki?"

"Demek böyle bir teklif aldın?"

"Evet efendim."

Başkan gülümsedi. Hüseyin Yenli hâlâ huzursuzdu. Yüksel'i hiç sevmezdi. Genç adamın anlattıklarına pek inanmış görünmüyordu. İlk defa söze karıştı. "Boyundan büyük lâf ediyorsun. Bunu bize ispatlaman gerekir."

"Haklısınız" dedi Yüksel. Sonra hâlâ elinden bırakmadığı valizi Başkan'ın masası üzerine bırakverdi.

Aktaroğlu biraz şaşkın, "Nedir bu?" diye homurdandı.

Genç adam "Lütfen açın, içine bakın. Söylediklerimin ispatını onun içinde bulacaksınız. İşte, size mükemmel delil..."

İhtiyar Kurt yerinden kılmıdamadı. Hüseyin Yenli oturduğu koltuktan kalkıp masaya yaklaştı. Valizin fermuarını açtı. Dolarlar ve milyonluk banknotlar ortaya çıktı.

İki adam bakışıp, güleştüler. Aktaroğlu sordu.

Nedir bu?"

"Cellad'a ödenecek para."

Hüseyin Yenli, elini dostça Yüksel'in omzuna koyarken "Bunu sana ne zaman verdi?" diye sordu.

"Az evvel, ofisinde."

Fahri Somali'nin ihaneti sabit olmuştu. Başkan "Otur bakalım şöyle" diye Yüksel'e yer gösterdi.

Köprüler kurulmuştu. Genç adam ilk defa rahat bir nefes aldı. O ana kadar kendisini kuşkuyla dinleyen adamları ikna edebilmişti.

"Aferin" dedi Başkan. "Doğrusunu yaptın. Bu iyiliğini unutmayacağım. Bu tercihin için ödüllendirileceksin."

"Sağ olun efendim. Ben sadece sağduyumun gereğini yerine getirdim. Başkanıma ihanet edemezdim."

Hüseyin Yenli'nin yüzündeki memnuniyet ifadesi gayet belirgindi. Düşüncelerinde haklı çıkmıştı. Bu son olay her şeyi su üstüne çıkarmıştı.

Başkan durgun ve sessizdi.

Feri kaçmış gözlerinden bir şey anlamak mümkün olmuyordu. Yüksel bunu fırtınadan önceki aldatici sakinliğe benzetti. Adam mutlaka patlayacaktı, hem de bomba gibi.

"Plan nedir? Beni nerede ve ne zaman öldürmeyi düşünüyor?"

"Her hangi bir plan yok efendim. Sadece süre var."

Başkan dikkatle Yüksel'i süzdü.

"Ne demek bu?"

"Fahri bey her türlü tercihi Cellad'a bıraktı. Yani sizin anlıyacağınız yeri ve zamanı katil tayin edecek. Sadece bu işi çarşamba günü yapılacak Komite toplantısından önce bitirilmesini şart koştu."

Başkan, anladım dercesine başını salladı.

Hüseyin Yenli'nin yeniden yüzü asıldı. Tablaya bıraktığı purosunu alıp yaktı. İşittiklerinden işkillenmişti.

"Bu biraz garip" dedi. "Benim bildiğim Fahir böyle iş yapmaz. Sakat bir organizasyon bu."

"Haklısınız efendim. Fakat teşebbüsün gerçekleştirilmesi için zaman yok ve Fahri Bey Cellad'da ısrar ediyor. İş onun yapmasını istiyor. Başka bir kiralık katile güvenemiyor."

"Neden?"

Yüksel Berke yutkundu.

"Şey efendim..." diye kekeledi. "Takdir ederseniz, bu operasyon çok önemli. Gerçek bir profesyonele ihtiyaç var. Sıradan birine güvenilemez."

Sustu sonra. Bu konuda konuşmak istemiyordu...

Başkan lâfa karıştı.

"Böylesi daha iyi. Bırak öyle olsun. Bizim de işimize gelir."

Hüseyin Yenli ses çıkarmadı. Ama yüzündeki hoşnutsuz ifade kaybolmamıştı. "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz efendim?" diye Başkan'a sordu. Aktaroğlu "Düşüneceğim. Biraz zamana ihtiyacım var" dedi. Sonra Yüksel'e dönüp "Biraz sekreterimin odasında bekle delikanlı" diye ilâve etti. "Seni tekrar çağıracağım."

Takriben bir saat sonra Yüksel Berke, Aktaroğlu Holding'den ayrılırken sevinçten uçuyordu. Planı tıkr tıkr işlemişti. Her şey yolundaydı. Artık bundan sonra yalnız istikbalini ve elde edeceği yeni gelir kaynaklarını düşünüyordu. Yakın bir tarihte gerçek anlamda JKD üyesi olacaktı. Belki de Komite'ye bile seçilirdi. İşte o zaman perde arkasından memleket ekonomisini yürüten on büyük sermaye sahibinden biri olabilirdi.

İçindeki coşku öylesine heyecan vericiydi ki, Divan Oteli'ne dönerken yine peşindeki Opel arabasının farkına varamadı.

Yarın sabah ilk işi kendisine bırakılan yirmi milyar banka hesabına geçirmekti. Bu parayı hak etmişti.

Dün gece başlayan yağmur hâlâ devam ediyordu. Sedat İlker yüzünü buruşturarak pencereyi açtı. Boğazın karşı yakasından gelen serin ve nemli hava odaya doldu. Derin derin soluyup temiz ve rutubetli havayı içine çekti. Daha bahara epey vakit vardı. Yine de erken gelen bahar müjdesi gibi tabiatla bir uyanma, kıpırdamış vardı. Bahçedeki ıslak çimlerden nefis bir koku yayılıyordu. Karşıdan esen rüzgâr sanki çiçek kokuları taşır gibiydi. Gözleri, biraz erken açmış bir kaç erguvan dalına takıldı. Bazen tabiat bile yanılıyordu. Hiç sevmediği yağmur dahi sabah keyfini bozmadı. Esneyip gerindi. Üzerinde tembelliği vardı. Haftada üç gün aksatmadan yaptığı sabah koşusundan vazgeçti. Bu sabah koşmayacaktı. Camı çekmiyordu. Sırtından eşofmanlarını çıkarıp duşa yürüdü. Tam suyun altına girerken telefonun acı acı çaldığını işitti. Yüreği hop etti. Acaba arayan Ş ermin olabilir miydi? Gerçi onun aramayacağı kadar erken bir saatti ama belli de olmazdı. Uyanmışsa koşuya çıkmadan evvel bir "Günaydın" demek istemiş olabilirdi pekâlâ.

Almacı kaldırdı. "Alo " diyen erkek sesini tanıyamadı birden. Ses yabancı gelmişti. Hattın öbür ucundaki ses "Ben, Bülend Kozlu" demese çıkaramayacaktı da bu sesi. Ne de olsa onunla ilk kez telefonda konuşuyordu.

Sabahın köründe MİT ajanının telefonunu hiç beklemiyordu. İçini bir heyecan dalgası kapladı. Önsezileri tatsız bir haber alacağı sinyalleri veriyordu. Korka korka "Buyrun" dedi.

Ajan kendisiyle buluşmak istiyordu. Hem de derhal...

Bu sabah gazeteye gidip, hafta sonu oynanacak lig maçları için tahmin yazısını hazırlayacaktı. Yazıyı öğleden sonra da kaleme alabilirdi.

Saat dokuz buçukta Divan Otel'i'nin lobisinde buluşmayı kararlaştırdılar. Sedat nedenini sormadı. Sorsa bile ajanın telefonda izahat vermeyeceğine emindi...

Deliksiz bir uyku çekmişti Yüksel Berke. Yataktan top gibi fırladı. Traş olup, duşunu aldı. Sonra Ankara'ya telefon edip karısıyla konuştu. Olayları tam izah etmeden karısına müjdeyi verdi. Köşeyi döndük dedi. Kadın meraktan çıldırıyordu ama daha fazlasını şimdilik anlatamazdı. Biraz da telefonun başında vızıldayan küçük kıızıyla konuştu. Ona getirmek için İstanbul'dan ne istediğini sordu. İsteddiği Barbie bebeği unutmayacağına dair söz verdi. Sonra telefonu kapatıp, kahvaltı etmek için aşağıya indi.

Saat ona yaklaşıyordu. Kahvaltıdan önce lobiye inip, günlük gazete de satan ufak hediyelik eşya dükkanına yaklaştı. Valizi odada bırakamıyor hep yanında taşıyordu. Biraz sonra bankaya gidecek, havale işlemini tamamlayınca da Aktaroğlu'nun kendisine verdiği emirleri yerine getirecekti.

Kendisine bakan adamı, gazeteyi aldıktan az sonra gördü...

İki kişiydiler. Ama biri, okuduğu gazeteyi yüzü hizasında açık tuttuğundan onun suratını görememişti. Aslında, onu kuşkuyla düşürecek hiçbir yanları yoktu. Temiz pak giyimli, oturdukları yere uyum sağlamış, sıradan iki kişi...

Zaten kendisine bakan adam, başını çevirmişti bile... Bu tedirginlik nedendi öyleyse? Niye birden rahatsız hissetmişti kendini? Adamın nazarlarını çevirmesinden istifade edip bu kez onu iyice süzdü. Tanımadığına emindi. Şimdi yanında gazete okuyan adamla konuşmaya başlamıştı. Diğeri ise gazeteyi hâlâ indirmemişti yüz seviyesinden aşağıya. Yanılıyordu her halde. Endişelenecek bir şey olamazdı. Turiste benzemiyorlardı, adam Türkçe bir gazete okuyordu. Olsa olsa iş adamıydılar...

Benimkisi evham dedi içinden. Kafasını çevirip ağır ağır kahvaltı servisinin yapıldığı ikinci katın merdivenlerine doğru yürüdü. Oturan adamların görüş zaviyesinden çıktıktan sonra şeytan dürtmüş gibi birden durdu. Bulunduğu yerden şimdi onu göremezlerdi. İçinden bir his eğilip tekrar bakmasını söylüyordu. Öyle de yaptı... Kam çekilir gibi oldu.

Adam gazeteyi yüz hizasından indirmişti. Onu derhal tanıdı...

Gazeteci Sedat İlker'di bu...

Başka zaman olsa bunu sadece aksi bir tesadüfe hamlelerdi. Ama bu tesadüf değildi. Adam bilerek yüzünü saklamıştı kendisinden.

Yoksa gazeteci peşinde miydi? İhtimal vermedi. İstanbul'a geldiğini bile bilmiyordu. Burada bulunması sadece bir rastlantı olmalıydı. Eğilip, göz ucuyla tekrar baktı. Allah'tan merdivenlerde kimse yoktu. İki de hâlâ rahat koltuklarında oturuyorlardı. Peşinden gelmemişlerdi...

Huzuru kaçtı. Gazeteciyle görülecek bir hesabı vardı. Ama kesinlikle şimdi değil. Önce üstüne düşen işleri görmesi gerekiyordu. Kahvaltı etmekten vazgeçti. Zayıf bir ihtimal de olsa kahvaltı salonunda karşılaşmak istemiyordu. Hızla merdivenleri çıktı. Restauraanta girilen koridorun ucundaki asansör

kabinlerinin önüne geldi. Bir an evvel uzaklaşmak istiyordu. Kabini aşağıya çağıran düğmeye bastı. Odasına çıkmak daha emniyetliydi. Asansör devamlı meşgul işareti veriyordu. Sonra odasına çıkmak fikri hoşuna gitmedi. Ne hikmetse odada kendisini daha kısıtlanmış gibi hissedecekti. Ne yapabileceğini düşündü. Bu oteli pek bilmiyordu. Galiba kapalı garajı yoktu. Sokağa çıkmak için lobiden geçmek gerekecekti. Bu ana çıkışı kullanamazdı. Aklına servis asansörleri geldi. Onu bulabilirse bodruma kadar inebilir ve lobiye girmeden kendini sokağa atabilirdi.

Sonra biraz kendini toparlamaya çalıştı. Bu kadar telâşlanmanın anlamı yoktu. Gazeteciyle karşılaşması sadece bir rastlantıydı. Başka türlü olamazdı. Bu fikre kendini inandırmaya çalıştı. Evet, bir tesadüftü, sadece bir tesadüf.

Saatine baktı, tam ondu. Gazeteci otelde bile kalıyor olsa bu saate kadar çoktan kahvaltısını etmiş olmalıydı. Restaurant şimdilik gözden uzak kalması için en uygun yerdi. Elindeki valizi sıkı sıkıya kavrayıp içeriye girdi.

Kahvaltı edenlerin sayısı gerçekten de azdı. Cam önündeki masada iki Japon oturuyordu. Daha geride yüksek sesle konuşan bir Alman çift vardı. Açık büfe olarak servis yapılan uzun kahvaltı masasının başında ise kumru gibi sevişip koklaşan iki âşık tabaklarını doldurmakla meşguldü.

Salonun tenhahlığı hoşuna gitti.

Garsonlar hariç kendisiyle kimse ilgilenmemişti...

İyice gerilere gidip bir masaya oturdu. Bir süre heyecanının yatışıp nefesinin normale dönmesini bekledi. Çay mı yoksa kahve mi istediğini soran garsona "çay" dedi.

Her şey yolundaydı, gerilen sinirleri de yatışmıştı. Ağır ağır ayağa kalktı. Servis masasının başına gidip tabağını doldurmaya başladı. Kızarmış ekmek, kruasan, jambonlu yumurta, bal ve tereyağı aldı. Bardağına da taze sıkılmış portakal suyu koyup masasına döndü. İçi para dolu valizi yanındaki iskemlenin üzerine bırakmıştı. Kendine servis yaparken bile gözü valizdeydi.

İştahla yemeğe başladı. Gazeteciyle yanındaki adamı da o anda fark etti. Kendisine bakıyorlardı ve Sedat İlker'in yüzünde garip bir gülümseme vardı.

İçinden "Allah kahretsin" diye söylendi. Hata etmişti. Daha lobide gazeteciye gördüğü an oteli ne yapıp edip terk etmesi lâzımdı. Basireti bağlanmış, kaçmamıştı.

Adamlar kendisine doğru yaklaşıyorlardı.

Ve gazeteci hâlâ gülümsüyordu.

Masanın başına kadar geldiler. Gazeteci yüzüne bakıp: "Günaydın Tahtabacak" dedi. "Ne o, yoksa eski takım arkadaşımı hatırlamadın mı?"

Yutkundü Yüksel Berke. Söyleyecek lâf bulamadı.

Anlaşılan gazeteci hadise çıkaracaktı. Acaba böyle bir ortamda mesele çıkarmaya cüret edebilir miydi?

Kestiremedi...

Artık kaçamazdı da. İki kişiydiler ve başına dikilmişlerdi...

Bir an gazeteciye tanımazlığa gelmeyi düşündü. Hemen vazgeçti. Bunu yutmazdı. İçinden lanet ederek olacakları beklemeye başladı.

Sedat İlker ve yanındaki yabancı iskemleleri çekip karşısına oturdular. Hiç de saldırgan gözüküyorlardı.

İrkildi birden. Bunların niyetleri maraza çıkarmak değildi. Üstüne birden saldırmamış, sille tokat girişmemişlerdi.

Yanılıyor muydu acaba?

Ne isteyebilirlerdi ki? Hiç sesini çıkarmadan yüzlerine baktı. Sedat İlker, sanki onu öldürmeye teşebbüs etmiş olan kendisi değilmiş gibi sırtmaya devam ediyordu...

Bu arada bir şey daha dikkatini çekti. Gazeteci biraz yanda kalmış, tanımadığı diğer adam tam karşısına oturmuştu. Suratına tuhaf tuhaf bakıyordu sanki onu tartar gibi. Yine de adamın cin gibi bakışlarından gerçek niyetini anlayamadı.

Zor belâ "Ne istiyorsunuz?" diye sorabildi. Kelimeler boğazına düğümlenmişti.

İkisi de ses çıkarmadılar.

Lacivert, blazer ceketli adamın kaşları çatıldı. Bir süre daha Yüksel'i süzdü. Sonra:

"Soruları yalnız ben soracağım, sen de cevaplayacaksın" dedi.

Adamın kendisini küçümseyip, aşağılayan bir ses tonu vardı. Ya da Yüksel Berke öyle hissetti.

"Sen boku yedin ahbap" diye mırıldandı karşısındaki.

Artık niyetleri belli olmuştu. Maraza çıkacaktı. Lüks bir otelin restaurantında ne yapabileceklerini düşünmeye başladı. Burada kendisini öldürmeye teşebbüs edemezlerdi. Her halde gözdağı vermeye çalışacaklardı. Böyle palavralara karnı toktu Yüksel'in. Bırakayım, konuşsunlar diye düşündü.

Sonra:

'Yok canım?' diye sırttı.

Bir tür meydan okumaydı bu. Ama pek etkili olmadı. Lacivert ceketli adamın iplediği yoktu.

Yüksel Berke bu defa bakışlarını gazeteci Sedat'a çevirdi:

"Kim bu yahu?" diye sordu. "Yoksa gorilin mi?" Bir yandan da acaba valizi kapıp yerimden fırlasam, kaçabilir miyim diye düşünüyordu. Kuşkusuz salonda kızılca bir kıyamet kopardı.

Garsonların ve otel görevlilerinin duruma müdahale etmeleri gerekirdi. Belki de biraz itişip kakışma ile durum polise intikal etmeden paçayı sı yırabilirdi.

Sedat İlker sorusuna cevap vermedi.

Ama blazerli iç cebinden çıkardığı bir kartı Yüksel'e doğru uzattı. Genç adam merakla karta bir göz attı. Lacivert zemin üzerine beyaz harflerle yazılmış MİT yazısını okudu.

İşte, şimdi hapı yuttum, dedi içinden. Karşısındaki adam Milli İstihbarat mensubuydu. Gözleri gayrı ihtiyari gazeteciye kaydı. Yoksa o da İstihbarat'çı mıydı?

Galiba adamın söylediği gibi gerçekten "boku yemişti."

Nutku tutuldu, ne diyeceğini bilemedi, suratlarına baka kaldı.

Neden sonra, "Tutuklu muyum?" diye sordu. Karşısındaki adam kartı cebine sokarken: "Buna sorgundan sonra karar vereceğiz" diye cevapladı.

Yüksel Berke hiç itiraz etmedi.

Üç adam yerlerinden kalktılar. Kahvaltı salonundan çıkarken Bülend Kozlu, Yüksel Berke'nin kolundan sıkıca tuttu. Hafif bir titreme almıştı genç adamı. Taşıdığı valiz ağır geliyordu koluna...

Uzun kasalı ve arkası kapalı bir Landrover otelin önünde bekliyordu. Onların dışarıya çıktığını gören iri yarı iki sivil, Landrover'in arka kapısını açıp Yüksel Berke'nin içeriye girmesini sağladılar. Kapı arkalarından kapandı.

Yüksel Berke arabanın arkasında oturan iki sivil daha gördü. Kendisine kötü kötü bakıyorlardı. Adamlardan biri yerinden kalkıp ona yaklaştı sonra elinde tuttuğu beyaz bir bezi genç adamın gözlerine bağladı.

Korku iyice içine sinmişti Yüksel'in. Buna ne gerek olduğunu dahi sormadı. Araba hareket ettiğinde bir köşeye sinmiş, büzülüp kalmıştı. Elleri hâlâ serbestti ve yirmi milyarı taşıyan valizi kucagında tutuyordu.

Araba uzun süre yol aldı. Şehir içi trafiğinin mecburi istikametinden önce ne tarafa gittiğini çıkarmaya çalıştı. Önceleri Şişli istikametine gittiklerini düşündüyse de bir süre sonra yön saptamaya çalışmaktan vazgeçti. Kulaklarını dikmiş, dikkat kesilmişti. Arabadakiler hiç konuşmuyorlardı. Birinin sigara içtiğini hissetti. Sigara dumanı kokuyordu. Takip ettikleri yolda trafiğin azaldığını duyumsadı. Vasıta gürültüleri ve şehrin insan kalabalığının çıkardığı uğultu kaybolmuştu. İçini yeniden korku kapladı. MİT hakkında çıkarılan dedikoduları hatırladı. "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu.

Landrover'in kapalı kasasının içinde dört kişi oturduğunu biliyordu. Hiç biri cevap vermedi.

Her halde MİT'in gizli bir sorgulama evine götürülüyordu. Çaresizlikle inledi. Kucagında sıkı sıkıya kavradığı valizi tutan ellerinden birini usulca gözlerini kapayan bağa götürdü. Birazcık aşağıya çekmek istedi.

Sert ve otoriter bir ses:

"Çek elini gözbağından" diye emretti.

Yüksel elini indirdi.

Landrover bir tepeye doğru tırmanıyordu. Bunu arazinin eğiliminden anladı. Az sonra da araba durdu.

Heyecandan kalbi güm güm atıyordu.

MİT'in sorgulama evine gelmişlerdi...

Şermin o sabah boş yere Sedat'tan telefon bekledi. Koşudan dönmüş olması lâzımdı. Belki gazeteye gitmeden önce arar diye bekledi, telefon eden olmadı. Saat dokuzda dayanamadı, kendisi aradı. Zil çalıyor fakat cevap veren olmuyordu.

Onun telefonlarına alışmıştı. Sebeplessibepsiz birbirlerini arıyor, saatlerce konuşuyorlardı. İçinde hafif bir burukluk hissetti. Acaba bu sabah neden telefon etmemişti. Gazeteden aramayı düşündü ama bu saatte henüz işine varmış olamazdı. Biraz daha geçsin, sonra ararım diye düşündü. Bu gün ona bir sürpriz yapmak istiyordu. Öğleden sonra alışverişe çıkmak niyetindeydi. Beraber çıkarlarsa bundan büyük mutluluk duyacaktı.

Aşık olmanın güzel yanlarından biri de buydu işte. Altı yıldır süre gelen evliliğinin ne kadar monoton ve sıkıcı olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Sedat ince ve nazik olduğu kadar mükemmel bir arkadaştı da. Kadını daima şık, gösterişli ve albenili istiyordu. Onunla tanıştığı andan beri kendisine özen gösterip, bakmaya başlamıştı. Saçına, makyajına itina ediyor, ona hep yeni elbiseler içinde görünmek istiyordu. Daha da önemlisi kendisindeki en ufak değişikliği hemen anlayıp, farkedenden bir erkekti Sedat. Beğenisini her zaman kadın ruhunu okşayan, iltifat eden içten cümlelerle ifade etmeyi çok iyi beceriyordu.

Varlıklı bir kadındı; beğendiği, hoşuna giden her şeyi alabilecek güçteydi. Bu alışveriş esnasında Sedat'a danışmak, onun olurlarını almak, onun zevkinden istifade etmek arzusundaydı. Hayatında ilk kez bir erkek için giyinmenin zevkine varıyordu.

Kendine göre bir program yaptı. Önce kuaföre gidecek, saçına yeni bir şekil verecekti. Zamanı ayarlamaya çalıştı, manikür ve pedikür için de yeterli vakti olabilirdi. Saat bir sularında Sedat'la buluşabilirler birlikte yemek yiyip, Rumeli Caddesi'nde alışverişe çıkabilirlerdi.

Gardırobunu açtı, sırtına giyecek münasip bir şey aradı. Baktıklarının çoğunu beğenmedi. Çoğu demode geldi gözüne.

Uzun kahverengi bir etek buldu, aslında pek hoşuna gitmedi ama mevcutların arasında en münasibi oydu. Bej zemin üzerine ufak yeşil çiçek desenli bir bluz giydi. Üstüne de püsküllü deri yeleğini geçirdi. Çizmeleri boyasızdı, başka zaman olsa aldırılmazdı ama Sedat'la buluşmaya böyle gidemezdi, onları bir köşeye atıp düğmeli botlarını ayağına çekti.

Çantasını açtı, nakit parasını ve banka kartlarını kontrol etti.

Bankadan biraz para çekmeye karar verdi. Banka cüzdanları kocasının çekmecesindeydi. Kocasının yattığı taraftaki ufak komodinin yanına gitti. Çekmeceyi açarak kendi hesap cüzdanını aramaya başladı. Gerek kocası gerekse kendi adına muhtelif banka şubelerinde açılmış çeşitli defterler üst üste duruyordu. Bunları ayırmanın zamanı geldi diye düşünerek yatağın üzerine oturdu. Çekmecedeki bütün defterleri çıkarıp birer birer incelemeye başladı. Kocasınıninkileri bir yana ayırıyor, içlerindeki hesap mevcudunu bile görmek istemiyordu. Erol'la ilgili her şey beyninde bitmişti. Evliliklerini birlikte geçirdikleri bu eve bile tahammül edemiyordu. Kesinkes satmaya karar vermişti.

Yatak üzerine bıraktığı son hesap defterinin kime ait olduğuna bakmak için açtığı sırada bir kartvizit düştü içinden. Sarı bir zemin üzerine basılmış, değişik bir kartvizitti. Gözüne yabancı geldi.

Kocasınıninkileri bilirdi, o daha ziyade klasikleşmiş, standart boyda beyaz kart kullanırdı.

Kimin acaba diye merak edip, şöyle bir göz attı. Muhtemelen o hesabın açıldığı şube müdürünün olabilirdi. Kocası her halde içinde unutmuştu. Yanıldığını anladı. Kart kocasının. Üzerinde Erol Ülken yazıyordu. Kartı defterin içine tıktı. Bu sarı kartı hiç görmemişti, her halde kocası yeni bastırmış olmalıydı.

Sonra birden dehşete kapılır gibi oldu.

Yanılıyor muydu acaba? Vücudunu bir titreme aldı. Kartın üzerinde üç ufak harf görmüştü. Tam ismin altında...

Eli tekrar deftere gitti. Korka korka ilk sahifeyi açtı, kartvizite baktı. Yanılmamıştı. Kocasının ismi altında JKD ibaresi vardı...

Gözleri açıldı. Uyumadığına emindi... Ama kendini bir rüya âleminde gibi hissediyordu. Hiç bir şey hatırlamıyordu. Ne yeri ne zamanı...

Yabancı olduğu ortama şöyle bir bakındı. Zihni hiç bir çağrışım yapmıyordu. Şaşkınlıkla ürperdi Nazan.

Başkasına ait bir yatakta yatıyordu. Basit ve sade döşenmiş odaya baktı. Daha evvel hiç bulunmamıştı burada. Üşüdü. Üstüne örtülü yorgana sarılmak istedi. Neden sonra fark etti. Sırtında bir gecelik vardı. Pembe renkli kendi geceliği. Yatağın içinde biraz doğrulmak istedi. Şiddetli bir baş ağrısı bütün ensesini kapladı. Hafifçe inledi.

Neden sonra durumu kavradı. Bu bir rüya değil kâbustu...

Kâbusun sebebi de Rasim Kara'ydı... Yataktan kalkmaya davrandı. Başı dönüyor, ense kökünde hissettiği ağrı yataktan kalkmasına engel oluyordu. Kımıldayamıyordu adeta. Kalkmaktan vazgeçti. Külçe gibi takatsiz vücuduyla uzanmaya devam etti.

Korkunç anılar yavaş yavaş geriye geliyordu. Dr. Sıtkı Başar'ın cansız vücudunun merdivenlerden yuvarlanışını, Rasim Kara'nın "Sevgilim" diyerek yaklaşan suratını hatırladı.

Gözlerini yumdu. Tam bir karabasandı bu. O âni tekrar yaşamak istemiyordu. Ama nafile, yumduğu gözleri bile, o kâbusu hayalinden söküp atmaya yetmedi.

Anlamıştı artık. Cellad tarafından kaçırılmıştı. Burası onun evi olmalıydı. Daha fazlasını düşünmek bile istemedi. Vücudunu zangır zangır bir titreme aldı. Aklına ilk gelen şey buradan kaçıp kurtulmak oldu. Ama vücudu, beyninin bu uyarısını yerine getiremeyecek kadar güçsüz ve takatsizdi.

Kımıldayamıyordu...

Ağlamaya başladı. Gözyaşları yanağına akıyordu. Şuursuzca etrafına bakındı. Rasim Kara görünürlerde yoktu. Lakin çevrede onun mevcudiyetini hissediyordu. Buralarda bir yerde olmalıydı. İçini çaresizliğin verdiği nefret kapladı.

Bir süre sonra gözyaşları kesildi. Kadere boyun eğdi. Tüm bu olaylarda bir suçlu aramak manasızdı zaten. Ona göre tek bir suçlu vardı; o da alınyazısıydı. Kader ona bu sonu hazırlamıştı. Değiştirmesi olanaksızdı. Tevekkülle bunu kabullenmesi gerekecekti.

Netice bu kadar basitti işte...

Yorganı başına çekti. Etraf karardı ve Nazan uyku ile baygınlık arası bir halde kendinden geçti.

Arkasındaki adam gözündeki bağı çözdü. Yüksel Berke bir süre odadaki ışığa alışabilmek için gözlerini kırptırıp durdu. Şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

Oda tamamen boştu. Bir iskemleye oturtulmuştu. Önünde bir masa vardı ve ahşap tavandan aşağıya huni gibi bir abajurun içinde sarkıtılmış yüz mumluk bir ampulün kuvvetli ışığı süzülüyordu. Odanın dip tarafında suratını iyi göremediği bir yabancı ayakta duruyordu. Gözbağını çözen adamı hemen tanımıştı. Blazerli ajandı o.

Hayret, elindeki valizi hâlâ almamışlardı...

Aklında bin bir sual vardı. Evet, gazeteciye öldürmeye teşebbüs etmişti ama bu olsa olsa basit bir polis vakasıydı, acaba MİT bu işe niye karışmıştı? Yoksa Derneğin işlettiği cinayetler hakkında bilgileri var mıydı?

Mutlaka öyle olmalıydı. O namussuz Sedat İlker konuşmuş olmalıydı. Belki kendisi de teşkilattandı. Bilemezdi ki...

Korkudan titriyordu. Çişi gelmiş, kendisini zor tutuyordu. Yıgilacak gibi bir hali vardı.

Blazerli adam ceketini çıkarıp, iskemlenin arkasına astı. Kravatını gevşetip, gömleğinin üst düğmesini çözdü sonra karşısındaki iskemleye oturdu. Yarı karanlıkta duran köşedeki adam, kımıldamadan onu süzüyordu. Anlaşılan şimdilik sorgulamaya o karışmayacaktı.

Bülend Kozlu gömleğinin cebinden sigara paketini çıkardı. Sigarasını çakmağınla yakıp, dumanını Yüksel'in yüzüne doğru üfledi.

"Sen de yakar mısın bir tane?" dedi.

Yüksel Berke istemem anlamında başını iki yana salladı.

"Senin yerinde olsam yakardım bir tane. Buradaki sohbetimiz çok uzun süreceğe benzer. İhtiyacın olacak."

"Sigara kullanmam."

"Öyle ya, senin gibi ekâbir takımı puro içer. Ne yazık ki burada sana ikram edeceğimiz puro bulunmaz."

Yüksel Berke omuzlarını silkti zorlukla.

"Ben hiç nikotin kullanmam."

"Alışırısın" dedi ajan. "Demir parmaklıklar arkasında insanı teselli eden en iyi dost sigaradır.

Alışırısın, merak etme."

"Siz neden bahsediyorsunuz? Ne demir parmaklıkları? Ben masum bir vatandaşım. Beni burada ve bu şekilde sorgulamaya hakkınız yok. Yasal haklarımı biliyorum. Derhal avukatımla görüşmek istiyorum."

"Avukatınla mı?"

"Evet, avukatımla."

Bülend Kozlu gülmeye başladı.

"Sen benlen dalga mı geçiyorsun? "

"Hayır. Sadece yasal haklarımın yerine getirilmesini istiyorum"

Bülend Kozlu yumruğunu güm diye masaya vurdu.

"Ulan teres, sen bunu polis sorgulaması sandın. Buraya şimdiye kadar hiç bir avukatın ayağı basmamıştır. Ya bizim sorularımıza adam gibi cevap verirsin ya da buradan cesedin çıkar."

Beti benzi kül gibi oldu Yüksel'in.

Şimdiye kadar basında MİT'le ilgili bir sürü menfi yazılar okumuştı. Birden aklına seneler evvelki ünlü Ziverbey Köşkü geldi. Her halde şu anda ona benzer bir yerde olmalıydı.

Kasıkları zonkluyordu. Çişini tutamayacağını hissetti.

"Ne istiyorsunuz benden?" diyebildi.

"Her şeyi açıkça itiraf etmeni. "

"Neyi itiraf etmemi? "

"Bana bak" dedi ajan. Sesi buz gibi soğuk çıkmıştı. "Numara yapmayı bırak ve adam gibi konuşmaya başla. Senin için hayırlı olur. Yoksa bok yoluna gideceksin. Yazık olacak sana..."

Titremesi iyice artmıştı Yüksel'in. Valize sıkıca sarıldı. Sanki ondan destek almak istiyordu. Bu heriflerin şakası yoktu. Etrafta kontrgerilla diye anlamadığı bir takım lâflar dolaşıyordu. Sık sık bazı iş adamlarının cesetleri bulunuyordu etrafta. Hepsinin faili meçhul kalıyor, arkasından bu bilinmiyen kuruluşun sözü ediliyordu. Bunlar kontrgerilla olamaz diye düşündü. Müthiş korkmasına rağmen kafası henüz çalışıyordu. Kendisinin de mensup olduğu Dernek şimdiye kadar onun bildiği beş iş adamını temizlemişlerdi ve bu daha da devam edecekti. Dernek de kontrgerilla değildi ya?

Bu işten yakasını sıyrmanın bir yolu olmalıydı. Mutlaka olmalıydı.

"Ben suçlu değilim" diye mırıldandı.

"Öyleyse bunu ispat et. "

"Beni daha neyle suçladığınızı bile bilmiyorum. Masumiyetimi nasıl ispat edebilirim ki? "

"Pekâlâ" dedi Bülend Kozlu. "S ana biraz yardımcı olayım."

Yüksel Berke gözlerini kırptırdı. Ajanın yüzüne baktı. Boğazı kurumuştı ve dilini ağzının içinde çevirmekte zorlanıyordu.

"Seni, mensup olduğun Jön Kapitalistler Derneği'nin devlet ve hükümet aleyhine sürdürdüğü eylemlerle suçluyoruz. Devletin meşru ve plânlı ekonomisini baltalamak ve Dernek mensuplarına siyasi baskılarla yasal olmayan menfaatler sağlamak ve bu gayeye erişmek için de adam öldürmeye kadar varan bir dizi cinayet suçundan. Şimdi anlıyor musun?"

Yüksel önüne baktı.

Cevap vermeden önce iyice düşündü. Hukukçu değildi ama işlenen cinayetler hariç diğer suçlamaların formel hukuk açısından bir değer taşımadığını biliyordu.

"Bu suçlamalar yetersiz. Bir şey kanıtlayamazsınız" dedi.

"Öyle mi sanıyorsun? Şu anda İstanbul ve Ankara'da büyük bir insan avı başladı. Dernek mensuplarını birer birer polis toparlayıp, gözaltına alıyor. Bu akşama kadar bir sürü itiraf elde edilecek."

Bundan pek emin değildi Yüksel.

O kadar üst düzeyde kapitalist ve bürokrat vardı ki buna ne polisin ne de MİT'in gücü yetmezdi. Belki de kuru sıkı palavra atıp, kendisine gözdağı vermek istiyorlardı.

Ajanların taktiği idi bu. Bu numaraya gelmezdi. Dernek mensupları kesinlikle Dernek hakkında konuşmazlar ve münasebetlerini tam bir gizlilik içinde sürdürürlerdi. Onların gayesi Dernek mensuplarının ad ve adreslerini tespit etmek istediği idi.

Belki de JKD adını bile yeni öğrenmişlerdi.

"Size inanıyorum" dedi.

O zamana kadar arkadaki kuytu gölgeler arasına sığınan adam bir kaç adım atıp, ışığa doğru yaklaştı. Yukarıdan akseden elektrik lambasının parlak ışığı Albay Oğuzcan'ın yüzünü aydınlattı.

"İstersen sana bir kaç isim verelim" dedi.

Hâlâ blöf yaptıklarına inanıyordu Yüksel.

"Biliyorsanız, söyleyin" diye mırıldandı.

"Mesela bütün Komite üyelerinin adını versem yeterli mi? "

Demek, Komite'nin varlığından da haberdardılar.

Bunu bilmeleri çok şaşırtıcıydı. Yoksa Komite üyeleri arasında bir köstebek mi vardı? İcini yeniden korku kapladı. Ağzında bir damla tükürük kalmamıştı.

Gölgedeki adam başta Şahap Aktaroğlu olmak üzere tüm Komite üyelerinin adlarını bir solukta sıralayıverdi. Hem de hiç durmaksızın ve en ufak bir hata yapmaksızın.

Soluğunu tuttu Yüksel. Herifler doğruyu söylüyorlardı...

Derneğe o kadar güvenmekle hata yaptığını şimdi acı acı anlıyordu. Hiç bir topluluk Devlet'ten daha güçlü olamazdı.

Bitmişti her şey. Hapı yutmuştu artık. Kucağındaki çantayı yere itti. Nedense ilk aklına Barbie bebek isteyen küçük kızı geldi. Kulaklarında kızının neşe dolu kahkahaları çınlıyordu. Kollarını masaya dayayıp başını iki elinin arasına aldı. Düşüncelere daldı.

Bülend Kozlu, Albay'a kaçamak bir nazar attı. Göz göze geldiler. Albay gözünü kırptı. Herif hiç mukavemet göstermeden çözülmeye başlamıştı bile. Sadece korkutmak yetmişti. Şimdi bülbül gibi şakımaya başlardı.

Uzun, sessiz dakikalar geçti.

Ajanlar, adamın üstüne varmıyorlardı. Neden sonra Yüksel o dalgın halinden sıyrılıp Albay'a baktı. Sorgulama şefinin, yani asıl sorumlunun o olduğunu anlamıştı. Yere ittiği valizi alıp, masanın üstüne koydu.

Ajanlar dikkatle genç adamı süzüyorlardı.

Yüksel Berke'nin son şansıydı bu. Aklına geleni deneyecekti. Meşhur sözdü "haydan gelen huya gider"di. Şimdiye kadar paranın açmadığı kapı görmemişti. Valizin fermuarını açtı. Gülümseyerek ajanların önüne doğru itti.

İki adam valize doğru eğildiler. Paraları görünce Bülend Kozlu bir ıslık çaldı. Yüksel ümitlenir gibi olmuştu. Gözleri ışıldadı.

Albay sordu:

"Nedir bu? "

"Para... Tam yirmi milyar... Numarası alınmamış temiz para. Yarısi da dolar..."

"Senin mi? "

"Tabii benim."

Ajanlar işin sonunun nereye varacağını kestirmişlerdi. Albay bir şey anlamamış gibi sordu:

"Bize niye gösteriyorsun? "

"Nasıl olsa bu valizin içine bakacaktınız. Yanlış mı? "

"Doğru. Eee, soruma cevap vermedin. "

Yüksel Berke omuzlarını silktili.

"Sizin olsun" dedi. "Hürriyetimin ve hakkımda yapılan tahkikatın kaldırılmasının karşılığı olarak kabul edin. "

"Yani rüşvet olarak mı? "

"Artık siz nasıl değerlendirirseniz, öyle olsun..."

Bülend Kozlu bir kez daha yumruğunu güm diye çıplak tahta masanın üzerine indirdi. Boş bulunmuştu. Yüksel, yerinde sıçradı.

"Ulan sen devlet memuruna rüşvet mi teklif ediyorsun? "

Çekine çekine karşısındaki iki ajanın yüzüne baktı. Tuzığa düşmüştü. Rüşvet için zamanlaması çok kötü olmuştu. Hata yaptığını anladı. Sustu...

Bülend Kozlu, Albay'a dönüp:

"Bu herifte hayır yok. İsterseniz hücreye atalım" dedi.

Albay gayet sakin "Hangisine? Fareli hücreye mi? " diye sordu.

Yan gözle de çaktırmadan Yüksel'e bakıyordu. Bülend Kozlu:

"Yapmayın, orası berbat bir yerdir, düşen bir daha çıkamaz" diye ilâve etti.

Yüksel Berke gözlerini yumdu.

Buradan asla çıkamayacaktı. Hiç ümit yoktu. İçindeki karamsarlık tüm benliğini kapladı. Daracık, kapkaranlık ve içinde farelerin cirit attığı bir hücreyi tasavvur etti.

Asla kalamazdı orada...

Çözülme başlamıştı. Gözyaşlarını tutamadı. İki saat evveline kadar, içi yaşam sevgiyle dolu, geleceğine ümitle bakan, önü açık bir iş adamıydı. Şimdi ise her şeyini yitirmiş, girdiği bu yerden canlı çıkma ihtimali bile kalmamış bir suçluydu.

Gözyaşları hıçkırığa dönüştü.

İki ajan gülümseyerek birbirine baktılar. İş umduklarından da iyi gelişmişti. Karşılarındaki adam ödle ve aptalın tekiydi. Her söylediklerine inanmıştı.

Bülend Kozlu:

"Ne dersiniz, şuna bir şans daha verelim mi?" diye sordu.

Albay Oğuzcan:

"Boş ver, atalım içeriye gitsin. Nasıl olsa bu gün toplanacaklar arasında konuşan çok çıkar" diye yanıtladı.

İki ajan arasındaki konuşmayı işiten Yüksel Berke irkildi.

"Durun, durun bir dakika" diye inledi. "Şayet konuşursam, size tüm bildiklerimi anlatırsam beni serbest bırakır mısınız?"

Albay dudaklarını büktü.

"Buna söz veremeyiz. Bu isteğin, daha ziyade bize yapacağın yardımlarla ilgili bir konu. Ama şu kadarına söz verebilirim. Konuşursan fareli hücreye gitmekten kurtulursun. Paramı müsadere etmeyiz. Ayrıca her istediğimizi yapar ve bize yardımcı olursan, pişmanlığımı da göz önüne alıp, teklifini düşünebiliriz." Yüksel Berke başını salladı. "Tamam" dedi. "Bildığım her şeyi anlatacağım." Aslında sorgulama yeni başlıyordu. Albay Oğuzcan ceketini çıkarıp iskemleye astı. Sonra eşyasız odanın kapısını açıp seslendi. "Buraya ifade zaptı için bir arkadaş yollayın."

Yüksel Berke'nin sorgulamasının yapıldığı saatlerde Şermin Ülken şaşkın ve endişeli, iliştiği yatağın kenarında kala kaldı. Kocasının da bu gizli ve meş'um Derneğe üye olabileceğini hiç düşünmemişti. Onun indinde kocası sıkılgan, biraz içine kapanık, pasif ve yetersiz biriydi. Ama işinde haris ve aç gözlü olduğunu biliyordu. Kayınpederini bile iş dünyasında basamak yapmış, onun sayesinde sıvırmıştı. Rahmetli babası bu evliliğe ön ayak olmasına rağmen, son yıllarda damadından biraz çekinmeye başladığını bir kaç kez Şermin'e de ihsas etmişti.

Sonra birden kocasının Recep Solmaz'la olan ortaklığı aklına geldi. Gerçi Erol, bu ortaklığın nihayete erdiğini, müşterek şirketlerini tasfiye ettiklerini söylemişti; öyle hatırlıyordu ama emin değildi şimdi. Belki de bu ortaklığın devam ettiği yıllarda Recep Solmaz kocasını da Derneğe sokmuş olabilirdi. İçini buruk bir his kapladı. Gerçi kocasından boşanmak için gerekli kanuni işlemlere başlamıştı ama onu yasa dışı böyle bir kuruluşun üyesi olarak düşünmek tedirgin etmişti. Üstüne pislik bulaşmış gibi hissediyordu kendini. Oturduğu yerden kalkıp, bir süre odanın içinde ne yapacağını bilemeden dolaştı. Yeni öğrendiği bu gerçeği Sedat'a bildirmeliydi.

Gazeteyi aradı. Santral henüz gelmediğini söylüyordu. Nasıl olsa arardı onu. Keyfi kaçtı. Kuaföre gitmekten vazgeçti. Sedat'la temas kurup, bu haberi vermeden rahatlayamayacaktı.

Sokak kapısının kapandığını bu kararsızlık anında işitti...

Karı koca evde yalnız yaşarlardı. Temizlikçi Fatma Hanım haftanın üç günü gelirdi ve anahtarı yoktu.

Gelen, Erol olmalıydı...

Birden onunla karşılaşmaya hazır olmadığını anladı. Evet, onunla görüşmek istemiyordu. Hatta yüzünü bile görmek istemiyordu.

Oysa medeni iki insan gibi ayrılıklarını da ihtilafsız, patırtısız gürültüsüz halletmek niyetindeydi. Bu sabah her şey ters gidiyor diye söylendi içinden.

Kocasını kapı ağzında belirdi.

Bir an göz göze geldiler. Genç kadın duygularının zorlandığını hissetti. Karşısındaki adamla altı uzun yıl geçirmişti ama şimdi tam bir boşluk ve biganelik içindeydi. Hayret, sanki Erol hiç var olmamıştı.

"Merhaba" dedi kocası.

Ellerini göğsünde çaprazlayan Şermin cevap vermeden sadece başını salladı. Kocasının bu şartlar altında hâlâ eve dönebilmesinin şaşkınlığı içindeydi. Şahsi eşyalarını birini gönderip aldırabilirdi. Birbirlerini süzdüler.

Sonra Erol sırtındaki pardösüyü çıkardı. Anlaşılan hemen gitmek niyetinde değildi.

"Şermin, konuşmalıyız" dedi.

Genç kadın sinirli bir şekilde tersledi:

"Artık konuşacak hiçbir şey yok. Boşanmak için kanuni muamelelere başladım. Dava dilekçesi yakında eline geçer."

"Boşanmaya itirazım yok." dedi adam. "Senin gibi iffetsiz bir kadınla zaten yaşamak istemem."

"Terbiyeli konuş."

"Terbiyeli mi? İffetsiz kelimesi senin için az bile. Daha ayrılmaya karar verdiğimiz ilk günün gecesi, nikâhım altındayken, seni bir otel odasında bir herifle yarı çıplak yakaladım. Yalan mı?" Şermin isyan etmek istedi. Ama ağzından lâf çıkmadı. Şeklen haklı görünüyordu Erol. O gece cereyan eden olayları ve masumiyetini ona ispat edemezdi. Dudaklarını kemirmekle yetindi.

"Evet, ben de boşanmak istiyorum. Lâkin hakkım olanı elde ettikten sonra."

"Hakkın olamı mı? Ne anlama geliyor bu?"

"Karşıma geçip, saf saf anlamaz numaralarına kalkma."

"Ne demek istediğini gerçekten anlamıyorum."

"Güzel... Öyleyse anlatayım. Şimdi kulağını iyi aç ve dinle."

Şermin heyecandan titredi.

Aslında kocasının neyi ima etmek istediğini sezinle mişti. Yanlış anlamadıysa babasından kalan servetine göz dikmişti. Boşanmak için bunu pazarlık konusu yapacaktı.

"Bu günkü servetine benim sayemde kavuştun. Evlendiğimizde baban iflasın eşiğine gelmiş alelade bir fabrikatördü."

Talan" diye bağırdı genç kadın.

"Hayır, doğru. Sen hiç bir şey bilmiyorsun. Hiç bir zaman da bilmedin. Onu iflastan kurtaran, işleri genişleten, yeni şirketler kuran, yeni ve kârlı iş sahaları açan hep ben oldum. Kısa zamanda geniş bir çevre kurdum, büyük yatırımcılara ortak oldum. Sermayeyi çoğalttım ve bu günkü hale getirdim. Bütün bunlar kimin sayesinde oldu sanıyorsun?"

"Yalan söylüyorsun."

"Doğrular işine gelmiyor. Onları kabul etmek istemiyorsun. Bu günkü yaşadığın rahat ortam ancak benim sayemde oldu. Yoksa şimdi iflâs etmiş bir fabrikatörün kızı olarak sürünecektin."

'Yalan... Yalan, hepsi yalan. Daha babam öleli bir buçuk sene olmadı. Bütün bunları bu kadarcık kısa zamanda mı hallettin? Babam sana idare etmen için büyük bir servet bıraktı. Babamın sıkıntılı bir hali olsa mutlaka bana söylerdi. Beni kandıramazsın."

Erol Ülken'in gözleri büyümüştü.

"Onu bunu bilmem. Mevcut servetin dörtte üçünü bana devretmedikçe senden boşanmayacağım.

Beni işitiyor musun, senden boşanmayacağım..."

Şermin karşısında ihtirastan titreyen adamın yetersiz bir koca olduğunu biliyordu ama onu şimdiye kadar hiç bu kadar haris ve aç gözlü görmemişti. Ne diyeceğini şaşırıldı.

Sedat'ı seviyor ve istiyordu.

Kocasının böyle bir engel çıkaracağını hiç düşünmemişti. Bir an bocaladı. Gururlu bir erkeğin davranışı değildi bu. Ayrıca yalan söylediğinden de emindi.

Sedat'la birleşememek korkusu yüreğini yaktı. Ondan asla vazgeçemezdi. Ama sahip olduğu serveti de bu kişiliğe ve sevgisiz adama terk edecek hali yoktu. İçini dalga dalga nefret ateşi kapladı. Erol'a karşı koymalı, kuvvetli olduğunu kanıtlamalı ve böyle tehditlere kulak asmayacağını göstermeliydi.

"Benden beş kuruş para koparamazsın" diye gürledi.

"Sen bilirsin. Ben de boşanmam. Seni rezil ederim. Bütün çevreye evlilik içinde, o gazeteci bozuntusuyla nasıl fingirdiğini ilân ederim. Bunu çekinmeden yaparım. Hatta cürmü meşhut yaptırıp seni hapislerde çürütürüm. İnan bana, rezil olursun, hayatın kayar."

Şermin kocasının yüzüne tiksinierek baktı.

"Çok adi biriymişsin, yazık ki seni altı sene tanıyamamışım" dedi.

Hiç oralı değildi kocası.

Yüzündeki ihtiras parıltıları kaybolmamıştı. Düşen gözlüğünü işaret parmağıyla burnunun üstüne itti.

"İyi düşün Şermin, başka hiç çıkar yolun yok."

Tanılıyorsun" dedi genç kadın. "Babamın işinin başına ben geçerim. Şirketleri ben yönetirim.

Verdiğim bütün vekâletlerden de seni azlederim. O zaman işin biter. Bir hiç olursun. Tıpkı bu aileye ilk girdiğin zamanki gibi..."

Gülümsedi kocası.

"Dilin çok uzamış" dedi. "Böyle bir şey yapmaya kalkarsan seni öldürürüm. İnan öldürürüm. Bunca zamanda elde ettiğim serveti, fahişe ruhlu karımın sevdiği bir gazeteci uğruna feda edeceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Evet tehdit ediyorum. Bir diyeceğin mi var?"

Nasılsa ok yaydan çıkmıştı. Şermin artık bazı şeylerin anlayış ve medeni bir ölçü içinde çözümlenemeyeceğini idrak etmişti.

"Ben de seni polise ihbar ederim" diye bağırdı.

"İstedğin yere ihbar et. Bu bir kocanın haklı galeyanı. Polis bir şey yapamaz."

"Yine yanıldın. İhbarım camımı tehdit ettiğin için sadece polise değil."

"Ya nereye?"

"Jön Kapitalistler Derneği üyesi olduğumu bütün gazetelere bildiririm. Zaten polis eski ortağın Recep Solmaz'ın öldürülmesinden beri peşinizde. Anlıyor musun, peşinizde..."

Şermin öfkeden sesinin tonunu ayarlıya mıyor, bağıırıyordu. Ama birden kocasının yüzünün sapsarı olduğunu gördü.

Erol, sanki karşısında taş kesilmişti. Öylece kala kaldı...

Dünyadan habersiz, evinin dört duvarından fazla dışarıya çıkmayan, mensup olduğu bir hayır cemiyetinin toplantıları ve teyze kızıyla arasına gittiği sinemadan gayrı dış dünyaya açılmayan Şermin, şimdi tutmuş JKD'den bahsediyordu.

İrkilmekte haklıydı Erol. Çok şaşırmıştı. Galiba ona hak ettiği önemi vermedim diye düşündü. Onun hep saflığından, güven duygusundan yararlanmış ve hiç bir zaman mesele yaratmayacağını sanmıştı. Yanıldığını anlıyordu şimdi.

Karısının söylediği son cümleler beyninden çıkmıyordu. Polis peşinizde demişti. Gazetelerden, televizyonlardan Recep Solmaz'ın öldürüldüğünü işitmişti ama bunun Komite'nin kararıyla olduğundan bile haberi yoktu. Şermin bunu nasıl bilebilirdi ki?

Mutlaka o işgüzar gazeteciden öğrenmiş olmalıydı. Yani koynuna girdiği o sefil ve meteliksiz adamdan. Otel odasında onu görür görmez tanımıştı; eski bir futbolcu bozuntusuydu.

Şermin kocasını süzmeye devam etti.

Çok bozulup korktuğunu hissetmişti. İşte, onu en nazik yerinden yakaladım diye düşündü. JKD illegal bir örgüttü. Ne gayeye hizmet ettiğini hâlâ tam olarak anlamamıştı ama Derneğin bir takım organize cinayetler işlettiğini Cem Tarakçının evindeki sohbette öğrenmişti. Ve kocası da bu cinayet şebekesinin bir ortağıydı...

Erol Ülken yeniden düşen gözlüğünü burnunun üstüne itti.

"Benim bu derneğe üye olduğumu da nereden uyduruyorsun?" diye sordu. Sesinin titremesine mâni olamamıştı. www.cizgiliforum.com

"Bastırдыңın kartvizitleri buldum. Gazeteciler ve polisler bunu gayet kolay araştırabilirler, anlıyor musun?" Gözleri büyüdü Erol'un.

"Bu senin sonun olur. Böyle bir şey yapmaya kalkarsan ölürsün."

Şermin korku duvarını aşmıştı artık. Korkacak birisi varsa, o da kocası olmalıydı. Tam cevap vermeye hazırlanırken komodinin üzerindeki telefon çalmaya başladı.

Kocası daha yakındı. Şermin'den önce davranıp, ahizeyi kaldırdı. Yüzünün aldığı ifadeden, arayanın Sedat olduğunu anladı genç kadın...

Sorgulama evinden Yüksel Berke'yi yine gözlerini bağliyerek çıkardılar. Sorgulama bittikten sonra iş pazarlığı dönüşmüştü. Tabii buna pazarlık denirse...

Şimdilik serbestti. Önemli olan da buydu. Dönüşte kapalı Landrover yerine özel bir araba ile Divan Oteli'nin önüne kadar getirdiler. Trafik gürültüsünden şehir içine girdiklerini anladığı bir zamanda gözbağını çözdüler.

Arabada sadece iki kişi vardı. Şoför mahallinde oturan adamı tanımıyordu, yanı başında oturan ise sorgulamaya katılan blazer ceketliydi.

Otele dönünceye kadar hiç konuşmadılar.

Para dolu valizi de aynen iade etmişlerdi...

Genç adam artık bir yol ayrımında olduğunu biliyordu. Demeğe ihanet etmişti. Bu anlaşılırsa yaşama şansının hiç kalmadığını bilincindeydi. Onu mutlaka öldürürlerdi. MİT koruma vaat etmişti ama bu içindeki korkuyu yok etmeye yeterli değildi.

Düşünmek için odasına çıktı. Kat temizlikçileri odasını çoktan hazırlamışlardı. Kendini yatağın üstüne attı.

Aklı karmakarışık. Fahri Somaliya ihanet etmişti. Sonra Başkan Şahap Aktaroğlu'na kendisini satmış şimdi de MİT'e hizmet etmek zorunda kalmıştı. Ortada üç ayrı grup vardı.

Ve bir tercih yapmak zorundaydı...

O da, akıseliminin emrettiği yolu seçti...

Nazan uyku ile baygınlık arası bilinçsizliğinden ikinci kez sıyrılıp kendine geldiğinde, etrafı alacakaranlık kaplamıştı. Yattığı yerde doğrulup etrafına bakındı.

Işıklar sönüktü. Batan günün, perdeleri çekilmiş pencereden içeriye sızan yetersiz aydınlığında karşısında oturan Rasim Kara'yı fark etti.

Genç kadının uyandığını gören iri yarı adam yerinden kalktı, koşar adım yanına geldi, yatağın kenarına ilişip memnun ve mütebessim nazarlarla ona bakmaya başladı. İri ellerini uzatıp Nazan'ın kısıcık saçlarını okşamaya başladı. "Nasılsın sevgilim?" diyen sesi genç kadının alışık olmadığı bir incelik ve ilgi doluydu.

Nazan bakışlarını adama çevirdi.

Elinde olmadan titredi. Korkuyordu ama buna alışmalıydı. Artık yaşamında Rasim Kara gerçeği vardı ve bir yazgı olarak bunu değiştiremeyeceğinin bilincindeydi.

"Teşekkür ederim, iyiyim" diyebildi. Nasıl konuştuğunu, ağzından nasıl kelimelerin çıktığını kendisi de anlayamadı.

Cellad yatağın başucunda duran konsol üstündeki taze sıkılmış portakal suyunu alıp genç kadına uzattı.

"Senin için hazırladım. İç, iyi gelir." dedi.

Nazan, hiç itiraz etmeden bardağı eline aldı, titreyen parmakları arasında tutmaya çalışarak bir iki yudum aldı. Adamın yüzünde hastasına bakmaktan haz duyan insancıl ve merhamet dolu bir ifade vardı. Portakal suyunu sonuna kadar içmesini bekledi. Boş bardağı elinden alırken "İstirahat etmen lâzım, çok yorgunsun" diye fısıldadı.

Midesi bulanıyordu Nazan'ın ama hiç sesini çıkarmadan arkasına yaslandı. Cellad bir kaç yastıkla sırtını takviye etti. Ona bir çocuk gibi dikkat ve ihtimam gösteriyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Nazan.

"Evimdeyiz" dedi adam. "Evimizde."

"Burasını hatırlamıyorum."

"Tabii hatırlamazsın. Çünkü bilmiyorsun. Geçen sene almıştım. Çamlıca'dayız. Bahçe içinde bir köşk. Gözlerden ıraktır. Ama burada yaşamak zorunda değiliz. İyileşip kendini toparlamamı bekliyorum. Sonra gideceğiz."

"Nereye gideceğiz?"

"Sen nereye istersen. Benim aklımda İtalya var. Verona yakınlarında göl kenarında bir yerim var.

Orayı seveceğine inanıyorum."

Sustu Nazan.

Elinden ne gelirdi ki?

"Şimdi bunları düşünme. Önce iyileşmeye bak. Sıhhatine kavuş, gerisi kolay."

Gülümsemeyi başardı Nazan. Demek gerisi kolaydı? Adamın idraksizliğini havsalası almıyordu. Nasıl böyle düşünebilir, kendisinden şiddetle nefret ettiğini nasıl anlayamazdı?

Büyülenmişti bu adam. Yoo yoo büyü değişti bu.

Hastalık, bir tür akli rahatsızlık, bir fikri sabit, saplantıydı onunki...

Hem arzuluyor hem de arzulandığını sanıyordu...

Neden sonra yanında kımıldamadan oturan adama dikkat etti. Gerçi ondan nefret ediyordu ama itiraf etmeliydi, bazı değişiklikler görüyordu onda. Alıştığı, beyninde yer etmiş o saldırgan, bencil, küfürbaz, kadını hor gören hali kaybolmuştu. Koca dev adam, şimdi karşısında, yumuşak, yardım etmek isteyen, munis ve sokulgan hatta çekingen bir kimliğe bürünmüştü.

Yanılıyor muyum acaba diye düşündü.

Rasim Kara değişebilir miydi? Buna olumlu cevap vermek düşünülemezdi. Cellad ne ise oydu, değişemezdi...

Bütün yaptıkları numaraydı. O sevmeyi bilmezdi, yalnızca arzular ve kadını cinsi arzularını tatmin için bir vasıta olarak görürdü. Bekliyordu, iyileşmesini, cinsel dürtülerine karşılık verecek hale gelmesini bekliyordu. Fazlasını düşünmek abesti...

"Aç mısın?" diye sordu.

Başını salladı Nazan.

"Ama aç olman lâzım. Kendine gelmen için bir şeyler yemen gerekli. Sana çorba yaptım. Mercimek çorbası. En sevdiğin çorba."

Doğruydı. Mercimek çorbasını sevdiğini unutmamıştı. Israr etti.

"Hadi güzelim, beni kırma, bir iki kaşık iç. "

Bu alışık olmadığı ihtimama şaşırıyordu Nazan. Sesini çıkarmadı. Rasim Kara mutfağa koştu. Yalnız kalınca derin bir soluk aldı. Ne yapacağını bilemiyordu. Az sonra adam yanına döndüğünde şaşkınlığı devam ediyordu. Bir tepsi içinde dumanları tüten bir kâse çorba, kızarmış ekmek ve peçete getirmişti. Sırtını bir yastıkla takviye edip, dik oturmasını sağladı. Peçeteyi itina ile geceliğinin dekoltesini örten kumaş aralığına sıkıştırdı. Bunları yaparken de ne göğüs aralıklarına bakmış ne de ellerini memelerine dokundurmuştu. Hayret, umulmayan davranışlar sergiliyordu Rasim...

Yoksa geçen zaman onu değiştirmiş miydi? Olabilir miydi bu? Bu yaştan sonra insan değişebilir miydi? Onun tanıdığı Rasim Kara şartlar ne olursa olsun, eline geçen fırsatı değerlendirir, behimi arzularını tatmin ederdi. İnanamıyordu bir türlü...

Cellad kendi elleriyle ona çorbayı içirdi. Hiç sıkılmadan. Hatta ona hizmet etmekten, bakmaktan memnuniyet duyarak.

Sıcak çorba ve kızarmış ekmek iyi geldi Nazan'a. Teşekkür etti. Koca adam gülümseyip elini tuttu genç kadının, sonra minnetle uzanıp elini öptü. Gözleri ışıldıyordu.

Yorgunmuş gibi gözlerini kapadı Nazan. Düşünmeye ihtiyacı vardı...

Rasim Kara tepsiyi kaldırdı, peçeteyi göğsünden alıp üstünü örttü. "Biraz daha uyu, istirahat et" dedi. Sonra geri çekilip, koltuğuna oturdu. Onun uyumasını bekledi.

Hiç uykusu yoktu Nazan'ın. Zaten kaç saattir yarı baygın yarı uykulu vakit geçirmişti. Ama gözleri kapalı yatmak işine geldi. Böyle daha rahat düşünebiliyordu.

Onunla bir ömür geçirmek zorundaydı, istese de istemese de. Başka yol yoktu. Seni İtalya'ya götüreceğim demişti. Bunu yapabiliirdi. Yıllardır kanundan kaçan bir adamdı. Ele geçmemişti. Belki bu kendisi için de bir kurtuluştı. Kocasının öldürülmesinden sonra polis kendisinin de peşindeydi. Burada kalırsa er geç bu cinayetteki rolünü tespit edip, onu da yakalayacaklardı. Kim bilir belki Rasim'in ortaya çıkışı Tanrı'nın ona bir lutfuydu. Bir kurtuluş yoluydu. İş biraz da zamana bırakmalıydı. Erkeksiz, bir hamisiz yaşayamazdı o.

Değişmişti Rasim, bunu görüyordu. Nasıl olmuştu bilmiyordu ama değişmişti işte. Müşfik ve sevecendi. Hem sapına kadar da bir erkekti. Kendisini her zaman zevkin doruklarında dolaştırmasını bilmişti.

Düşündüklerinden ürperdi. Onu hep başının belâsı, kaderinin acı yazgısı telâkki etmişti. Şimdi ise onunla yaşadığı aşk dakikalarını hatırlamaktan gocunmuyor, hatta geçmişin karanlıklarında kalan anıları satıha çıkıp onu zorluyordu.

Benliğini bir ateş dalgası kapladı. Kendine lanet etti. Hasta olan, ruhen dengesini kaybeden Rasim değil, kendisiydi. Evet kendisi bir şehvet budalasıydı. Bu kriz içini kapladığı zaman bir türlü engelleyemiyor, kendini bu bunalımdan çekip, sıyıramıyordu.

Onu istiyor muyum diye düşündü. Cevap veremedi bu suale. Gözlerini açmadı. Ama karşısındaki koltukta oturan ve kendisini süzdüğüne emin olduğu adama ihtiyacı vardı. Tüm bedeni tutuşmuş gibi yanıyordu...

Usulca ayağını yorgandan dışarıya çıkardı. Tıpkı kocası Recep gibi Rasim'in de bakımlı ve kırmızı oje sürülü ayağından etkilendiğini, tahrik olduğunu bilirdi.

Bekledi.

Yerinden kılmıdamamıştı Rasim. İçinin gittiğini ama yaklaşmak için karar veremediğini düşündü.

Onu tanırdı. Çok azgın biriydi. Dayanamazdı...

Nitekim gıcırdayan koltuk sesinden ayağa kalktığını sezinledi. Şimdi yatağa yaklaşacak ayağını avuçları içine alacak, önce usul usul okşayacak, öpecek sonra parmaklarını birer birer emecekti. Hep öyle yapardı...

Fakat hayret, Rasim Kara sadece yorganı örtmekle yetindi.

İçindeki o çıldırtıcı ateş başına vurdu. Ne yapıyordu bu adam? Nasıl olur da bu daveti geri çevirebilirdi? Arzularına nasıl gem vurabilmişti acaba?

Onu hasta görüyordu mutlaka. Olsun, Rasim Kara hastalığa filan bakmaz, aldırılmazdı. Cinsel arzuları kabarcınca gözü hiç bir şey görmezdi.

Bir an gözlerini açıp, "Hadi ne duruyorsun? Gel üstüme" demeyi düşündü, sonra hemen vazgeçti.

Bunu yapamazdı. Şu anda içindeki duyguların esiriydi ama bu duygular bastırılınca Rasim'in o eski, dayanılmaz, kaba ve hoyrat kimliğine bürünebileceğini düşündü. O Rasim'i idare etmek çok zordu. 0

kimliği istemiyordu. Oysa büründüğü bu yeni kişiliği daha rahat, çekip çevrilmesi daha kolaydı. Onun bu yeni kişiliğine alışabilirdi.

Ağlamak geldi içinden. "Allah'ım ben niye böyleyim?" diye söylendi. Bu arzu girdabına kapılınca gözü hiç bir şeyi görmüyordu, çiftleşmek istiyordu, tam bir hayvan gibi...

Rasim yatağın başucunda, ayakta dikilmişti. Gözleri kapalıydı ama yarı başındaki mevcudiyetini hissediyordu. Kendine hâkim olamadı, sanki uykusunda dönüyormuş gibi yatağın içinde kıvrıldı, yorgana bir tekme attı. Üzerindeki yorgan kaydı. Bütün bacakları ve çıplak kalçaları meydandaydı artık. Onun tanıdığı Rasim bu görüntüye dayanamazdı.

Bekledi, neredeyse kalbi duracaktı.

Nihayet Rasim'in küt ve kalın parmaklarını kalçasında hissetti. Cellât okşamaya başladı. Derin bir soluk aldı...

Gerisi kolaydı...

Şimdi onu sarıp sarmalayacak, içine girecek, tutuşan, benliğini kavuran ateşi söndürecek. Ama Rasim hiç ummadığı şeyi yaptı. Elini kalçalarından çekip, yorganı örttü.

Hasta sevgilisinden istifade etmek istemiyordu...

Polis, Dr. Sıtkı Başar öldürüldüğünü villa bekçisinin ihbarıyla öğrendi. Ceset ertesi sabah bekçinin eve girmesiyle bulunmuştu. Şaşkına dönen bekçi derhal polise başvurmuş, evde hiç bir şeye dokunmamaya özen göstermişti. Mahalli polis yetkilileri cinayetin takriben dokuz on saat önce işlendiğini tahmin ediyorlardı. Kesin netice ancak adli tabip raporuyla tespit edilecekti.

Polise göre cinayetin sebebi meçhuldü. Maktul Ankara'nın tanınmış bir siması, hastahane sahibi ünlü bir doktordu. Cinayet sebebi polislerce araştırılıyordu. Tahkikatı yürüten başkomiser villada biri kadın biri erkek iki misafirin varlığını bekçinin ifadesinden saptamıştı. Ama bu ifade misafirlerin kimliğini saptamak için çok yetersiz kalmıştı.

Cinayeti öğrenen MİT yetkilileri polisten mütemmim bilgi istediler. Onların zaviyesinden hadise oldukça açıktı. Yüksel Berke'nin verdiği ifadede katilin Rasim Kara olması kuvvetle muhtemeldi.

Anlaşılan katil, metresini kaçıran doktoru bulmuş ve onu ortadan kaldırmıştı.

MİT bakımından katil Rasim Kara, aranan sıradan bir suçluydu. Fakat JKD' nin işlediği organize suçlarda parmağı olduğu ve tetikçilik yaptığı Yüksel Berke'nin sorgulaması sırasında ortaya çıktığından artık o da Teşkilat'ça aranan biri haline gelmişti. Elllerinde eşkâlini tarife yarayan üç şahit vardı. Mutlaka ele geçirilmesi gerekiyordu.

Öğleden sonra üç sularında Fahri Somali'nin bürosuna girerken Yüksel Berke heyecandan titriyordu. Omuzlarındaki yük taşıyamayacağı kadar ağır geliyordu. Tam anlamıyla batağa saplanmıştı.

Emekli general Ömer'i görmek onu şaşırtmadı. Komite'nin bu baş muhalifi şimdi Kızıl'ın dümen suyuna girmişti. Yine de generalin olacaklardan ne kadar haberi olduğu hususunda bilgisi yoktu.

İkisini de başıyla selamladı. Patronunun gösterdiği koltuğa oturdu. Fahri Somali'nin yüzü gülüyordu.

"Nasıl, her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet efendim."

"Bunu duyduğuma sevindim Yüksel. Aferin iyi iş becerdin."

Genç adam bir an duraladı.

"Bir ufak sorun var yalnızca"

Tine mi?"

"Sanırım basit bir teferruat."

"Nedir o?"

"Şey efendim..." diye yutkundu Yüksel.

"Çekinme konuş. Paşam bizdendir."

"Beyefendi, Cellad komite toplantısının nerede yapılacağını soruyor."

"Komite toplantısının nerede yapılacağını mı?"

"Evet, efendim."

General'le Fahri Somali birbirlerine baktılar.

"Bu onu niye ilgilendiriyor ki?"

"Bilmiyorum efendim. Ama bu husus çok önemli dedi."

Kızıl işkillenmiş gibi:

"Allah Allah, hiç bir şey anlamadım bu işten" diye mırıldandı.

General "Sakin bu manyak, toplantıyı basmaya filan kalkmasın?" diye homurdandı. Fahri Somali itiraz etti:

"Olur mu hiç öyle şey Paşam" dedi. Merak dolu gözlerini Yüksel'e dikmişti.

Genç adam elinden geldiğince onları rahatlatmaya çalıştı.

"Belki toplantıya gelirken yolda öldürmeye kalkışabilir" diye mırıldandı.

İki adamın da yüzü asıldı. Durumdan pek memnun gözüküyorlardı.

General, Kızıl'a baktı.

"Toplantı akşama sekizde" diye mırıldandı. "Üstelik onun binasında. Oraya girdi mi toplantı bitene kadar çıkmaz."

Fahri Somali omuzlarını silkti.

"Öyleyse çarşamba sabahı binaya gelirken işini bitirsin."

Yüksel Berke öğreneceğini öğrenmişti.

Komite toplantısı çarşamba akşamı saat sekizde Şahap Aktaroğlu'nun binasında yapılacaktı...

General tedirgindi.

"Bence bu iş yarın yapılmalı" diye söylendi.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Hayır" dedi Fahri Somali. "Çarşamba sabahı daha münasip."

"Neden?"

"Toplantı aynı akşam yapılacağına göre diğer üyeler hadisenin şaşkınlığını üzerlerinden atamazlar. Kararsız ve üzüntülüdürler. Başkan ölünce bu toplantıyı düzenlemek, işlerin yürümesi ve alınacak tedbirler bakımından kaçınılmaz olur."

Sadece "Hımm" demekle yetindi.

Yüksel'in aklı karışmıştı. Şahap Aktaroğlu'nun öldürüleceğini düşündüklerine göre aynı gece ölen adamın binasında toplantı yapmak biraz garip değil miydi? Bunu nasıl gerçekleştirebilirlerdi?

Başkan ölse yer yerinden oynar, memleket ayağa kalkardı.

Bir gariplik sezinler gibi oldu. Dayanamadı kuşkusunu açıkladı.

"Beyefendi, Başkan'ın öldüğü gün, onun binasında nasıl toplanabilirsiniz? Bu mümkün olur mu?"

Fahri Somali sırttı.

"Olmaz tabii. Gerçek Komite toplantısı o akşam burada, aşağı kattaki Mavi Salon'da yapılacak."

Yüksel Berke içinden derin bir oh çekti.

Az kaldı Kızıl'ın demincek dediklerine inanacaktı... Gerçek Komite toplantısının yapılacağı yeri öğrenmişti. Bunu da MİT'e bildirebilirdi.

Sonra aklı daha da karıştı.

Aslında Başkan'a bir suikast girişimi olmayacağına göre gerçek toplantı nerede yapılacaktı?

Cesaretini topladı. Bu suali sormalıydı. "Beyefendi" dedi. Dudaklarının ucuna gelen soruyu

yöneltmekte tereddüt etti. Kuşkulılarından çekiniyordu. Dayanamadı. "Şayet Başkan'a böyle bir girişim yapılacak olmasaydı, toplantı Aktaroğlu Holding'in neresinde yapılırdı?" diye sordu.

General kaşlarını çatıp yüzüne baktı. "Niye soruyorsun?" "Hiç, sadece merak ettim."

Fahri Somali yerinden kalkıp genç adama yaklaştı, omzundan tutup: "Ünlü aynalı odasında" dedi.

"Oraya bayılır. Herkese hava atar. Gerçekten de lüks bir yerdir. Yabancılar bile bayılır. Sahi, niye sordun?" Gülümsedi Yüksel. "Sizin Mavi Salon'dan güzel midir?" Fahri Somali'nin kahkahası odada

çınladı. "Demek bunu merak ettin ha? Güzeldir, güzeldir. Ama tasalanma bundan böyle

İstanbul'daki Komite toplantıları Mavi Salon'da yapılacak." "İnşallah Başkan'ım" dedi Yüksel. Genç adamın Kızıl'a başkanım diye hitabı üç adamın da yüzünde gülümsemeler yarattı.

Yüksel Berke odayı terk ederken memnundu. Öğreneceğini öğrenmişti...

Kapı arkasından usulca kapanırken General kuşkulu bir ifadeyle Fahri Somali'ye baktı.

"Bu gence çok güveniyorsunuz" dedi. Kızıl sinsi sinsi tebessüm ederken "Hiç kimseye çok güvenmem Paşam ama bu delikanlı oldukça zeki ve işinin ehlidir" demekle yetindi.

Binayı terk ederken Yüksel Berke soğuk havayı derin derin soludu. Hafif hafif çiseleyen yağmura aldırmandan Balmumcu'ya kadar yürümeyi tercih etti.

Şimdi Aktaroğlu Holding'e, Başkan'la görüşmeye gidiyordu.

Kapıdaki üniformalı bekçiler nazikâne bir biçimde randevusu olup olmadığını sordular. "Evet"

cevabını alınca yine Aktaroğlu'nun sekreteriyle temas kurdular. Başkan'ın cazip sekreteri onu geçen

seferki gibi asansörün başında karşıladı. İri yarı üniformalı goril, kızın yanındaydı. Adam bu kez de üstünü aradı.

Yüksel bu tarz bir kabule alışmıştı artık. Hiç sesini çıkarmadı ama içinden her ziyaretçiye aynı muameleyi yapıp yapmadıklarını merak etti doğrusu. Yoksa bu, sadece Fahri Somali'nin adamı olduğu için mi yapıyordu anlayamadı.

Şahap Aktaroğlu odasında yalnızdı. Yükselin gözleri gayrı ihtiyari Hüseyin Yenli'yi aradı. Onu görememek genç adamı sevindirdi.

Başkan hemen konuya girdi.

"İşler yolunda gitti mi?"

"Evet efendim. Celladın çarşamba sabahı meseleyi hal edeceğini söyledim."

"Güzel. Reaksiyonları ne oldu?"

"Fahri Bey onayladı."

Ta General?"

Yüksel Berke irkildi. Başkan, Generalin orada olduğunu nereden biliyordu acaba?"

"Şey..." diye mırıldandı. "General bu işin daha önce halinde fayda umuyor efendim."

"Vay namussuzlar" diye homurdandı.

Yüksel cesaretini toplayıp:

"Başkanım. Generalin orada olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu. Sonra da pişman oldu.

Adam tuhaf tuhaf yüzüne baktı.

"S en benim boş oturup olayların gelişmesini mi beklediğimi sanıyorsun?"

Haklıydı adam. Karşısında bir grup insan onu öldürmek için plan hazırlarken boş oturacak hali yoktu ya...

Sustu.

"Aferin" dedi. "Senden memnunum. İşini iyi yaptın. Şimdi ben sana bir görev vereceğim. Bu işi de becerirsen artık önün açıktır."

Yüreği ağzına geldi Yüksel'in. Kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Hepsi aptaldı bu heriflerin. Nasıl bir tehlikenin kendilerini beklediğini görmeyecek kadar da kör. Çok yakın bir gelecekte hepsi armut gibi toplanacaktı.

İnşallah ben paçayı kurtarırım diye düşündü. Ondan da şüpheliydi ya. Ama elinden ne gelirdi?

Denize düşen yılanı sarılırdı.

Başkan fersiz gözleriyle dik dik yüzüne bakıyordu. Aklından geçenleri anladığını sanarak bir an dehşetle ürperdi. Ama hiç kimse insanın düşüncelerini okuyamazdı. Saçmalama dedi içinden sonra

"Emredin Başkan'ım. Ben vereceğiniz göreve hazırım" dedi. Öğreneceği her yeni bilgi kurtuluşunun teminatı olacaktı.

"Edindiğim bilgilere göre bu sabah bir dernek üyemiz Şile'deki villasında ölü bulunmuş. Daha doğrusu boğularak öldürülmüş."

Boğularak öldürülmüş lâfi irkilmesine yol açtı genç adamın. Boğma lâfi hep Cellad'ı çağırıyordu. Dikkatle dinlemeye devam etti.

"Üyemizin adı Dr. Sıtkı Başer."

Yüksel Berke'nin kanı çekildi, yüzü sarardı. Yüzündeki değişikliği hisseden Başkan sordu:

"Tanıyor musun?"

"Pek yakinen değil, efendim. Sadece son Recep Solmaz işinde postalık yaptığını biliyorum."

"Bu cinayeti Cellad'ın işlediğini sanıyoruz. Doktor'un biri kadın biri erkek iki misafiri olduğunu işittik. Kadın Recep Solmaz'ın eşi olabilir. Bir zamanlar Cellad'ın metre siymiş."

Yüksel ürperdi. Durum iyice karışıyordu. Aktaroğlu'nun grubu belli ki iyi bilgi toplamıştı. Cellad da anlaşılan eski metresini bulmuştu. Ama doktoru niye öldürdüğünü anlıyamıyordu. Kiskanmış olmalıydı. Dengesiz, manyağın tekiydi zaten diye düşündü.

"İzlerini araştırdık, olmaları muhtemel yerleri taradık" dedi Başkan. Konuşurken buruşuk yüzündeki sol gözü hafifçe kısılıyordu.

Yüksel içinden, arayıp tarasanız da onu bulamazsınız diye geçirdi. Herif senelerdir karda yürümüş izini belli etmemişti. O bulunmazdı.

"Çamlıca'da eski bir köşkte kaldıklarını tesbit ettik."

Yüksel Berke şaşırarak "Bunu nasıl başardınız Başkanım?" diye sordu. Gerçekten hayret etmişti.

Şahap Aktaroğlu sırtarak "Benim istihbarat ağım geniştir" diye karşılık verdi.

Ter basmıştı Yüksel'i. Adamın ne isteyeceğini az buçuk tahmin edebiliyordu artık.

"Emriniz nedir Başkanım?"

"Bu adam ve kadın bundan böyle Dernek için tehlike teşkil ediyorlar. Bu güçlü kuruluşun devamı için büyük bir tasfiye ameliyesi gerekiyor. Didinerek, uğraşarak yarattığım JKD'nin bazı muhteris ve aç gözlüler tarafından ele geçirilmesine izin veremem. Tehlike büyük boyutlara vardı. Hain kemiriciler, Derneği içten yıkmaya çalışıyorlar. Her kademede düşmanlarım var. Çarşamba günkü toplantıdan sonra büyük bir tasfiye gerçekleşecek. Bazı kodamanlar ebediyen Dernek'le alakalarını kesecekler."

Aktaroğlu'nun sol gözü iyice kısılmıştı.

Birden sustu. Sert sert Yüksel'e baktı.

"Sana güveniyorum delikanlı" dedi.

"Tabii Başkan'ım, bağlılığımdan hiç kuşkunuz olmasın."

Aktaroğlu rahatlamış gibi soluk aldı.

"Cellad'la metresinin tasfiyesi işini sen yöneteceksin."

Bunu tahmin etmişti Yüksel. Başını salladı.

"Emredersiniz efendim" dedi.

Tanına yeteri kadar adam vereceğim. Hepsi bana sadıktır. İyi silah kullanırlar. Temiz bir iş istiyorum. Hadiseye intihar süsü verilmeli. Anlıyor musun? Olumsuz bir aşkın kaçınılmaz sonu gibi..."

"Anlıyorum efendim."

Yutkundü Yüksel Berke. İçinden karşısındaki yaşlı ve hırslı adama biraz da acıyarak baktı. Hiç şansı yoktu. Sonunun geldiğinin hiç farkında değildi. Demek insanın gözü kararınca en basit gerçekleri bile göremez hale gelebiliyordu.

Kendi geleceği de bitmişti. Fazla şansı yoktu. Bir an düşüncelere daldı. Feci sonun başlangıcı, o lanet kadının uçakta gazetecinin eline sıkıştırdığı notla başlamıştı. Kahrolasica, bula bula o kadar yolcu arasında bir gazeteciyi seçmişti. Olacak aksilik değildi ama bu olmuştu işte.

Nazan öldürülmeyi hak etmişti doğrusu. Ne yazık ki bunu yapamazdı. Durumu MİT'e bildirmek zorundaydı, kendi güvenliği için.

Sonra aklı karışarak düşünmeye başladı. Acaba MİT'e her şeyi bildirmek zorunda mıydı? Bazı şeyleri atlasa olmaz mıydı sanki? Nasıl olsa bu yeni görevi kimse bilmiyordu.

Asıl hırsı ise o gazeteciyeydi. Metruk fabrika binasında yaptıklarını unutamıyordu. Burnundaki sızı hâlâ geçmemişti. Aklına şeytanca bir düşünce geldi. Başarıp başaramayacağına emin değildi ama yine de denemeye değerdi. Bu konuyu Aktaroğlu'na açacaktı, lâkin önce aldığı ilk emri düşünmeli, teferruatı öğrenmeliydi. Hadiseler öylesine üst üste geliyordu ki, neye öncelik vereceğini kestiremez olmuştu.

"Bu görevi ne zaman yerine getireceğiz Başkanım?" diye sordu.

İhtiyar Kurt "Bu gece" diye cevapladı.

Zaman yok denecek kadar azdı. Aldığı cevap hiç hoşuna gitmedi Yüksel'in. İçini bir karamsarlık kapladı. MİT'in kendisini devamlı gözetlediğinden emindi. Başiboş bırakacak değillerdi ya...

Onları atlatamazdı.

Takipten kurtulması için bir şeyler yapması gerekliydi, ya da olduğu gibi her şeyi anlatması.

Kararsızdı "İçine edeyim bu durumun" diye söylendi.

Başkan ne söylediğini anlamamıştı. "Ne dedin?" diye sordu.

"Şey, efendim" diye kekeledi.

"Size söylemek zorunda olduğum bir husus daha var."

"Nedir o?"

Bir kumar oynayacaktı Yüksel Berke. Nasıl olsa her şey mahvolmuştu. Bundan sonrası o kadar da önemli değildi. Hapise düşse bile hiç olmazsa intikamını aldığı için rahatlayacaktı.

"Şu gazeteci Sedat İlker meselesi..."

"Onu dert etme. Susturuldu."

"Ben aynı kanıda değilim efendim."

Aktaroğlu ters ters yüzüne baktı.

"Gazetenin sahibi dernek'tendir. Kulağı büküldü. Aleyhimizde hiç bir yazı yazılmayacak. Hüseyin beyin adamları da ufak bir gözdağı verdiler, adam korkutuldu."

"Adam sandığımızdan daha cesur efendim. Bu işin üzerine gitmekten vazgeçmedi."

"Nerden biliyorsun?"

"Emin değilim, yanılmış da olabilirim. Ama dn Fahri Beyin bürosundan cıkarken ona ck benzeyen bir adamla karşılaştım. Tam hanın kapısında, gzkmemek için hemen uzaklaştım. Sanırım Fahri Bey, ona sizin aleyhinizde bazı bilgiler sızdırıyor."

Başkan tedirgin olmuştu. Gözü yine kısılmıştı.

"Saçma" diye mırıldandı. "Benim aleyhimde ne bilgi sızdırabilir ki? Dernek hakkında da bilgi veremez çünkü bu onun da sonu olur. Yanılıyorsun. Buna cüret edemez."

Yüksel oyuna devam etti.

"mit ederim öyledir. Ama şu kadarına eminim ki geçtiğimiz cumartesi gecesi Fahri Somali onun ldrlmesi için Ankara'da benim vasıtamla Cellad'a haber yolladı. Cellad işi beceremedi. Gazeteci elinden kurtuldu. Sonra her ne olduysa birden gazeteciyi ldrtmekten vazgeçti ve pazar sabahı onunla temas kurdu."

Aktaroğlu iyice işkillenmişti.

"Emin misin?"

"Evet efendim."

"Grştler mi?"

Yüksel başını salladı.

"Nerede?"

"Bizim Patronun Ankara'daki fabrikalarının birinde."

şahap Aktaroğlu, Fahri Somali'nin nasıl bir dolap çevirdiğini anlayamamıştı. Sinirli sinirli parmaklarını masaya vurmaya başladı.

Yüksel içinden sırttı. Kuşku tohumları Başkanın ruhunu sarmaya başlamıştı. şu önlerindeki iki gün, şayet MİT ve polis gerekli tevkifleri yapmazsa etraf kan glne dönecekti. Ehh, gazeteci ajanın da öldüğünü görmek doğrusu Yüksel'i ck sevindirecekti.

"Dur bakalım" dedi Başkan. Sonra telefonu açıp sekreterine "Bana Hüseyin Yenli'yi bağlayın" diye emretti.

Yüksel Berke zevkten dört köşe olmuştu. Gazetecinin idam fermanı cıkmağ üzereydi.

Az sonra Hüseyin Yenli hattaydı.

Başkan kısaca aldığı haberi Hüseyin Yenli'ye özetledi. Yüksel konuşmaları dikkatle dinliyordu.

Anladığı kadarıyla adam söylenenlere pek inanmış değildi. Galiba itiraz ediyordu. Başkan:

"Spor muhabiri olması ne yazar yahu" diye bağırdı. "Bir gazetecinin eline böyle bir fırsat ömrü

boyunca bir kere geçer. Düşünsene öğrendiklerini işa ederse, bütün memleket yerinden oynar, herif bir anda meşhur olur, birinci sınıf gazeteciler arasına girer."

Başkan bir süre susup, Hüseyin Yenli'nin itirazlarını dinlemeye devam etti. Gözü yine kısılıyordu.

"O da gider, başka bir gazete ile anlaşır. Hangi gazete bu sansasyonel haberi kaçırmak ister" diye

bağırdı. "Aldırma, bir eksik bir fazla, pek bir şey değişmez. Temizleyelim bu iti."

Hüseyin Yenli ikna olmuştu galiba. Başkan devam etti:

"Senin o iki adamın... Tamam işte... Bu gece bitirsinler işini..."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Sinirini hâlâ yenememişti.

"Ulan Fahri, ulan iblisin dölü dünyayı sana zindan edeceğim" diye söylendi.

Yüksel Berke garip bir haz duydu. Kendi akıbetinden de endişeliydi ama giderayak gazetecinin de defteri durulmuştu.

Derin bir nefes aldı...

Aynı gün öğle saatlerinde Bülend Kozlu'dan ayrılan Sedat sevinç içinde gazetedeki odasına girdi. Hayatından memnundu. Nihayet MİT memleketi sömüren ve diledikleri gibi ekonomik bir düzen kurup sürdürmek isteyen bir avuç maceraperesti saf dışı etmeye karar vermişti. Sermaye gleri ne kadar kırvetli olursa olsun alt tarafı birer kanlı katildi bunlar. Kendi gaye ve menfaatlerine ters düşen herkesi temizliyorlardı.

Masasına oturdu. Bir yandan ışıkla son günlerin sevilen bir parçasını alıyor, bir yandan da hafta sonunda oynanacak Fenerbahçe Galatasaray maçının tahmin yazısını hazırlamaya çalışıyordu.

Keyfi yerindeydi. Yazıyı tamamlayınca haberi Cem Tarakıya uçuracak sonra da şermin'i arayacaktı. Açık kapıyı tıkırdatan ofis boy'u görünce başını bilgisayardan kaldırdı.

ocuk, büyük patronun kendisini görmek istediğini söylüyordu.

Tüm neşesi birden kaçtı. Bu davetin sebebini tahmin edebiliyordu...

Ayakları geri gide gide, binanın en üst katındaki patrona ayrılmış bölüme çıktı. Sinirleri iyice gerilmişti. Geniş ve bakımlı koridordan geçip patronun çalışma odasına yürürken kararlıydı. En ufak bir baskı ya da ikazla karşılaşırsa istifa etmeyi göze almıştı. Kendi boğazından başka bakmakla yükümlü olduğu kimse yoktu. Buna da aldırmadı, bankada birikmiş biraz parası vardı, mesleğinde ise sivrilmiş biriydi, nasıl olsa başka yüksek tirajlı bir gazetede yeniden iş bulabilirdi. Gerçi gazetesini seviyordu; buradaki arkadaşları, iş ortamı, çalışma rahatlığı ve aldığı ücret tatminkârdı. Hatta patronu da sever ve sayardı. Ta ki onun, JKD üyesi olduğunu anlayana kadar. Aslında olayların gelişimi kötü bir devreye rastlamıştı. Şu sıralar işsiz kalması hiç işine gelmiyordu. Şermin'le gerçekleştirmeyi düşündüğü evliliğin arifesinde işsiz ve parasız kalmak büyük talihsizlikti. Patron Hulki Sezer'in sekreteri onu hiç bekletmeden içeri aldı.

Sedat'ın içeriye girdiğini gören uzun boylu, hantal görünümlü Patron oturduğu maroken koltuğundan kalkıp, onu ayakta karşıladı, elini sıktı. Sırtında gri, çizgili bir takım elbise vardı. İri göbeğini saklamak için daima kruvaze ceket giyerdi. Lacivert, desenli ipek kravatı şıklığını tamamlıyordu. Sanatkârlara özgü, çenesindeki ufak ve bakımlı sakalı ona büyük kapital sahibinden ziyade, güzel sanatlarla uğraşan hassas, duygulu ve ince bir insan havası veriyordu.

Oysa, o bir JKD üyesiydi. Ve bunu hatırlamak Sedat'ın tüylerini diken diken etmeye yetiyordu... Sedat, adamın içten ve cana yakın sevgi gösterisine hürmet ve saygıyla karşılık verdi. Patron hal hatır sorarken bile olacaklara şartlanarak içeriye girdiğinden üzerindeki tedirgin ve gergin ruh halinden bir türlü sıyrılamıyordu.

Hulki Sezer'in kahve teklifini reddetti. Adamın bir an önce konuya girmesini bekliyordu. Nedense Patron konuya girmekte bir hayli gecikti. Havadan sudan, memleketin genel ekonomik sıkıntılarından, hafta sonu yapılacak Fenerbahçe Galatasaray maçından bahsetti durdu. Daha ziyade bir monolog gibi. Sedat yüzünde bir tebessümle dinlemekle yetindi sadece.

Neden sonra, içtiği kahve fincanını masaya bırakıp nazarlarını genç gazeteciye dikti. Sedat artık konuya gireceğini anlamıştı. Büyük bir dikkat ve heyecanla adamın söyleyeceklerini bekledi.

"Cem Tarakçıdan işittiğime göre geçen hafta sonu Ankara'ya uçarken polisiye filmlerdeki olaylara taş çıkartan bir vaka yaşamışsın. Öldürülen sanayici Recep Solmaz'ın karısı eline bir pusula sıkıştırmış."

Sedat başın saladı www.cizgiliforum.com

"Evet efendim."

"Çok ilginç."

"Doğru efendim."

"Merak ettim doğrusu. Ne yazıyordu bu pusulada?"

Sedat bir an tereddütle patronunun yüzüne baktı. Adamın yüzü ifadesiz, bakışları boştu. Bir anlam çıkaramadı.

"Bu özel bir mesajdı, efendim" dedi.

"Özel mi? Nasıl yani?"

"Kadın benimle görüşmek için randevu istiyordu." Hulki Sezer'in bakışları donuklaştı. "Yani aklıma ilk gelen manada mı?" Sedat hiç bozuntuya vermedi. "Aklınıza nasıl bir mana geliyor, anlayamadım." "Nasıl olacak canım? İşte, ufak bir kaçamak, sıradan bir aşk hikâyesi filan gibi."

"Evet, öyle denebilir."

"Yaa" dedi Hulki Sezer. Tatmin olmamış bir hali vardı. "Hepsi o kadar mı?"

"Evet, o kadar."

Bozulmuştu Patron ama bunu belli etmemeye çalıştı. Hatta gülümsedi. "Küçük bir kuş Ankara'da başka işlere de karıştığını söyledi."

Sedat hiç anlamamış gibi:

"Başka işler mi? Neyi kastettiğinizi anlayamadım."

Adam birden gerildi, yüzünü haşın bir ifade kapladı.

Sertçe:

"Numara yapmayı bırak. Olanları biliyorum. Cem Tarakçı her şeyi anlattı. Sen bir JKD operasyonuna karışmışsın."

Maskeler düşüyordu.

Sedat derin bir nefes aldı. Mücadeleye hazırdı artık...

"Evet, doğru" dedi. Sonra parmağıyla boğazını işaret edip "Ş u izlere bakın, beni boğmak istediler" diye homurdandı.

Hulki Sezer yerinde doğrulup, Sedat'ın boynunda hâlâ geçmemiş olan tel izlerine baktı. Biraz şaşalamış gibiydi.

"Kim yaptı bunları?" diye sordu.

Omuzlarını silkti Sedat.

"Kim olacak JKD mensupları" diye karşılık verdi. "Sadece o kadar da değil. İstanbul'da da takip ediliyorum. Beni ölümle tehdit ettiler, arabama zarar verdiler."

Patronun şaşkınlığı daha da artmış gibiydi.

"Polise başvurdun mu?"

"Hayır."

Adam rahatlamış gibi yüzüne baktı.

"Neden?"

"Bir yararı olacağını sanmıyorum da ondan."

Hiç cevap vermedi Hulki Sezer. Bir süre düşünceli kaldı.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Can alıcı noktaya şimdi geliyorlardı.

"JKD hakkında geniş bir yazı dizisi hazırlayacağım. Bu namussuzları en korkutan şey afişe olmak. Kamuoyuna onları tanıtacağım ve yaptıkları kanunsuz işleri belgeleriyle ve şahitlerle anlatacağım." Hulki Sezer gülümsedi.

"Belgelerle mi? Onlar hakkında elinde belge mi var?"

Bu yalana değerdı. Patronunun göstereceği tepkiyi merak ediyordu.

"Evet, bir kaç belge buldum. Ayrıca Dernek içinde bana şahitlik edecek, ifademi onaylayacak üç kişi biliyorum."

Patronun yüzü sarardı.

Karşısındaki genç adamın blöf yapıp yapmadığını kestiremiyordu.

"Bu çok ciddi bir suçlama" dedi.

"Evet, biliyorum."

"Peki bunu nerede neşredeceksin?"

"Her halde sizin gazetede değil efendim. Buna izin vermeyeceğinizin farkındayım."

"Çok doğru. Ben gazetemi böyle aslı astarı olmayan safsatalara alet edemem."

"Safsata mı? Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Evet, aynen öyle."

"Tamam, mutabıkız. Ama bu diziyi havada kapacak bir sürü gazete ve gazete patronu tanıyorum. Bu hiç dert değil."

Hulki Sezer yerinden kalktı. Ellerini pantolonunun cebine sokup odasını arşınlamaya başladı. Sıkıcı bir sessizlik oldu.

"Demek bizim camiayı terk etmeye karar verdin."

"Öyle gözüküyor."

"Hata ediyorsun. Bu denemen sana bir şey kazandırmayacak. Üstelik zaman içinde silinip gideceksin. Oysa sen kabiliyetli bir spor muhabiriydin. Sana son bir ağabey ve patron tavsiyesi, bu sevdadan vazgeç. Üstelik bu senin sahan değil, her konuyu uzmanına bırak. Yazılacaksa bu işi, bu konulardan anlayan biri yazmalı. Harcanacaksın Sedat."

"Neyi ima ettiğinizi anlıyorum efendim ama ne yazık ki bu konuda kararlıyım."

"Adam, Sedat'a üzgün nazarlarla baktı. Ağır ağır yanına yaklaştı, elini dostça omzuna koydu.

"Üzgünüm Sedat" dedi. "Seni özleyip, arayacağız." Genç gazeteci o anda karşısındaki adamın samimi üzüntüsüne inanmak istedi. Ama inanmak elinden gelmiyordu.

"İstifamı şimdi yazar, personel şubesine bırakırım" dedi.

Patron gözlerindeki aynı üzgün ifadeyle:

"Kim bilir belki bu sevdadan vazgeçer yeniden aramıza dönersin. Kapımız her zaman sana açık olacaktır" dedi.

Yerinden kalkıp, kapıya yürüyen Sedat: "Sağ olun efendim" diye yanıtladı.

Gazetede ki hizmeti bitmişti artık. Bundan böyle bu adama hizmet edemezdi. Kapıyı kapayıp dışarı çıkarken "lanet olsun" diye söylendi.

Bu sonucu göze almıştı. Fakat daha koridorda asansörlere doğru yürürken işsizliğin ve çaresizliğin ağır yükünü omuzlarında hissetmeye başladı. Ne yapacağını bilemiyordu. Hangi gazete olursa olsun birinin spor servisinde iş bulabilirdi, bu dert değildi ama asıl Patrona gözdağı verip, yapmakla tehdit ettiği yazı dizisini nasıl hazırlayacaktı? Gerçek sorun buydu. Bu konularda gerçekten de yetersiz ve bilgisizdi. Bunu Cem Tarakçı'ya da teklif edemezdi. Onun da ekmeğiyle oynamaya hakkı yoktu. İki kat aşağıya, Cem'in odasına indi. Arkadaşı yoktu. Servistekiler henüz gelmediğini söylediler. Biraz mahsun ve kırık odasına gitti. Yarım kalmış tahmin yazısını bitirmeye gerek yoktu artık. Oturup istifa dilekçesini hazırladı. Yazıp, imzasını attı. Sonra telefonu açıp Şermin'i aradı. Şimdilik işinden kovulduğunu ona söylemeyecekti. Telefona bir erkek sesi cevap verdi. İrkilmekten kendini alamadı Sedat.

Sesi tanıdı. Şermin'in kocası Erol'du bu. Buz gibi kesildi birden. Sonra tepesi attı. Hattın öbür ucundan herif "Eşşeoğlu eşşek, gazeteci bozuntusu" diye bağırıyordu...

Sedat İlker'in telefondaki küfüre karşı ilk tepkisi, adamı boğmak arzusuuydu. Çılgına döndü. Sünepe, duygusuz, beş para etmez herif yine sevgilisini yanındaydı ve kendisine küfür etmişti.

Yumruklarını sıktı. Ne yapabileceğini düşündü. İşine son verilmesini de, JKD'yi de unutmuştu şimdi. Ruhunu alev gibi saran Şermin'i ve gelecek hayallerini düşünüyordu.

Adamın o eve dönmesi düpedüz haysiyetsizlikti. Gururu olan bir erkek bunu yapmazdı. Karısını bir otel odasında, yarı çıplak vaziyette bir erkekle yakalamıştı. Gerçi orada sevişmek için bulunmuyorlardı ama kapıda belirmeseydi bu sonuç kaçınılmazdı.

Acaba niye eve döndü diye düşünmeye başladı. Yoksa boşanma muamelelerinde bir müşkülât mı çıkarmak tasavvurundaydı? Olabilirdi, ne de olsa Şermin zengin bir kadındı. O tıyneteki bir adam bu serveti kolay kolay bırakmak istemeyebilirdi. Acaba dava dilekçesini almış mıydı? Adli tebligatın bu kadar kısa zamanda eline ulaşamayacağını düşündü.

Sonra biraz daha makul olmaya çalıştı. Adamın bu tepkisi normaldi, ne de olsa hâlâ Şermin'le evli sayılırdı. Belki de eve eşyalarını toplamaya gelmiş olabilirdi. Fakat bir türlü kendisine telefonda yapılan hakareti hazmedemiyordu. Bir şeyler yapması lâzımdı.

Hırsını yenememişti.

Gazetede son saati tam bir cehennem azabına dönüşmüştü. Yerinde duramıyordu, telefonun başına çöktü, tekrar Şermin'in numarasını çevirdi.

Zil çalıyordu fakat açan yoktu...

İçini huzursuzluk kapladı. Önsezileri nedense Şermin'in tehlikede olduğunu söylüyordu. Bir daha aradı. Yine açan olmadı.

Daha fazla bekleyemezdi. Deli gibi yerinden fırladı. Nasıl bir aksilikle karşılaşacağını bilmiyordu ama duramazdı, bir an evvel Şermin'i bulmalı onun emniyet ve huzur içinde olduğunu görmeliydi.

Otoparka inip arabasına atladı, çılgın gibi Honda'yı Yeniköy'e sürmeye başladı.

Şimdi odayı bir sessizlik kaplamıştı. Erol Ülken ne şekilde davranacağını kestiremiyordu.

Karşısındaki kadın artık onun karısı değil, can düşmanıydı. Lüzumundan fazla çok tehlikeli şeyler biliyordu. Gerçekten de bildiklerini bir koz olarak kullanabilir miydi? Buna emin olamıyordu...

Ortada iki ihtimal vardı. Ya kadının bildiklerinin ifşa edilmemesi için ileriye sürdüğü şartları kabul etmesi, yani üzerine konmayı düşündüğü servetten vazgeçmesi ya da bu kadının sonsuza dek susturulması.

Bu servetten vazgeçemezdi. Kuşkusuz ana sermaye kayınpederinindi, ama varlıklarının bu günkü hale gelişinde kendisinin hiç mi rolü olmamıştı? Şermin bunu nasıl görmezlikten gelebilirdi? Olacak şey değildi.

Onu susturmaya gelince bu işi kendi başına yapamayacağını biliyordu. Öldüremezdi onu. İş cinayete kadar vardırılmazdı...

Nefretle karşısındaki kadını süzdü.

Tehdidine kulak asmamıştı. Parası uğruna skandalı göze alabilecekti. Zaten Erol'un böyle bir niyeti de yoktu. Onunkisi sadece blöftü. Böyle bir skandalın iş dünyasında kendi itibarını zedeleyeceğini de biliyordu. Bu şartlar altında boşanamazdı.

Duruma mutlaka bir çare bulmalıydı. Ama nasıl?

"Pis fahişe" diye söylendi. "Gururumla oynadın."

"Seni ikaz etmiştim, benimle terbiyeli konuş. Seni aldatmadım. Sedat'la yatmadım. Ama onu seviyorum. Onunla olacağım ve boşanır boşanmaz da onunla evleneceğim. Anlıyor musun beni?"

"Sus, sus, ahlâksız kadın. Bunları duymak istemiyorum."

Şermin içini çekti.

"Duymak istesen de istemesen de bunlar gerçek. Evet onu seviyorum. Bana aşkı, sevmeyi, yaşamın tadını veriyor. Bir kadın olarak onun yanında insanlığımı, dişiliğimi anlıyorum. Bunu anlatmak bana da zor geliyor, ne çare ki gerçekleri anlamam ve hayatımdan çıkman gerek. Her medeni erkeğin davranışı bu olmalı. Senden bunu bekliyorum."

Erol başını önüne eğdi.

Yeni bir taktik denemeliydi. Karısının hisli ve duygu yüklü olduğunu bilirdi. Belki kendime acındırabilirim diye düşündü.

"Ya benim halim ne olacak? Beni hiç mi düşünmüyorsun? Beş yıl evli kaldık." "Hayır, altı."

"Evet altı yıl. Seni hiç aldatmadım. Hep evine sadık bir adam olarak kaldım, ömrüm işimle evim arasında geçti. Babandan kalma işi büyüttüm. Sonuç bu mu olmalıydı?"

"Bilemiyorum Erol, bu söylediklerin doğru olabilir. Ama şimdi yaşama başka bir boyuttan bakıyorum, kendi hayatımı yaşamak istiyorum. Aşkı, sevgiyi tatmak, ömrümün kalan kısmını bu yeni bulduğum saadet seli içinde geçirmek istiyorum. Tabii hakkım bu benim."

"Beni hayatından bir kalemde silip atamazsın. Bunun da bir bedeli olmalı. Bu bedeli bana ödemelisin." Şermin bir an durakladı.

Kocasının da haklı olduğu bir yan vardı. Belki onunla pazarlığa oturmasında yarar bile olabilirdi. Ondan bir an evvel kurtulmak istiyordu. Sevgiliyle mutlu bir evliliğe kavuşması ancak böyle mümkün olabilecekti. "Teklifin nedir?" diye sordu. Erol derin bir soluk aldı.

İş pazarlığa dönüşüyordu ve bunu becerebilme yeteneği fazlaydı. Karısının gözlerinin içine baktı. Tam o sırada telefonun zili tekrar çaldı.

Erol, mutlaka o iblis arıyor diye düşündü. Şermin'e yalvarır gibi bakıp "Lütfen açma" diye fısıldadı. Genç kadın kararsızdı. Ahizeye uzanan kolu yarı yolda kaldı. Ne yapacağını, nasıl davranacağını kestiremedi. Elini almaçtan geri çekti.

Zil ısrarla çalıyordu.

Arayan mutlaka Sedat olmalıydı. Demincek kocasının ettiği küfürden sonra sevgilisinin sinirlendiğini tahmin edebiliyordu.

Kendisini merak ediyor da olabilirdi...

Telefonun zili kesildi. Şermin içinde bulunduğu şartlara rağmen aklını Sedat'tan alamıyordu. Önce telefonda işittiği küfür ve arkasından ısrarlı arayışa rağmen cevap verilmemesi. Meraktan mahvolmuş olmalıydı, kim bilir belki daha da kötü şeyler düşünüyor olabilirdi...

Telefonun sesi kesilince Erol biraz rahatlamıştı.

"Gel, salona geçelim; orada daha rahat konuşuruz" dedi. Yatak odasını birlikte terkettiler, salondaki geniş kanepeye yan yana oturdular.

Şermin üzerindeki rahatsızlığı bir türlü atamıyordu. Kocasının cebinden bir kağıt çıkardı. Önlerindeki sehpanın üzerine koydu. Genç kadın oturduğu yerden kağıda bir göz attı.

"Nedir bu?"

"Mevcut ticari işletmelerin, gayrimenkullerin, hisse senetleri ve tahviller ile bankalardaki nakdin dökümü. Bazı kıymetli antika eşyaları da bu listeye dahil ettim."

Şermin sinir içinde gülümsedi. Kocasının her şeyi düşünmüştü.

"Bir göz at" dedi Erol. "Kırmızı ile yazılmış olanları sana bırakmayı lacivert ile yazılmış olanları ise ben almayı düşünmüştüm."

Şermin kağıdı eline bile almadan şöyle bir baktı. Tüm sayfayı dolduran ayırımda lacivert kalemler on adeti bile bulmuyordu.

Sadece "Çok cömertmişsin" demekle yetindi.

Haince hazırlanmış bir taksim tablosuydu bu. Asla kabul edilemeyecek bir mal ayırımı...

Erol munis ve sokulgan bir edayla:

"Birlikte göz atalım, gerekiyorsa bazı kalemleri değiştiririz" diye fısıldadı. Sanki büyük bir fedakârlık gösteriyormuş gibi anlayışlı davranmaya çalışıyordu.

Telefon yeniden çalmaya başladı.

Yatak odasındaki telefonun paraleli salonda da mevcuttu. Erol'un tüyleri yine diken diken oldu.

Sinirden gözleri kanlanmıştı.

"Allah kahretsin, bu heriften rahat yok" diye homurdandı.

Şermin bu kez telefonu açmaya kararlıydı. Yerinden kalkmaya davrandı fakat kocası ondan atik davranıp bileğinden yakaladı.

"Otur" diye emretti. "Açmayacaksın telefonu. Seninle anlaşmıyca kadar bu herifle görüşmeni istemiyorum."

Şermin bileğini kurtarmaya çalıştı.

"Bana müdahale edemezsin. Buna hakkın yok" diye bağırdı.

"Hayır var. Ben senin hâlâ koçanım ve onunla görüşmeni istemiyorum. Anlıyor musun? Bunu iyice kafana sok..."

Şermin hızla elini çekti fakat bileğine iyice yapışan Erol'dan kolunu kurtaramadı. Kocasıyla ömründe ilk defa böyle fiziki bir mücadeleye girişiyordu.

"Lanet olsun, bırak beni" diye bağırdı.

Adamın hiç niyeti yoktu. Şermin debelendikçe Erol da gücünü ve karısına yaptığı tazyiki arttırıyordu. Birden çalan telefonun sesini bastıran bir "şrak" sesi salonda akisler yarattı. Erol'un sert tokadı Şermin'in suratında patlamıştı.

Bu, bardağı taşıran son damla oldu.

Şermin debelenmeyi bıraktı. Bunu hiç beklemiyordu. Şaşkınlıkla kocasına baka kaldı. Adamın yüzündeki nefret her şeyi ifadeye yetiyordu. Genç kadın o anda karara vardı. Kocasına kendi servetinden metelik bile vermeyecekti. Asla ve her ne pahasına olursa olsun...

Erol da kontrolünü kaybetmişti. Karısının uzun sarı saçlarını kavradı, hızla çekerken ikinci tokadı da yanağına yapıştırdı. Adamın gözleri dönmüştü ve şuursuzca karısına saldırıyordu.

Saçlarının acı vererek çekilmesi genç kadına, bir kaç gün önce Ankara'da metruk fabrika binasında yapılan saldırıyı hatırlatmıştı. Orada da canına kastedilmişti. Birden kendine gelip insiyakla savunmaya çekildi. Olanca gücüyle kendisine abanan kocasını itti. Ufak tefek ve nispeten çelimsiz bir erkekti Erol. Karısının can havliyle itmesi karşısında boş bulunarak dengesini kaybetti, önlerindeki cam sehpanın üzerine devrildi. Sehpa Erol'un ağırlığını çekemeyerek kırılırken cam parçaları etrafa yayıldı. Bir kaç parça adamın muhtelif yerlerini kesti.

Düştüğü yerden "Pis orospu, bunu sen istedin. Artık kurtulamazsın elimden, seni öldüreceğim" diye bağırdı. Halının üzerindeki cam kırıklarından iri bir parçayı alıp hızla şaşkınlığını henüz üzerinden atamayan karısının yüzüne doğru savurdu.

Şermin bir refleksle başını eğdi. Vınlıyarak uçan cam parçası duvara çarpıp kırıldı. Düştüğü yerden doğrulmaya çalışan Erol başka bir cam parçasını eline geçirdi. Fırlattığından daha büyük ve enli bir parçaydı bu. Dizleri üzerinde doğrulurken kırık camı bir hançer gibi eline almıştı.

Şermin yerinden fırladı.

Aralarında bir metre kadar yakın bir mesafe vardı. Bu kez Erol'un niyetinin gerçekten öldürmek olduğunu sezinlemişti. Dehşet içinde bir iki adım geriledi. Böyle bir saldırıyı hiç beklemiyordu.

Gözleri kan çanağına dönmüştü adamın ve üstüne doğru yürüyordu.

Bir an kendini nasıl savunacağını bilemedi genç kadın. Erol mutlaka çıldırmış olmalıydı. Altı yıldır tanıdığı kocası olamazdı bu adam. Onu hiç böyle görmemişti. Onun sineği bile öldüreceğini sanmazken bu tanımadığı yeni ve gerçek kimliğiyle üstüne yürüyordu.

Elinde olmadan bir çığlık attı. Ardından bir daha...

"Bağır.. Bağır bakalım. İstedğin kadar bağır. Ne yazık ki kimse feryadına gelmeyecek" diye homurdandı. "Alt kattaki kiracılar evde yok. Üst kattaki sağır emekli konsolos ise nasıl olsa seni duymaz. Kime güvenip de çığlık atıyorsun ha? Yoksa sevgiline mi? O mu gelip seni kurtaracak? Söylesene, o mu?"

Şermin şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

Erol doğruyu söylüyordu. Alt kattaki komşuları sene sonu tatili için Uludağ'a gitmişlerdi. Üst kattaki yalnız yaşayan emekli konsolos ise top atsan duymayacak kadar ağır işitirdi.

Camı kırıp, sokaktan yardım istemeyi düşündü. Ağır ağır gerileyerek pencereye yaklaşmaya çalıştı.

Becerip beceremeyeceğini kestiremiyordu. Vücudunu müthiş bir titreme almıştı.

Erol karısının aklından geçenleri anlamış gibi birden yerinden sıçrayarak pencere ile karısının arasına girdi. Yolu tıkamıştı şimdi.

Gözleri büyüdü Şermin'in. Camın yanına gidemezdi artık. Gırtlığını yırtarcasına "İmdat" diye bağırmaya başladı. Sesi önce salonda yankılar yaptı sonra gittikçe sesinin kısıldığını ve ağzından hiç ses çıkmadığını fark etti. Sanki bağırان o değildi...

Titremeye birlikte ağlamaya başladı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Hayır, hayır ölmek istemiyordu. Yaşamalıydı. Ve de kurtulmanın mutlaka bir yolu olmalıydı...

Bir iki adım daha geriledi. Sırtı duvara yapıştı. Kaçacak yeri kalmamıştı. Ve Erol elindeki sivri cam parçasıyla ağır ağır üstüne yürüyordu...

Son bir gayretle etrafına bakındı. Hemen yanı başında uzun bir çiçekliğin üzerinde seramik saksı içinde menekşeler vardı. Rastgele büyücek saksılardan birini kavradı. Hiç düşünmeden elindeki saksıyı kocasının üzerine doğru savurdu. Ne yazık ki isabet ettirememişti. Seramik saksı Erol'un yarım metre kadar yanından geçerek pencereye isabet etti. Koca cam şangırdayarak kırıldı ve saksı sokağa uçtu. Camın kırılması bir ümitti. Şermin yeniden "İmdat" diye bağırdı. Tabii o an, sokakta kimsenin bulunmadığını genç kadın bilemezdi. Bir daha bağırmanı denedi ama artık sesi çıkmıyordu. "Hepsine, hepsine artık ben sahip olacağım" diye mırıldanıyordu ilerleyen kocası. Kanlı gözleri ihtirastan pırl pırlırdı. "Sonunda beni katil ettin" diye homurdandı.

Sonra hızla üstüne doğru koştu. Cam parçasını tutan elini yukarıya doğru kaldırdı, elindeki camı karısının bir kuğununki kadar güzel olan boynuna indirmeye hazırdu...

Sedat İlker arabayı deli gibi sürüyordu. Trafik kurallarına hiç aldırdığı yoktu. Akı fikri uğradığı hakarettten ziyade Şermin'in zor durumda olabileceği endişesiyle doluydu. Yeniköy'e nasıl geldiğini fark etmedi bile. Honda'yı sokağa park edip dışarıya fırladı.

Binanın dış kapısı kapalıydı. Zile bastı, açan olmadı. Tekrar denedi, kapı yine açılmadı. Galiba evde kimse yoktu. Huzursuzluğu iyice artmıştı. O telefon muhaberesinden sonra Şermin'in kendisini aramadan dışarıya çıkacağına ihtimal vermiyordu. Mutlaka bir aksilik olmuştu. Nedense içinden bir his genç kadının hâlâ evde olduğunu söylüyordu. Yoksa o densiz herif Şermin'e bir kötülük mü yapmıştı? Olabilirdi. Telefonda ettiği o çirkin lâflardan sonra karı koca kavga etmiş, tatsız olaylar cereyan etmiş olabilirdi.

Sıkıntıyla etrafına bakındı. Seslenmeyi düşündü. Hafif yokuşlu, dar ve ufacak bir sokaktı. Bahçe içindeki evler yolun sadece bir yanında yer alıyordu ve etrafta kimsecikler yoktu.

Arabanın yanına gitti. "Şermin" diye seslenip yukarıya baktı.

Kırılmış camı da o sırada gördü. İrkildi. Gözü sokağa düşüp, kırılmış menekşe saksısına takıldı. Seramik parçaları yerlere serilmiş, menekşeler ezilmişti. Belli ki biri camı kırarak saksıyı dışarıya fırlatmıştı. Bu, içeride bir boğuşma olduğunu delâletiydi.

Artık Şermin'in tehlikede olduğuna emindi. Daireye girmenin bir yolunu bulmalıydı. Çaresizlik içinde düşünmeye başladı. Bahçeye dalıp evin arkasına dolandı. Alt katın bütün perdeleri kapalıydı. Yan tarafta ufak bir balkon gördü. Ona tutunarak bir üst kata tırmanabileceğine aklı kesti. Hiç tereddüt etmeden ilk katın balkonuna atladı, sonra üst katın balkonuna sıçrayıp, demir korkulukları yakaladı. Kendisini yukarıya çekmek onun gibi bir sporcu için hiç de zor olmadı. Az sonra Şermin'in dairesinin ufak balkonuna adım atmıştı. Balkon kapısı kapalıydı. Tül perdeden içeriye bir göz attı. Burası mutfak balkonuydu. Görebildiği kadarıyla mutfak boştu. Ayağıyla cama bir tekme attı. Cam şangırdayarak kırıldı. Elini içeriye sokup vatistası çevirdi. Az sonra içerdeydi.

Camın kırılması epey gürültü yapmıştı. Bir an yanıldığını, evde kimsenin olmadığını düşündü. Birileri olsa mutlaka gürültüye üşüşürlerdi. Etrafı dinledi. İçerden ses gelmiyordu. Usulca mutfak kapısını açtı. Şimdi geniş bir koridordaydı. Çevreye bakındı. Evde tıs yoktu. Fakat içinden yükselen ürpertici bir uyarı bunun aldatıcı bir sessizlik olduğunu söylüyordu.

Ses çıkarmadan, usul usul bir kaç adım attı. Sanki her an görünmeyen bir düşmanın umulmadık bir anda beklenmedik bir yerden çıkarak saldıracağı endişesiyle ilerledi.

Salonun açık kapısı önüne geldi.

Yanılmamıştı. İçerideki manzara burada bir boğuşma olduğunu açıkça belli ediyordu. Ortadaki sehpa kırılmış, cam parçacıkları dört bir yana savrulmuştu. Duvar diplerinde bile cam kırıkları vardı. Boğazdan esen soğuk rüzgar kırık camdan odaya dolarak serin bir anaför yaratıyordu.

Dikkatle etrafına bakındı.

Sonra "Şermin" diye bağırdı. Sesi salonda yankılar yarattı. Cevap alamadı. Ama içindeki o huzursuz hal bir türlü geçmek bilmiyordu. Tekrar "Şermin, burada mısın?" diye eskisinden daha hızlı bağırdı. Bu kez cevap aldı.

"Sedat? Sedat, sen misin?"

Derin bir oh çekti genç adam. Şermin'i bulmuştu nihayet. Ses yandaki odalardan birinden geliyordu. Sesin geldiği tarafa doğru yöneldi.

"Neredesin sevgilim? İyi misin?" diye tekrar seslendi.

"Ben iyiyim, merak etme... Ama o burada... Dikkat et sana da saldırabilir."

"Şermin burada kimsecikler yok. Endişelenme..." diye cevapladı, ama arkasından gelen hafif tıkırtıyı duyunca yanıldığını anlamakta gecikmedi.

Hızla arkasına döndü.

Erol koridora açılan kapılardan birinin önünde aniden belirivermişti ve elinde kocaman bir tornavida vardı.

Görüntüsü hiç de normal değildi. Gözlük camlarından biri çatlamış, kravatı yana kaymıştı. Beyaz gömleğinin önünde ve tornavidayı sıkı sıkı kavradığı sağ elinde kurumuş kan lekeleri vardı.

Sedat yerinde mihlanıp kaldı.

Adamın saldırıp saldırmayacağını bir an kestiremedi. Herifin gözü dönmüş bir hali vardı. Dudakları mosmordu ve her iki yanında ağzından çıkan kurumuş tükürük ifrazatı suratına korkunç bir ifade veriyordu.

"İkinizi de geberteceğim" diye mırıldandı. "Bu kez kaçamazsınız. Sonunuz geldi."

Adamın niyeti belliydi.

Ama adamın ne niyeti ne de korkunç görünümü Sedat'ı yıldırmadı. Bu herife unutamayacağı bir ders vermenin zamanıydı. Hem öyle bir ders ki bir daha ne Şermin'i ne de kendisini asla unutmayacak ve peşlerinde dolaşmaktan vazgeçecekti.

Elindeki tornavidaya hiç aldırmadı. Sedat güçlü ve hırs doluydu. Bu çelimsiz herifi bir kaşık suda boğabilirdi.

"Öyle mi?" diye bağırdı. Eliyle işaret edip "Gel bakalım" diye kükredi. Yumruklarını sıkıp, hamle yapmasını bekledi.

Kısa boylu, çelimsiz bir adamdı. Ama geçirdiği buhran sonucu, dengesiz, saldırgan ve ne yapacağı bellisiz bir hal almıştı. Yerinden kımıldamadan öylece duruyordu.

Sedat bakışlarını adamın elinde tuttuğu tornavidaya yoğunlaştırdı. Elindeki âleti öylesine kavramıştı ki, parmaklarındaki kurumuş kan lekelerine rağmen boğumlarındaki gerilmiş teni parıltıyordu.

Tornavidayı tutan elinden birkaç damla kan koridordaki yeşil halının üzerine damladı. Anlaşılan elindeki kanama devam ediyordu.

Sedat ileriye bir adım attı.

Erol kımıldamadı.

Aralarındaki mesafe iki metre kadardı...

Sedat bir adım daha attı... Erol hâlâ hareketsizdi...

Artık adama iyice yaklaşmıştı. Üzerine atlasa onu devirebilirdi. Daha fazla beklemenin gereği yoktu.

Hamle yapmanın tam sırasıydı.

Tam o sırada arkasında, kilit yuvasında dönen bir anahtarın sesini duydu. Bir an duraladı.

Konuşmaları duyan Şermin, saklanıp kendisini kilitlediği odadan dışarıya çıkıyordu.

Yan gözle, omzunun üzerinden arkada beliren sevgilisinin gölgesine baktı. Manzarayı gören kadın, kendini tutamayarak "Aman Allahım" diye inledi. Kocasıyla sevgilisi karşı karşıya idiler.

Ve Erol'un elinde kocaman bir tornavida vardı. İyi kullanılırsa, öldürücü mükemmel bir silah olabilirdi.

Genç kadın, "Yalvarırım dikkat et... Gözü dönmüş, her şeyi yapabilir" diye fısıldadı.

Sedat sevgilisine kaçamak bir nazar attı. Sırtındaki püsküllü deri yelek yırtılmış, bluzunun ön düğmeleri boğuşma sırasında koparılmıştı. Kısa bakış sırasında bile boyun hizasındaki ince kan çizliğini fark etti.

Tepesi iyice atmıştı. Bu herifi öldüresiye dövecekti. Tam harekete geçeceği sırada Erol'un birden top gibi üzerine sıçradığını gördü. Doğrusu bu hamleyi beklemiyordu. Öncelikle bu hamleyi savuşturması gerekiyordu. Yana doğru sıçradı fakat koridor dar olduğu için kaçacak fazla sahası yoktu.

Birbirlerine çarptılar ve ikisi birden yere yuvarlandılar. Erol'un tornavidayı tutan kolu göğsünün hemen yanı başından sıyrıp geçmişti. Sedat çabucak ayağa kalktı. Şermin tiz bir çığlık attı. Bir camı çatlak gözlük Erol'un gözünden fırlayıp yere düştü. Adam yerde inledi ama o da ayağa kalkmayı becerdi. Tornavida hâlâ elindeydi. Şimdi dizlerini kırmış, yeniden saldırı pozisyonu alıyordu. Taraflar yer değiştirdiği için Erol Şermin'e daha yakındı. Sedat "Kapıyı kapat ve ben haber verinceye kadar dışarı çıkma" diye sevgilisine bağırdı.

Şermin nutku tutulmuş gibi öylece kapı eşiğinde kala kalmıştı. Ne içeriye girebiliyordu ne de koridora fırlayıp kaçabiliyordu.

Sedat tekrar isteğini bağırarak yineledi.

Şermin kımlıdayamadı. Donmuş gibiydi. Erol'un yüzünü iğrenç bir gülümseme kapladı.

"Boşuna, boşuna uğraşıyorsunuz" diye hırladı. "İkinizi de öldüreceğim."

Bu kez Sedat saldırdı. Yumruk atmaktan ziyade kontrollü bir şekilde üstüne sıçradı. Erol'un tornavidayı tutan elini bileğinden kavramayı becermişti. Adamın çırpınmaları fayda etmedi. Sedat ona müthiş bir kafa attı. Futbolculuğundan kalma bir alışkanlıktı bu. Kafası sert darbelere alıştı. Kolları arasındaki adamın birden gevşediğini, vücudunun pelteleşip hareketsiz kaldığını hissetti. Erol'un işi bitmişti. Adamı sıkı sıkıya kavradığı kollarını çözdü. Erol külçe gibi yere serildi.

Bayılmıştı...

Sedat arkasına döndü.

Şermin elleriyle yüzünü kapamış hâlâ olayın dehşetini yaşıyordu. Yanına gidip onu kucakladı. Genç kadın yeniden ağlamaya başladı. Yaşadıklarına inanamıyordu. Kâbus gibi uzun gelen o dakikalar nihayet bitmişti. Bütün olanları en başından başlayıp Sedat'a anlattı. Kocasının eve gelişini, yaptığı çirkin teklifi, üstüne saldırışını, çaresizliğini, duvarın dibinde kendisini sıkıştırıp giriştikleri ölesiye mücadeleyi sonra bir an elinden kaçıp odalardan birine sığınmasını ve deliye dönen kocasının kapıyı kırmak için çırpınışlarını uzun uzun hikâye etti. Kilitli kapıyı ne açmayı ne de kırmayı becerememiş ama onu uzun süre odada korku içinde tek başına bırakmıştı. Gözyaşlarını hâlâ tutamıyordu. Sedat onu teskin etmek için kolları arasında sıkıyor, saçlarını okşuyordu. Sonunda biraz kendine gelir gibi olmuştu. Birden gözleri iri iri açıldı, sevgilisinin ellerini tutup:

"Biliyor musun, o da JKD üyesi" dedi.

Sedat şaşkınlıkla "Kocan mı?" diye sordu.

Şermin "Evet" diye başını salladı.

Bu yeni habere çok şaşırmıştı Sedat.

"Nerden öğrendin?"

"Banka cüzdanlarını ararken bastırılmış yeni bir kartvizitini buldum. Önce inanmak bile istemedim. Ama gerçektir. Doğrusu çok şaşırmıştım. O sırada Erol çıkageldi. Aklınca beni tehdit ederek mallarıma konmak istedi. Hakaret etti, tehdit etti, elinden gelen her yolu denedi; netice alamayınca da bana saldırdı şayet zamanında yetişmeseydin beni öldürecekti de..."

"Boş ver, hepsi geçti artık. Üzülme. Bugün gerçekten olaylarla dolu çok hareketli çetin saatler yaşıyoruz. Benim de sana anlatacaklarım var. MİT olaylara müdahale etti."

"MİT mi?"

"Evet sevgilim. Bunu sana daha önce söylemeliydim ama endişelenip üzülmeni istemiyordum. Bizim Cem Tarakçı'nın MİT mensubu bir arkadaşıyla temas kurup ona, Jön Kapitalistler Derneği'ni ve başımıza gelenleri anlattık. Meğerse Teşkilat da uzun bir süredir iz üzerindeymiş. Verdiğimiz bilgiler işlerine yaradı. En önemlisi bizi Ankara'da öldürmeye teşebbüs eden Yüksel Berke'yi burada tevkif ettiler."

"Ş u tahtabacağı mı?"

"Evet onu."

"Oh, buna çok sevindim."

"Sanırım arkası çorap söküğü gibi gelecek. Herifi konuşturmak için MİT'in gizli bir evine götürdüler. Tahkikat genişliyor, yakında hepsini birer birer ele geçirecekler."

Şermin derin bir soluk aldı. Aklına koridorda baygın yatan kocası geldi. "Her halde Erol'u da tutuklarlar" diye mırıldandı.

Sedat "Sanırım öyle" dedi. "Şimdi ajana telefon edeceğim. Şayet izin olursa."

Genç kadın başı önüne eğik: "İstediyini arayabilirsin," diye fısıldadı...

Sedat telefonun başına giderken Şermin salonun köşesinden koridorun ortasında baygın yatan kocasına baktı. Yediği kafa darbesinden yüzü kan çanağına dönmüş, hareketsiz yatıyordu.

Yarım saat sonra olay yerine gelen bir ekip, yarı baygın adamı alıp bilinmeyen bir yere götürüyorlardı...

Başkanın Holding binasından çıkan Yüksel Berke hayatından memnundu. Şans bir kere daha yüzüne gülmüştü. Şahap Aktaroğlu'nun ne dolaplar çevireceğini bilmiyordu ama Fahri Somali ve ona bağlı

muhalf arkadaşlarının sonu gelmişti. Tabii Başkanın da. Daha doğrusu tüm JKD üyelerinin. Kendisini onlardan soyutlamak istiyordu. Ne de olsa MİT'in bu başarısında kendisinin büyük payı olacaktı. Konuştuğu ajanlar, yardımlarını karşılıksız bırakmayacaklarını söylemişlerdi. Paçasını kurtaracaktı. Ama bütün bunlara rağmen işler aydınlanıp sona erinceye kadar yine de içindeki kuşkuları tam yenemiyordu. Belli olmazdı, Teşkilat'a güvenemiyordu.

Olacakları düşündükçe aklı iyice karıştı. Yer yerinden oynayacaktı. Tevkiflerin ne büyük sansasyonlar yaratacağını daha şimdiden tahmin edebiliyordu. Memleket ekonomisinde sözü geçen bir yığın büyük iş adamı okka altına gidecek, basın karışacak, medya kimi suçlayacağını bilemeyecekti.

İçinden kıs kıs güldü. Bu hengâme içinde Yüksel Berke'nin lâfı bile olmazdı. O sadece bir şirketin genel müdürüydü. Belki adı dedikodulara karışabilirdi ama MİT kendisini bir muhbir olarak kollarsa her şey unutulup giderdi. Zaten bu millet neleri unutmamıştı ki...

Yakasını kaldırdı, sert esen rüzgâr altında yürümeye devam etti. Soğuk hava boşalan sinirlerine iyi gelmişti. Tek derdi Fahri Somali'dan yürüttüğü yirmi milyardı. Başkanı çok ucuza satmıştı. Hedefin başkan olduğunu bilseydi çok daha fazla para koparacağına adı gibi emindi. "Ne yapalım, kısmet bu kadarmış" diye söylendi. Parayı çoktan hesabına yatırmıştı bile...

Avare avare sokakta dolaşmaya devam etti. MİT tarafından takip edildiğine emindi: Bakalım ne zaman yeniden karşıma çıkacaklar diye düşünmeye başladı. Ona buluşmak için her hangi bir saat ve yer vermemişlerdi. Sadece soluğumuz her an ensende olacak demekle yetinmişlerdi. Aslında yarın sabahattan itibaren ortadan kaybolması gerekiyordu. Başkanın öldürülmediğini anlayan Fahri Somali hemen peşine düşerdi. İlk iş Divan Oteli'ndeki hesabımı kapatmak olmalı diye aklından geçirdi. Belki MİT kendisini saklardı.

Tam bunları düşünürken bir Opel araba yanı başında duruverdi. Tanımadığı biri arabanın içinden ismiyle hitap ediyordu. Durup baktı. Arka koltukta oturan blazerli ajanı hemen tanıdı. İşte ortaya çıkmışlardı...

Arabaya binmesini işaret ettiler. Yüksel biraz çekinerek arabaya atladı. Yüreği heyecanla çarpmaya başlamıştı. Gazeteci Sedat arabada yoktu. Ajan bir süre konuşma yıp onu süzmekle yetindi. Araba Barbaros Bulvarı'ndan Beşiktaş'a doğru inmeye başladı. Sonra Ortaköy'e doğru saptı. Ziya Restaurant'ın önüne kadar gittiler. Trafiğin müsait olduğu تنها bir yerde araba içindeki konuşmalar bir müddet devam etti. Sonra ajanlar Yüksel Berke'yi orada bırakıp, bilinmeyen bir yöne doğru hızla uzaklaştılar.

Soğuk rüzgarla beraber, yağmur damlacıkları düşmeye başladı.

Gecenin karanlığı, İstanbul'u yavaş yavaş sarmaya başlarken, MİT'in Yıldız'daki Bölge Müdürlüğü'nde hummalı bir faaliyet göze çarpıyordu. Elektronik teknisyenlerinin yer aldığı iki grup harekete hazırды. Her grupta iki teknik adam, birer de uzman ajan yer almıştı. Teknisyenlerin elinde orta boy valizler mevcuttu. Her iki grup da ajan Bülend Kozlu'nun emrine verilmişti. Ekipler topluca Bülend Kozlu'nun direktiflerini son bir kere daha dikkatle dinlediler. Brifing salonunda tam bir disiplin ve düzen hâkimdi. MİT son yılların en büyük operasyonlarından birine hazırlanıyordu. Saat dokuz sularında ekipler üç araba halinde Merkez'den hareket ettiler. Arabaların biri Balmumcu'daki Aktaroğlu Holding'e doğru yöneldi, diğeri Mecidiye köyü'ndeki Fahri Somali'nin bürosunun bulunduğu hana doğru yol aldı. Üçüncü araba iki grup arasındaki irtibatı sağlamakla görevliydi.

İki numaralı ekibin Mecidiyeköy'deki işi yarım saat içinde tam bir başarı ile sonuçlandı. Elektronik teknisyenleri hanın gece bekçisini rahatlıkla atlatıp içeriye süzölmüşler ve Fahri Somali'nin Mavi Salonu'ndaki oval masanın altına dinleyicileri tam bir ustalıkla yerleştirmişlerdi. Cihazların istenilen düzeyde çalışıp çalışmadığı anında kontrol edilmiş, Ali Sami Yen Stadı'nın yanındaki boş arsaya park edilen kapalı kamyonun içindeki ses alıcı cihazlar gelen ses sinyallerini rahatlıkla kaydetmişlerdi. İşin toplam süresi yarım saati aşmamıştı. Bülend Kozlu durumdan memnundu. Fakat bir numaralı ekip bir takım aksiliklerle karşılaştı. Aktaroğlu Holding'in bulunduğu iş hanına girmek kolay olmayacağına benziyordu. Dıştaki cam kapılar kilitliydi. Üniformalı beş gece bekçisi içeride dolaşıyorlardı. Aralarından biri her saat başı tüm binayı baştan aşağıya dolaşıp, kontrol ediyordu. Ajanların elde ettikleri bilgiye göre binanın içinde kapalı devre bir TV cihazı vardı. Bekçilerden biri ilk kattaki monitörlerin başından hiç kalkmıyordu.

Bülend Kozlu bir numaralı ekipten gelen haberlerden suratı asılmıştı. Bu gece binaya mutlak girilmesi ve dinleyici cihazların Aynalı Odaya monte edilmesi gerekiyordu. Fazla vakti yoktu. Ekip çaresiz kalmıştı. Ajan içinden küfretti. Zaman müsait olsaydı Belediye İmar Müdürlüğü'nden binanın planlarını elde eder, her türlü giriş çıkışa elverişli yerleri öğrenebilirdi. Ne yazık ki buna vakti yoktu.

İki ekip birleşti.

Müşterek çözüm aramaya başladılar. Ajan ileri sürülen teklifleri beğenmiyordu...

Binanın arka yüzünde yangın merdivenleri vardı. Buraya tırmanmaları kolaydı fakat kilitli kapının açılması sorun yaratabilirdi. Gruptaki uzman ajan bu işi yüklendi. Vaktin biraz daha geçmesini, bölgedeki hayatın iyice durulmasını beklediler.

Ekipler arabaları Aktaroğlu Holding'in ıslıl ıslıl parıldayan cam kapılarını görebilecek tarzda kaldırma park ettiler. Şimdilik saatlerin geçmesini beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Sigaralar yakılıp beklenmeye başlandı.

On ikiye doğru etraf enikonu tenhalaştı. Araba trafiği hâlâ yoğundu ama apartmanların ışıkları birer ikişer sönmeye başlamıştı. Bir saat daha beklediler. Tam birde ekip arabadan çıktı. Karşı kaldırma geçerek binanın arkasına yöneldiler. Saatler ayarlandı.

Bülend Kozlu arabanın içinden karşı binadaki gece bekçilerinin hareketlendiğini gördü. Görünürde dört kişi vardı. Biri her zamanki gibi TV monitörlerinin başında olması gerekiyordu. İkisi ağır ağır asansörlere doğru yürüdü. Her halde en üst kata çıkacak sonra katları kontrol ederek merdivenlerden aşağıya ineceklerdi. Diğer ikisi ise ön kapının hemen berisindeki masada kapı nöbetine devam edeceklerdi. Bir saat sonra kapıda kalanlar, üst katlara çıkacaklar ve sabaha kadar dönüşümlü görevi yerine getireceklerdi. Ajanlar gece bekçilerinin görevlerini savsaklamadan yerine getirdiklerini görmüşlerdi. Anlaşılan işlerini sıkı tutuyorlardı.

Bekçilerin katları kontrolü yirmi dakika kadar sürüyordu. Bülend Kozlu bundan önceki dolaşmaları sırasında saat tutmuş bekçilerin dönüşünü hesaplamıştı. Binaya gelen ekip yirmi dakika kadar dışarıda oyalandı. Saatlerine baktılar, tam biri yirmi geçiyordu, yani üst katlara çıkan bekçilerin dönme zamanıydı. Binanın arka yüzüne bakan sokakta hiç bir hareket yoktu. Holding'in gündüzleri otopark olarak kullanılan bahçesine girmeleri çok kolay oldu. Gerçi bahçe de lambalarla aydınlatılmıştı ama iyi bir şans eseri yangın merdivenlerinin yer aldığı kısım nispeten kuytu ve karanlıktı. Ekip telaş etmeden yangın merdivenlerinin altına kadar yürüdü. Uzman ajan teknisyenlerden birine omuz verdi, az sonra teknisyen sıçrayıp merdivene atladı. Sonra birbirine omuz verdi, az sonra teknisyen sıçrayıp merdivene atladı. Sonra birbirlerini yukarıya çektiler ve hızla basamakları tırmanmaya başladılar. Aldıkları talimata göre ses alıcı cihazları yerleştirecekleri Aynalı Oda binanın sekizinci katındaydı. Nefes nefese sekizinci kata vardılar. Uzman ajan cebinden çıkardığı maymuncukla yangın merdivenine açılan kapının kilidine eğildi. Kilidi açmak tahmininden de kolay oldu. Şimdi binanın karanlık koridorundaydılar. Bu kat daha ziyade Holding'in üst düzey yöneticilerine tahsis edilmişti. Oda sayısı oldukça azdı. Teknisyenler çantalarından çıkardıkları el fenerlerini yakarak Aynalı Odayı aramaya başladılar.

Odalar kilitli değildi. Kısa bir aramadan sonra Aynalı Oda denen geniş salonu buldular. Teknisyenler içeriye süzülürken uzman ajan kapı önünde nöbet tutmayı yeğledi. Salonun tam ortasında çok geniş ve uzun oval bir masa yer alıyordu. Salonun perdeleri çekik olduğundan içerisi zifiri karanlıktı. Teknisyenler çantalarını açıp ufak el fenerlerini ve dinleme aletlerini çıkardılar. Cihazları, ellerinden geldikince çabuk masa altına monte etmeye başladılar. Binaya tam bir sessizlik hâkimdi. İki memur da ter içinde kalmışlardı. Nihayet cihazlar yerlerine yerleştirildi.

Ekip geldiği yerden geri dönmeye başladı. Yangın merdivenin başındaki kapıyı kilitleme imkânı yoktu, fark edilmemesi için dua ettiler. Nasıl olsa yarın akşam tekrar binaya girip monte ettikleri cihazları sökeceklerdi.

Cihazlar tıkr tıkr çalışmış, ses kaydeden seyyar arabadan gönderilen mesajlar banda kaydedilmişti.

Ajanlar görevlerini tamamlayan insanların rahatlığı ile arabalara döndüler.

Yarın nerede yapılsın yapılsın Jön Kapitalistler Derneği'nin komite toplantısı son kelimesine kadar banda kaydedilmeye hazır hale gelmişti...

Aynı akşam saat yirmi üçe doğru iri yarı iki adam Yüksel Berke'yi Divan Oteli'nin lobisinden aldılar. Yüzlerinde hiç de uygun düşmeyen sahte ve nazik bir tebessüm vardı.

Adamları tanımıyordu ama bunların Başkan Şahap Aktaroğlu'nun Cellad'ı vurmak için tuttuğu kişiler olduğunu biliyordu. Plana göre gelip kendisini tam saat 23'de otelden alacaklardı.

Yüksel kuşku ile etrafına bakındı.

Çevrede MİT'in de elemanları olmalıydı ama o evsafta kimseleri göremiyordu تنها lobide. Dört kişilik bir Alman turist grubundan başka kimsecikler yoktu.

Endişeyle ayağa kalktı. Neler olacağını kestiremiyor du. Her halde duruma müdahaleleri için vakit erken diye düşündü. Muhtemelen Çamlıca'daki eve girerken suçüstü yapacaklardı. Doğrusu da bu olmalıydı.

Mavi bir Murat'a bindiler. Adamlardan biri direksiyona geçti. Diğeri ise yanına oturdu. Araba hareket ederken Yüksel, peşlerinde kendilerini takip eden başka bir arabanın olup olmadığını anlamak için bakındı, şüphe uyandırmamak için fazla bakınamıyordu.

Adamlar yol boyunca hemen hemen hiç konuşmadılar. Köprü çıkışında, bilet turnikelerinin olduğu yerde trafik sıkıştı. Kuyruklar oluştu. Gecenin ilerlemiş saatine rağmen arabalar ağır ağır ilerliyordu. Yüksel şimdi çevredeki arabaları daha rahat izleme olanağı buldu. Sol yanında siyah bir Mercedes vardı. İçinde de yaşlı bir karı koca. Sağ yanlarında koca bir kamyon duruyordu. Üstü açıktı ve tepeleme tahta sandıklara doldurulmuş sebze yüklüydü. Yüksel arkasına baktı. Ford Sedan içinde sarışın bir genç vardı. Hiç biri Teşkilat'ın arabası olamazdı.

İçini bir tedirginlik kapladı. Görünürde kimseler yoktu. Belki çok yaklaşmamayı uygun görüyorlardı diye düşündü. Öyle ya, burunlarının dibine girip, takip edildikleri şüphesini uyandırmak istemezlerdi. Cellad'la tekrar karşılaşmak düşüncesi içini ürpertti. O adamdan her zaman çekinmişti. Sağı solu belli olmayan, ne yapacağı kestirilemeyen biriydi. Yanında silah yoktu. Arabadaki iki adamın işlerinde ne kadar ehil olduğunu da bilmiyordu. Heyecanı gittikçe artmaya başladı. Acaba silahlı bir müsademe olacak mıydı? Yoksa Teşkilat'ın adamları buna mahal vermeden hepsini toplayacaklar mıydı?

Birden aklına gelen düşünceyle irkildi. Ne de olsa kanun indinde hepsi suçlu sayılırlardı. Yoksa MİT duruma müdahale etmeyip böyle bir kıyım müsaade eder miydi? Olabilirdi pekâlâ. Bu düşünce hiç hoşuna gitmedi.

Yanındaki adama dönüp:

"Ben silahsızım. Bana da bir silah verebilir misiniz?" dedi.

Canı tatlı gelmeye başlamıştı. Bu adamlara güvenemezdi. Gerekirse kendi canını kurtarmak için silaha sarıla bilmeliydi. Cellad'ın ne denli güçlü ve tehlikeli biri olduğunu yalnız o biliyordu.

Yanında oturan adam pis pis sırıttı.

"S iz hiç endişelenmeyin: Sadece bize onu gösterin, bu yeter. Ne yazık ki adamı tanımıyoruz. Sizin göreviniz sadece onu teşhis etmek. Geri kalanını bize bırakın."

"Onu bilmiyorsunuz. Çok tehlikelidir."

Adamın gülümsemesi arttı.

"S iz de bizi tanımıyorsunuz. Meraklanmayın biz daha tehlikeliyiz" diye mırıldandı.

Bu lâf üzerine arabayı süren iri kıym adam da gülümsedi.

Yüksel Berke, çaresiz susup, oturduğu yere büzüldü. Beklemekten başka yapacağı bir şey yoktu...

Sıkıntılı bir gece geçirdi Nazan. Bütün gün boyu uyumuştı. Yine de yataktan çıkmamayı tercih etmişti. Yaşadığı seks bunalımını atlatınca içini yeniden karamsarlık ve endişe kaplamıştı.

Odada yalnızdı şimdi.

Yatakta doğrulup, ayaklarını aşağıya uzattı. Doğrulurken hafifçe başı döndü. Yatağın yanındaki ufak bir abajurdan odaya sarı bir ışık yayılıyordu. Ufak komodinin üzerine Rasim Kara yeni bir yiyecek tepsisi bırakmıştı. Adamın odaya girip çıkışını hatırlamıyordu. Demek krizden sonra yine uyuya kalmışım diye düşündü. Odaya şöyle bir göz attı. Yarı ahşap, yarı kâgir eski bir bina olmalıydı burası. Duvarları sarı bir badana ile boyanmıştı. Kirli ve yer yer çatlaklar vardı. Eski bir İstanbul köşkü olduğunu yüksek ahşap kapılardan ve yağlı boya çiçek motifleriyle bezenmiş tahta tavandan anladı. Ayağa kalktı. Tuvalet gitmeliydi. Bir kaç adım attı. Yine başı döndü. Üşümeye başladı. Odamın bir köşesinde turkuaz rengi antika çini sobada odun yanıyordu. Oda yine de yeterince sıcak değildi. Eliyle, dağılmış kısa saçlarını düzeltmeye çalıştı. Kendisini çok bakımsız ve yorgun hissediyordu. Tam kapıya doğru adım atarken, kapı usulca aralandı ve eşikte Rasim Kara belirdi.

Elinde kocaman bir tabanca vardı.

Ve işaret parmağını dudaklarını götürmüş "sus" işareti yapıyordu...

Nazan'ın kını çekildi birden. Ödö kopmuştu. Korkusunun nedenini de anlayamadı aniden. Kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Bir tehlike mi vardı, yoksa silahlı Rasim'den mi korkmuştu, kestirmekten acizdi o an...

"Sus " diyordu Rasim...

Ayaklarının ucuna basa basa yürümesinden tehlikenin dışarıdan geldiğini sezinler gibi oldu.

"Dışarıda birileri var. Niyetlerinin iyi olduğunu sanmıyorum. Yat ve sakın kalkma " diye fısıldadı.

Sonra usulca, geldiği gibi kapıyı kapatıp dışarıya süzöldü.

Ne yapacağını bilemedi Nazan. Yatağa koşup girdi, tortop olup, yorganı başına çekti. Neler olduğunu anlamıyordu. Galiba polis Rasim'i kısırmıştı. Öyle olması lâzımdı. Aptal herif diye söylendi. Bir de İtalya'ya gitmekten bahsediyordu. Daha saklandıklarının ertesi günü izini bulmuşlardı...

Böylesi daha iyiydi.

Ondan kurtulacaktı artık... Parası vardı, polis kendisini tutuklasa bile en iyi avukatları tutabilirdi kendine. Beni zorla kaçırdı, kocamı da öldürdü diyebilirdi.

Bildiği duaları içinden sıralamaya başladı. İnşallah polis Rasim'i çarpışmada öldürür diye geçirdi aklından. Zaten onu diri diri yakalayamazlardı. Mutlaka çarpışır, postunu pahalıya satardı.

Birden rahatladığını hissetti. Bu yakalanış değil, bilakis kurtuluştu. Yorganı üstünden attı. Silah seslerini işitince "İmdat " diye bağıracaktı. Polis, o zaman yetişir onu kurtarırdı.

Yine de zangır zangır titriyordu.

Kulaklarını dikip silah seslerini beklemeye başladı...

Yüksel Berke ile yanındaki iki fedaiyi taşıyan Murat, Çamlıca'daki eski köşkün önünde durduğunda, genç adam terkedilmiş hissini veren kâğır binaya ürpererek baktı. Üst kattaki ahşap panjurlardan sızan soluk ışık olmasa evi boş sanacaktı. Korka korka arabadan indi. Ş oför mahallinde oturan adam kontağı kapatmamıştı, arabadan hafif bir homurtu yükseliyordu.

Adamlar şöyle bir etrafa bakınıp bahçeye daldılar. Geniş, kara bıyıklı olanı Yüksel'e bakıp, "S en arkada kal " dedi. İkisi önde Yüksel arkada kapıya doğru yürüdüler.

Yüksel Berke'deki huzursuzluk iyice artıyordu. Adamların hareketlerini hiç de profesyonelce bulmuyordu. Rasim Kara'ya böyle yaklaşılmazdı. Kapıyı çalmalarından korktu. Duruma müdahale etmek, Cellad'ın ne zorlu biri olduğunu bir kere daha hatırlatmak istedi sonra vazgeçti.

Adamlar kapının önünde durdular. İkisi de ellerini bellerine atıp tabancalarını çıkardılar. Silahların soğuk metal parıltılarını karanlıkta bile gördü Yüksel. Bıyıklı olanı yana çekilip, eski ahşap kapının iri demir tokmağını bir kaç kez vurdu.

Çok aptalca diye düşündü genç adam. Rasim Kara'yı ancak baskın suretiyle ansızın, kımıldamasına bile meydan vermeden vurabilirlerdi. Bunlar ise adeta geldiklerini ilân ediyorlardı.

Tokmağın sesi karanlıkta yankılar yaptı. Ama kapıyı açan olmadı...

Bıyıklı olanı bir daha denedi. Beklediler.

İçeride ne bir ses, ne de bir hareket vardı...

Tam o anda, yandaki bakımsız yüksek taflanların arasında bir gölge belirdi. Gölgeyi ilk farkedene Yüksel olmuştu. O iri yarı silueti karanlıkta bile görse tanırdı. Cellad'dı bu. Hiç tereddüt etmeden kendini yere, bahçenin bakımsız otlarının üzerine attı. Daha yere düşerken silah seslerini işitmeye başladı. Başını kaldırmaya bile korkuyordu. Kurşun vınlamaları kısa sürdü. Ancak üç veya dört el kurşun sıkılmıştı. Kafasını kaldırdı. Kapının önü boştu. İki fedai de kapının önündeki mermerde kımıldamadan yatıyorlardı. Cellad ikisini de temizlemişti.

Bunu tahmin etmiştim diye inledi Yüksel. Sıra kendi sindeydi. Cellad mutlaka onu da öldürecekti.

Silah bir daha patladı. Burnunun dibinde toprak parçaları sıçradı. Herifçioğlu yattığı yere ateş ediyordu. Henüz kendisini görememişti ama hiç kurtuluş şansı olmadığını biliyordu. Üstelik silâhı da yoktu, hem olsa bile Cellad karşısında şansı olmadığını bilincindeydi. İşim bitik diye söylendi. Cellad onu asla affetmeyecekti.

Tam o esnada umulmadık bir şey oldu.

Eski ahşap köşkten tiz bir kadın çılglığı yükselmeye başladı. Birbiri ardına gelen feryatlar ve "İmdat " diyen bir kadın sesi.

Sesi tanımıştı Yüksel. Bağırın Nazan'dı...

Kurşun sesleri de kesilmişti. Son bir cesaretle çimlere gömdüğü başını kaldırıp baktı. Gördüklerine inanamadı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bahçe insanla kaynıyordu.

İlk gördükleri, etrafta koşuşan yarı sivil, kurşungeçirmez yelek giymiş, yarısı da resmi üniformalı polisler oldu. Dört bir yandan bahçeye doluyorlardı. Sevinçle yüreği titredi. Azrail'le randevusunu yine geciktirmişti. "Polis... Teslim ol... At silahımı" sesleri etrafı kaplamıştı.

Dizlerinin üzerinde doğruldu...

Biraz erken sevindiğini de o anda anladı.

Bahçeye dolan polislere rağmen Cellad üç adım önünde duruyordu. Ağzı açık baka kaldı. Elindeki Colt'un namlusundan hâlâ duman çıkıyordu.

Adamın yüzündeki ifade korkunçtu.

"Demek beni sen sattın, namussuz" diye gürledi.

Ayaza rağmen Yüksel Berke'yi ter bastı. Ecel terleriydi bunlar...

Ve Cellad tereddüt etmeden tetiğe asıldı.

Üç adımdan atılan kurşun aynı anda Yüksel'in beynini dağıttı...

Silahlı çatışma fazla uzun sürmedi. Rasim Kara son mermisine kadar polisleri ateş etti. Yaralananlar oldu fakat emniyet güçlerinden hayatını kaybeden olmadı. Interpol tarafından da aranan uluslar arası kiralık katil vücuduna isabet eden sekiz kurşunla evinin bahçesinde ölü olarak ele geçti.

Polisler, kaçırılan Nazan Solmaz'ın ifadesini almak için onu Emniyet Müdürlüğü'ne götürdüler. Bitap haldeki kadın ifade vermek için avukatının çağrılmasını istiyordu...

Aynı günün öğleden sonrasında Şermin'le Sedat yaşadıkları olayın etkisinden kolay kolay kurtulamadılar. Genç adam bundan böyle sevgilisinin o evde kalmaması için epey ısrar etti. Onu Çengelköy'ündeki mütevazı evine götürecekti. Şermin bu teklifi biraz zor da olsa kabul etti. Bir kaç bavul eşya alıp Çengelköy'e gittiler. Boğazın bir yakasından, daha sakin ve asude olan diğer yakasına geçmişlerdi. Şermin, Sedat'ın evini ilk defa görüyordu. Genç kadın burayı sıcak ve yaşanabilecek güzel bir yuva olarak buldu. Zaten şatafata ve lükse düşkün biri değildi, kaldı ki yanında sevdiği adam olduktan sonra her yerde yaşayabilirdi o.

Çengelköy'deki tanıdık eczahanede boynundaki cam sıyrıklarının bakım ve pansumanını yaptırdılar. Beş sularında denize bakan küçük salonda Sedat'ın hazırladığı çayı içerlerken genç adam o gün gazeteden kovulduğunu biraz da üzülerek anlattı.

Şermin için bu hiç problem değildi. Parası olan zengin bir kadındı. Sedat'a gazeteciliği bırakmasını ve kendi işlerinin başına geçmesini teklif etti. Hatta isterse birlikte çalışabileceklerini de söyledi. Ama genç adam bu teklifi nazikâne bir biçimde reddetti. O bir gazeteciydi ve işini seviyordu. Başka gazetelerde de iş bulabileceğini, maişetini temin edebileceğini ve sevgilisine kendisinin bakması gerektiğini anlattı. Şermin onun bu iddiasını anlayışla karşılayıp boynuna sarıldı, içtenlikle öptü. Sedat'ın bekâr evinde o akşam için yiyecek bir şey yoktu. Dışarıda yemek yemeyi, yarın da çıkıp alış veriş ederek mutfağa doldurmaya karar verdiler. Sedat önce gazeteyi arayarak Cezmi Tarakçı'ya olanları anlattı. Sonra da Bülend Kozlu'yu aradı. Ama ajan yerinde yoktu. Araması için bir not bıraktı.

İki âşık Şemsipaşa'daki bir balık lokantasında mayonezli levrek tava, kalamar ve midye yediler. Sedat bir ruble rakı içti. Şermin ise iki kadeh beyaz şarap. Baş başa kalıp alkolle biraz gevşeyince her şeyi unutup hayallere daldılar. Önlerinde uzanan mutluluk dolu yılların plan ve projelerini tartıştılar. Sedat yarından itibaren bir kaç büyük gazetenin spor servisi müdürleri ile görüşmeye başlayacaktı. Zaten çoğu yakın arkadaşındı. Böyle bir transferi memnuniyetle karşılarlardı. Olsa olsa alacağı ücret bir sorun yaratabilirdi, zira son işinde tüm meslektaşlarını kuskandırabilecek bir meblağ alıyordu. Ama şimdi rakamı fazla düşünecek hali yoktu, evlilik arifesindeydi ve karısını geçindirecek paraya ihtiyacı vardı.

"İki çocuk istiyorum" dedi Şermin'e. "Biri kız biri oğlan."

Şermin önüne bakıp, hafifçe kızardı. Sonra gülümseyerek:

"Seve seve" dedi.

Genç kadın önlerinde uzanan geceyi düşündü. Tüm bedenini bir heyecan dalgası sardı. Bu gece ilk defa sevdiği erkekle beraber olacaktı...

Çengelköy'e döndüklerinde saat on birdi. Honda'yı bahçeye park edinceye kadar her şey yolunda gitmişti. Arabadan birlikte çıktılar. Sedat, sevgilisinin elini tuttu. Apartman girişine doğru yürüdüler.

İkisi de öylesine mutlu ve heyecanlıydılar ki, iri manolya ağacının arkasından birden peydah olup karşılarına çıkan adamları hemen fark edemediler.

Biri uzun diğeri kısa boyluydu.

Sedat onları tanımakta güçlük çekmedi. Daha önce de aynı yerde kendisini tehdit eden serserilerdi.

Bu kez niyetlerinin daha da kötü olduğu belliydi. İkisinin de ellerinde birer sustalı vardı.

Şermin gayri ihtiyari bir çığlık attı ve korkuyla Sedat'ın koluna sarıldı. Genç adam o anda ne yapabileceğini düşünmeye çalışırken, تنها cadde üzerinde duran bir arabadan dört kişi daha fırladı.

Önde koşan adamı tanıdı.

Bu dün gece Sarıyer'deki lokantada çaktırmadan onları süzen ve evine kadar takip eden kişiydi.

Durum kötüydü. Bahçeye yeni dalanlarla birlikte saldırganların sayısı yediye çıkmıştı. Yedi kişiye karşı hiç bir şansı yoktu.

Acaba sonumuz mu geldi diye düşünürken bahçede tam bir hengâme koptu. Arkadan gelenler bir anda iki serseriye kısıkvrak yakaladılar. Gayet ustaca ve tecrübeli hareketlerle ellerinden sustalıları alıp adamları etkisiz hale soktular. Lokantada gördükleri adam Sedat'a yaklaştı. Mahcup bir eda ile: "Sizi korkuttuğumuz için bizi bağışlayın Sedat Bey" dedi. "Biz sizi korumakla görevli Teşkilat mensuplarıyız. Vazifemizi yaptık. Bu serserilerin bahçedeki varlıklarından haberdardık ama suçüstü yapabilmek için saldırı teşebbüsünde bulunmalarını bekliyorduk."

Sedat'ın beti benzi atmıştı. Teşekkür etti. Güven içinde kol kola eve girdiler...

Çarşamba sabahı, günün erken saatlerinde yatağından kalkan Şahap Aktaroğlu kahvesiyle sigarasını yakıp eve gelen tüm gazeteleri tetkike başladı. Sonra suda dinlendirilerek tuzu alınmış kibrit kutusu büyüklüğündeki beyaz peynir ile kızarmış bir dilim ince tost ekmeğini, sunî tatlandırıcı katılmış çayı ile yedi. İlaçlarını aldı.

İtina ile giyindi. Kıyafetine her zamankinden fazla ihtimam gösterdi. Bu gün Komite toplantısı vardı. Adamları bir tedbir olarak camları kurşungeçirmez Cadillac'ını hazırlamışlardı. Arabaya üç korumasıyla birlikte bindi.

İlerlemiş yaşına ve engin mesleki tecrübesine rağmen sinirliliğini üzerinden atamıyordu. Holding binasına gelince yeleğinin cebindeki kalp ilacını dilinin altına alarak emmeye başladı. Yaşlı kalbinin bu kadar gerginliği kaldıracağından şüpheliydi.

Bu günün sürprizlerle geçeceğini biliyordu. Onu herkes katı ve şiddet yanlısı bir adam olarak tanırdı. Oysa bugün uygulayacağı politika ve sinsi oyunun kesinlikle şiddetle alâkası olmayacaktı. Mükemmel bir plan yapmıştı. Fahri Somali ve çevresindeki muhalif grup bu akşam pes edecekler ve muhtemelen Dernek'le ilişkilerini keseceklerdi. Beklediği bir tür tabii tasfiye idi.

Sabahın erken saatinde ilk ziyaretçisi Hüseyin Yenli oldu. Şahap Aktaroğlu onun da yerinde gözü olduğunu bilirdi. Ama Yenli akıllı biriydi, hayatta olduğu sürece bu mevkiyi elde edemeyeceğini idrak etmişti. Bekleyecekti ve bu deneyden sonra da asla böyle bir teşebbüse girişmezdi.

Hüseyin Yenli sinirli ve gergindi.

Basına haber sızdıracağından şüphelendikleri gazeteci ve onun peşine saldıkları iki adamdan ses seda çıkmamıştı. Adamların dün gece kendisini arayıp işin bittiğini bildirmeleri gerekirken bu saate kadar hâlâ bir haber alınamamıştı. Dün öğleden sonra gazetecinin patronuyla yaptığı telefon konuşmasından adamın istifaya mecbur edildiğini de öğrenmişti.

Endişelerini Başkan'a açıkladı.

Şahap Aktaroğlu bu konuya şimdilik pek önem vermiyordu...

Fahri Somali salıyı çarşambaya bağlayan geceyi hemen hemen uykusuz geçirdi. Hayatının en önemli gününe giriyordu. Çarşamba akşamı imparatorluğunu ilan edecekti. Memleket ekonomisinin yeni imparatoru olarak ilanına sadece saatler kalmıştı.

O da, Şahap Aktaroğlu gibi erkenden evini terk edip ofisine gitti.

Sabah saatlerini, kendisini mutlu edecek Aktaroğlu'nun bir cinayete kurban gittiği haberini beklemekle geçirdi.

Başkan iş yerine genellikle dokuzda gelirdi. Saatine baktı; dokuzu çeyrek geçiyordu. Başkan'ın şu saatlerde ölmüş olması lâzımdı. Az sonra bütün memleket bu elim haberle çalkalanacaktı.

Televizyonlar, gazeteler harıl harıl çalışacak, bu menfur cinayeti tüm ülkeye bildireceklerdi.

Bürosundaki ufak televizyonu açtı.

Özel kanallar yayınlarını keserek bu haberi önce alt yazı ile duyuracaklar sonra ilerleyen saatlerde olayı tüm teferruatı ve görüntüleriyle ilk haber olarak sunacaklardı.

Ne de olsa bir devin sonuydu bu...

Bekledi. Saat dokuz buçuk oldu. Televizyon kanallarını taradı. Henüz bir haber yoktu.

Saat onda General Ömer geldi. Yüzü asıktı...

Bu saate kadar olayın kamuoyuna açıklanması gerekirdi. İçlerinde ilk defa endişe tohumları yeşerdi. Acaba bir aksilik mi olmuştu?

Bir kaç gazeteye telefon edip, Şahap Aktaroğlu'nun bir cinayete kurban gittiği haberinin şehirde yayıldığını, aslının olup olmadığını sordular. Haber merkezlerinden aldıkları cevap menfiydi.

Gazetelerin böyle bir vakadan hiç haberleri yoktu...

İnanılır gibi değildi. Mutlaka bir yerde bir aksilik olmuştu...

General sert sert Fahri Somali'ye baktı.

"Şu sizin adamınız. Yüksel Berke" dedi. "Yeteri kadar güvenilecek biri midir?"

Fahri Somali bu kuşkuyu reddederek başını salladı.

"Asla" dedi. "Asla onun ihanetini düşünemem. Mutlaka ortada bilmediğimiz bir başka neden olmalı."

Yüksel Berke ihanet edemezdi. Menfaatleri ve geleceği ona bağlıydı. Yine de içine bir kurt düştü. Her insanın bir bedeli olduğuna inanırdı.

Elini telefona atıp Divan Oteli'nden Yüksel'i aradı. Belki o bu kuşkuları ortadan kaldıracak bir bilgi verebilirdi. Santral onu resepsiyona bağladı. Resepsiyondaki memur Yüksel Berke'nin dün gece otele gelmediğini söylüyordu.

Bu haber "Kızıl"ın hiç hoşuna gitmedi.

Ters giden bir şeyler vardı. Yoksa General kuşkularında haklı mıydı? Yüksel'in, en güvendiği adamının ihanetine mi uğramıştı?

Bir an nefesi daralır gibi oldu. Sanki beynine hücum eden kanın sıcaklığını duyuyordu. Aklına gelen bu kötü ihtimali kovmaya çalıştı. Şayet Yüksel Berke iki taraflı çalışıyorsa bu her şeyin sonu demekti. Generalin yüzüne baktı, adam sesini çıkarmıyordu ama endişeli yüz ifadesinden aynı şeyi düşündüğünü sezinledi.

Saat on ikiye kadar korkunç bir bekleyiş içinde vakti geçirdiler. On ikiye on kala Fahri Somali'nin bürosuna, onu destekleyen diğer iki muhalif Komite üyesi olan arkadaşları da geldi.

Yüksel Berke'den hâlâ ses seda yoktu. İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde nüfuslu tanıdıkları vardı ama şayet bir olay varsa aralarında bir ilinti kurulmaması için araştırma yapmayı göze alamadılar.

Saat on ikide televizyonlarda kısa haberler verilirken her şey su yüzüne çıktı. Bütün kanallar dün gece polisin Çamlıca'da yaptıkları bir operasyonda Interpol'ce de aranan azılı bir kiralık katilin müsademe sonucu vurularak öldürüldüğünü haber olarak geçiyorlardı. Silahlı çatışmada henüz kimlikleri tespit edilemeyen üç kişi daha vurulmuştu.

Ekranda vurulan kişilerin resimleri belirdi.

Fahri Somali, alından yediği kurşunla kanlar içinde yere serilmiş Yüksel Berke'yi teşhiste hiç zorluk çekmedi.

Bültende ayrıca hafta sonunda Ankara'da öldürülen Recep Solmaz'ın Rasim Kara tarafından kaçırılan eşi Nazan Solmaz'ın da polis tarafından kurtarıldığı söyleniyordu.

Her şey mahvolmuştu.

Fahri Somali oturduğu koltukta yığılacak gibi oldu. Dünyası kararmıştı. Dört muhalif üye titreyerek birbirlerine bahtlar.

Acaba bu emniyet güçlerinin başarısı mıydı yoksa Şahap Aktaroğlu'nun zaferi mi? Buna şimdilik cevap vermek güçtü.

Fahri Somali, "Bana biraz su verin" diye mırıldandı. Yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu...

Yüksel Berke ile Rasim Kara'nın Çamlıca'daki ölümlerinin üzerinden yirmi gün geçmişti. Olay basına, Cellad namıyla anılan, Interpol'ün kırmızı bültenle aradığı uluslararası kiralık katilin silahlı bir çatışma sonucu polis tarafından vurularak ele geçtiği şeklinde yansımıştı. Polis Rasim Kara'nın Yüksel Berke ile olan münasebetini tespit edememişti. Kapı önünde cesetleri bulunan diğer iki kişi ise karanlık yeraltı dünyasının fedailerini olarak tanımlıyordu.

Nazan Solmaz, Cellad tarafından silah zoruyla kaçırılıp cebren alıkonulduğu yolundaki ifadesinden sonra serbest bırakılmıştı. Yine polise verdiği ifadede kocasını otel odasında Rasim Kara'nın boğarak öldürdüğünü söylemişti. Renkli basın ve televizyonların dedikodu programlarında sık sık adından "platine saçlı dilber" diye bahsedilerek yer alıyordu. Kısa zamanda olanları unutmuş ve sosyetenin en tanımlan zengin dullarından biri olarak peşinden erkekleri koşturur olmuştu. Artık tamamıyla hürdü ve dilediğince yaşamaya başlamıştı. Bütün olayların başlangıcını teşkil eden, uçakta gazeteci Sedat'ın eline sıkıştırdığı o pusuladan hiçbir yayın organı bahsetmemişti. Uzun süre gazeteciye hep bir minnet borcu olduğunu düşünerek yaşadı.

Dr. Sıtkı Başar olayı aydınlanamadı. Polis kayıtlarında faili meçhul bir cinayet olarak yer aldı. Şermin kocasından ilk celsede boşandı. Kocasını şikâyetçi olmadığı gibi her hangi bir tazminat talebinde de bulunmadı.

Sedat, tirajı yüksek, İstanbul'un üç büyük gazetesinden birinde iş buldu. Hayatından ve yeni işinden çok memnundu. Patronuna bomba etkisi yaratacak siyasi bir yazı hazırlamak istediğini söylemiş ve hiç bir tepki almamıştı. Aslında kendisi bu görevin adamı değildi, nasıl olsa birisi çıkacak olayların alacağı seyre göre bütün Türkiye'yi sarsacak yazılar kaleme alınacaktı.

Şermin'le Sedat baş başa yedikleri bir yemek sırasında birbirlerinin parmaklarına sessizce yüzük takarak nişanlandılar. Bir kaç gün sonra da Tarakçı ailesinin davetlisi olarak bir akşam yemeğine çağırıldılar. Yemekte bir misafir daha vardı: Bülend Kozlu. Ajan işinin dışında son derece sevimli, cana yakın ve konuşkan biriydi. Yaptığı şakalar ve esprilerle bulunduğu ortamı kahkahadan kırıp geçiriyordu.

Onun verdiği ifadeye göre, MİT artık JKD' i hakkında yeni ve önemli bilgiler elde etmişti. Hassas âletlerle dinlenen Komite toplantısı pek çok şeyi açığa çıkarmıştı. Aktaroğlu Holding'de yapılan son toplantıda Komite üyeleri arasında tam bir yaprak dökümü yaşandığı tespit edilmişti. Başkan Şahap Aktaroğlu bazı muhalif üyeleri Derneği ihtirasları yüzünden batırıp yok etmekle suçlamış ve ağırlığını koyarak onların Komite'den ihracı yönünde karar almayı başarmıştı. Toplantının band kayıtları artık MİT'in elindeydi.

Sedat, büyük bir içtenlikle şimdi ne olacağını sormuştu ajana. Emniyet ve İstihbarat birimlerinin büyük bir tevkif ve ayıklama operasyonuna geçeceğini umuyordu.

Ajan gülümseyerek bunu bilemeyeceğini, onların vazifelerini geniş ve kapsamlı bir rapor hazırlayarak Başbakanlığa ve ilgili diğer kurumlara vermekle sona ereceğini söyledi. Gerisi Başbakanlığa kalmış bir meseleydi.

Sedat bunu bir türlü kabul edemiyordu.

Memleketi bir örümcek ağı gibi sarmış bu şebekeye Devletin ilgisiz kalması düşünülemezdi. Aradan iki aya yakın bir zaman geçmesine rağmen hiç bir resmi açıklama yapılmamıştı. Birilerinin bir şeyler yapması gerekiyordu.

Sedat şaşkın şaşkın ajanın ve Cem Tarakçı'nın yüzüne baktı.

"Hiç bir şey anlamıyorum" diye söylendi. "Yani bu kadar endişe verici bir durumda bizler eli kolu bağlı olarak mı kalacağız? Kimse onlardan hesap sormayacak mı? Bir Allah'ın kulu çıkıp da tüm gerçekleri millete açıklamayacak mı? Biz basın mensupları olarak öğrendiklerimizi yazmayacak mıyız?"

Cem Tarakçı sinirli sinirli elindeki kanyak kadehiyle oynuyordu.

Ajan nazarlarını kaçırılmıştı.

Sedat oturduğu yerde yaralı bir aslan gibi kükredi. "Yazacağım, bildiğim her şeyi yazacağım. Bir gazeteci olarak bu benim görevim. "

Cem Tarakçı'nın yüzünde sanki rahatlamış gibi bir ifade oluştu. Ajan ile bakışıp güldüler.

O gece Sedat uzun bir yazı dizisi hazırlamaya karar verdi. Patronuna zaten daha evvel bu durumu çıtlatmış ve okeyini almıştı. Cem de ona yardım etmeyi özellikle Derneğin ekonomik konulardaki faaliyetleri ve gayeleri hakkında bildiklerini nakletmeyi taahhüt etti. Arkadaşından gelen bu desteğe çok memnun kalmıştı Sedat. O zamana kadar suskun kalan ajan da yardımcı olmayı vaat etti. Bazı şeylerin yazılmaması ve kaynak gösterilmemesi şartıyla önemli bilgiler verecekti.

Şermin yatağın içinde tatlı tatlı gerindi.

Kocasının koridorun sonundaki ufak çalışma odasından daktilo takırtıları geliyordu. Saate baktı, sekizi çeyrek geçiyordu.

Yataktan fırladı. Kahvaltıyı hazırlamalıydı. İşine de geç kalmıştı. Erol'dan boşandıktan sonra babasından kalan ticari müesseselerin idaresi tahmininden de zor olmuştu. İnşallah bu sabah da kahvaltıyı Sedat hazırlamamıştır diye dua etti.

Bu onun göreviydi ama sabahları erken kalkmaya bir türlü alışamamıştı daha. Yine midesinde hafif bir bulantı hissediyordu. Acaba bu aşerme süresi ne kadar devam edecekti?

Mutfağa koştu. Kahvaltı masası hazır. Çay demlenmiş, rafadan yumurtalar pişmişti.

Biraz utanarak kocasının çalışma odasına gitti. Sedat notlarının içine dalmış, hazırladığı müsvevveleri temize çekmekle meşguldü.

Gelişini fark etmemişti.

Onu uzun uzun hayranlıkla seyretti arkasından. Çok seviyordu, harika, eşi bulunmaz bir insandı Sedat. Dört ay önce evlenmişlerdi.

Ayaklarının ucuna basa basa yaklaştı, kollarını boynuna doladı, kocasının yanağına bir öpücük kondurdu.

"Uyanamadım. Yine kahvaltıyı sen hazırlamışsın" diye fısıldadı.

Sedat dönerek, karısını çekip kucağına oturttu. Uzun sarı saçlarını okşarken renkli gözlerinin içine sevgiyle baktı.

Otoriter bir hükümdar edasıyla, "Şimdilik bağışlandınız" diye kükredi. "Karnınızdaki müstakbel veliahdımı bana verinceye kadar sizi her türlü ev hizmetinden azade kılıyorum."

Sonra uzanıp dudaklarından şefkatle öptü...

www.cizgiliforum.com